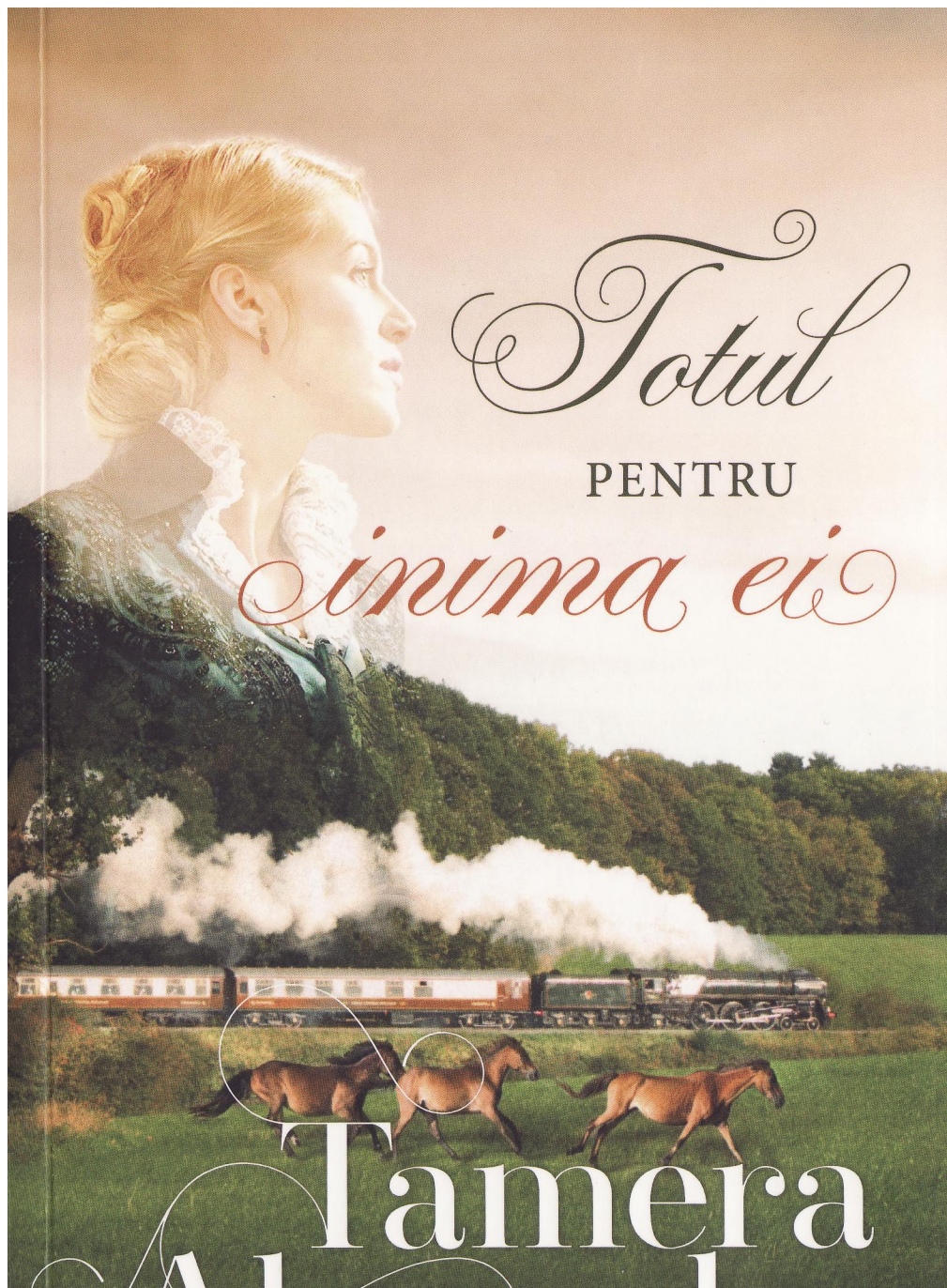




Totul

PENTRU

inima ei

Tamera

**Tamera
Alexander
Plantația Belle
Meade
Totul pentru
inima ei**

**Traducerea
Narcisa Țiulete**

„Pentru iubitorii de romane istorice și romantice, *Totul pentru inima ei* încântă cititorii atât cu elemente de istorie, cât și cu romantism. Povestea foarte migălos relatată de Tamera Alexander redă foarte frumos primii ani ai Universității Fisk, o școală pentru foști sclavi, după Războiul Civil. M-a fascinat de la început până la sfârșit. Acest roman absolut încântător stă mărturie pentru faptul că Tamera Alexander este una dintre cele mai iubite autoare ale acestui gen și printre preferatele mele”.

„O eroină statornică, un erou ce caută răscumpărarea și o societate sudistă complexă în America de după Războiul Civil se combină perfect în romanul *Totul pentru inima ei* al Tamerei Alexander. Fanii romanelor inspirate de plantația Belle Meade vor fi cuceriți după această nouă poveste. Dar valorile adevărate sunt profunzimea cercetării și atenția măiastră cu care autoarea a creat scena istorică perfectă: onoarea, credința și dragostea... Acest roman le străbate pe toate”.

„După ce am citit toate cărțile Tamerei Alexander, nu m-a surprins să descopăr că *Totul pentru inima ei* este o altă capodoperă a poveștilor. Este o carte pentru oricine, o recomand din toată inima”.

Veronica Brayboy,
o cititoare entuziastă din New Jersey

„Tamera Alexander a creat o poveste care îmbină evenimente istorice adevărate și personaje de neuitat. Descrierea vie a zbaterilor trăite de proaspăt eliberății din sclavie, expansiunea căilor ferate și călătoria formației *Jubilee Singers* aduce la viață efervescența orașului Nashville după Războiul Civil. *Totul pentru inima ei* împletește provocările eroice ale vieții cu experiențe spirituale bogate și o poveste de dragoste care te face să oftezi”.

„Nimeni nu scrie ficțiune sudistă mai bine decât Tamera Alexander”.

Patti Jo Moore, o cititoare înflăcărată
din Georgia, despre *Totul pentru inima ei*

„Încă de la începutul acestui roman, Tamera Alexander invită cititorii într-o călătorie extraordinară alături de personaje hotărâte să facă ceea ce trebuie atunci când familia și prietenii aleg prejudecata și disprețul. Bună treabă, Tamera! M-ai dus într-o călătorie care nu voiam să se termine”.

Melanie Dobson, autoare premiată

„Tamera Alexander este una dintre autoarele mele preferate, prin urmare am așteptări mari de la romanele ei. *În grațiile ei* este un roman captivant de la prima la ultima pagină. Găsești în narațiunea aceasta tot ce dorești de la o carte bună: personaje bine conturate, intrigă fascinantă, o frumoasă poveste de dragoste, precum și multe alte aspecte atrăgătoare”.

Cindy Woodsmall, romancieră de renume
în topurile *New York Times* și CB A

„Tamera Alexander a reușit iarăși să ne surprindă. Imaginația și condeiul ei înzestrat, împletite cu fapte istorice îl poartă pe cititor într-o călătorie superbă. Romanul *În grațiile ei* te incită și îți deschide mintea”.

Jenny Lamb, director de interpretare
și educație pentru plantația Belle Meade

„Deja în topurile vânzărilor conform *USA Today*, *Năzuințe spuse în șoaptă* trasează un fir roșu în țesătura ficțiunii istorice a acestei autoare. Cercetarea atentă desfășurată de Tamera Alexander asupra oamenilor, locurilor și timpurilor despre care scrie e evidentă pe fiecare pagină. Ea descrie

locuitorii celebri ai orașului postbelic Nashville cu migală și multă dragoste”.

Serena Chase, USA – today.com

„Alexander scrie o poveste frumoasă a iubirii, prieteniei și descoperirea menirii”.

*RT Book Review*os, patru stele (pentru *Năzuințe spuse în șoaptă*)

Seria *Plantația Belle Meade* * 3

animar, că 9

Traducere de Narcisa Țiulete

TAMERA ALEXANDER

CASA CARȚII

Oradea, 2018

În onoarea formației de muzică gospel Rapsozii Jubileu a Universității Fisk din Nashville, Tennessee. Curajul și credința voastră ne inspiră și azi.

„Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi”.

2 Corinteni 4: 7

Romanul pe care urmează să-l citești, *în cea mai mare parte a sa*, este pură ficțiune, deși au fost inserate multe personaje reale și evenimente istorice. De exemplu, grupul muzical *Rapsozii Jubileu* de la Universitatea Fisk, ai căror pași uriași și îndrăzneți din sec. XIX se întretes cu firele fictive ale acestei narațiuni, a existat în realitate. Plantația Belle Meade din Nashville, regina plantațiilor din Sud, cum este cunoscută și astăzi, chiar există. Construit în 1820, conacul stă semeț și azi, întâmpinându-și cu căldură vizitatorii.

De cum am intrat pentru prima oară în incinta Belle Meade și am aflat despre familia Harding, „unchiul” Bob Green, Susanna Carter și alți foști sclavi, care au trăit și au muncit la Belle Meade, am știut că vreau să scriu narațiuni din care să facă parte atât ei, minunata proprietate pe care s-au străduit să o construiască, cât și această perioadă crucială din istoria națiunii americane.

Tennessee a reprezentat în anii 1870 o dihotomie dramatică. Statul s-a mândrit cu una dintre cele mai mari plantații din Sud, cu tot cu foștii ei sclavi, femei și bărbați afro-americani talentați și educați, care au întors lumea cu susul în jos și au schimbat cultura acelei epoci. Contribuția și darul lor răsună și azi.

Tennessee a dominat industria curselor de cai pur-sânge din Statele Unite, Plantația Belle Meade din Nashville fiind cea mai importantă fermă de cai din țară. Numele Secretariat vă sună familiar? Dar Sunday Silence sau Seattle Slew? Acești campioni pur-sânge și mulți asemenea lor își au sorgintea pe această proprietate, locul de desfășurare a romanelor mele inspirate de Plantația Belle Meade.

Deși personajele acestui roman sunt oameni care au trăit cu adevărat pe vremea aceea și evenimentele istorice descrise sunt reale, personalitățile și acțiunile lor debordante, așa cum sunt redată în roman, sunt produsul imaginației mele.

Vă mulțumesc pentru timpul acordat cărții mele. Este o investiție serioasă, pe care o prețuiesc și nu o tratez niciodată ușor. Vă invit împreună cu mine să deschideți poarta istoriei și să pășiți într-o altă epocă și pe alte meleaguri.

Bine ați revenit la Belle Meade.

Tamera

Capitolul 1

Nashville, Tennessee

9 august, 1871

Alexandra Jamison își dorise dintotdeauna o soră. În schimb, avea trei frați, toți mai mari decât ea. Doi erau leiți chipul și temperamentul tatălui lor. Iacov, cel de-al treilea și preferatul ei, nu era. De parcă lumea nu putuse îndura abaterea aceasta, războiul a dat piept cu el pe câmpul de luptă – și câștigase. Din cauza aceasta, și din alte o mie de motive, ea n-avea să ierte niciodată războiul.

Cât despre ceilalți doi frați, fugiseră de acasă și de sub umbra tatălui lor cu prima ocazie. De-ar fi putut face și ea la fel!

Dacă trăsura aflată în fața casei ei de pe Aleea Sicomorilor – pasajul mărginit de pomi luxurianți, unde sălășluiau cele mai frumoase case din Nashville – indica ceva, planul tatălui său pentru ea cu greu lua în calcul „fuga”. Mai degrabă o trimitea „din lac în puț”. Un bărbat, de trei ori mai în vârstă decât ea, aștepta în birou. Își imagina bastonul cu mâner de marmură sprijinit de raftul cu cărți de lângă divanul său. Sincer, nu îl văzuse niciodată pe Horace Buford cu baston, dar era sigură că îl întrezărea în orizontul apropiat al acestuia. Un orizont pe care n-avea niciun gând să i-l facă și lui cunoscut, indiferent de ceea ce credea tatăl ei. Lucru pe care îl susținea tacit și mama ei, care niciodată nu dădea glas propriei păreri pe acest subiect. De-ar fi avut o părere! Ceea ce reprezenta o altă frustrare.

Alexandra își iubea mama, dar nu o înțelegea. Uneori i se părea că nu o cunoaște aproape deloc.

Pentru toate aceste lucruri, se gândi Alexandra, urcând scările verandei, își avea rostul o soră. Pentru a-i spune toate secretele, durerile și temerile, frustrările pe care le simțea în încercarea de a onora cele două persoane care îi dăduseră viață. Cum să facă asta, însă, când speranțele și

planurile părinților pentru viața ei difereau atât de mult de ale ei?

La cei douăzeci și cinci de ani ai săi, sperase că va fi depășit toate acestea. Dar viața nu era așa cum se așteptase.

Margaretele din glastrele de pe ultima treaptă erau proaspăt udate, dar dădeau semne de oboseală sub soarele arzător de august. Era în asentimentul lor. Și ea se simțea destul de istovită. Ar fi vrut să scape de ședința Ligii Femeilor din Nashville, care avusese loc de dimineață, dar mama ei insistase să participe, deși ea însăși îi pomenise că era prea moleșită de căldură ca să o poată însoți.

— Trebuie să meargă cineva în numele nostru, Alexandra, spusese ea. La urma urmei, suntem una dintre familiile fondatoare ale acestui oraș și trebuie să fim la curent cu tot ce se întâmplă. Veștile sunt mereu proaspete.

Toată vorbăria despre cine cu cine se mărită, ce mergea cel mai bine cu ceaiul de după-amiază, ultima modă *Godey's*... Și, deși liga sprijinea regulat anumite cauze caritabile importante, interesele și preocupările înaltei societăți nu o mai atrăgeau deloc pe Alexandra.

Nu după ce se întâmplase cu David. Nu după accidentul de la Dutchman's Curve.

Întinse mâna spre mânerul ușii, conștientă că ridica din ce în ce mai mult un zid de apărare în jurul ei. Casa aceasta nu mai era de mult un refugiu pentru ea. Mai ales când știa că tatăl ei este acasă. Toate fiicele simțeau oare același lucru față de tații lor?

Încă o întrebare pentru sora pe care nu o avea.

El nu fusese de acord că ea îl alesese pe David. Deși profesor talentat, nu se ridica la pretențiile tatălui ei.

Plăcuța dichisită, din aramă, de pe ușa din față, cu numele tatălui ei strălucea mai mult decât de obicei. Pesemne că o pusese pe Melba să o lustruiască de dimineață, ceea ce însemna un singur lucru.

Un potențial client. Alexandra aruncă o privire peste umăr

spre trăsură, sperând că poate nu domnul Horace Buford aștepta totuși înăuntru.

Deschise ușa când șuieratul unui tren spintecă aerul dimineții. Sunetul său ascuțit o opri brusc, trezindu-i amintiri ce rămăneau mai bine nerăscolite. Imagini cu rămășițe de vagoane și trupuri sfâșiate. Roți scârțâind și oțel măcinat care se auzeau de la trei kilometri. Strânse tare din ochi când valul bine cunoscut al pierderii o mătură din cap până-n picioare.

Mâine se împlinea un an. Cum de trecuse atât de mult timp? Mai ales că o parte din ea încă se agăța de teribila dimineață de la întorsura Olandezului...

„Câtă vreme iubitul tău trăiește în amintirile tale, nu e mort”, spuneau oamenii. Dar era o minciună. David *părăsise* această lume.

Și nu se mai întorcea.

Se auzi din nou șuieratul, mai aproape de data asta. Simțea mirosul înțepător de fum și de cenușă în mintea ei, saltul dureros al trenului, când vagonul în care călătoreau sărise de pe șine. Vedea încă trupul sfâșiat, ars pe alocuri al lui David, care fusese întins lângă ceilalți în lanul de porumb.

Se grăbi să intre și trânti ușa în spatele ei, străduindu-se să reducă la tăcere sunetele și imaginile care o bântuiau.

— Dudaie Alexandra... ești bine?

Bătându-i inima cu putere, Alexandra ridică privirea.

— Melba, șopti ea, văzând ochii din ce în ce mai îngrijați ai bătrânei.

— Ce-ai pățit, copilă? Ți-e rău?

Alexandra scutură din cap.

— N-am nimic. Mi-e cald rău, atâta tot.

Își mai amintea cineva ce zi e mâine? Sigur Melba nu uitase.

— E prăpădu' afară, fetiță. Trebuia să-ți iei umbrela aia.

Văzând o umbră de zâmbet pe fața Melbei, Alexandra se strădui să i-l întoarcă.

— Știi ce mult *ador* eu umbrelele, Melba.

Râsul bătrânei o făcea să se simtă acasă.

— Nici când era copilă, nu-ți plăcea de ele. Da' mama ta, da. Te făcea să o iei peste tot.

— Bine că nu îmi aduc aminte!

Alexandra își puse trăistuța pe măsuta laterală și o urmări pe Melba cum aranja un buchet de flori proaspete din grădină în vaza clasică de pe masa din mijloc. Fosta sclavă făcea parte din viața ei ca oricine altcineva din casa aceea. Din anumite puncte de vedere, chiar mai mult. Fiindcă Melba vedea lucruri pe care Alexandra știa că părinții ei nu le vedeau. De când era mică, Alexandra nu putuse să o păcălească.

Cum nu-l putea păcăli nici pe sclavul pe care îl știa de când era mică. Un sclav pe care îl iubise din toată inima, dar care se pare că nu o iubise la fel.

Auzi voci din biroul tatălui său.

— Un potențial client? Întrebă ea în șoaptă.

Melba dădu din cap că da.

— Unu' nou în oraș, zice taică-tău.

Tatăl său își mutase biroul acasă cu patru luni în urmă. Din cauză că acea clădire din centrul orașului, în care se închiriau spații, nu era îngrijită corespunzător, zicea el. Dar Alexandra bănuia în secret că era din cauza problemelor financiare. La șase ani de la încheierea războiului, afacerile din Nashville începeau să își revină. Dar numărul notarilor încă era mai mare decât cererea.

Ușa biroului se deschise și tatăl ei își vârî capul.

— Alexandra, ești acasă. Foarte bine. Poți să intri, te rog? Am nevoie de ajutorul tău.

— Sigur că da.

El închise din nou ușa.

Știind foarte bine că nu trebuia să-l lase să o aștepte, își scutură repede praful de pe partea din față a rochiei.

— Stai să te ajut, duduie. Melba veni din spatele ei și îi scutură cu mâna partea din spate a rochiei. Că tot vine ziua

de mâine, duduie Alexandra, poate ar trebui să scoatem rochia albastră. Sau pe aia verzui cu guler din dantelă, care dă bine cu păru' tău blond. Dacă ești gata.

Alexandra se întoarse:

— Știam eu că îți vei aminti.

Melba scoase un oftat.

— Ziua aia, bătrânica de șade în fața ta, n-are s-o uite.

Alexandra o strânse în brațe, savurând brațele puternice și protectoare ale Melbei în jurul umerilor ei. Și mirosul femeii, a cafea proaspătă și pâine caldă din cuptor.

Aruncă o ultimă privire scurtă în oglinda de dincolo de masă și intră în birou, convingându-se că trăsura ce aștepta afară într-adevăr nu îi aparținea lui Horace Buford.

Străinul care se ridică din scaun era mai înalt decât tatăl său, ceea ce spunea ceva. În haina neagră, croită impecabil, ce îi ajungea deasupra genunchilor și cu pantalonii vârați în cizmele negre de piele, arăta ca un proscris sau pistolar, nu ca un domn din Nashville, Tennessee. Barba de o zi și pălăria de fetru de pe cap – mai ales înăuntru, omul ăsta chiar nu avea maniere? – întregeau personajul respectiv.

Avea ceva provocator în felul de a fi. Atitudinea, poate, încrezător, distant, era opusul lui David, a cărui prezență relaxa pe oricine. O trăsătură care încununa darul său ca profesor. Deschis, cinstit, mărinimos, toate aceste calități o făcuseră să se îndrăgostească de el de la bun început.

Aceleași motive – în mod ciudat și tragic – îi aduseseră și moartea prematură.

— Domnule Rutledge, dați-mi voie să v-o prezint pe fiica mea, domnișoara Jamison. În același timp, tatăl ei se întoarse spre ea. Domnul este Syllas Rutledge, proprietarul Căilor Ferate Nordice și, mai recent, al celei estice, din Colorado.

„Colorado”. Ei bine, partea asta se potrivea: un teritoriu sălbatic, neîmblânzit pentru un bărbat de același soi.

— Bună ziua, domnule Rutledge.

El încuviință din cap.

— Coniță!

„Coniță?” Ce salut adecvat mai era și ăsta?

Chiar atunci observă câinele care stătea jos, la picioarele lui. Un câine! în biroul tatălui său. Asta îi spunea că bărbatul era bogat. Fiindcă Barrett Broderick Jamison nu permitea animale în casa lui, cu atât mai puțin în biroul său.

Câinele de vânătoare, adult după cum arăta, își ridică privirea spre ea, ochii săi mari, căprui emanând o căldură care-i lipsea stăpânului său. Era un animal frumos, maro-deschis și închis, cu alb pe față și pe picioare, de parcă ar fi purtat șosete. O luă spre Alexandra dând din coadă. Alexandra se întinse spre el ca să îl mângâie, dar domnul Rutledge pocni din degete și câinele se puse în șezut.

Alexandra își trase mâna înapoi.

— Regret, domnule. Voiam doar să îl mângâi.

Fără să zică nimic, domnul Rutledge se uită la câine, dădu o dată din cap și acesta porni din nou spre ea. Alexandra îl mângâie pe cap și simți că i se face milă de animal.

— Îmi trebuie un act standard de proprietate pentru domnul Rutledge, spuse tatăl ei, ocupat să răsfoiască printre hârtiile de pe birou. Domnule Rutledge, îl puteți lua cu dumneavoastră ca să îl analizați. Sau, dacă preferați, o pot ruga pe fiica mea să îl completeze acum și vi-l pot trimite cu un curier ieftin. Așa, procesul ar începe lin.

— Îl voi lua cu mine.

Alexandra făcu întocmai cum îi ceruse tatăl ei, simțind că potențialul client nu era hotărât, ci era în căutare. Asistase la multe astfel de întâlniri de-a lungul anilor ca să știe când o persoană dădea semne că era gata să semneze. Domnul Rutledge din Colorado nu avea niciun gând să semneze ceva azi. Ce-i drept, doar ce intrase în birou, dar bănuia că bărbatul doar strângea date, nefiind încă hotărât.

Făcu un pas mai aproape de el, ținând actul între ei.

— Domnule Rutledge, dați-mi voie să vă prezint detaliile legale ale unui act de proprietate în Tennessee. Un astfel

de document transferă proprietatea unui bun, bineînțeles, și conține numele proprietarilor vechi și noi, care vor trebui verificate la judecătorie. În funcție de natura achiziției de teren...

Se uita fix la ea în timp ce vorbea, atenția lui sporită intimidând-o puțin.

— E posibil să luăm în calcul și o poliță de asigurare, o subvenție și chiar un act de transfer al proprietății, care cedează sau prin care orice persoană care ar avea vreo pretenție de proprietate asupra bunului respectiv *renunță* la acestea. Rezerve de minerale sau de petrol, de exemplu.

Ea se opri, dar el nu zise nimic.

— Înțelegeți, domnule Rutledge?

— Totul e foarte clar.

Gândind că terminase, ea îi înmână actul. El îl împături și îl vârî în buzunarul hainei, fără să spună măcar un „mulțumesc” sau să facă un semn din cap. Omul avea multe de învățat despre politețurile sudiste și despre colaborarea cu oamenii de afaceri din acest oraș.

Când i se mișcă haina, Alexandra văzu că avea un pistol la sold. Ca proscrisii din romanele la modă. Nu-i venea să creadă. Nu vedea și el că era în lumea civilizată? Erau în Nashville, Tennessee, nu în vreun oraș uitat de Dumnezeu, din Vest.

Duse mâna la pălărie.

— Domnule Jamison, zise uitându-se din nou la Alexandra, fără umbră de zâmbet, deși ea întrezări în ochii lui o sclipire. De parcă deținea un secret pe care ea nu îl știa.

— Coniță, zise el blând și ieși din cameră cu câinele, loial, pe urmele sale.

Tatăl ei îl urmă, dar Alexandra rămase în birou și-i urmări din spatele perdelei de la fereastră. Proprietar al Căilor Ferate Nordice. Presupunea că se afla aici ca să liciteze pentru contractul proiectului cu halta Plantației Belle Meade despre care îi povestise Mary Harding. Conform spuselor lui Mary, tatăl ei, generalul William Giles Harding, deschisese

licitația pentru toți proprietarii de căi ferate din țară.

Alexandra zâmbi, desfătându-se la gândul că domnul Syllas nu avea șanse mai deloc să câștige licitația. Fiindcă ea îl cunoștea pe generalul Harding, care nu primea străini cu brațele deschise. Se întoarse cu spatele la fereastră când trăsura domnului Rutledge o luă din loc.

Tatăl ei se întoarse în birou.

— Ce bine că încă ești aici, Alexandra, zise el ordonându-și sobru hârtiile pe birou, ceea ce lăsa a se înțelege că nu îi făcea nicio plăcere. Deseară vom avea un oaspete la cină. Te-aș ruga să te aranjezi cu grijă și să te străduiești să îl faci să se simtă bine-venit.

Alexandra rămase nemișcată.

— Un oaspete la cină?

Tatăl ei ridică privirea.

— Cred că tocmai asta am spus. Acum, lasă-mă, te rog. Am altă programare.

Deschise gura pentru a pune mai multe întrebări, dar privirea lui întunecată o convinse că nu era cazul.

— Deci, domnișoară Jamison... Horace Buford se uita atent la ea de peste masă, studiind-o ca pe o bovină-trofeu. Sunteți cuceritoare în seara aceasta. Culoarea aceasta vă vine nemaipomenit, dragă domniță.

Alesese cea mai simplă și nefavorabilă rochie cu guler înalt pe care o avea în garderobă. Culoarea maro, cea mai neîndrăgită de ea, era un atu în situația dată. Simțind privirea insistentă a tatălui ei, se nevoi să zâmbească.

— Vă mulțumesc, domnule Buford. Sunteți deosebit de... amabil.

Domnul Buford dădu pe gât și ultimul strop de vin și pocni din degete pentru încă un rând. Alexandra surprinse umbra de întuneric de pe fața mamei ei chiar când își aminti de domnul Rutledge și câinele său. Gândindu-se la acel bărbat când se uita la domnul Buford îl puse pe Syllas Rutledge într-o lumină mult mai bună decât îl văzuse mai devreme.

Oricât de stângaci era omul acela, îl vedea „cu ochi mult mai buni” decât priveleştea din fața ei din acest moment. Așa ar fi spus Mary Harding, cu un zâmbet timid, și tot ar fi fost prea mult.

Sylas Rutledge avea o frumusețe ascunsă, misterioasă și nu prea demnă de crezare. Dar simțea că el era conștient de asta, ceea ce mai ștergea din atracția unui astfel de bărbat.

— Dă-mi voie să te felicit, Horace, pentru achiziționarea noului tău cămin.

Tatăl Alexandrei îi aruncă o privire care o invita să participe neîntârziat la discuție.

— Conacul Morrison e foarte frumos.

— Într-adevăr este. A fost un chilipir! spuse domnul Buford râzând cu gura plină. E păcat, evident, că am mai pierdut o familie stimată din Nashville. Dar, dacă tot e să profite cineva de această situație, de ce să nu fiu eu?

Puținul apetit pe care Alexandra îl avusese îi dispăru pe loc. Cum de ajunsese în aceeași situație? Să se zgâiască peste masă la un coleg mai în vârstă al tatălui său, în timp ce mama ei zâmbea pe furiș de la un capăt al mesei, iar tatăl ei se încrunta fără să se sinchisească de la celălalt. Subiectul necomunicat al serii se strecura clar și dureros în fiecare propoziție rostită cu eforturi.

Cina se scurse anevoios, dar într-un final veni momentul retragerii în salon. Alexandra era pe punctul de a-și prezenta scuzele pentru neputința sa de a participa, când tatăl ei rosti brusc:

— Alexandra, te rog să îl conduci pe domnul Buford în salon. Eu și mama ta vom veni numaidecât.

Simțind că se înțelegeau din priviri, se ținut tare pe poziții.

— De fapt, sunt foarte obosită, tată. Cred că eu voi...

— Îl vei însoți pe domnul Buford în salon, cum ți-am cerut. Mulțumesc, Alexandra. Eu și mama ta vom veni numaidecât.

În aer plutea dezacordul dintre ei.

Alexandra simțea că domnul Buford se uita de la unul la altul și, deși nu simțea absolut nimic pentru acest om, nici nu considera că e drept ca el să fie prins în războiul dintre ea și părinții ei.

— Domnule Buford... îi făcu ea semn. Pofțiți cu mine în salon, vă rog.

— Cu cea mai mare plăcere, domniță dragă.

O atinse pe spate când o luă în fața lui în salon, iar ea simți cum i se strânge pielea. Alese un fotoliu știind că tatăl ei nu va fi deloc încântat. Era o victorie neînsemnată, dar îi convenea. Domnul Buford se așează pe sofa. Se uită la locul liber de lângă el, apoi înapoi la ea.

— N-ați vrea să vă așezați lângă mine, domnișoară Jamison?

— Stau foarte bine aici, mulțumesc.

Se uita oriunde numai la el nu. Cu coada ochiului vedea pendulul orologiului primit de la bunicul ei dansând înainte și înapoi în ritmul mult prea lent al secundelor.

— Domnișoară Jamison, după cum bine știți, sunt un om bogat și respectat în acest oraș. Sunt sănătos și în putere pentru vârsta mea. Nu sunt un om mândros și nici nu beau fără măsură.

Nedorind să îl privească, dar nici să fie extrem de nepoliticoasă, Alexandra întoarse încet privirea spre el. El schiță un zâmbet pe care ar fi vrut să nu-l fi afișat.

— Unii spun că am multe calități care m-ar recomanda în față, deși eu nu m-aș încumeta să mă prezint vreodată astfel. Chiar de-ar fi cu totul adevărat.

— Domnule Buford, dați-mi voie să vă întrerup. Sincer, nu aș vrea să...

El se ridică de pe canapea cu o agilitate surprinzătoare și se puse în genunchi în fața ei.

— Am vorbit cu tatăl dumneata, domnișoară Jamison, și e de părere că eu și dumneata am fi o pereche foarte potrivită. Sunt perfect de acord cu el. Prin urmare, am venit ca să...

— Domnule Buford, trebuie să vă opresc. Alexandra dădu să se ridice, dar el o prinse de mână.

— Ești o creatură încântătoare. Țin din ce în ce mai mult la dumneata.

Îi duse mâna la gură ca să i-o sărute. Buza de sus îi strălucea de sudoare. Alexandra își retrase mâna înainte să i-o sărute, se ridică și se îndepărtă de el.

— Domnule Buford, vă rog să mă scuzați, dar tatăl meu nu mi-a cerut sfatul în privința acestui subiect. Iertați-mă că vă vorbesc mai direct decât aș face-o în mod normal.

Folosindu-se de brațul fotoliului, el se ridică în picioare.

— Nu trebuie să te rușinezi, domniță dragă. Înțeleg că familia dumitale nu mai este la fel de bogată ca altă dată, dar relațiile sociale și numele te recomandă din plin. Iar domnia ta e dotată cu tot ceea ce își dorește un bărbat de la soția sa.

— Domnule Buford... își smulse Alexandra cuvintele, furioasă peste măsură de desconsiderarea tatălui ei, deși sunt... onorată că mă considerați vrednică de afecțiunea dumneavoastră, nu vă pot accepta oferta.

— Dar... tatăl dumitale m-a asigurat că vei...

Ușa salonului se deschise și tatăl său intră. O zări pe mama ei stând în vestibul, în spatele lui, cu ochii în patru.

— Domnule Buford, nu vreau să vă dezamăgesc, dar sunt foarte obosită. Vă las în compania părinților mei.

În timp ce ieșea din încăpere, tatăl ei o prinse de braț și o trase deoparte în vestibul. Văzu risipindu-i-se și dramul de răbdare pe care îl avusese.

— Mi-ai nesocotit cândva dorința pe acest subiect, îi șopti el. Nu vei mai avea această ocazie.

— Nu mă poți obliga.

— O, și încă cum! O strânse și mai tare. Sunt tatăl tău. Am tot dreptul să iau astfel de decizii pentru tine. Ai vârsta necesară. E spre binele tău și al familiei noastre.

Alexandra se smulse din strânsoarea lui, surprinderea tatălui său dându-i și mai mult curaj.

— Îmi pare rău, tată. Dar asta e decizia mea.
Își luă repede trăistuța de pe masa pe care o lăsase după-amiază. Auzi vocea mamei ei în spatele ei.
— Te rog, Alexandra, spuse ea în șoaptă, ascultă-l pe tatăl tău. Alexandra se întoarse și o văzu pe mama ei în lacrimi.
— Mamă, doar nu crezi că e spre binele meu.
— E tatăl tău, Alexandra. E capul acestei familii. Trebuie să ai încredere în înțelepciunea acestei...
— Nu.
Alexandra scutură din cap, simțind că o podidesc și pe ea lacrimile.
— Văd în ochii tăi că nici tu nu ești de acord cu el. De ce nu spui nimic? De ce nu îmi iei apărarea?
Pe mama ei o năpădiră din nou lacrimile. Dar, auzind pași în salon, Alexandra se năpusti pe ușa de la intrare și ieși în stradă.

Capitolul 2

Cu inima strânsă, Alexandra merse întruna până când simți că o înțepă ceva sub coastă și că trebuie să o lase mai moale. Soarele apusese demult și, deși nu voia să ajungă undeva anume, mergea în continuare. Voia doar să fie cât mai departe de tatăl ei. Și de domnul bine intenționat, dar indus în eroare, Horace Buford.

Retrăia în minte schimbul de vorbe din salon. Fiecare reamintire o înfuria și mai rău. Dar, pe de altă parte, știa că tatăl ei avea dreptate. Nu că trebuia să se căsătorească cu domnul Buford, ci că venise vremea să facă ceva în viață.

Fiindcă, iată, avea aproape douăzeci și șase de ani și locuia tot cu părinții.

Prietenii de vârsta ei, în mare parte, se căsătoriseră acum mulți ani și aveau deja copii. Dacă David n-ar fi murit în accidentul acela, și ei ar fi acum căsătoriți, iar așteptările tatălui ei nu ar mai apăsa-o așa de greu.

Dar ar fi trebuit să fi plecat cumva după război, fără să

aștepte căsătoria, așa cum făcuseră frații ei mai mari, în ciuda greutăților pe care i le-ar fi adus o astfel de decizie. Însă tocmai amenințarea acelor greutăți o ținuseră pe loc. Îi fusese prea teamă să încerce să se descurce de una singură.

Apoi apăruse David. El era tot ce își dorise. Îi oferise dragoste, siguranță, o casă drăguță și modestă, iar ea acceptase fără să clipească. Numai că viața îi smulsese planurile de a fi împreună fără drept de apel, din cauza neglijenței unui mecanic de locomotivă: Harrison Kennedy. Oare va uita vreodată numele acela, cu tot ce îi răpise?

Chipul lui David îi apărură clar în față, amintindu-i ultima lor discuție înainte să se îmbarce în tren, în gara Memphis, în dimineața aceea. După două zile plăcute de căutare a unei locuințe în apropierea campusului școlar.

— Muncitorii cu care am vorbit mai devreme nu știu să citească, Alexandra. Prin urmare, nu știu ce scrie în contractul pe care l-au primit. Dar li se cere să îl semneze la întoarcere în Nashville, dacă vor să nu își piardă slujba. Du-te cu Melba în vagonul pentru femei. Îi vor da voie să călătorească acolo, dacă e cu tine. Iar eu voi merge în vagonul din față, cu muncitorii.

Îi netezise reverul mereu șifonat al costumului care se potrivea ocupației lui de profesor universitar.

— Crezi că te vor lăsa să călătorești în vagonul foștilor sclavi?

— Mă îndoiesc că va zice cineva ceva. Dar, dacă mă dau afară, vin după tine și Melba înainte să plece trenul.

Ea dăduse afirmativ din cap, atât de mândră de el. Și de recunoscătoare pentru Melba, care stătea alături de ea, însoțitoarea ei perfectă și confidenta ei de încredere.

— Chiar trebuie să fii profesorul tuturor, domnule Thompson? Îl tachinase ea.

El dăduse din umeri.

— Oricine vrea să învețe ar trebui să aibă acest drept.

Ea zâmbise la afirmația pe care o cita atât de des: „Școala

de Vest din Tennessee e privilegiată că v-ați alăturat echipei noastre”.

— Sunt privilegiați că *ne-am* alăturat echipei lor, Alexandra. N-aș putea să fac ceea ce fac fără tine. Sper că știi asta.

Îl iubea așa de mult. Generozitatea și bunătatea lui, inteligența, felul în care nu lăsa niciodată moravurile să îl abată de la ceea ce credea și intenționa să facă de la catedră. Educația pe care o primise în familia sa aboliționistă îi formase convingerile de timpuriu. Reușise cu blândețe să o convingă și pe ea de lucruri pe care le credea de când se știa.

— Sunt mândră de tine, David. Ești un profesor excelent.

— Nu știu cât de excelent sunt, dar, cel puțin, pot să citesc contractele și să le explic ce vor semna. Cât despre prima parte, zisese el, uitându-se în jur, făcându-i din ochi și sărutând-o pe frunte, și eu sunt mândru de tine. Ne vedem acasă.

„Ne vedem acasă... Ne vedem acasă...”, îi răsunau cuvintele din ziua respectivă.

Dar nu l-a mai văzut în viață de atunci.

Alexandra își șterse lacrimile de pe obraji și golul din inima ei se căsca și mai mult în întunericul din ce în ce mai pătrunzător din jurul ei. Și atunci auzi.

Cineva cânta. Undeva departe.

Se uită de jur-împrejur și zări lumina care venea de la ferestrele clădirii din capul străzii. Apropiindu-se, ajunse la panoul din față, unde citi: *Miercuri, 9 august, ora 7:00, Sala Libertății prezintă Cantata Esterei de Handel*. Atrasă de cunoscutul compozitor, de redarea povestirii biblice în opera sa și de vocile maiestuoase, deschise ușa și intră.

Holul era luminat slab.

Bucuroasă că avea trăistuța cu ea, se pregăti să plătească biletul, dar în hol nu era nimeni la ghișeu. Muzica de pian se auzea din ce în ce mai pronunțat, la fel și vocea unei soprane atât de bogată și plină, atât de delicată, încât

Alexandrei i se făcu pielea de găină, în ciuda căldurii care umplea clădirea. Atunci li se alătură un cor pe voci. Închise ochii, lăsând frumusețea acelei armonii să îi mângâie durerea apăsătoare.

Ademenită de muzică, înaintă pe holul care ducea într-o sală mică de spectacol. Spre surprinderea ei, doar jumătate din locurile din sală erau pline cu spectatori. Greu de crezut, având în vedere ce asculta. Dar, când se uită spre cântăreții de pe scenă, rămase nemișcată.

Toți erau negri.

Mai mult, spectatorii erau și ei, cei mai mulți, bărbați și femei negri. Numai câțiva albi. Și, deși descoperirea aceasta nu o deranja câtuși de puțin, nu putea să nu realizeze că nu mai fusese niciodată la un concert cu spectatori albi și negri deopotrivă.

Lui David i-ar fi plăcut foarte mult.

Dorul o rodea iar. Se așeză repede pe un scaun din spatele sălii, întrebându-se dacă dorul îi va trece vreodată. Știa după ce îl pierduse pe Iacov în război că rănila pierderii cuiva drag se vindecă în timp. Dar David îi împlinise viața ca nimeni altcineva. O provocase să ceară mai mult de la ea însăși, să vadă lumea cu alți ochi. De când apăruse în viața ei, ea era un om mai bun.

Nu mai voia să fie cealaltă femeie, niciodată. Își dorea să facă ceva cu viața ei. Mai mult decât o căsătorie aranjată, pe care nu și-o dorea deloc.

Tempoul muzicii de pian se schimbă, vocea puternică de soprană atingând registre foarte înalte. Alexandra se trezi din nou fermecată, ca toți cei de față, dăruindu-se total muzicii, recunoscătoare că o făcea să se gândească în altă parte. Ce voce perfectă și cât de ușor era atinsă acea perfecțiune! Cantata plutea de la un fragment la altul, până la duetul pe care Alexandra îl aștepta.

Ochii ei se umeziră savurând cunoscutele versuri, mai întâi ale împărătesei Estera, în interpretarea talentatei soprane, apoi ale chipeșului tenor tânăr care îl interpreta pe

împăratul Ahașveroș.

Cine-mi scoală sufletul din moarte...

Sus, suflet, viață, răsuflare.

Ascultă-mi ruga, de nu, mor...

Te-ascult, regina mea, cum așa nu?

Rând pe rând, restul cântăreților îi însoțiră și mult prea repede ultima notă muzicală se stinse și publicul se ridică în aplauze. Alexandra li se alătură, foarte recunoscătoare și...

Privi pe furiș.

Ce făcea domnul Syllas Rutledge aici? Era cu două rânduri în fața ei, la celălalt capăt. Dar, având cu mult peste 1,80 m și fiind îmbrăcat cu haina lungă de pistolar, cum probabil se considera, bărbatul se distingea cu ușurință în mulțime.

Cu siguranță nu se gândise că era iubitor de muzică clasică. Dar, cel puțin de data asta, avusese decența să își dea jos pălăria. Poate că omul nu era o cauză pierdută, până la urmă.

În acel moment, unul dintre cântăreți făcu un pas în față pe scenă și spectatorii se așezară la loc pe scaune. Alexandra îi urmă întocmai, dându-se ușor într-o parte pentru a micșora șansele ca domnul Rutledge să o vadă. Nu își dorea câtuși de puțin o a doua întâlnire cu el și cu afacerile sale, oricare ar fi fost ele. Dar nu avea de ce să se teamă.

El nu se reaseză pe scaun, ci se strecură în liniște pe culoarul de pe margine și ieși din sala de spectacole.

— Vă mulțumim, doamnelor și domnilor. Tânărul de pe scenă vorbea pe un ton grav, vocea sa răsunând în liniștea din jur. Apreciam că v-ați aventurat în seara aceasta toridă de vară ca să ascultați interpretarea *Cantatei Esterei* de Handel, un oratoriu foarte emoționant. Cel puțin, așa credem noi.

El zâmbi, iar Alexandra râse cu toți ceilalți. Atunci observă și ea decorul neînsemnat de pe scenă și lipsa costumelor pretențioase. Dar nu conta. Vocile erau totul.

— Ca elev al Universității Fisk, continuă vorbitorul,

apreciez sprijinul dumneavoastră și vă invit să stați de vorbă cu unul dintre noi dacă vreți să auziți mai multe despre școală și despre programul său academic. Acum aș vrea să vi-l prezint pe domnul președinte al Universității Fisk... Adam Spence.

Un bărbat se îndrepta din public spre scenă în aplauzele din ce în ce mai intense.

— Bună seara, prieteni. Așa cum a spus deja domnul Green, apreciem că ați venit să ascultați acest concert minunat și că ați sprijinit Universitatea Fisk cumpărând bilete. În mod normal, domnul George White, trezorierul Universității Fisk și ilustrul dirijor al acestor cântăreți, ar fi trebuit să vi se adreseze, dar nu a putut fi aici în seara aceasta. Mai mult, pianista noastră consacrată nu se simte nici ea bine. Așa că, dați-mi voie să îi mulțumesc în mod deosebit domnișoarei Anderson pentru acompaniamentul ei din seara aceasta.

Publicul aplaudă, arătându-și aprecierea, iar tânăra de culoare care stătea la pian se ridică și se înclină în fața lui. Alexandra se folosi de ocazie pentru a arunca din nou privirea spre ușă. Domnul Rutledge nu se întorsese.

Elevii Universității Fisk sunt foști sclavi, continuă președintele Spence, atât bărbați, cât și femei. Dar Universitatea Fisk oferă acces la educație *oricui* dorește să învețe, indiferent de culoarea pielii. Declarația lui stârni și mai multe aplauze, iar Alexandra li se alătură, simțind un îndemn la ecoul familiar al afirmației președintelui Spence. Atât de asemănător cu ceea ce ar fi spus dragul ei David.

— Ca președinte al Universității Fisk, vă asigur că acești elevi minunați doresc să învețe. Suntem foarte mândri de rezultatele lor și de școala noastră. De asemenea, avem nevoie de profesori. Dacă aveți experiență, vă rog să mă căutați și vă voi spune mai multe despre această oportunitate.

După mai multe comentarii, președintele Spence îi invită să plece capetele și încheiară seara cu rugăciune.

Alexandra le urmă exemplul, dar nu putu ține ochii închiși.

Se uita când pe scenă la elevii de la Fisk, când la mâinile ei, încercând să își înțeleagă fluturașii din stomac și apropierea inexplicabilă pe care o simțea față de David în acel moment. Și de visurile pe care le avuseseră împreună.

Mai târziu, în aceeași seară, Alexandra se întoarse în casa ei, în care era întuneric aproape peste tot, mai puțin în vestibul, unde ardea o lampă. Se cam așteptase să găsească ușa încuiată, socotind cât de brusc plecase de acasă, dar mânerul ușii cedă ușor când îl încercă cu mâna. Încuie ușa în spatele ei, stinse lampa și se strecură în liniște pe scările întunecate până în camera ei. Cunoscându-și dormitorul în care crescuse atât pe întuneric, cât și pe lumină, scoase chibriturile și aprinse lampa de lângă pat.

Flacăra împrăștie o lumină caldă peste pat, până la fotografia lui David de pe măsuța de toaletă. Se așează pe banchetă, ridică prețiosul portret și se uită lung la privirea sa bună, deschisă, gândurile încă năvălind-o după discuția cu președintele Spence.

Găsise ce căutase? De asta „se întâmplase” să ajungă la concert aseară? O străbătu un fior de încântare, urmat pe loc de un val de nesiguranță. Aruncă o privire spre cufărul lui David, doldora de cărți și de materiale didactice, care ședea la piciorul patului și își dori pentru a suta oară să fi învățat mai mult cu el. Deși el insistase că prindea repede și că mintea ei era ca un burete. Timpul păruse atunci fără sfârșit. Crezuse că avea o viață la dispoziție ca să învețe de la el, să-i absoarbă toată cunoașterea.

În copilărie avusese guvernantă, normal, care se ocupase de educația ei timpurie. Mai târziu, în adolescență, Alexandra își dorise să urmeze cursurile Academiei de Studii pentru Femei din Nashville, alături de multe alte prietene, dar tatăl ei nu o lăsase. Cu toate acestea,

meditase mulți copii de-a lungul anilor, așa că făcuse uz de toate cunoștințele pe care le deținea.

— Ce mult mi-aș dori să îmi spui ce să fac, șopti ea, trecându-și degetul pe marginea ramei. Și cât de mult mi-aș dori să fii aici.

Dar, într-un fel, „fusesse” cu ea în seara aceea, nu? Îi simțise prezența. Și apoi, cântecul acela...

După concert, auzise coriștii cântând încet în holul din spate. Un cântec pe care nu îl mai auzise din copilărie. Versurile și profunzimea interpretării lor încă o bântuiau.

Dimineața când mă scol.

Dimineața când...

Se auzi un ciocănit în ușa camerei ei.

Puse rama la loc, pe măsuta de toaletă și străbătu camera, sperând că nu era tatăl ei.

— Mamă. Ușurată, se dădu la o parte și o lăsă să intre. Chiar și în lumina slabă, își dădea seama, după roșul din jurul ochilor, că plânsese toată seara. Vinovăția îi știrbea încântarea pe care o simțea.

— Draga mea, te-am așteptat. Mama ei se întoarse și închise ușa de la dormitor. Am vrut să mă asigur că te-ai întors cu bine acasă. Unde ai fost?

— M-am plimbat, răspunse Alexandra zâmbind. Aveam nevoie de timp să mă gândesc. Să îmi... limpezesc gândurile.

Mama ei dădu din cap înțelegător, cu mâinile împreunate în talie și se așeză pe marginea patului. Alexandra se așeză lângă ea.

— Alexandra... știu că ți-e dor de David foarte mult. Și înțeleg că domnul Buford nu este bărbatul pe care l-ai alege tu. Dar e potrivit pentru tine. Va avea grijă de tine. Nu îți va lipsi niciodată nimic.

— Nimic în afară de un bărbat cu care să doresc să îmi petrec restul vieții, pe care să îl admir și să îl respect. Și care să mă respecte la rândul lui pe mine și ceea ce cred eu.

Mama ei se înnegri la față.

— Alexandra, tatăl tău e...

Strânse tare din buze și își feri privirea. Când și-o întoarse, era neclintită.

— Tatăl tău se gândește numai la binele tău. Trebuie să-l crezi.

— Cred că e convins că știe ce e mai bine pentru mine.

Alexandra cântări greutatea cuvintelor pe care urma să le spună.

— Dar eu nu sunt de acord cu el. Ba mai mult, cred că e foarte normal să am păreri diferite de ale lui. Și să mi le exprim.

Mama ei se uită lung la ea, apoi întinse mâna și o așeză peste mâna Alexandrei de pe pat.

— După cum bine știi, bunicul tău a aranjat căsătoria dintre mine și tatăl tău. Când m-am măritat cu el și am jurat să îl iubesc, să îl cinstesc și să mă supun lui, abia îl cunoșteam. Dar asta nu a anulat promisiunea pe care am făcut-o atunci în fața familiei și a prietenilor.

— Dar nici nu anulează ce crezi și cine ești, rosti Alexandra duios. Cel puțin, pentru mine așa e.

Mama ei îi zâmbi neconvingător.

— Lumea se schimbă, draga mea. Nu sunt oarbă. Văd și eu. Iar tu te schimbi odată cu ea. Și, deși cred că va veni o vreme în care femeile vor avea mult mai multe oportunități, trebuie să ne limităm la ceea ce ne oferă lumea în care trăim noi. Iar tu, draga mea, ești prinsă... între cele două epoci.

Alexandra căută în ochii mamei ei și zări o înțelegere care o surprindea și o înmuia în același timp.

— Cu toate acestea, epoca aceea nu a sosit încă, adăugă mama ei, iar lumea după care tânjești încă nu a ieșit din coajă. Știu că ai aspirații, că tu și David ați visat împreună. Dar ușa acelor visuri s-a închis, draga mea. Oricât de mult te doare, trebuie să accepți.

— Accept, mamă, sincer. Știu că visurile mele și ale lui

David sunt de domeniul trecutului. Dar asta nu înseamnă că eu nu pot avea alte visuri. Femeile fac mult mai multe lucruri acum decât pe vremuri. Războiul a schimbat multe. Acum, femeile lucrează în birouri și în fabrici.

Mama ei o privi insistent.

— Deci, vrei să lucrezi într-un birou sau într-o fabrică? Și ce să faci? Să lucrezi la o mașină de cusut? Alexandra, te tragi dintr-o familie aparte din Nashville. Cum am spus, trebuie să ne limităm la ceea ce ne oferă lumea în care trăim. Acea, draga mea, nu este lumea ta.

Alexandra ar fi vrut să obiecteze, dar se răzgândi.

— A trecut vremea ta, Alexandra. Trebuie să te căsătorești, să te duci la casa ta, să ai copii. De vreme ce războiul ne-a răpit atâția bărbați – mamei ei îi tremura barba – chiar și pe scumpul nostru Iacov, variantele tale sunt foarte limitate. Sigur ești de acord cu mine asupra acestui subiect... O femeie nu poate alege decât din ceea ce are la dispoziție. Ai grijă ce decizie iei, draga mea. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat în seara aceasta, planurile domnului Buford în ceea ce te privește sunt neschimbate. Îi strânse tare mâna Alexandrei. Și, deși te consider cea mai minunată și adorabilă fiică pe care aș fi putut-o cere de la Domnul, nimeni nu are garanția unei a doua șanse. Ție ți s-a dat una, draga mea. Profită de ea. Cât mai ai timp.

Mama ei se ridică, o sărută pe creștet și închise ușa dormitorului în urma ei.

Târziu în noapte, Alexandra era încă trează, cântărind sfaturile mamei atât de diferite de ceea ce dorea inima ei, cerând înțelepciune de sus și ascultând șoapta cea mai firavă pe care Domnul o pune în inima ei.

Sau poate... David, dacă cerul permitea astfel de lucruri. După ce fură puțin somn, se trezi cu mult înaintea soarelui cu convingeri proaspete, știind fără îndoială ce trebuia să facă. Duși erau anii acordului tacit și al obedienței. Venise vremea ca ea să își aleagă singură calea. Și exact asta avea de gând să facă.

Oricât ar fi costat-o.

Capitolul 3

Aflat în ruină și în permanentă degradare, rândurile de barăci ale fostului spital al armatei unioniste din fața ei arătau de parcă stăteau să pice la primul vânticel. Dar Alexandra înaintă pe stradă în jos, cu bărbia ușor vârată în piept și cu ochii în patru. Nu-i era rușine de locul acesta... deși știa ce vorbeau oamenii. Traficul pietonal era aglomerat pentru o dimineață de joi. Nu voia să dea nimănui motive de discuții care să ajungă cumva și la urechile părinților ei.

Cu speranțe mari și nervi încordați, se gândea mai degrabă la evenimentele din seara trecută, la ce-și „cine” – o îndemnase înspre acest loc, în acest moment. Se gândea, de asemenea, și la ceea ce se întâmpla între pereții dărăpânați din fața ei. Se clădeau vieți noi, se făurea un viitor cu o direcție proaspătă, iar ea voia să ia parte la asta.

Deși plecase mai târziu decât își propusese, reușise să iasă din casă înainte să se trezească tatăl său. Încă un semn că Dumnezeu era de partea ei în această decizie, fiindcă omul rareori dormea mai mult. Nu-i mai rămânea decât să aibă curajul de neclintit pe care îl avusese când deschisese ochii și să nu asculte de îndoielile ce îi ardeau acum inima.

Șuieratul unui tren din apropiere îi scârțâia pe creier. Privi spre șinele aflate cam la cincisprezece metri de ea, pe care înainta amenințătoare bestia de fier care trebuia să ajungă în gara Nashville.

Inima începu să îi bată mai tare.

Acum regreta că îi spusese lui Mary Harding să se întâlnească mai târziu la gară, chiar dacă prietena ei o invitase cu drag să participe la dezvelirea monumentului organizată de generalul Harding. Alexandra știa că Mary își amintea ce zi era azi și încerca să îi mai ridice moralul. Cum

Mary Harding nu accepta niciodată un refuz...

Pe măsură ce trenul se apropia din ce în ce mai mult, Alexandra descifra numele de pe margine, Căile Ferate Nordice. Domnul Rutledge, iarăși. Așa de scump la vorbă și totuși făcându-și simțită prezența peste tot. Se întreba dacă îi plăcuse concertul de seara trecută la fel de mult și dacă îi plăcea să își petreacă astfel timpul. Tot îi venea greu să creadă, din puținul pe care îl știa despre el.

Zări vagoanele pentru călători. Vedea oamenii dinăuntru, în ciuda ferestrelor murdare, vorbind, citindu-și ziarul, unii chiar moțâind legănați de vagoane, nerealizând ce se putea întâmpla într-o clipită.

Primele vagoane trecură ca vântul pe lângă ea și se sili să le urmărească deși, cât ai clipi, năvala trenului o duse înapoi în timp, în vagonul pentru femei care se urnea în urmă cu un an din întorsura Olandezului. Retrăi senzația de rău pe care i-o dăduse pornirea bruscă, stomacul întors pe dos, trupul său plutitor câteva clipe – deși i se păruse o eternitate – chiar înainte ca vagonul să se răstoarne în lanul de porumb.

Alexandra trase aer în piept. „Nu ești în acel tren. Nu ești în acel tren. Nu ești în acel tren...”

Și de atunci nu mai pusese piciorul în niciun tren.

Detesta teama paralizantă, slăbiciunea, dar nu putuse să mai urce în niciun tren. Încercase. Mary o ademenise cu o excursie la New York City. Alexandra o refuzase politicos. Cândva... la un moment dat. Cel puțin, asta își tot repeta.

Continuă să meargă pe stradă fără să se uite în spate.

Soarele neobosit de august ardea pe cerul senin de deasupra. Deși ceasul prins în talie arăta nouă și jumătate, un firicel de transpirație îi curgea nestingherit pe spate. Și ce o mai dureau picioarele! De la mersul pe jos de aseară.

Se depărtase de casă mai mult decât își propusese. Vreo trei kilometri, care în mod normal nu era atât de mult. Dar în încălțările acestea, în căldura și umiditatea...

Refuzase să ia trăsura familiei, știind că, dacă Dockery,

vizitiul lor, ar fi fost întrebat, i-ar fi spus tatălui ei unde fusese. Și tatăl ei fără îndoială l-ar fi întrebat. Ținea decizia pentru ea până când se asigura că era adevărat ce spusese președintele Spence.

Și până în momentul în care ar fi găsit timp să le explice de-a fir a păr părinților ei. Deși nu știa încă exact cum va face acest lucru.

Trecea de la un magazin la altul, unele încă larg deschise, dar multe închise de mult, cu plăcuțe atârând ciudat și numele magazinelor abandonate abia lizibile. Geamurile sparte sau crăpate erau mărturia unor vremuri mai bune. O plăcuță îi atrase atenția. Încetini mersul.

Ultima clădire de pe partea opusă a străzii.

Lemnul învechit era crăpat și uscat, dar literele pictate, decolorate de vreme, erau încă lizibile: *Porter, negustor de sclavi*. Citind numele, chiar dacă în gând, parcă cineva îi înfipse un pumnal în coaste.

Privirea îi căzu în curtea de lângă clădire, la platforma putrezită, înclinată într-o parte, scobită de timp... și de dreptatea ce se lăsase așteptată. O imagine vie îi răscoli amintirile. O întâmplare la care fusese martoră o singură dată, din greșeală – dacă mâna mamei ei care îi acoperise ochii era un indiciu în acest sens – când trăsura familiei se oprise în trafic.

Era o imagine pe care n-avea s-o uite niciodată.

Alexandra strânse din ochi la imaginea mentală a condeiului tinereții ei, care o modelase mult mai mult decât realizaseră părinții ei atunci. Mai mult decât realizase „și ea însăși”.

Apoi, ca și când ar fi pus capăt aceluia eveniment, citise un articol în *Nashville Banner* cu puțin timp înainte de încheierea războiului care anunța închiderea acestei... structuri. Articolul spunea că Porter, proprietarul, îngropase cătușele și lanțurile în curte, ca și când ar fi putut pur și simplu să acopere ce făcuse, iar rolul avut în cumpărarea și vânzarea de vieți omenești să fie uitat.

Își feri privirea și înaintă, cu pași mai hotărâți și cu o putere ce aștepta provocarea.

La intrare nu era niciun semn grandios. Numai un drum prăfuit care ducea la rândurile de clădiri cu un singur etaj care cândva folosiseră ca sediu al postului Fort Sili al armatei unioniste, dar care acum găzduia prima școală națională dedicată educației foștilor sclavi.

O verandă lungă unea rândul acesta de barăci, iar Alexandra își dădu numaidecât seama ce lipsea. Se așteptase să vadă elevi mișunând, în drum spre cursul următor. Dar, spre surprinderea ei, veranda și zona comună erau goale.

Se grăbi să urce scările care duceau la baraca administrativă, strângând și mai tare geanta cu materiale didactice.

În discuția pe care o avusese cu președintele Spence, după concertul din seara trecută, el o învățase să întrebe de domnul George White, al cărui birou era în aceste clădiri. O asigurase că nu avea nevoie de programare.

Trăgând adânc aer în piept, deschise ușa și o izbi un iz ascuțit de transpirație și fum stătut de țigară. Mai era ceva, n-ar fi putut spune ce anume, dar cu siguranță masculin. Își puse discret un deget sub nas și atunci auzi un râset feminin.

— E înțepător, știu, răsună o voce feminină, cu accent ușor nordic. Mulțumită soldaților unioniști care s-au întremat aici în război. Ni s-a spus că au trecut mii prin această incintă.

Privirea Alexandrei se acomodă repede cu lumina palidă. Zări o negresă între două vârste care stătea în spatele unei mese rustice ce servea drept birou. Femeia o privea pătrunzător, dar cu un zâmbet primitor.

— Mirosul se agravează în toiul verii, continuă femeia. Scoate toată viața din lemn. Și moartea deopotrivă, adăugă ea încet.

Alexandra lăsă să îi cadă mâna pe lângă ea și reuși să zâmbească.

— Presupun că ar trebui să putem suporta mirosul... având în vedere ce au trebuit să suporte soldații de aici.

Pe fața femeii se citea o înțelegere profundă.

— Da. Ne spunem deseori același lucru când miroase greu. Acum, cu ce vă pot fi de folos?

Gândindu-se rapid dacă să își folosească numele adevărat, Alexandra hotărî că era cel mai bine să fie sinceră.

— Sunt domnișoara Alexandra Jamison. Am venit să vorbesc cu domnul George White despre un post de profesoară, adăugă ea repede. Am vorbit cu președintele Spence aseară după concert. Dumnealui a spus că domnul White este persoana cu care trebuie să iau legătura. Nu am programare, dar președintele Spence m-a asigurat că nu e nevoie. Pot să aștept. O vreme, cel puțin.

Femeia se ridică, privind-o cu admirație.

— Eu sunt doamna Chastain, secretara. Dați-mi voie să văd dacă domnul White are timp să vă vadă. Luați loc, vă rog, domnișoară Jamison.

Doamna Chastain dispăru pe un hol, iar Alexandra observă încrederea și comportamentul manierat al femeii. Era înaltă și impunătoare, cu trăsături să spunem „chipeșe” pentru o femeie.

Alexandra își mută greutatea pe celălalt picior, simțind cum îi zvâcnesc tălpile. Se hotărî să accepte invitația doamnei Chastain. Dar, stând puțin, o cuprinseră emoțiile și se ridică din nou.

— Domnișoară Jamison?

Alexandra ridică privirea și o văzu pe doamna Chastain în hol.

— După mine, vă rog. Apoi femeia se opri. Din întâmplare, v-a dat președintele Spence vreun... sfat pentru întâlnirea de azi cu domnul White?

— Sfat? Alexandra îi cercetă privirea, neputând înțelege dacă vedea o avertizare sau amuzament în ochii femeii. Nu, doamnă Chastain, nu mi-a dat. E... ceva ce ar trebui să știu?

Secretara miji ochii.

— Cunoașteți oameni care spun ce gândesc fără să cântărească prea mult? Sau care, după ce cântăresc și își dau seama că nu ar trebui să scoată niciun cuvânt, se hotărăsc totuși să vorbească? Oameni care nu se codesc să spună adevărul, chiar și atunci când acesta nu ar trebui spus?

Simțind cum o părăsește ușor curajul, Alexandra dădu din cap aprobator.

— Ei bine, așa e domnul White, spuse doamna Chastain zâmbind. Când are o zi bună. O luă înspre hol, iar Alexandra știu că trebuie să o urmeze. Dar nu se putea abține să nu se uite peste umeri la ușa prin care intrase cu câteva minute în urmă. Se gândi la David și la convingerea pe care o avusese în toiul nopții și își întoarse privirea.

O urmă pe doamna Chastain pe coridorul îngust și întunecat, până când femeia se opri în fața unei uși prin care se întrezărea soarele.

— Domnule White, domnișoara Alexandra Jamison dorește să vă vorbească.

În biroul înghesuit era un bărbat cu o carte în mână, lângă o fereastră deschisă. Era un bărbat foarte înalt. Având cel puțin 1,90 m, silueta sa mare, deșirată părea și mai voluminoasă în lumina soarelui care îi bătea din spate.

— Intrați, domnișoară Jamison. Absorbit de cartea sa, domnul George White nu-și ridică privirea. Înțeleg că ați venit la recomandarea președintelui Spence în legătură cu un post de profesoară. Nu am mai vorbit recent cu el. Nu știam că avem programată o întâlnire. Și se pare că nici nu avem, fiindcă nu ați făcut. Așadar, vă rog să intrați și să îmi spuneți repede despre ce e vorba. Am un curs de predat în scurt timp.

Deși fusese avertizată, pe Alexandra tot o surprinse stilul direct al omului, care suna și mai aspru în accentul său newyorkez tăios. Se uită lung la fața lui, așteptând să o privească.

Pentru că el nu-și ridică ochii, ea își aruncă privirea spre doamna Chastain, sperând să îi facă un semn după acest bun-venit. Dar secretara doar râdea înfundat, dând de înțeles că nu găsisese comportamentul bărbatului nici pe departe surprinzător. Apoi, fără cuvinte, ieși în hol.

Ticăitul zgomotos al unui ceas de perete, undeva în birou, părea să îi țină isonul domnului White aflat în grabă mare, așa că Alexandra făcu un pas înăuntru. Un scaun cu spătar o aștepta la nici doi pași în fața sa, dar nu îndrăzni să se așeze fără să primească invitație.

Bazându-se pe apelul sincer al președintelui Spence, se așteptase la un bun-venit călduros și entuziasmat, nu la primirea aceasta rece. Emoțiile o cuprinseseră și mai tare.

Un tablou de nuntă înrămat, prins în perete, cu un domn White mai tânăr, alături de soția sa, bănuia Alexandra, îi dădea un indiciu despre cum arăta bărbatul în momente mai agreabile. Nu era sigură că îl va vedea vreodată astfel.

Își dresе glasul.

— Discutând cu domnul președinte Spence, am aflat ce faceți la Universitatea Fisk. Bineînțeles că auzisem de ea, dar nu am avut niciodată onoarea să cunosc această „instituție”.

Parcă „instituție” era un cuvânt prea pretențios pentru a descrie campusul format din vechi barăci militare aflate acum în ruină, dar exagera când avea emoții.

— Înțeleg că aveți aproape două mii de elevi înscriși, domnule White, și alte cereri. E foarte impresionant.

În timp ce cartea continua să îl absoarbă, liniștea era din ce în ce mai apăsătoare. Ticăitul sacadat al ceasului îi făcea ferfeniță încrederea, bucată cu bucată.

— Un lucru pe care de asemenea l-am discutat aseară cu domnul președinte, după concert, a fost...

— Ați fost la concert? În sfârșit, domnul White își ridică privirea, sprâncenele negre, stufoase străjuindu-i ochii superbi, albaștri, bine conturați. Cum vi s-a părut?

Ea nu știa ce să zică.

— Cântăreții, domnișoară Jamison. Cum vi s-au părut?

— Mi... mi s-au părut... minunați, extraordinari.

— Ce parte a ariei v-a plăcut mai mult?

Scăpă un zâmbet fugar.

— De departe duetul „Cine-mi scoală...”

— „... sufletul din moarte”. Da, da, e o piesă splendidă.

Handel s-a întrecut pe sine. Iar domnișoara Porter are un talent remarcabil.

— Soprana? Da, domnule, așa e.

Închise brusc cartea.

— Cum ați auzit de concert? Ați primit un fluturaș? O invitație?

— De fapt, niciuna, nici alta, domnule White. Mă plimbam și am nimerit întâmplător.

O privi fix, dând aprobator din cap.

— Spuneți în continuare de ce ați venit. Dar, vă rog, zise dând din mână, treceți la experiența dumneavoastră didactică.

Omul era întocmai cum îl descriesese doamna Chastain, un fapt eliberator, văzut din perspectiva corectă. Cel puțin, Alexandra nu trebuia să ghidească ce gândește.

— Sunt preparatoare cu experiență, domnule White. Am studiat cu guvernanta mea până la 12 ani și mai departe singură...

— Studii complete? Facultate, poate?

Se codi.

— Nu, domnule, dar posed cunoștințe solide și...

— Ce doriți să predați la Universitatea Fisk, domnișoară Jamison? Se duse spre biroul său, fără să o slăbească din ochi și își lăsă silueta generoasă în scaunul uzat, de piele, iar arcurile vechi protestară scârțâind.

— Ei bine, domnule... eu...

— Este o întrebare sinceră, domnișoară Jamison, pe care o adresăm oricărui profesor care dorește să predea la noi.

Cu părul des și negru care se unea cu barba și mustața aspre, George White dispunea de niște trăsături dominante,

care-i accentuau sprâncenele deja impetuoase. Chiar dacă nu îl cunoștea pe trezorerul Universității Fisk și dirijorul școlii, bănuia că e un bărbat cu o poziție influentă.

Se îndreptă și cămașa jilavă i se lipi de spate.

— Am venit fiindcă vreau să ajut foștii sclavi în noua lor viață. Cred că avem responsabilitatea de a-i educa pe toți cei care vor să învețe. Până de curând, foștii sclavi nu au avut această posibilitate. Aș vrea să particip și eu la schimbarea acestor lucruri.

Își arcui ușor sprânceana.

— Continuați.

— Așa cum i-am spus și președintelui Spence, stăpânesc bine noțiuni elementare și chiar mai mult la anumite materii. Pot să predau ortografie și citire. Pot să îi învăț pe elevi să socotească și să scrie, istoria Americii și a Europei. Și am cunoștințe solide de literatură și de poezie. Cunosc bine franceza, germana și puțină latină, deși probabil am mai uitat-o, fiindcă nu am folosit-o. Dar vă asigur că principalul motiv pentru care sunt aici este acela de a face tot ce pot pentru a ușura tranziția încă destul de dificilă a elevilor înscriși la Fisk și să îi învăț și pe ei ceea ce știu eu.

În loc de punct, îi oferi un zâmbet, dar el nu îi zâmbi înapoi.

— Sunt obiective altruiste, domnișoară Jamison. Foarte nobile. Dar trebuie să fim atenți în hotărârea noastră smerită de a-i ajuta pe cei mai puțin privilegiați.

Înghiți, încercând să își umezească gâtul uscat.

— Domnule, dacă vi se pare că mă smeresc, e numai fiindcă eu...

— ... vă adaptați la lumea noastră cea nouă. Da, am mai auzit explicația aceasta.

— Dar, domnule, nu asta am vrut...

El ridică mâna ca un adevărat director de școală, iar ea înțelese că nu era cazul să îl mai întrerupă.

— Indiferent de ceea ce cred mulți oameni de prin părțile noastre, domnișoară Jamison, foștii sclavi au minți foarte

ascuțite și o sete de a învăța. Nu vor decât să se perfecționeze, ca oricare. Și au acest drept, domniță, nu fiindcă așa socotim noi, ci fiindcă așa socotește Cel Atotputernic.

— Da, domnule White. Încerc să...

— Dați-mi voie să vă dau un sfat, domnișoară Jamison. Și odată cu el, să clarific o prejudecată des întâlnită printre sudiști și mai ales în orașul Nashville. Cu privirea neclintită, continuă fără să respire măcar. Toți elevii noștri studiază diverse ramuri: limbi, științe, matematică, literatură, istorie. Elevii noștri, atât cei tineri, cât și cei vârstnici, excelează la învățătură, depășind cu mult cunoștințele de bază. De aceea, nu angajăm profesori care nu au studii complete. Dar facem și excepții. Și, deși vă apreciez, domnișoară Jamison, pentru că vreți să predați la Universitatea Fisk, este foarte important ca dascălii noștri să aibă motivația potrivită, dincolo de dorința lor. De exemplu, Fisk nu are interesul să angajeze pe cineva care simte că este dator cu ceva, căruia îi e milă de foștii sclavi sau care, la drept vorbind, vrea să demonstreze ceva societății... sau celor din familie.

O privea pătrunzător, iar Alexandra se întreba dacă nu cumva îi cunoștea situația personală. Dar... nu avea cum. Sau avea?

— Astfel de ambiții ar fi egoiste, continuă el. Și, pe termen lung, nu ar fi în avantajul elevilor noștri și nici a reputației universității Fisk. Nu sunteți de acord?

Simțindu-se și justificată, și vinovată, ea dădu din cap aprobator.

— Întru totul, domnule.

Atunci el zâmbi, un gest foarte plăcut din partea lui.

— Așa cum a trebuit să le spun și celor care au venit cu intenții mai puțin onorabile, nu că m-aș îndoi de ale dumneavoastră, vă spun și dumneavoastră, elevii noștri nu au nevoie de un mântuitor alb. Deja cred în Mântuitorul nostru al tuturor, adăugă el râzând plăcut. Iar noi nu

suntem Acela. Nu ne dorim decât dascăli care vor să predea celor interesați să învețe și care merită tot ce avem mai bun.

Alexandra zâmbi, simțind că îi plăcea de acest om mai mult decât crezuse posibil doar acum câteva momente.

— Apreciez că mi-ați spus aceste lucruri, domnule White, și vă asigur că...

— Domnule, *nu puteți* intra acolo! *Vă rog!*

Vocea autoritară a doamnei Chastain se auzea venind din hol în ritmul unor pași apăsați.

Capitolul 4

În birou năvăli un bărbat roșu la față, fierbând de mânie. Alexandra se dădu ușor într-o parte, nesigură dacă ar trebui să plece sau să rămână. Greu de zis, după cum se convinsese repede, fiindcă intrusul îi blocă ieșirea.

— Vedeți, domnule White, rosti omul ținând strâns în mână o hârtie mototolită. Am primit o scrisoare în dimineața aceasta. Să vă spun ce cred despre ea.

Rupse bucata de hârtie în bucăți, pe care le aruncă în aer.

— Nouă luni, *nouă!* Atât a trecut de când compania mea și-a primit banii de la școala dumneavoastră. Dar eu am continuat să vă aprovizionez din negoțul meu. *În fiecare* lună m-ați implorat să vă mai păsuiesc o vreme ca să puteți plăti, și v-am păsuit. Ei bine, acum vă spun că timpul a expirat, domnule. Fisk e datoare vândută, cu dobândă! Dacă nu îmi dați asigurări că...

— Domnule Granger! vocea gravă a lui George White umplu încăperea în toată splendoarea siluetei sale impunătoare. Cu o privire îi făcu semn doamnei Chastain să plece, apoi se apropie din spatele biroului, cu o mină gravă. Sunt în mijlocul unei...

— Nu dau doi bani pe ce faceți în acest moment! zise Granger, întorcându-se și privind-o scurt și scorțos pe Alexandra, de parcă abia acum o zărea.

Clipi, iar Alexandra plecă repede capul. Negustorul Granger. Cumpăra și ea de la el uneori. Deși nu îl cunoștea, era sigură că tatălui ei nu îi era deloc străin. În timp ce posibilitatea ca Barrett Broderick Jamison să îl cunoască pe George White sau pe oricine altcineva de la Universitatea Fisk era foarte mică. Tatăl ei îi cunoștea pe *toți* afaceriștii din oraș.

Dacă domnul Granger o recunoștea cumva sau afla cum o cheamă, vestea că fusese aici ajungea la tatăl ei cât ai clipi. Posibilitatea aceasta îi dădea fiori.

— Deja am luat legătura cu avocatul meu, continuă Granger, iar Alexandra îndrăzni să își ridice privirea, ușurată că el se uita din nou la ținta mâniei sale. Așa cum au făcut și ceilalți cinci furnizori ai școlii Fisk, printre care și manufactura lui Puckett și lăptăria lui Caldwell. Veți primi vești de la noi *toți* curând.

Trăsăturile aspre ale domnului White erau accentuate de mânie și disperare, dacă Alexandra îl citea bine.

White făcu un pas mai aproape, până când se înălță deasupra negustorului. Dar Granger, binecuvântat mai mult pe lățime decât pe înălțime, îl depășea cu mai bine de 40 de kilograme și nu bătu în retragere.

— Domnule Granger, știți situația noastră. Vocea lui White se topi ca oțelul. Cei mai mulți elevi ai noștri se întrețin singuri. Unii au doisprezece sau treisprezece ani și trebuie să își asigure singuri studiile la Universitatea Fisk. Cunoscând acest adevăr și importanța misiunii noastre, vă implor din nou să...

— Am o afacere de întreținut, White, nu o misiune. Am fost mult prea răbdător. Omul șovăia, pe fața lui văzându-se lupta pe care o ducea. Afacerea mea a fost prima din acest oraș care a sărit să aprovizioneze școala, fiindcă eu cred în ceea ce faceți. Dar nu mai pot să vă susțin datoriile. Am și eu creditorii mei, rosti cu fermitate. Întreaga datorie a Universității Fisk trebuie plătită imediat. Dacă nu plătiți până la sfârșitul lunii, avocatul meu va prelua situația.

— Încă o dată, domnule Granger, apelez din nou la statutul dumneavoastră de creștin. Dacă ați vedea rolul pe care îl...

— Întocmai statutul meu de creștin m-a ajutat să vă pășuiesc până acum, domnule. Același statut face apel acum la dumneavoastră. La revedere, domnule White.

Granger ieși hotărât din birou, lăsându-l pe George White cu gura căscată în urma lui, fără să clipească. După un moment, Alexandra se întreba dacă nu ar fi bine să plece, pur și simplu.

— Ei bine, zise el într-un final. Vă prezint scuzele mele sincere, domnișoară Jamison, pentru că ați fost nevoită să fiți martora unui astfel de schimb.

Se întoarse și o privi. Indiferent cum se purtase cu ea până atunci, Alexandra simți că îl înțelegea pe deplin. Mai ales luând în calcul implicațiile pentru școală și pentru șansele ei de a fi angajată.

— Am crescut cu trei frați, domnule White. Știu ce înseamnă disputele. Sau „discuțiile aprinse”, cum le spunea mama mea.

El se sforță să zâmbească.

— Mai mici sau mai mari decât dumneavoastră? Frații, mă refer.

— Mai mari, domnule.

— Și locuiesc tot în Nashville?

Era un bărbat curios.

— Cei doi mai în vârstă locuiesc în alt stat. Sunt căsătoriți și au familii. Cel tânăr, Iacov, spuse lăsându-și repede capul în jos, acum locuiește cu Cristos.

— Războiul, zise el încet.

Nu era o întrebare, dar ea dădu din cap aprobator.

— Cu toate acestea, familia mea se consideră binecuvântată. Noi am pierdut doar unul. Mulți i-au pierdut pe toți.

— După cum atestă chiar pereții din jurul nostru, zise el încet. Se duse la fereastră, cutele de pe față fiindu-i parcă

mai pronunțate.

Ea se uita la el și aștepta, încercând să rămână încrezătoare.

De afară se auzeau murmure și râsete apropiindu-se. Elevi, bănuia ea, pe care îi zări trecând pe lângă ei. O briză caldă aduse cu ea miros de soare și pământ rumenit. În depărtare, un tren şuiera. Căile Ferate Nordice, fără îndoială, dacă era adevărat ce trăise recent.

Simțind retragere și hotărâre în tăcerea insistentă a lui George White, Alexandra scoase un oftat.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule White. Vă doresc sincer dumneavoastră și elevilor tot...

— Vă rog, luați loc, domnișoară Jamison.

Ea se supuse, prinzând un pic de inimă.

— Ați adus ceva recomandări? o întrebă el, lăsându-se ușor pe scaun.

Ea scoase o scrisoare din trăistuță.

— Am o scrisoare de recomandare de la domnul Pruitt, scrisă cu ceva timp în urmă. I-am meditat toți cei cinci copii și am folosit scrisoarea sa ca recomandare pentru a obține noi meditații. Cu toată sinceritatea, nu am predat niciodată la clasă. Dar cred că pot. Nu mi-e teamă să încerc.

El citi scrisoarea cu atenție, ridicând din când în când sprâncenele.

— Nu, zise în timp ce citea. Nu cred că vă temeți, domnișoară Jamison.

Privirea îi căzu pe un teanc de hârtii de pe birou și, fără să vrea, se trezi citind pagina de deasupra. Deși cuvintele se vedeau invers, claritatea scrisului de mână înlesnea cu totul lectura. O listă de cântece populare, vesele, amestecate cu cântece clasice: „O, Suzana!”, „Chipeș visător”, „Cum să nu mai cânt?” Poate că era lista pentru un concert apropiat.

Domnul White așează o carte pe teanc.

— Domnul Pruitt vă laudă foarte mult, domnișoară Jamison.

Realizându-și impertinența, dădu să își ceară scuze. Dar el

se uita la recomandarea ei fără nici pic de judecată.

— Se pare că sunteți cât se poate de calificată pentru slujba de dascăl. Cu toate acestea, după cum bine știți acum, Universitatea Fisk se confruntă... cu provocări financiare serioase. El își feri privirea. Sprijinul financiar al școlii a intrat la apă în ultimele luni. Avem decizii grele de luat. Și, deși avem *cu adevărat* nevoie de serviciile dumneavoastră, mă tem că recompensarea va fi minimă, în cel mai bun caz. Cu mult sub așteptările dumneavoastră. Toți angajații noștri predau în prezent pe jumătate de salariu până când se va schimba situația. Ceea ce, pentru un profesor debutant, înseamnă doar un dolar pe săptămână.

Alexandra cântărea veștile primite. Mai puțin decât ar câștiga într-o fabrică.

— Înțeleg.

Auzi și ea dezamăgirea din propria-i voce.

— Îmi pare rău, domnișoară Jamison. Aș vrea ca situația să fi stat altfel. Dar poate sunteți de acord să vă țin minte pe viitor, în caz că apar alte oportunități. Deși cu abilitățile și tenacitatea dumneavoastră, adăugă el, cu umor în glas în timp ce îi dădea înapoi scrisoarea de recomandare, sunt sigur că veți găsi o altă slujbă de dascăl cu mult înainte ca această oportunitate să apară.

El se ridică, dar ea rămase pe scaun, cu gândurile de-a valma. Aceași convingere care o îndrumase aici, care îi amintea atât de mult de David, o apăsa tare pe inimă.

— Nu vreau să predau în altă parte, domnule White. Vreau să predau aici, la Fisk. Dacă aveți o slujbă pentru mine.

Fața omului se luminează și se așează la loc pe scaun.

— Ei bine, aceasta este o știre cu totul neașteptată, dar bine-venită, domnișoară Jamison. Bineînțeles, aprobarea angajării nu ține numai de mine. Trebuie să obțin mai întâi aprobarea comitetului.

— Credeți că acest comitet mă va primi?

— Cu susținerea mea și a președintelui Spence, sunt

convins că da.

O năpădi un val de încântare.

— Cu toate acestea... probabil că vor dori să vă cunoască personal. Vedeți, toți angajații Universității Fisk sunt membri ai Asociației Misionare Americane. Scopul nostru aici nu este doar acela de a ne educa elevii în științele seculare, ci și pentru eternitate. Fiindcă fără cunoașterea Creatorului și a înțelepciunii transmise prin Fiul Său, Duhul Sfânt și Cuvântul Său scris, elevii noștri ar duce lipsa celei mai importante educații din viața lor. Din viața oricui.

— Sunt de aceeași părere, domnule White. De fapt, am venit aici pentru că Domnul mi-a îndrumat pașii spre concertul de aseară care, la rândul lui, m-a îndrumat aici. Din nou, vă asigur că nu am motive ascunse. Nu vreau să îndrept nimic, nici să stric ceva sau să îmi acopăr vina. Vreau doar să slujesc acolo unde pot să fac ceva care să conteze pentru oameni. Să fiu parte din ceva important. Ceva care... se opri, șovăind, întrebându-se dacă era înțelept să fie atât de sinceră... să rămână în urma mea. Și cred că ceea ce faceți la Universitatea Fisk se potrivește acestui obiectiv, în toate detaliile.

Cu degetele făcute clopotniță, George White o studia.

— Deși unii ar susține că „v-a trecut vremea”, domnișoară Jamison, nu sunteți încă fată bătrână. Cu toate acestea, spuneți că vreți să vă implicați în ceva care să rămână în urma dumneavoastră. Sunt curios de ce.

Alexandra rămase cu gura căscată. Oare nu își dădea seama cât de nepoliticoasă era întrebarea lui? Cât de mult o jignise? Recunoscătoare pentru avertismentul doamnei Chastain cu privire la stilul său direct, îi cercetă privirea. Văzând că era sincer, pe lângă că avea o bunătate de netăgăduit, greu de sesizat uneori, hotărî repede că nu voise să o jignească. Probabil că dedicarea lui de a spune adevărul îl împiedica să vadă porunca de a face acest lucru în dragoste.

Ignorând lovitura în amorul propriu, pe care o primise,

reuși să zâmbească.

— Deși e drept că cei douăzeci și cinci de ani par mai mult decât am crezut – aproape douăzeci și șase, dar el nu trebuia să știe – cred că mă așteaptă *ani buni* de productivitate. Surprinzător, ochii albaștri ai omului clipiră. Legat de contribuția la un proiect care să rămână în urma mea, continuă ea, ce om cu mintea întreagă ar putea să gândească altfel? Mai ales în lumina ultimilor zece ani. Moartea are un mod ciudat de a-i convinge pe oameni să se gândească bine ce fac cu viața lor. Nu sunteți de acord?

O privea fix, zâmbind firav.

— Ba da, domniță.

— Am înțeles de la președintele Spence că dascălii de la Fisk locuiesc în campus, la fel ca elevii, și că mănâncă aici. Să presupun că veți avea și pentru mine un loc?

— Așa e, profesorii noștri locuiesc în barăcile noastre, dar momentan cred că toate locurile de cazare pentru profesoare sunt ocupate. Presupun că încă locuiți cu părinții, domnișoară Jamison?

Ea stătea în cumpănă.

— Așa e. Locuiesc acasă. Cu părinții mei.

El aprobă din cap.

— Mi s-a părut mie că recunosc numele familiei. Tatăl dumitale este stimabilul notar Barrett Jamison, bine-cunoscut la noi în oraș?

Ea dădu din cap aprobator.

— El este, domnule.

— Ați putea oare să locuiți în continuare acasă până când se eliberează un loc aici?

Alexandra își cântărea răspunsul. Dacă i-ar fi spus că nu era o opțiune, el ar fi întrebat de ce. Apoi, ea ar fi trebuit să îi spună că părinții ei nu îi vor sprijini deloc decizia. Ceea ce i-ar fi putut periclita șansele de a preda aici. Dar nu putea nici să spună că da. Știa ea de ce.

— Mă tem, domnule White, că nu voi mai putea să locuiesc acasă odată ce îi voi informa pe părinții mei că m-

am angajat aici ca dascăl.

În încăpere se lăasă o liniște totală.

— Înțeleg, spuse el încet. Nu ați fi prima femeie care a sacrificat foarte mult pentru a putea preda foștilor sclavi, domnișoară Jamison. Dar cu siguranță veți fi prima în Nashville. Toți profesorii de la Fisk sunt din Nord, obișnuieți să ducă o viață smerită și să trăiască din puțin. Și, cu o singură excepție, toate profesoarele sunt mai în vârstă. Cele mai multe nu au fost căsătorite niciodată, deși avem și două văduve. O privi fix. Sunteți sigură că veți putea să vă ridicați la nivelul cerințelor?

— O, da, domnule. M-am gândit foarte serios.

Aprobarea firavă din cap îi sugera că se îndoia de spusele ei, dar căldura din privire și din fiecare trăsătură a feței lui îi dădea speranță.

— Foarte bine atunci, domnișoară Jamison. Odată ce voi fi aflat decizia comitetului – care ar trebui să fie astăzi, de vreme ce ne vom întâlni după-amiază – mă voi strădui să vă trimit vorbă cel târziu mâine. Presupunând că răspunsul lor este favorabil, și am toate motivele să cred acest lucru, voi vorbi cu profesoarele noastre ca să vedem dacă găsește careva un loc de cazare. Sunt convins că se va rezolva.

El se ridică, iar ea îl urmă, nevenindu-i să creadă că primise slujba. Sau era aproape gata să o primească. El spusese că aprobarea comitetului era doar o formalitate. Dar atunci își aminti ceva important.

— Pe spatele scrisorii mele de recomandare, domnule White, am pus adresa unde primesc corespondența. E important să trimiteți la adresa de acolo.

— Da, sigur. El dădu aprobator din cap, ocolind biroul. Așa vom face. Ce binecuvântare veți fi, domnișoară Jamison, pentru elevii noștri cei noi. Și ce drum plin de satisfacții vă așteaptă. Unirea eforturilor mele cu cele ale foștilor sclavi a fost cea mai mare binecuvântare, dar și cea mai mare povară a vieții mele. Aceste două lucruri par să se potrivească mănășă, nu-i așa?

Alexandra dădu din cap instinctiv, gândindu-se la întrebarea lui, dacă se va ridica la nivelul cerințelor. Mai concret, se gândea unde va locui, dacă nu găsea loc aici. Avea niște bani puși deoparte din ultimele meditații. Nu era mult, cât să plătească cazare și masă pentru una-două săptămâni.

— Încă un aspect, domnișoară Jamison... Pot să vă ofer scuzele mele pentru atitudinea mea deranjantă când ați intrat aici? Eram afundat în gânduri și rar reacționez cum trebuie când sunt întrerupt din ceea ce fac. E o greșeală pe care soția mereu mă încurajează să o combat.

Alexandra era din nou luată prin surprindere de sinceritatea lui.

— Mulțumesc, domnule White. Vă asigur că nu m-am supărat. Dădu să plece, dar își aduse aminte de un lucru pe care el îl spusese, despre care avea și ea ceva de spus. Dar nu oricui.

— Ca fapt divers, domnule, sunt de acord cu ce ați spus mai devreme că foștii sclavi nu au nevoie de un mântuitor „alb” și că avem aceeași credință în Cristos. Mi se pare interesant că mulți istorici sunt de acord cu un lucru în ceea ce îl privește pe iubitul nostru Mântuitor, un detaliu pe care studiul Antichității îl confirmă.

Se străduia să își rețină zâmbetul.

— Deși sunt destul de sigură că frații mei sudiști nu l-ar aprecia.

El o privea binevoitor și întrebător.

— Ce anume, domnișoară Jamison?

Atunci ea scăpă un zâmbet.

— Că nici Iisus nu a fost alb.

Părăsind barăcile, încă auzea râsetul omului.

Sylas Rutledge se dădu jos din vagon cu ochii pe generalul William Giles Harding, omul momentului și cel care avea să îi redea capitalul de care Sylas avea nevoie după ce

achiziționase recent Căile Ferate Nordice. Deși Harding n-avea de unde să știe încă.

Sy nu îl mai văzuse până atunci, dar i-l arătase un bagajist din tren. La prima impresie, generalul Harding arăta mult mai în vârstă decât se așteptase. Barba răvășită, lungă până în talie nu îl ajuta. Arăta puțin ca minerii din Boulder care se mutau din loc în loc.

— Îl pregătesc, șefu'!

Sy se întoarse și îl zări pe Vinson care se îndrepta spre el prin mulțimea de spectatori care veniseră la dezvelirea publică a monumentului lui Harding. Lui Sy îi plăcea să vadă reacția oamenilor care îl vedeau pe Vinson. Bărbatul avea peste o sută de kilograme de mușchi și o chelie neagră perfect lustruită și strălucind de sudoare în acel moment. Vinson întotdeauna impresiona.

Sy își scoase pălăria și își trecu mâna prin păr. Fusese avertizat în legătură cu verile insuportabile de vară, dar era mai rău decât își imaginase. Prefera clima mai răcoroasă din Stâncoșii din Colorado.

Se întreba de ce alesese generalul ziua de azi pentru acest eveniment... Cu siguranță știa că azi se împlinea un an de la accident. Lui Sy îi venea greu să creadă că trecuse atât de mult timp.

Când trenul se apropiase de Nashville dimineața devreme, se uitase spre vestul orașului înspre întorsura Olandezului și își amintise articolul din ziar despre ce se întâmplase pe tronsonul acela. Acolo unde tatăl său, mă rog, cel vitreg, după lege, își dăduse ultima suflare. Deși Sy voia să vadă locul cu ochii lui și să se împace cu pierderea pe care i-o pricinuisese, se temea foarte rău de acel loc.

Tatăl său, mecanicul ghinionistului Număr 1 mai avea o zi până să se pensioneze din slujba la căile ferate dintre Nashville, Chattanooga și St. Louis. Cursa dintre Memphis și Nashville din ziua aceea trebuia să fi fost ultima pentru el.

După câte se dovedise, chiar fusese.

Sy spera din toată inima că Harrison Kennedy știuse cât

contase el în viața unei mame și a micuțului ei, abandonată de un împătimit al jocurilor de noroc, un bărbat pe care Sy nu și-l mai amintea deloc. Kennedy, un mecanic de locomotivă renumit, cu un apetit de nestăvilit pentru studiu îi făcuse parte din familia lui. Sy încă își amintea ce îi spusese mama lui după ce se căsătorise cu Kennedy: „*Eu și Sy las n-am știut ce înseamnă fericirea până când nu ai apărut tu în viața noastră*”.

Și era adevărat.

Ironia sorții, fiindcă doctorul ei din Colorado îi recomandase un climat mai blând din cauza scarlatinei de care suferise și care o slăbise, ea și Kennedy s-au mutat în '62 în Est, unde a murit în urma gripei în prima ei iarnă în Tennessee. Sy încă regreta că nu putuse să participe la înmormântarea ei. Dar acesta fusese prețul pe care îl cerea traiul printre mineri. Odată instalată iarna, era greu să mai pleci. Tatăl său îl încurajase să aștepte primăvara.

Venise și primăvara, dar avusese de muncă la mină și astfel mai trecuse un an. Și încă unul.

Sy știuse de la bun început că viața în mină și tentațiile ei nu erau ceea ce tatăl său ar fi ales pentru el. Cu toate acestea, Harrison Kennedy nu îl criticase niciodată. Nici cât fusese în Colorado, nici în scrisorile sale după ce se mutase în Sud. Nici nu trebuia. Sy îl cunoștea prea bine ca să știe ce gândește.

Detaliul acesta și caracterul pasager al vieții îl convinseseră pe Sy să facă până la urmă o schimbare.

Sy se gândi din nou la concertul de aseară și cât de mult le-ar fi plăcut părinților lui. Văzuse întâmplător reclama din fața Sălii Masonice în timp ce își făcea plimbarea de seară. Deși cunoștea opera lui Handel destul de bine datorită influenței tatălui său, nu mai auzise de *Cantata Esterei*; dar îi plăcuse foarte mult. Mai ales cântecul pe care îl cântaseră împreună un bărbat și o femeie, despre chemarea unui suflet dintre cei morți. Se gândise la versurile acelea până târziu în noapte.

Strunindu-și gândurile, își puse din nou pălăria pe cap și îl fluieră pe Duce. Câinele sări de pe podium dând din coadă. Sy se aplecă și îl mângâie pe cap. Pocni din degete și Ducele o luă la pas pe lângă el, în timp ce Sy își făcea loc să ajungă înapoi la primul vagon de marfă, recunoscător pentru progresul pe care îl făcuse de când venise din Est, acum trei săptămâni.

Călătorise din Charlotte, Carolina de Nord, spre Charleston, Virginia de Vest, pentru a face un sondaj legat de următorul proiect feroviar. Trebuia să cumpere patru parcele de pământ, una lângă alta, între cele două orașe, fiecare de la alt proprietar. Secretul era să achiziționeze fiecare bucată de pământ de la un proprietar fără știrea celorlalți.

Dacă se auzea prea devreme că potențialul cumpărător era proprietarul Căilor Nordice, latifundiarul și-ar fi unit forțele și i-ar fi cerut mult mai mult. Sau ar mai apărea și alți licitatori, ceea ce ar duce la un adevărat război al licitațiilor. Nu avea nimic de câștigat din asta. Trebuia să se miște repede, fără zarvă.

Dar mai întâi avea nevoie să își recupereze capitalul și aici intervenea generalul Harding. Apoi, avea nevoie de investitori care să achiziționeze pământ. Spera ca relația cu Harding să fie puntea între el și aceștia.

Se întâlni cu Vinson în fața ușii deschise a vagonului de marfă și urcă.

— A călătorit bine?

— Ca un adevărat campion, șefu'. Vinson urcă lângă el.

Sy se apropie de armăsarul-campion. Enquirer era de departe unul dintre cele mai frumoase animale pe care le văzuse vreodată. Un armăsar castaniu-roșcovan înalt peste 1,60 metri, cu umeri lungi, piept adânc, abdomen scurt și cele mai puternice oase pentru un pursânge. Conform celor scrise în *Denver Post*, Harding plătitise zece mii de dolari pe el.

— Cine știe cât costă taxa pentru acest armăsar.

Armăsarul își azvârli capul pe spate, ca și când ar fi vrut să își spună și el părerea despre asta. Vinson se îndoia de răs.

— Uită-te la el, Sy. Deja se pregătește să se întâlnească cu draguțele lui, iepele.

Sy zâmbi, apoi se uită afară, pe ușă, înspre Harding, cu gândul la întâlnirea care îl aștepta. Generalul Harding menționase că mai licitaseră și alții pentru proiectul de cale ferată, dar Sy era încrezător că oferta lui era cea mai bună. Harding menționase în scrisoare participarea la o cină la Belle Meade, ceea ce presupunea că avea să primească și alte detalii ulterior.

— Pregătește rampa, Vinson, dar asigură-te că nu îl vede nimeni până când îți dau eu semnalul. Vreau să îl cobori „tu”. Armăsarii ca el sunt temperamentali.

Vinson îi aruncă o privire.

— După cum bine știm amândoi, zise Sy dând din cap aprobator, Harding a spus că vrea spectacol. Așadar, îi vom da spectacol.

— Iar el îți va da ce cauți.

— Așa e planul. Dar, din câte am auzit, Harding negociază la sânge. Iar eu nu sunt singurul care vrea acest contract. Mai sunt și alții. Iar eu nu sunt de-ai lor, Vinson, sunt din Colorado. Asta nu e un avantaj.

— Vei primi contractul, șefu’. Întotdeauna primești ce-ți pui în cap.

— Poate, răspunse Sy scărpinându-se pe ceafă. Caută-l pe omul lui Harding pe care îl cheamă Robert Green. El trebuie să ia pursângele în primire odată ce-l cobori din tren. Pune-l pe Winslow să verifice din nou frânele. Se aude ceva.

— Winslow a verificat toate frânele înainte să plecăm azi-dimineață din gară.

Vinson îl sili să se uite în ochii lui.

— Dar m-asigur că le verifică iar.

Sy dădu aprobator din cap și se întoarse.

— A... și Sy?

Se uită peste umeri.

— Ca să știi... zise Vinson încet. Nu am uitat ce zi e azi. Nu ești singuru' de-i duce doru'.

Nepregătit pentru nodul care i se puse în gât, Sy dădu repede din cap.

— A fost foarte mândru de ce-ai făcut în Colorado. Ar fi mândru și dac-ai cumpăra tronsonul ăsta. Da' mai ales pentru ce faci ca să-i speli numele.

Sy încerca să se uite oriunde, numai la prietenul lui nu. Nodul care i se pusese în gât nu-l lăsa să scoată o vorbă.

— Ai grijă de treburi, Vinson. Bine?

Pe fața lui Vinson apăru un zâmbet șters.

— Da, domnu' Rutledge.

Sy își făcu loc prin mulțime, cu Ducele pe urmele lui. Trase adânc aer în piept, iar și iar, ca să scape de gheara din piept. Nu îi venea ușor să vorbească despre lucrurile acestea, dar era o senzație plăcută să știe că nu e singur cu amintirile lui.

Șuieratul unui tren gata de plecare, la câteva linii depărtare, spintecă aerul ca un vuiet de jale.

Trebuie să îți descoperi modul tău de a trage de coardă, Sy, îl învățase tatăl său înainte ca Sy să poată ajunge de unul singur la ea.

Așa, poți să pui suflet în sunetul pe care îl scoate. Poate fi un sunet vesel sau un sunet trist. Sau poate să sune repede, de parcă le-ar spune tuturor să tacă! Fiecare operator are propriu-i stil de a sufla în fluier. De cele mai multe ori, îți pot spune cine e mecanicul de locomotivă după șuierătură.

Sy încetini pașii, amintirile încâlcindu-i gândurile. Se întreba cum sunase șuieratul la întorsura Olandezului. Avusese oare timp să trimită un semnal de avertizare?

Durase mai bine de o lună ca vestea despre moartea tatălui său să ajungă în munții din Boulder. Până atunci, Harrison Kennedy fusese deja îngropat rapid, undeva în Nashville. Nu lângă mama lui Sy în cimitirul orașului, unde ar fi trebuit și unde avea să îl îngroape după ce Sy va

descoperi adevărul cu privire la ceea ce se întâmplase la întorsura Olandezului și va spăla numele tatălui său. Acesta era motivul principal pentru care își pariase toată averea pe achiziționarea Căilor Nordice. Și faptul că avea pariurile în sânge.

Magnații feroviari erau o gașcă loială. Și nemiloasă. Nu aveau nicio remușcare să bage vină unui om nevinovat doar ca să își protejeze investițiile. Atâta vreme cât căile ferate nu erau acuzate. Dacă adevărul despre întorsura Olandezului fusese îngropat, ceea ce Sy credea că se întâmplase, așa avea să rămână. Numai dacă cineva de la căile ferate îl descoperea. Cu toate acestea...

Ținând cont cât de mult avea de pierdut dacă nu câștiga licitația pentru proiectul lui Harding, dacă nu reușea să convingă investitori să cumpere pământ, acest pariu se dovedea a fi cel mai mare din viața lui. După ce investise toate posesiunile sale, risca să piardă nu numai Căile Nordice, ci poate și căile ferate din Colorado. Tot ce avea. Dar, dacă mergea, își va fi recuperat toate investițiile și chiar mai mult. Suficient pentru achiziționarea fermei de la periferia orașului Boulder pe care pusese ochii de ani de zile. Companii și investitori din Est achiziționau parcele mari de pământ în Colorado. Trebuia să cumpere și el câtă vreme mai putea. Aceasta era șansa lui, poate ultima.

Cu coada ochiului, Sy îl zări pe generalul Harding făcându-și drum spre peron și se duse să îi taie calea.

— Mă scuzați, domnule, se auzi o voce seducătoare, și Sy simți că cineva îl împinge în mulțime.

Își coborî privirea și dădu cu ochii de cea care îl privea, știind pe loc ce fel de femeie era. Dincolo de hainele scumpe, părul dichisit și alte însușiri bine etalate, îndrăzneala din zâmbetul ei și scopul mâinii pe care o așezase pe pieptul lui nu lăsau loc de întors pentru natura intenției sale.

Se apropie de el.

— De cum te-am văzut dându-te jos din tren, am știut că

ești un om care ar aprecia o... companie memorabilă în după-amiaza aceasta.

Sy o prinse de încheietura mâinii înainte ca lucrurile să devină și mai interesante. Orașele miniere din Vest erau înțesate cu bordeluri. Odată plătitise și el și dăduse chiar să urce scările spre cameră. Dar ceva îl oprise. Nici acum nu știa ce. Făcuse cale-ntoarsă și plecase, cu un dolar mai sărac decât când intrase acolo. Dar nu regretase niciodată decizia aceea. Și, deși își dorea deseori compania unei femei, genul acela de femei nu îl atrăgea deloc.

Conștient că erau oameni în jurul lui, mai ales Harding, vorbea încet.

— Deși nu mă îndoiesc de înzestrările companiei tale, trebuie să te refuz.

— Haide... zâmbetul ei calculat devenise foarte intim, dar fals. Sunt sigură că un bărbat ca tine s-ar bucura...

Nedorind să îl piardă din ochi în mulțime pe generalul Harding, Sy se întoarse din nou spre el, dar zări o altă față cunoscută. Domnișoara Jamison, fiica notarului pe care îl vizitase ieri, se îndrepta spre el, spre peron.

Din câte vedea, tânăra nu îl observase încă. În împrejurările date, se strădui ca lucrurile să rămână așa.

Capitolul 5

Îndepărtându-se de prostituată, Sy se uită din nou spre domnișoara Jamison și constată că se oprise cu mult în spate ca să vorbească cu o altă tânără din mulțime. Discuția le acaparase cu totul, niciuna nu se uita spre el. Îl căută din nou pe generalul Harding și îl zări, în sfârșit, traversând peronul și intrând pe ușa unei clădiri apropiate.

Scrisoarea de la Harding spunea că întâlnirea, scurtă de altfel, avea să aibă loc în spatele casei de bilete. Cu puțini oameni, judecând după formulare. Imediat după întâlnire, Harding avea să îl prezinte pe Enquirer mulțimii în continuă creștere.

Sy se îndreptă înspre direcția aceea, cu Ducele loial pe urmele sale. Nu putu să nu se uite încă o dată la domnișoara Jamison. Avea cu siguranță ceva care atrăgea ochii unui bărbat. Nu doar chipul sau formele sale. Nici părul blond, bogat, strâns într-un coc care implora să fie desfăcut, deși toate aceste trăsături erau deosebit de atrăgătoare. Avea mai degrabă legătură cu felul ei de a fi. O încredere modestă și decență. Era și inteligentă. Se convinsese.

Faptul că nu încercase să îi facă ochi dulci contribuia deopotrivă. Femeia nu păruse deloc interesată de el.

Dar de ce se gândea la toate acestea? Nu venise în Nashville ca să-și caute o soție. Venise ca să încheie o afacere, să găsească niște răspunsuri și să se întoarcă în Vest cu bani mulți în buzunar și cu extinderea profitabilă a căilor sale ferate.

Și oricum, din ceea ce văzuse până acum, femeile din Sud erau prea delicate pentru viața sălbatică din Colorado. Deși...

Simțise o tensiune între domnișoara Jamison și tatăl ei, în birou, ieri. Ca un război invizibil între cei doi. După estimările lui, fiica avusese câștig de cauză. Cu o singură privire, lua la rost un bărbat.

Tatăl i se păruse cam disperat după afaceri. Și vorbea cam mult. Ceea ce era bine, pe de-o parte, fiindcă Sy plecase din biroul lui Jamison cu mult mai multe cunoștințe despre afacerile locale decât atunci când intrase.

Dar, în proiectul următor, confidențialitatea era crucială. Deși credea că Jamison se va descurca, putea oare să aibă încredere în discreția omului?

După ce părăsi peronul și se îndreptă spre clădirea unde avea loc întâlnirea, trecu pe lângă vânzătorii ambulante cu căruțele doldora de mâncare. Aromele de pâine proaspăt coaptă, cârnați și pop-corn dădeau evenimentului un aer festiv. Iar lui Sy îi amintea de micul dejun trecut de mult.

Oprindu-se puțin, plăti pentru un cânat și îl mănca din

mers. Când ajunse la scări, îi aruncă Ducelei, care prinse din zbor ce mai rămăsese. Sy îi făcu semn să se oprească, iar câinele găsi o pată de umbră sub scenă și se adăposti acolo, bufnitura cozii lui spunând multe.

Sy aruncă rămășițele în coș și deschise ușa pe care doar ce intrase generalul. La început crezu că nu nimerise locul. Sala de așteptare era înțesată. Dar generalul Harding era în fața sălii.

Toți acești bărbați veniseră ca să audă despre afacerea feroviară a lui Harding? Numără mai atent. Aproape șaiszeci de bărbați, toți îmbrăcați în costume dichisite, până la ultimul. Toți cucurigau ca niște cocoși la un picnic de duminică. Sy își frecă barba nerasă și își scoase pălăria, gândind că ar fi trebuit să meargă în vizită la un bărbier înainte să vină la această întâlnire.

Deși nu primise în scris răspunsul lui Harding la licitația lui, ca să considere că bătuseră palma, crezuse, în mod greșit, după aparențe, că era în runda finală.

— Domnilor, vă rog... generalul Harding ridică mâna. Vă rog să fiți atenți!

Un bărbat din primele rânduri se întoarse și, când Sy văzu cine era, scrâșni din dinți. Harold Gould. El îi mai lipsea.

Dacă se întâmpla ca data trecută...

Bărbatul deja controla mai mult de 15.000 de kilometri de șine, comparativ cu cei 4.000 ai lui Sy. Gould spera probabil să profite de interesul lui Harding de a aduce șinele din Nashville la Belle Meade continuând după aceea, la un moment dat, spre Sud, în Mississippi, dacă Harding era deschis. Exact ce voia să facă și Sy.

Problema era că Gould probabil avea deja capitalul necesar, după ce îi suflase lui Sy ultima afacere, în Colorado. Gould îi aruncă o privire... și zâmbi.

Sy îi răspunse la fel și dădu încrezător din cap, deși stomacul îi clocotea.

— Domnilor! zise Harding din nou și mulțimea tăcu. Vă mulțumesc că ați venit azi.

După ce Harding le ură bun venit, Sy realizează că bărbatul era o apariție, în ciuda bărbii neglijente, pe lângă aerul inconfundabil de om cu stare. Reputația generalului în război era bine cunoscută, la fel și întemnițarea sa în Nord timp de câteva luni. Nu că Sy sau cei din Vest se gândeau prea mult la război.

Fusese prea ocupat cu treburile minei și creșterea vitelor, pe lângă strângerea averii. Apoi, cu construcția primelor sale căi ferate. Și toate până la 24 de ani. Tatăl său avusese dreptate în această privință. Uitându-se în urmă, Sy putea să vadă că avusese dreptate în multe aspecte.

— Apreciez interesul vostru în efortul meu de a aduce căile ferate până în pridvorul plantației Belle Meade, continuă Harding. Așa cum știți cei mai mulți, este un lucru pe care mi-l doresc de multă vreme. Cum vânzările anuale cresc și atrag din ce în ce mai mulți participanți, îmi doresc nu numai să aduc cumpărători interesați în Nashville, cel mai frumos oraș din Sud. Vreau să ajungă la Belle Meade într-un mod ales!

Un ropt de aplauze și strigăte vesele se auziră din rândul câtorva bărbați adunați. Sy nu era printre ei.

Trebuia să admită, cu părere de rău, că Harding *avea* influență. Sy își mută greutatea pe celălalt picior. Problema era că Sy avea tendința de a enerva oameni ca Harding fără să vrea. Iar acei bărbați aveau același efect asupra lui.

— Planurile mele includ și un drum pietruit de la drumul care duce spre Harding Pike și până la plantație. Acesta va înlesni transportul celor care vor să călătorească cu trăsura sau cu căruța. Dorința mea este ca halta Meade să fie construită în ton cu stilul casei, bineînțeles. Intenționez ca tronsonul feroviar să fie parte a unei rute care să ducă spre Sud. Până la urmă, Belle Meade este prima fermă de prăsilă din țară și primul domeniu angajator, avem multe de oferit patronilor feroviari. Acum, aș vrea să răspund întrebărilor și apoi să trecem la o prezentare specială a unei alte investiții minunate care a ajuns la Belle Meade recent.

— Domnule general, interveni Gould din primul rând. Numele meu este Harold Gould. Aș vrea să vă spun cât de onorat sunt să vă cunosc și să vă ascult în dimineața aceasta. E cu adevărat un privilegiu, domnule, să fiu în aceeași încăpere cu un om de afaceri atât de respectat și cu un aliat al patronilor feroviari din America.

Se auziră din nou aplauze, iar Sy răsuflă ușurat.

— Și acum întrebarea mea, domnule general, continuă Gould. Ați restrâns numărul licitațiilor? V-a atras vreo licitație atenția în mod deosebit?

Deși Gould nu se uita la el, Sy știa că bărbatul încerca să îl necăjească. Mai știa și că Harding nu ar răspunde niciodată la o astfel de întrebare în public.

În mod firesc, Harding afișase zâmbetul celui ce controla cărțile.

— Deja am luat legătura cu câțiva dintre domniile voastre. Deși anumite licitații mi-au atras atenția în mod deosebit, dacă mai este cineva aici care dorește să participe la licitație, poate să facă acest lucru la administratorul plantației. Făcu un semn către un bărbat care stătea pe margine. Dar vă sfătuiesc să vă grăbiți, fiindcă mâine seară voi găzdui o cină la Belle Meade pentru toți licitatorii *aprobați* ca să poată înțelege mai bine viziunea mea pentru acest proiect. După seara aceasta, voi decide și voi încredința proiectul săptămâna viitoare.

— Și cum vom ști cine e pe lista celor aprobați, domnule general?

Sy își dădu seama prea târziu că frustrarea sa legată de numărul licitatorilor, printre care se afla și Gould, îi schimbase tonul vocii.

Mijind ochii, generalul Harding căută cu privirea în mulțime.

— Cum vă numiți, domnule?

— Syllas Rutledge. Proprietarul Căilor Ferate de Nord-Est.

Harding făcu o pauză scurtă în vreme ce identificarea lui – sau era iritare? – îi umbri trăsăturile. Sy spera că Harding își

va aminti că în gară, cu puțin timp în urmă, Căile Nordice avuseseră la bord cel mai nou pursânge al omului. Dar nu putea miza pe asta.

— Ei bine, domnule Rutledge, după cum tocmai voiam să vă spun...

Generalul Harding se adresă publicului.

— Dacă cei care ați primit scrisoare de la mine veți vizita masa din pasaj după întâlnirea noastră, administratorul afacerilor mele vă va spune dacă licitația a trecut în faza următoare. Cele aprobate vor primi atunci o invitație la cină. V-am răspuns satisfăcător la întrebare... domnule Rutledge?

În tonul lui Harding se simțea un sarcasm cordial cu accente sudiste puternice. Sy lasă din cap aprobator. Prima sa interacțiune cu omul acesta nu decursese conform planurilor. Simțea râznetul satisfăcut al lui Gould. Așa că își propuse să nu se uite înspre el.

Se ridică un alt bărbat, își spuse numele, înșiră niște complimente banale și apoi îi adresă o întrebare. Sy asculta doar pe jumătate, pipăindu-și pălăria cu mâinile. Aflase deja tot ce avea nevoie să știe: că șansele sale de a câștiga proiectul cu Belle Meade nu erau așa de mari cum crezuse. Și că Harold Gould nu se va da înapoi de la nimic pentru a-l împiedica să-l câștige.

După alte câteva întrebări și răspunsuri, Harding declară întâlnirea închisă.

Sy încercă să ajungă în față ca să vorbească cu Harding despre Enquirer, poate ca să încerce să îi mai dreagă puțin părerea omului despre el. Dar valul de bărbați care se înghesuie ca să atragă atenția generalului îl împiedică.

Într-un final, Sy se duse să aștepte la ușă, când observă un bărbat de culoare pe margine, care îl studia. Cu șorțul alb imaculat și șapca neagră, deosebită, bărbatul se remarcă în mulțime. Avea o privire blândă, cordială.

Sy îi întinse mâna.

— Sylas Rutledge.

Omul îi strânse tare mâna.

— Domnu' Rutledge, care i-a adus generalului noul pursânge.

Nu era o întrebare.

— Chiar el.

— Și proprietar al Căilor Nordice. Așa ați spus?

Sy încuviință din cap, simțind că își formase părerea.

Dar nu își dădea seama ce fel de părere era.

— Sunt Robert Green, îngrijitorul-șef al Plantației Belle Meade. Dar mi se spune unchiul Bob.

Sy încuviință din cap.

— Unchiul Bob atunci.

Bărbatul acesta răspundea de campionii generalului Harding? Interesant...

— Din câte am auzit, domnule, angajați mai mult negri în compania dumneavoastră feroviară. Nu doar ca manipulanți, ci și în poziții mai înalte. E adevărat?

Sy ridică din sprânceană.

— Știrile circulă repede pe aici.

Unchiul Bob râdea.

— Îi angajez pe cei mai buni, pur și simplu. Atât.

Bărbatul îi privi îndelung, apoi zâmbi.

— Nu sunteți de pe aici, nu-i așa, domnu' Rutledge?

Sy râse.

— Nu. Am trăit în Colorado. Până acum trei săptămâni când am luat-o spre Est.

— Colorado, ziceți. Privirea gravă a unchiului Bob se însenină. Am un prieten acolo. Ridley Cooper. Bun om. Are o fermă lângă Denver. A pornit de aici de la Belle Meade.

Sy scutură din cap.

— N-am auzit de el. Dar, dacă e om bun, va trebui să îl caut când mă întorc în Denver. Am fost de multe ori, dar am stat pe lângă taberele miniere. Boulder, Breckenridge și altele.

Unchiul Bob se încruntă.

— Sunteți miner, domnu'?

— Am fost, o vreme.

— Și v-a mers bine?

Sy zâmbi din nou.

— Aș zice că da. Dar cel mai bine îți merge dacă știi când să nu mai intri în mină, ci să conduci una. Și să o vinzi minerilor. Am început să cresc vite. La început, nu am prea știut cum, dar înveți repede când ești nevoit.

Unchiul Bob râdea.

— Așa e, domnu'. Iară minerii tre' să mănânce și ei.

— Eu așa am considerat. Sau... așa am ajuns să consider, după o vreme.

— Ce ați căutat în mină?

— Aur, în cea mai mare parte. Dar și argint.

— Și ați găsit?

— Destul.

Bătrânul scutură din cap, râzând copios.

— Am visat odată că mă duceam și eu acolo. Ca să văd, nu de altceva. Nu ca să stau.

— Ar trebui să mergeți să vedeți. E o zonă frumoasă. Munții Stâncoși...

Sy închise ochii o secundă, fiindcă așa îi vedea mai bine, cu ochii minții.

— Ai putea jura că cei mai înalți munți ajung la porțile raiului. Dar, odată ajuns sus, îți tragi răsuflarea...

Sy se uita la el, iar unchiul Bob râdea pe sub mustăți.

— Stai și te uiți în sus... și realizezi cât de mult mai e până la cer.

Sy vedea în mintea lui atât de clar peisajul. Așa cum avusese ocazia atunci când urcase pe munte, spera să aibă puterea să surprindă vârfurile pline de zăpadă și albastrul intens al cerului. Frumusețea lor nu se putea descrie în cuvinte.

— *Doamne mare...* suspină unchiul Bob. Pun rămășag că acolo, pe munte, omul simte că are putere!

— Așa am crezut și eu că voi simți, când am urcat prima dată, răsuflă Sy. Dar de fapt, m-am simțit... mic, în

comparație cu ce vedeam.

Unchiul Bob nu mai zise nimic, doar se uită la el, apoi încuviință binișor din cap.

— Așadar, unde e noul campion, domnu' Rutledge? A ajuns cu bine, sper?

— Da.

Sy îi făcu semn spre tren.

— Enquirer e în primul vagon de marfă. Un bărbat pe nume Vinson se ocupă de el. Duceți-vă să-l vedeți, dacă vreți. Veți ști cine e Vinson. E cât muntele și...

— Muntele de om care se agita pe peron acum ceva vreme?

— Da, el.

Unchiul Bob încuviință.

— Îl găsesc eu.

— Pe *cine* să găsești, unchiule Bob?

Sy se întoarse și îl văzu pe generalul Harding venind spre ei cu Harold Gould pe urmele lui și același rânjet.

— Îi spuneam lu' domnu' Rutledge de față că mă duc să văd ce face Enquirer.

Hotărât să nu mai facă încă o greșală, Sy scoase mâna din buzunar.

— Domnule general Harding, mă bucur că mi-ați dat ocazia să licitez pentru proiectul dumneavoastră. Și pentru că ați avut încredere să vă transport campionul.

— Domnule Rutledge, Harding dădu scurt din cap și tot așa scurt îi și strânse mâna. Nădăduiesc că l-ați adus în condiții excelente?

Sy îl privi adânc în ochi.

— Da, domnule. E un animal remarcabil.

Fără să clipească, Harding se întoarse spre unchiul Bob.

— Trebuie să urc pe scenă, iar tu trebuie să mergi să vezi de cal. Asigură-te că e gata de prezentare.

— Prea bine, domnu'. Va fi.

Harding se întoarse.

— Domnule Gould, vreți să stăm de vorbă în drum spre

scenă?

— Aș fi onorat, domnule general.

Gould îi aruncă lui Sy o privire.

— Domnule Rutledge, mă bucur să vă revăd.

Harding se opri.

— Vă cunoașteți?

— O, da, domnule general, zise Gould sticlind din ochi. Eu și domnul Rutledge ne-am cunoscut acum un an la licitația din Vest, pentru calea ferată care duce din Denver până în Colorado Springs. Eu am câștigat licitația aceea, domnule. Dar, după câte îmi amintesc, aceea a fost prima încercare a domnului Rutledge de a obține lucrările unei rețele feroviare. Până atunci, zise Gould zâmbind, a lucrat la o rețea mică ce leagă niște orașele miniere din Munții Stâncoși.

— Încă *lucrez* la ea, îl corectă Sy. Silver Line e tot a mea.

— A, da? Ceva cu care vă puteți mândri, Rutledge.

Harding își încreți sprânceana.

— Așadar, domnule Rutledge... Dețineți Căile de Nord-Est doar de un an?

— De fapt, doar de nouă luni, domnule, punându-și pălăria la loc. Căile de Nord-Est erau în faliment. Dar am început să fac profit după șapte săptămâni.

Gould râdea.

— Da, și cum *sunt* piețele feroviare în orașelele estice? Prosperă, bănuiesc.

Sy zâmbea. Un pumn rapid, atât îi trebuia. Și atât primea. Gould era moale. Bărbatul nu își mâncase ultimii ani din viață făcând avere în necruțătorii Stâncoși.

— Frumos din partea dumneavoastră că întrebați, Gould. Piețele sunt din ce în ce mai puternice și mai stabile. După dumneavoastră, domnule general.

Sy îi făcu semn generalului să intre pe ușă înaintea lui, iar Gould o luă rapid în urma acestuia, aruncându-i lui Sy o privire disprețuitoare. Sy îl urmă la câțiva pași în spate, aproape sigur că nu îl aștepta niciun plic la masă. Sau, dacă

era, avea să fie retras numaidecât. Cu tot cu invitația la cină.

Se întoarse în locul în care îl lăsase pe Duce și fluieră o dată. Câinele sări în sus și o luă spre el, dând din coadă, de parcă nu-și mai văzuse stăpânul de zile întregi. Sy îl mângâie și o luă spre pasaj.

După colț, îl zări pe administratorul lui Harding cufundat în discuție cu un bărbat pe care îl remarcase în sală, mai devreme. Oftă în sân. Asta îi mai lipsea. Încă un licitator.

Apoi zări în dreapta sa pe cineva la masă, chiar în clipa în care îl zări și ea. Un licăr inconfundabil de surprindere se văzu pe chipul domnișoarei Jamison, deși își ascunse repede acest interes în spatele încrederii și manierelor sale cuceritoare.

Nu că ar fi contat, își aminti Sy repejor. Se afla aici ca să spele numele tatălui său, să încheie o afacere profitabilă și apoi să se întoarcă în Vest cu buzunarele doldora, gata să pună mâna pe ferma de lângă Boulder.

Capitolul 6

Față în față cu Syllas Rutledge din nou, Alexandra se trezi cu limba enervant de înnodată și roșind fără motiv.

— Domnișoară Jamison, mă bucur să vă văd din nou.

— Mulțumesc, domnule Rutledge, răspunse ea, surprinsă plăcut de manierele sale. Și eu mă bucur să vă văd.

O privea pe sub borurile pălăriei.

— Nu-mi spuneți că, pe lângă că sunteți asistenta unui avocat, sunteți și șefă de plantație.

Nu-și putu reține un zâmbet.

— Nu, domnule. Domnul Walters, administratorul domnului Harding este în prezent ocupat. Așa că generalul ne-a rugat pe mine și pe fiica dumnealui, domnișoara Harding, să ne ocupăm de mese.

Fiindcă Mary, care stătea lângă ea, vorbea cu un alt licitator, Alexandra caută în cutie după plicul domnului

Rutledge, încercând să nu se gândească la glasul lui, care suna ca un vin vechi ce curgea în pahar. Sau ca savoarea pe care o lăsa în gură ciocolata topită. Cum de nu observase? Dar abia dacă scosese câteva cuvinte în biroul tatălui ei.

Îi dădu plicul.

— Felicitări, sunteți printre licitatorii finali ai proiectului generalului Harding. În scrisoare, domnule Rutledge, veți afla că generalul v-a trimis invitația de a participa împreună cu familia acestuia la un *dineu* mâine-seară la dumnealui acasă. Adresa și indicațiile sunt incluse în plic. Confirmați participarea?

— Da, domnișoară Jamison.

Alexandra bifă în dreptul numelui său, zărindu-l pe tovarășul fidel al bărbatului, care o privea atent peste masă. Îi zâmbi, dar nu mai îndrăzni să îl mângâie încă o dată.

— Mult noroc, domnule Rutledge.

— De fapt, norocul mă cam ocolește, domnișoară Jamison. Am renunțat de mult la astfel de pretenții, rosti el pironind-o cu privirea. Credeți că am nevoie de un document din acela special care să stipuleze acest lucru?

Alexandra râdea surprinsă. De când nu mai răsese cu atâta poftă?

— Nu, domnule. Nu e nevoie de niciun document care să ateste că ați renunțat la orice pretenții în acest caz.

O privi mai mult decât era necesar. Atenția lui insistentă și aceeași trăsătură nedefinită pe care o remarcase și ieri aprinse în ea o flacără ce o încinse din creștet până în tălpi într-o miime de secundă, tăindu-i respirația.

— Vă rămân foarte îndatorat, domnișoară, pentru ajutorul dumneavoastră.

Ea îi răspunse dând din cap politicos, apoi își sili privirea spre următorul domn care aștepta la rând. Dar cumva îi remarcă fiecare mișcare pe care o făcea în drum spre scenă, însoțit de copoiul lui.

Observă că și Mary se uita după el și știi că prietena ei avea să o ia la întrebări cu prima ocazie.

Poate că omul nu era chiar așa de sălbatic și de neîmblânzit. Dar îl cunoștea destul de bine pe generalul Harding ca să știe că prefera să lucreze cu oameni de afaceri cu care avea ceva în comun. Adică domni sudiști, cum era și el. Prin urmare, domnul Rutledge avea din start un dezavantaj.

— Cine e domnul acela? îi șopti Mary când nu mai aștepta nimeni la coadă. Și de unde îl știi?

— E domnul Rutledge. Nu îl cunosc de fapt. Ne-am întâlnit o dată, ieri, când a venit la o întâlnire cu tatăl meu. Știu că e din Colorado și că este proprietarul Căilor Ferate de Nord-Est. Că îi place muzica, își zise în gând, și că își adoră câinele. Aceste două detalii rămaseră în inima ei.

Mary își strecură mâna pe sub cotul Alexandrei.

— Aș zice că e cam necioplit pe ici, pe colo, rosti ea în șoaptă, întorcându-se ca să îl privească. Dar, dacă mă uit bine... merită îmblânzit!

— Mary Elizabeth Harding! o privi Alexandra alarmată din cale-afară.

— Ei bine, uită-te la el, Alex. Înalt, sobru... și un pic cam periculos. Alexandra îi dădu un ghiont.

— Deși două dintre aceste calități sunt de dorit, ultima cu siguranță nu e. În plus, tu deja ai un domn Jackson perfect.

Mary oftă.

— Howell *este* perfect, nu-i așa?

Alexandra privea cu drag lumina din ochii prietenei ei.

— Cum merg planurile cu nuntă?

— Minunat. Rochia mea va fi gata în curând. O umbră îi eclipsa zâmbetul.

— Ce s-a întâmplat?

Mary scutură din cap.

— Toate planurile cu nunta îmi amintesc de mama și îmi e foarte dor de ea.

Alexandra o luă în brațe.

— Îmi pare rău, Mary. Ar fi vrut să îți fie alături. Mama ta avea gusturi așa de frumoase.

Mary se uita la mâinile care-i poposeau în poală.

— Îmi vine greu să cred că au trecut patru ani. În clipa aceea, chipul ei se umplu de empatie. Și știi cât de dor îți e și ție de David azi, Alex. Ce om bun a fost! Perfect pentru tine, așa cum spui tu că e Howell Jackson pentru mine.

Alexandra se străduia să își țină în frâu emoțiile care o năpădiseră.

— Da, a fost, zise șoptind. Chiar dacă nu a avut cinci copii care să mă preschimbe direct în mamă.

Mary zâmbea din nou.

— Îmi dau seama că unii vorbesc și se miră cum de îi vreau toți copiii. Chiar și mătușa mea mi-a zis că am mult curaj să preiau această responsabilitate.

Mary scutură din cap.

— Dar am douăzeci și patru de ani, Alex. Sunt mai mult decât pregătită să fiu mamă și să am casa mea.

— Ești pregătită de când aveai cinci ani. Vei fi o mamă minunată pentru acei copii. Alexandra zâmbea, gândindu-se din nou la ce spusese mama ei seara trecută. Iar viitorul tău soț, un avocat atât de respectat, va face lucruri extraordinare, Mary. Mă bucur enorm pentru voi amândoi.

Mary o luă de mână și o strânse tare.

— Văd că nu mai porți haine de doliu și mă bucur. I-ai cinstit memoria cum trebuie, Alex, dar mă bucur să te văd purtând din nou haine colorate. Deși, cred că poți să porți și altceva, nu numai albastru-închis.

Alexandra îi făcu semn din priviri să tacă.

— E cineva... care ți-a atras atenția în ultima vreme? La urma urmei, se grăbi Mary să continue, ca și când ar fi anticipat că avea să încerce să o contrazică, a trecut un an. Mulți nici nu mai așteaptă atât. Cred că războiul ne-a arătat tuturor mai clar cât de repede trece timpul. Soția lui Howell se prăpădisese doar de șase luni când m-a cerut. A zis că, nu vrea să fie necuviincios de grăbit, dar trebuia să se

gândească la copii.

Alexandra o privi în ochi.

— Draga mea Mary, poți să crezi ce vrei despre graba domnului Jackson de a te lua de soție, dar nu uita... am văzut cum se uită la tine.

Pe Mary o podidiră lacrimile.

— Cum se uita și David la tine.

Alexandra încuviință din cap, și ea cu lacrimi în ochi.

Prietena ei se aplecă spre ea.

— Aș putea face ceva să te ajut să treci peste ziua de azi? Și peste... perioada asta grea?

— Ai făcut deja foarte mult. Prin faptul că ți-ai amintit ce zi e azi. Dar... Alexandra ridică din sprânceană... *m-am folosit* de adresa ta azi pentru a primi o scrisoare legată de o anumită slujbă.

— Ai depus cerere undeva pentru un post de profesoară?

— Da.

Mary o strânse de mână.

— David ar fi foarte încântat, Alex. Și foarte mândru de tine. Tatăl tău ce zice?

— Încă nu i-am spus. Nici mamei.

Pe fața lui Mary se vedea foarte clar ce simțea Alexandra ori de câte ori se gândea la replicile lor.

Ar fi vrut să îi spună mai multe lui Mary, dar știa că ar fi avut și mai multe întrebări, la care nu era pregătită să-i răspundă. Și poate nici nu trebuia să îi răspundă, dacă până la urmă nu primea slujba.

Nu credea că Mary o învinovățea pentru că voia să predea la Fisk. Dar prietena ei *era* fiica generalului William Giles Harding. Toată lumea știa ce părere avea despre educația foștilor sclavi. Aceeși cu a tatălui său.

— Vei primi o scrisoare pentru mine peste o zi, două. Dacă poți să mi-o aduci sau să o trimiți în atenția mea printr-un plicar, aș fi foarte recunoscătoare.

Se apropia un domn. Mary se întoarse ca să îl ajute, dar nu înainte să îi spună în șoaptă:

— Vreau să aud mai multe despre asta. Sper că nu e prea departe. Nu vreau să te pierd.

Alexandra încuviință din cap. Mary îi era ca o soră. Era frumos că îi spusese acest lucru. Dar Alexandra știa că *ea* era pe cale să o piardă pe *Mary*. Într-adevăr, în favoarea unui bărbat extraordinar. Dar de ce, de câte ori se mărita o prietenă de-a ei, parcă dădea pagina și se încheia un capitol? În curând, avea să trăiască din nou aceeași realitate.

După ce terminară de împărțit toate plicurile, cele două femei se apropiară de mulțime, lângă scenă, unde generalul Harding ținea un discurs.

Într-o clipită, Alexandra simți că cineva o privea. Se întoarse și dădu cu ochii de Syllas Rutledge care se uita la ea. El dădu din cap și îi zâmbi. Ea îi răspunse la fel și se întoarse. Chiar *era* un bărbat chipeș, cum spusese Mary. Și se pare că avea umor. Cu siguranță avea succes. Și era inteligent, chiar dacă într-un sens mai neconvențional.

Alexandra simțea o remușcare. Cum putea să se gândească la astfel de lucruri într-o astfel de zi? Inima ei era încă a lui David, așa cum era și viitorul ei, într-un fel.

— Pentru cetățenii din Nashville, rosti generalul Harding cu un glas care liniști mulțimea, voi face tot ce îmi stă în putere să clădesc în continuare, împreună cu voi, acest oraș. Și să atrag asupra lui atenția pe care o merită.

Făcu o pauză scurtă fiindcă aplauzele îi acopereau în acest moment glasul.

— Ca unul care am rădăcini adânci în acest oraș...

Alexandra se uită spre vagonul de marfă de pe șine, care avea rampa lăsată, presupunând că acolo se afla campionul care avea să fie prezentat. Apoi se uită din nou la domnul Rutledge și află că nu mai era acolo.

Descoperirea o relaxa și o dezamăgea în același timp.

— Cu adânc regret, spunea generalul Harding, și compasiune sinceră pentru toți cei care au pierdut pe cineva drag exact acum un an... aș vrea să ne oprim și să

ne amintim.

Generalul scoase un ceas din buzunar.

— În curând, continuă el, când clopotul Bisericii Prezbiteriene va bate ora trei, va continua să bată de o sută trei ori. Câte o bătaie pentru fiecare viață pierdută în după-amiaza aceea la întorsura Olandezului. Și, deși durerea pierderii nu va trece, să ne gândim azi la viețile frumoase și la dragostea pe care am primit-o de la ei.

Alexandra simți un nod în gât.

— Vă rog să plecați capetele împreună cu mine, să medităm și să ne rugăm în gând unii pentru alții.

Cu inima bubuindu-i în piept, își lăsă capul în jos, fără să se fi așteptat la asta. Trecură câteva momente încordate, într-o tăcere aproape dureroasă. Apoi, de la câteva străzi depărtare, clopotul bisericii din turn bătău ora trei. Și continuă...

Unu... doi... trei... patru...

Își dădu seama că număra odată cu clopotul, fiecare bătaie răsunându-i în adâncul inimii.

Care bătaie era pentru David?

Se întrebase de multe ori... Murise pe loc? Suferise sub greutatea vagonului, cu trupul zdrobit și frânt? strigase după ajutor? Murise înainte să ajungă cineva la el?

Durerea din inimă se ascuțea cu fiecare bătaie.

Treizeci și doi... treizeci și trei... treizeci și patru... treizeci și cinci.

Deși generalul Harding nu menționase acest lucru, cele mai multe victime erau foști sclavi, care călătoriseră în primul vagon. Unde fusese și David.

Nu departe de locul în care stătuse ea. Se trezi suspinând, încet, ridică ochii și văzu o femeie în vârstă, cu fața îngropată în mâinile ei firave. Lângă ea, o tânără de culoare legăna la piept un băiețel, cu ochii ridicați spre cer și lacrimi tăcute brăzdându-i obraji. Unii bărbați își ștergeau și ei lacrimile pe măsură ce clopotul își continua cântecul de jale.

Șaptezeci și unu... șaptezeci și doi... șaptezeci și trei... șaptezeci și patru...

Dintr-odată, i se păru că stăteau acolo de mult timp. De prea mult timp.

Optzeci și unu... optzeci și doi... optzeci și trei...

Prea mulți, Doamne. Prea multe vieți curmate fără sens în ziua aceea. Fără să fie nevoie, din neglijență. O, *David...*

Ce dor îi era de el! îi era dor de râsul lui și de viața pe care voiau să o împartă. De ce nu se căsătoriseră mai demult? Dacă s-ar fi căsătorit, poate că nici nu mai era în trenul acela, în dimineața aceea. Dar ea știa de ce...

Și în decizia aceea ținuse cont de dorința tatălui său. El a vrut ca ei să aștepte până ce David se angaja ca profesor la universitate, în Memphis. Să fie sigur „că tânărul are o slujbă sigură.

Alexandra”. Dar, când se uita în urmă, se întreba dacă nu cumva tatăl ei sperase ca ea să se răzgândească.

Nouăzeci și nouă, o sută, o sută unu, o sută doi... o sută trei.

Ultima vibrație a clopotului rămase parcă atârnată în căldură și umiditate. Și în durerea aproape palpabilă care plana peste adunare. Pentru o clipă, Alexandra se îndoi că sunetul se va mai stinge vreodată.

Dar, până la urmă, se stinse și toți oftară în același timp. Simți că cineva o trage de mânecă. Se uită și o văzu pe Mary, care avea obrajii umezi.

Prietena ei se apropie.

— Tocmai am văzut pe cineva cu care trebuie să vorbesc, Alex. Mă aștepți aici?

Alexandra încuviință din cap, recunoscătoare că are o clipă ca să își adune gândurile. Apoi îl văzu din nou. Syllas Rutledge. Stând lângă rampa vagonului de marfă. Cu o expresie...

Îndurerată era cel mai bun cuvânt să descrie expresia de pe chipul său. Chiar suferind. Dar după cine suferea? Cunoștea pe cineva care pierise în accident atunci? Puțin

probabil, având în vedere că venea de departe.

Dar lucra pe șine. Poate de aceea simțea o legătură atât de puternică. La urma urmei, citise și ea în ziare despre accidente din munții din Colorado și despre muncitorii care își dăduseră viața construind schele peste canioane. O străbătu un fior de groază.

Știa că șinele reprezentau progresul. Dar cu ce cost? Generalul Harding își reluă discursul, dar ea nu se gândea decât la tunetul celor două locomotive masive care se dăduseră cap în cap în câmpul de porumb, la scârțâitul metalului peste metal. Din locul ei în vagon, lângă fereastră, văzuse vagoanele de pasageri, din față, turtindu-se unul în celălalt, structura de lemn făcându-se țândări ca jucăriile de lemn, impactul împrăștiind în toate părțile rămășițele vagoanelor celor două trenuri ca un val distrugător. Și apoi, liniște totală. O tăcere bruscă, stranie, de parcă toată lumea ar fi amuțit.

Până când izbucniseră țipetele și strigătele.

— La sfârșitul comemorării noastre, spunea generalul Harding, cu glas puternic, dar plin de compasiune, vă mulțumesc, dragi semeni, pentru că îi cinstiți pe cei care au murit atunci. Dacă ei ar putea vorbi azi, cred că ne-ar provoca să mergem înainte cu mult curaj. Să ne trăim viețile fără să ne lăsăm doborâți de durere, ci cu mult curaj pentru că, prin compasiunea și mila Domnului, ne *vom* revedea din nou într-o zi.

Un val stins de „amin” se ridică și se stinse. Alexandra spuse și ea amin, hotărârea de a re trăi din nou prinzând puteri noi. De a trăi o viață pe care o alegea ea, nu pe care i-o alegea altcineva. Deja făcuse un pas important pe acest drum. Acum rămânea să vadă cum să le spună părinților despre decizia ei.

Istovită de căldură și de oboseală, era nerăbdătoare să se întoarcă acasă. Chiar dacă nu obținea slujba la Fisk, nu avea să se căsătorească cu Horace Buford. Măcar atât le putea spune. Și sigur avea să găsească un alt post de

profesoară. O școală care nu cerea o educație mai aleasă decât avea ea.

Orice ar fi fost, trebuia să își planifice plecarea repede, dar cu grijă. La cât era de sensibil subiectul acesta, mai ales pentru tatăl ei, lucrurile ar fi putut sfârși îngrozitor, dacă nu planifica totul.

— În spiritul viitorului, continuă Harding, și pentru a continua moștenirea cailor pursânge din orașul nostru, recunoscuți la nivel național, dați-mi voie să vă arăt cea mai nouă achiziție a Plantației Belle Meade... un campion de talie mondială cu care Nashville se poate mândri. Cel mai bun armăsar în vârstă de trei ani al anului 1870, câștigătorul cursei Kenner din Saratoga și al cursei Phoenix Hotel din Lexington! Vi-l prezint pe... Enquirer!

În aplauzele tuturor, privirile se întoarseră spre vagonul de marfă unde un negru musculos scotea un cal imens pe rampă. Armăsarul castaniu-roșcovan, de cel puțin un metru șaizeci înălțime, necheza și își dădea capul pe spate, în timp ce bărbatul îl ademenea spre locul în care aștepta Syllas Rutledge, cu unchiul Bob lângă el.

Cei doi stăteau de vorbă ca doi vechi prieteni. Dar unchiul Bob părea prietenul tuturor celor pe care îi cunoștea. Pe ea o făcuse mereu să se simtă bine-venită la Belle Meade.

— Alexandra!

Se trezi cu prietena ei, Mary, lângă ea, abia respirând, cu fața roșie.

— Nu o să-ți vină să crezi ce am aflat. Tocmai azi!

Poate că Alexandra ar fi încercat să își smulgă un zâmbet, dacă nu ar fi văzut expresia sobră a prietenei ei.

— Ce s-a întâmplat, Mary?

— Este vorba de domnul Rutledge, despre care doar ce am vorbit. Bărbatul care a fost ieri în biroul tatălui tău.

Mary o luă de mână și o strânse tare.

— Tatăl domnului Rutledge a fost mecanicul care a condus locomotiva nr. 1 în ziua aceea, Alex. Trenul în care ați fost tu și David.

Alexandra clipi. Auzise cuvintele, dar nu le înțelegea.

— Nu are cum. Îl cheamă Rutledge, iar numele mecanicului era Harrison...

— Kennedy. Da, știi. Harrison Kennedy este tatăl vitreg al domnului Rutledge. Se pare că unul dintre licitatori a avut acces la informație și i-a spus unui prieten de-al meu.

Alexandra se trezi uitându-se din nou la Syllas Rutledge, care încă vorbea, chiar râdea cu unchiul Bob. Harrison Kennedy... tatăl lui vitreg?

— Alexandra, ești bine?

Auzi glasul lui Mary ca prin vis, încuviințând din cap, cu privirea încă blocată.

— Da. Sunt bine. Dar... trebuie să plec, Mary. Trebuie să ajung acasă.

— Dacă vrei, vin cu tine.

— Nu.

Alexandra se întoarce, cu sufletul amorțit și simțindu-se dintr-odată rău.

— Totul va fi bine. Mergi la domnul Jackson. Te așteaptă acolo, cu tatăl tău.

Mary se uită spre scenă și îi făcu logodnicului ei cu mâna în timp ce mulțimea se apropia.

— Alex... îmi pare rău. M-am gândit că ai vrea să știi. Și nu mă deranjează să merg cu tine.

— Prefer să fiu singură, Mary. Dar îți mulțumesc. Alexandra se sili să zâmbească. Dă-mi de veste dacă apare vreo scrisoare pentru mine.

— Așa voi face. Mary o strânse în brațe. O voi trimite chiar eu. Să ajungi cu bine acasă.

Alexandra încuviință din cap. În timp ce Mary își făcea loc către tatăl și logodnicul ei, Alexandra se lăsa purtată de mulțimea care se îndrepta spre campion.

Cum putuse Syllas Rutledge să vină azi aici? Cum putea să stea printre toți acești oameni, știind ce știa? Că tatăl său era responsabil pentru curmarea acelor vieți? Pentru curmarea vieții lui David? Ce tupeu! Ce lipsă de respect!

Se părea că ceea ce gândise inițial despre acest om era adevărat.

Cu lacrimi în ochi, încercă să se împingă înapoi prin mulțime spre stradă, dar nu reuși. Era nevoită să meargă înainte, să încerce să iasă pe margine și apoi să taie drumul înapoi.

Nu observase, dar câteva căpițe de fân legate unele de altele cu chereștea făceau un țarc improvizat în jurul calului, iar câțiva grăjdari de-ai generalului Harding stăteau prin apropiere. Măsuri care se luaseră pentru siguranța publicului, era convinsă, dar și a campionului, care costase o avere.

Țarc improvizat sau nu, Alexandra nu avea deloc de gând să se apropie. Cunoscutese destui armăsari ca să știe că erau periculoși. Frumos, da, cu o forță și frumusețe masculină care te ademenea și cu care zdrobea un om cu o singură lovitură.

Cam ca domnul Syllas Rutledge.

Se uită îndărăt și văzu că o privea. Ochii lor se întâlneau, iar el îi trimise un zâmbet, care la fel de repede, îi și dispăru. Încruntat, o privi întrebător. Dar Alexandra își feri privirea și, văzând o cărare printre oameni, se strădui să iasă înspre margine, abia respirând de durerea din piept. Chiar și atunci când îl auzi strigând-o, nu se opri.

Capitolul 7

— Domnișoara Jamison!

Sy o strigă din nou, știind că îl văzuse. Dar ea continua să meargă. El o luă pe scurtătură printre vagoane, cu Ducele la trap pe lângă el, și o întrecu lejer înainte ca ea să ajungă în stradă.

— Domnișoară Jamison...

Intră în ritmul ei, încercând să îi atragă atenția, dar ea nu se uita la el.

— V-am strigat, conia. Nu m-ați auzit?

Ea grăbi pasul.

— Vă rog să mă scuzați, domnule Rutledge. Nu pot să vorbesc cu dumneavoastră acum.

Ea vorbea cu asprime, la fel ca tulburarea pe care o văzuse pe fața ei cu câteva clipe în urmă. El se întreba dacă pierduse pe cineva la întorsura Olandezului. Din foarte multe motive, spera că nu.

— Domnișoara Jamison...

Nu îndrăznea să o atingă, dar se aplecă puțin pentru a o vedea mai bine.

— Vreți, vă rog, să mergeți mai încet și să îmi spuneți ce s-a întâmplat?

Brusc, ea se pregăti să treacă strada.

El șovăi o clipă, dar o prinse din nou din urmă, iar Ducele îi făcea umbră pașilor. Sy nu știa ce să mai spună. Știa doar că mai devreme lucrurile păreau în regulă între ei, dar acum era cu totul altceva. Și când se gândea că își propusese să îi ceară o favoare.

— Domnișoară Jamison, chiar nu aș vrea să fiu o pacoste, dar...

— Nu ați vrea să fiți o pacoste?

Ea se opri în mijlocul străzii.

— Aveți tupeul să participați la întâlnirea de azi știind ce știți, zise ea cu foc în ochii încă plânși. Și totuși, spuneți că nu vreți să fiți o pacoste?

Sy îi cercetă privirea și simți un fior rece.

— Cum adică... am tupeul?

Ea își șterse singura lacrimă care îi curgea pe obraji.

— Adică Harrison Kennedy, domnule Rutledge. A fost tatăl, dumneavoastră vitreg? Mecanicul care conducea locomotiva nr. 1.

Auzind numele tatălui său rostit de ea simți un pumn în stomac. Sy lăsă scurt capul în jos. De unde aflate, nu știa. Dar, dacă ea știa, atunci însemna că știau și alții.

— Da, domnișoară Jamison, răspunse el cu un glas surprinzător de calm. Harrison Kennedy a fost tatăl meu.

Da, a fost mecanicul trenului care venea de la Memphis în dimineața aceea. Dar Harrison Kennedy era unul dintre cei mai buni mecanici feroviari din țara noastră. Asta...

Se opri, nedorind să spună mai mult. Dar nu putea nici să nu spună nimic.

— Domnișoară Jamison, nu are cum să fi fost cum s-a spus. De aceea am venit în Est. Ca să aflu adevărul și să spăl numele tatălui...

Ea o luă iar la pas, cât pe ce să intre în vizorul unui vagon care venea din față. Sy făcu semn șoferului la timp, iar transportorul încetini ca să îi lase să treacă.

— Domnișoară Jamison, faceți-mi cel puțin serviciul de a asculta ce am de spus înainte să plecați.

— Nu mai vreau să aud nimic, domnule Rutledge. Mai ales că acum știu că ieri ați venit la întâlnirea cu tatăl meu cu intenții false.

— Intenții false? Nu am făcut așa ceva.

— Doar ce ați admis că singurul motiv pentru care ați venit din Est este acela de a spăla numele tatălui dumneavoastră. Nu v-am auzit vorbind despre niciun pământ. Ieri în birou, mi-am dat seama că ați venit doar ca să obțineți informații. Nu ați avut nicio intenție să apelați la serviciile tatălui meu. Ei bine, sper că ați primit informațiile de care aveți nevoie, fiindcă nu veți mai primi nimic de la mine sau de la el. Ba mai mult, căile ferate au condus o anchetă foarte serioasă cu privire la acel accident, domnule Rutledge. Deși înțeleg că vă este greu să acceptați, instituțiile publice l-au găsit vinovat de accident pe tatăl dumneavoastră.

Avea din nou lacrimi în ochi. „Neglijența sa a ucis peste o sută de oameni atunci și a accidentat mulți alții. Oameni ai căror vieți”... i se frânse glasul... „nu vor mai fi niciodată la fel”.

Strânse tare din dinți, cu bărbia tremurându-i. Avea ochii în lacrimi. Fiindcă și Sy simțea la fel, își feri privirea. Când se uită din nou la ea, încă îl privea fix, durerea ei cumplită

sfâșiindu-i sufletul.

— Nu vă voi mai reține, domnișoară Jamison, decât ca să vă spun un singur lucru... Nu uitați, conică, că și eu am pierdut pe cineva atunci, foarte drag mie. Să nu credeți vreo clipă că oamenii care s-au adunat azi, aici sunt singurii care suferă sau care încă plâng. Nu trece o zi fără să îmi doresc să pot vorbi din nou cu tatăl meu și să aflu ce s-a întâmplat în momentele dinaintea ciocnirii celor două trenuri. Dar, cum sunt de sigur că stau în fața dumneavoastră acum, la fel voi face tot ce îmi va sta în putere ca să aflu adevărul. Oricât m-ar costa. La revedere, domnișoară Jamison.

Cu stomacul în noduri, Alexandra pipăi scrisoarea din mâna ei, știind că sosise momentul. Nu mai putea amâna să le spună părinților decizia ei. Se trezise de multe ori noaptea trecută. Avea și acum o durere surdă în ceafă.

Când sosise scrisoarea, la micul dejun, intrase în panică. Crezuse că domnul White trimisese răspunsul din greșeală la adresa ei de acasă. O privire mai atentă a răvașului îi risipi presupunerea greșită, chiar dacă o forța să se gândească la un alt subiect.

Stând la masa de toaletă din dormitorul ei, tot nu îi venea să creadă că scrisul îngrijit de pe plic, aproape feminin era al domnului Horace Buford. Dar se potrivea cu ce era înăuntru. Și cu declarațiile romantice pe care i le făcea din plin...

Nu o mai citi a doua oară, de teamă ca nu cumva să îi rămână propozițiile întipărite în minte fără să vrea.

Oftă și vârî scrisoarea în sertarul de sus. Trecu pentru a doua oară prin pledoaria de început. De-ar fi putut să o repete cu același calm și sinceritate cu care se duelase mai devreme cu oglinda.

Își masă ceafa și umerii. Azi-noapte o furase somnul târziu,

evenimentele zilei revenindu-i din nou și din nou în minte.

Da, domnișoară Jamison. Harrison Kennedy a fost tatăl meu.

Răspunsul domnului Rutledge îi revenea în minte ca un ecou, cu o claritate izbitoare. Nu îl numise tatăl său vitreg, ci tatăl lui. Ceea ce spunea foarte multe.

Durerea de pe chipul lui...

În ultimul an, nici măcar o dată nu se gândise la durerea prin care trecuse familia lui Harrison Kennedy. La vina și rușinea lor, în schimb, se gândise. Dar că pierduseră un soț, un tată și că îi jelișeră dispariția? Nu. Se simțea lipsită de omenie din cauza asta.

Mai ales că văzuse ieri cu ochii ei durerea aceea. Și totuși...

Oricât de sinceră și sfâșietoare era durerea lui Syllas Rutledge și a familiei lui, vina impactului, care îi fusese atribuită tatălui său, din neglijență, nu era cu nimic mai mică. Vedere slabă, scrisese presa. Interpretare greșită a semnelor de circulație de pe marginea șinelor. O, de-ar fi fost o cauză mai complicată.

De câte ori se gândea la asta, o cuprindea o senzație de inutilitate. Un accident fără rost, atât de evitabil. În privința aceasta, ea și domnul Rutledge își doreau același lucru. Și ea voia să știe ce se întâmplase în acele momente finale, fără urmă de îndoială.

Se mai gândise la ceva...

Nu scrisese presa și că domnul Kennedy era văduv? Că soția sa murise cu câțiva ani în urmă? Asta însemna că Syllas Rutledge rămăsese fără ambii părinți. Oricât de mult se contrazicea ea cu tatăl și cu mama ei și oricât își dorea ca ei trei să aibă mai multe în comun, nu își putea imagina viața fără ei.

Deși, exact la asta se gândise în ultimele ore. Știa destul de bine cum vor reacționa când le va spune veștile.

Luă fotografia înrămată a lui David de pe masa ei de toaletă și o vârî în trăistuță. Apoi, așeză trăistuța și poșeta

pe valiza lui David, pe care o pregătise în timpul nopții. Aruncă o ultimă privire prin încăpere și o luă spre scări.

Îl găsi pe tatăl ei lucrând în birou și pe mama ei în sufragerie, tricotând.

— Mamă, aș vrea să vorbesc cu tine și cu tata, dacă aveți un moment.

Mama ei se opri din croșetat, un zâmbet luminos radiindu-i pe față.

— Sigur, draga mea. Vârî repejor fularul tricotat pe jumătate în coșul de tricotat.

— Te-a surprins plăcut scrisoarea domnului Buford? E la fel de cult precum e de bogat? A pomenit că s-ar putea să treacă pe la noi mai târziu? Așa i-a spus tatălui tău.

Surprinzând speranța mare din întrebările mamei ei, Alexandra știu că nu trebuie să i-o alimenteze. Acum înțelegea și de ce se oferise mama ei să o ajute cu îmbrăcatul și îi strânsese atât de tare corsetul.

Cine are talie mică se mărită repede.

Alexandra își dădu ochii peste cap la amintirea șușotelilor cameristelor atunci când îi strângeau tare corsetul. Îi displicuse mereu.

— Nu, mamă. Domnul Buford nu a spus că ne va vizita azi. Citindu-i scrisoarea, aș putea spune că omul e de-a dreptul... guraliv.

— Guraliv! mama sa încuviință din cap, bătând din gene. Cu cât un bărbat are mai multă nevoie de cuvinte, cu atât mai profunde sunt sentimentele sale.

Simțind că adevărul e tocmai opus, Alexandra o luă prima spre biroul tatălui său și bătău la ușa deja deschisă.

— Tată, putem să intrăm? Aș vrea să vorbesc cu tine și cu mama.

Stând la biroul său, le făcu semn să intre. Trăsăturile feței sale păreau mai pronunțate decât de obicei. Cu siguranță era de la lumina puternică a dimineții. Alexandra închise ușa în spatele lor. Mama ei se așeză pe unul dintre cele două scaune din fața biroului, iar Alexandra pe celălalt.

Uitându-se când la unul, când la celălalt, se simțea ca pe marginea unei prăpăstii. O suflare cât de mică și s-ar fi rostogolit peste marginea ei.

— În primul rând, aş vrea să vă spun că vă apreciez pe amândoi mai mult decât v-am arătat în ultimele luni. Anul trecut a fost foarte greu pentru mine, dar m-a și ajutat să mă gândesc la ce contează mai mult în viață. Și ce aş vrea să fac cu viața mea.

— Meditația își are locul ei, Alexandra.

Tatăl ei își căută locul în scaun, mimica feței transmițând o avertizare.

— Dar cel mai important este ce facem. Ce decizie ai luat?

Ea șovăi. Ce mai pledoarie! în încăpere era cald. Era recunoscătoare că ferestrele erau deschise.

— După ce m-am gândit și m-am rugat mult, adăugă repede, recunosc că oferta de mariaj a domnului Buford și chiar scrisoarea dumnealui din dimineața aceasta demonstrează multă generozitate și capacitate de iertare din partea dumnealui.

— Într-adevăr, spuse mama ei blând, pe fața ei zărind o speranță fragilă.

— Mai ales când luăm în calcul cum i-am răspuns acum câteva zile.

Simțind că tatăl ei începe să își piardă răbdarea, Alexandra își drese glasul.

— Cu toate acestea, căsătoria mea cu domnul Buford nu este ceea ce îmi doresc eu. Ceea ce îmi doresc eu este să fiu profesoară. De fapt...

Văzând că privirea tatălui său e din ce în ce mai aspră și că mama ei era în pragul leșinului, se grăbi să spună:

— Săptămâna aceasta am dat interviu pentru o slujbă de profesoară la noi în oraș. Dacă va da roade, ceea ce cred că se va întâmpla, sper să...

Tatăl ei se ridică atât de repede, încât scaunul său de piele se lovi de dulapul de lemn din spatele lui. Mama ei sări în picioare, cu ochii cât cepele.

— Aceasta este decizia ta bine cântărită, Alexandra? o întreabă tatăl ei străduindu-se să nu izbucnească nervos. Ai posibilitatea să te căsătorești cu un bărbat care va avea grijă de tine, care îți va da un cămin și copii, care îți va oferi orice. Și totuși... după ce te-ai gândit la ce e mai important în viață, ai hotărât să dai cu piciorul la toate acestea? Ridică tonul. Și pentru ce? Ca să predai? Unde, Alexandra? Unde vei preda? Nu ai studiile finalizate. În cel mai bun caz, poți să faci meditații. Este o îndeletnicire nobilă, dar nu pentru o femeie cu statutul și privilegiile tale.

— Dar aş putea fi, tată.

Alexandra se străduia să nu ridice tonul.

— Aş putea fi, dacă aş preda într-o şcoală în care să făuresc destine, să le ofer acces la un viitor. Unde aş putea face ceva măreţ, care să rămână în urma mea.

El scoase un oftat.

— Să îți spun eu ce va rămâne în urma ta, Alexandra. Copiii! Și moștenirea. Asta...

Se auzi un ciocănit în ușă.

Tatăl ei, care stătea deja în picioare, străbătu camera, și deschise.

— Da, Melba, ce este?

— A sosit o scrisoare, domnu' Jamison, pentru duduia Alexandra.

Sărindu-i inima din piept, Alexandra se ridică să o ia în primire, dar tatăl ei luă scrisoarea și închise ușa. Cercetă plicul și ridică încet privirea către ea. Ea simțea că îi fuge pământul de sub picioare. Ori asta, ori corsetul mult prea strâmt.

— „Domnișoara Alexandra Jamison”, citi el încet. Dar a fost trimisă la Belle Meade.

Ea întinse mâna.

— Tată, te rog, dă-mi scrisoarea.

El se duse înapoi la birou și luă deschizătorul de scrisori care îi aparținuse bunicului său. Tăie plicul pe margine dintr-o singură mișcare.

Alexandra trase aer în piept, simțind spintecătura, așa cum simțea și prăpastia care se căsca între ei doi.

— Săptămâna aceasta am dat interviu la Universitatea Fisk. Pentru un post de profesoară pentru elevii înscriși recent în ciclul primar. Încă nu mi-au oferit oficial postul. Aștept să mă anunțe.

Privirea ei căzu pe scrisoare. Stupoarea din privirea tatălui era întrecută doar de a mamei.

— Este un post plătit, continuă Alexandra, simțind cum îi tremură stomacul de emoții. Deși nu e un salariu mare în prezent, fiindcă școala are buget mic. Domnul White, trezorierul și domnul cu care am dat interviul...

— Domnul *White*? Întrebă tatăl ei în derâdere, însă ea îl ignoră

— Da, așa îl cheamă. Este profesor în cadrul Asociației Americane de Misiune. A zis că nu sunt suficiente locuri acum ca să pot locui în campus cu toți ceilalți...

Mama ei scăpă un suspin scurt.

— ... dar speră că vor găsi o soluție cât de curând. Pe fața tatălui ei se vedea cum clocotea de mânie în timp ce despătura scrisoarea. El parcurse scrisoarea cu o răbdare care se contrazicea cu roșeața care îi cuprinsese ceafa. Într-un final, își ridică privirea.

— Îmi spui că fiica mea, o femeie născută într-una dintre cele mai privilegiate și respectate familii din Nashville, va fi profesoara foștilor sclavi? Întrebă tatăl său pe un ton ridicat, în timp ce mama ei scăpă un oftat.

— Barrett, te rog. Nu te enerva.

El aruncă scrisoarea pe birou și se întoarse spre fereastră.

— De mulți ani i-am spus mamei tale că ești prea independentă, că desconsideri prea mult tradițiile și... după cum se pare... și părinții.

— Tată, nu e adevărat, rosti Alexandra, apropiindu-se de el. Te respect. Pe amândoi. Și vă iubesc din toată inima. Dar eu cred în asta. Când David a apărut în viața mea, el mi-a arătat cu totul altă...

Tatăl ei ridică mâna, tot cu ochii pe fereastră.

— Nu mai vreau să aud un cuvânt, Alexandra. David Thompson ți-a băgat în cap aceste lucruri, știi. Nu am fost de acord nici atunci, nu sunt nici acum. Consider că a făcut un lucru nesăbuit, în detrimentul tău. Și probabil și al mamei tale, și al meu, după cum mă tem că vom vedea în curând.

Tăcerea din încăpere era din ce în ce mai apăsătoare, ca ticăitul ceasului bunicului. Alexandra se uită din nou la scrisoare, dorindu-și să știe ce conținea. Dar, din câte spusese tatăl ei, înțelegea măcar că primise slujba.

Tatăl său se întoarse cu fața la ea și cu o atitudine surprinzător de calmă.

— Ești sigură că asta vrei să faci, Alexandra?

O privi adânc în ochi și în inimă.

— Da, sunt sigură.

— Foarte bine, atunci. Orice alegere are un cost. A ta nu va fi o excepție. Se duse spre ușa biroului și o deschise. Alexandra, dacă alegi să predai la Universitatea Fisk, atunci alegi să uiți de casa ta, de mine și de mama ta.

— Barrett, nu! Mama ei se grăbi să ajungă lângă el. Nu face asta, te rog. Nu acum. Nu în toate...

El o reduse la tăcere din priviri, apoi se uită la Alexandra din nou.

— Tată, șopti ea, uitându-se de la unul la altul. Nu trebuie să se întâmple așa. Eu nu îmi doresc așa ceva.

— Dacă alegi să *nu* predai la Universitatea Fisk, te vei căsători cu domnul Buford cu prima ocazie. Până atunci vei locui împreună cu noi. După aceea, aici nu va mai fi casa ta. Și nimic din ce este în ea.

Alexandra făcuse ochii mari. Cuvintele fiind mai grele decât își imaginase.

— Înțeleg. Am valiza și trăistuța pregătite sus.

— Și aici vor rămâne. După cum am spus, Alexandra... nu vei lua nimic cu tine.

— Dar, tată, acelea sunt lucrurile mele. Am nevoie de

haine, de cărți, banii pe care i-am economisit ca să...

— Decizia mea este luată, Alexandra. Acum trebuie să iei și tu decizia ta.

El se întoarse și se duse cu pași mari spre vestibul, cu mama ei pe urmele lui. Alexandra luă repede scrisoarea de pe birou și îi urmă, încercând să obiecteze încă o dată, cu gândul la tot ce pusese în bagaj: cărțile și documentele lui David, fotografia lui, atâtea amintiri. Lucruri de care va avea nevoie. Apoi văzu angoasa din privirea mamei ei și a Melbei care stătea mută în pragul bucătăriei și își aminti ce îi spusese domnul White despre sacrificiile pe care va trebui să le facă și despre provocările pe care va trebui să le înfrunte.

Dar la asta nu se așteptase.

Își dori încă o dată ca David să fi fost aici. Poate că el ar fi știut ce să-i spună într-un astfel de moment ca să-i facă viața mai ușoară. Dar uneori nu se putea spune nimic care să umple golul sau să vindece rana. Luptându-se să le găsească își făcea mai mult rău.

O strânse tare în brațe pe mama ei, apoi se duse spre ușă și o deschise. Un vânt fierbinte, de vară o lovi direct în față. După ce făcu primul pas spre aleea din fața ei, îi căzu privirea pe glastrele cu margarete care împodobeau fiecare treaptă.

Dar florile frumoase de vară se ofiliseră deja sub dogoarea zilei.

Capitolul 8

Tivul rochiei i se umpluse de praf și de murdărie în drumul nesfârșit și nepavat care o ducea pe Alexandra la Plantația Belle Meade. Aproape zece kilometri de mers pe jos din oraș. Cămașa i se lipise de piept și de spate. Își linse buzele pârlite, întrebându-se dacă îi fusese vreodată atât de sete. Iar corsetul! Abia mai respira.

Își permisesese zece minute de plâns. Și i se făcuse sete.

Dar asta avea să fie tot.

Își șterse și ultimele lacrimi de pe obraji și se gândi la situațiile mult mai grele decât a ei – un exercițiu pe care îl învățase în copilărie de la Melba.

Dar o durea la fel de mult ultimatumul tatălui ei și maniera în care plecase.

Cu haina aruncată peste braț, văzu o umbră mică în față și hotărî că era vremea să se odihnească. Piatra mare de sub plopul bătrân o ademenea. Se prăbuși peste ea, înfometată și însetată. Întinse mâna după ceasul din buzunarul de la cămașă și își aminti... că nu găsisese timp să îl prindă de dimineată.

Scăpă un oftat. Mai lăsase ceva în urmă.

Se măsură din cap până în picioare. Rochia ei era plină de praf, încălțăminte plină de noroi, părul îi scăpase din agrafe și era transpirată din cap până-n picioare. Și asta doar la exterior. Sufletu-i era cu adevărat istovit.

Cât pe ce să se lase năpădită din nou de emoții, le înghiți, conștientă că își epuizase porția de autocompătimire. Avea multe motive de mulțumire. De luni, putea locui la Fisk. Până atunci, avea o prietenă la care să tragă: Mary.

În scrisoarea sa, domnul White îi confirma că primise postul de profesoară, pentru care era recunoscătoare. Dar cealaltă veste pe care i-o dăduse îi zdruncinase puțin curajul.

Scoase scrisoarea mototolită din buzunar și încercă să o îndrepte din nou. Îi spusese că slujba prevedea o plată de 99 de cenți pe săptămână, ceea ce o bucura foarte mult. Remunerația era acum mai importantă decât fusese cu o zi în urmă.

Printre rânduri auzea accentul newyorkez al domnului White.

Dragă domnișoară Jamison, îmi face o deosebită plăcere să vă informez că echipa școlii vă urează bun venit în colectivul Fisk. Așa cum v-am spus, nu avem profesor pentru clasa de elevi care începe cursurile marțea viitoare,

așadar intrarea dumneavoastră în echipa noastră are loc la momentul oportun. Talentul și cunoștințele dumneavoastră vor oferi ocazia celor 35 de suflete prețioase nu numai să învețe, ci și să se apropie de Mântuitorul lor.

Alexandra oftă și se uită peste câmpurile nesfârșite ale lui Harding. Treizeci și cinci de elevi! Marțea *aceasta*! Peste patru zile. Când să se pregătească pentru atât de mulți elevi? Și fără cărți și materiale didactice?

Cel mai mare grup de copii pe care îi meditase fusese de șase frați și surori. Doar doi dintre ei învățaseră să citească, să scrie și să socotească. Cum se va descurca cu 35 de copii care nu mai fuseseră niciodată la școală? Cum îi va ține cumiți în scaune?

Legat de cazarea dumneavoastră în barăcile profesorilor, cred că am găsit o soluție. O profesoară de la Fisk și asistenta mea, domnișoara Ella Sheppard, e singură în cameră și s-a oferit să o împartă cu dumneavoastră. Condițiile noastre de cazare sunt modeste, vă asigur. Dar cred că dumneavoastră și domnișoara Sheppard vă veți înțelege foarte bine. Va trebui să vă aduceți saltea și cearșafuri, așa cum fac toți profesorii. Îmi cer scuze, dar nu avem suficiente fonduri pentru a achiziționa altele noi.

Vă mulțumim din nou, domnișoară Jamison, pentru inima dumneavoastră bună și...

Citi repede restul scrisorii, cuvintele amestecându-i-se în fața ochilor din cauza caniculei. De unde să ia banii necesari pentru saltea și cearșafuri? Dar pentru haine? Strictul necesar?

Va mânca toate mesele la Fisk, nu era puțin lucru. Și totuși...

Ce face o femeie când pierde totul? Căminul, mijloacele ei de întreținere. Mai ales când nu are cui să ceară ajutor?

Gândurile acestea o treziră la realitate.

Câte mii de femei, numai în orașul acesta, nu treceau exact prin ce trecea ea acum? Dar fără să aibă niciun prieten. Fără să aibă o Mary Hardings care să îi sară în

ajutor.

Alexandra se uită în lungul drumului, de ambele părți, apoi își deschise primii trei nasturi de la cămașă și își făcu vânt cu scrisoarea. Azi era încălțată în ceva mai comod, dar gleznele încă îi erau puțin umflate de la pietrele pe care le luase în picioare.

Își desfăcu șireturile de la fiecare gheată și își scoase picioarele goale, simțind de la început o relaxare. Își aminti că Mary îi spusese că generalul Harding voia să pietruiască drumul acesta. Cu murdăria care îi atârna pe tivul rochiei, era perfect de acord cu propunerea lui.

Însetată și înfometată, era conștientă că statul pe loc nu o ajuta să ajungă mai repede la Mary, dar canicula era mai greu de suportat decât de obicei. Nu uitase că generalul Harding găzduia o cină oficială în seara aceasta pentru licitatorii căilor sale ferate. Dar avea destul timp ca să ajungă acolo, înainte de sosirea celorlalți musafiri.

Se întinse pe piatră, tânjind după un pic de vânt. Razele soarelui pătrundeau prin coroana de deasupra capului. Închise ochii.

Până când, la auzul unor copite de cal, săltă capul speriată.

Vedea în ceață călărețul care gonea spre ea pe calul său alb care mânca pământul cu o viteză de invidiat. Se ridică și clipi de mai multe ori, încercând să vadă cine era. Trăsăturile bărbatului erau umbrite de pălăria sa, dar haina neagră...

Nu. Imposibil.

Miji ochii, apoi căută rapid o ascunzătoare. În afară de copac, în spatele acestuia sau în coroana sa, nu avea unde. Și, văzând că animalul încetineea, înțelese că Syllas Rutledge o văzuse deja. Dându-și seama că avea încă nasturii desfăcuți, Alexandra se întoarse cu spatele și își închise repede nasturii la loc. Apoi, se grăbi cât putu mai bine să-și prindă șuvițele de păr la loc. Toate acestea în timp ce se gândea la tupeul său în fața inocenței tatălui ei. Strânse

tare din dinți. Simțea cum se umple din nou de înverșunare.

— Domnișoară Jamison!

Se întoarse chiar când el strunea calul. Se bărbierise, din câte își dădea seama. Nici urmă de peri nerași. În încercarea, bănuia ea, de a-l impresiona pe generalul Harding și de a semăna mai mult cu domnii din Sud. Ar fi putut să îi spună că a fi gentleman presupunea mai mult de atât.

— Ziua bună, coniță, o salută cu mâna la pălărie. Ce vă aduce atât de departe?

— Domnule Rutledge, îl salută și ea străduindu-se să pară stăpână pe situație sub privirile sale îngrijorate. Merg să mă întâlnesc cu domnișoara Harding la Belle Meade.

El se uită de jur-împrejur.

— Pe jos? Și neînsoțită?

Ea îi urmări privirea, apoi reveni.

— După cum se vede.

El scutură din cap.

— Nu știam că sudistele au voie.

Simțea cum îi poartă și mai multă pică.

— Îmi place să merg pe jos, domnule Rutledge. Mi se pare revigorant. Și *sunt* femeie în toată firea. Nu... o fetișcană care abia a ieșit în lume.

Regretă cuvintele spuse, de cum îi ieșiră pe gură. Fiindcă o făceau să pară mai bătrână decât era.

— Mi-am câștigat dreptul de a merge pe jos din oraș la Belle Meade singură, dacă așa am poftă.

El se aplecă în șa.

— Sunt perfect de acord, domnișoară Jamison. Cu toate acestea, mi-ar face o plăcere deosebită să vă iau cu mine.

— Prefer să merg pe jos, domnule Rutledge. Mulțumesc, oricum.

El se dădu jos.

— Ce faceți?

— Îmi întind puțin picioarele, răspunse el și încolăci hățurile în jurul unei crengi lăsate în jos. După cum ați spus,

e mult de mers.

Rămase cu ochii la el, în timp ce scotea o butelcă din buzunarul interior al hainei, pe care o destupă și din care trase cu poftă. I se strânse gâtul și își linse buzele uscate.

— *Mmmm...* își șterse el gura cu dosul palmei și se uită peste câmpuri. Frumos pământ!, întorcându-și privirea spre ea. Vreți puțin? o întrebă, întinzându-i butelca.

— Nu, răspunse ea mândră, înghițind în sec. Nu vreau.

— E îngrozitor de cald.

Ea scutură din cap.

— Sunt bine, răspunse cu gâtul uscat ca hârtia.

— Câte pogoane are Harding?

— *Generalul* Harding deține aproape șase mii de pogoane, domnule Rutledge. Este unul dintre cei mai bogați oameni din Sud. Dar cred că știți deja, de vreme ce vă doriți să faceți afaceri împreună.

El zâmbi.

— Cunoașterea dușmanului, nu?

— Nu am spus că generalul Harding vă este dușman. Dar da, e înțelept să îți cunoști adversarul.

— Sau partenerul de afaceri.

Sorbi din nou. Gâtul ei tânjea după orice ar fi fost în sticla aceea.

— Sigur nu vreți puțin? o întrebă el din nou.

Ea se uită la sticlă, apoi din nou la el și, într-un final, încuviință din cap. El îi dădu butelca, iar ea, mulțumită că el se uita spre dealurile dinspre vest, îi șterse cu grijă gura și apoi bău.

La început doar o înghițitură, ca să fie sigură că nu era tărie. Dar, când simți umezeala delicioasă pe limbă, ridică sticla și bău. Apa avea un gust dulce și plăcut. O dădu pe toată pe gât.

— Ușor!

El îi acoperi mâna cu care ținea butelca și îi scoase sticla din gură.

— Mai încet... apucă el să zică și întoarse sticla cu gâtul în

jos. Ați băut-o pe toată?

— Îmi pare rău. Îmi era sete.

Își linse buzele, fără să se simtă prea vinovată, dat fiind cine era.

El zâmbi.

— Da, cred și eu.

— Mulțumesc, domnule Rutledge. A fost... îndestulătoare.

— Se poate spune și așa, zise el vârând sticla la loc în buzunar. Sunteți sigură că nu vă pot lua cu mine? Tinet, cel de față, e deosebit de blând.

Calul lovea pământul cu copita și necheza. Potrivirea dintre comentariul domnului Rutledge și mișcarea animalului i se păru comică.

Ea zâmbi, simțindu-se cumva mai înviorată. Ba chiar... amețită.

— Cum spuneam, domnule Rutledge, îmi place să merg pe jos. Mi se pare...

Care era cuvântul? îi stătea pe limbă.

— Revigorant? se oferă el.

— Da! Întocmai. Dădu să se ridice, apoi își aduse aminte că era tot desculță. Se lăsă în jos ca să își pună încălțărilor la loc în picioare, dar pământul se roti ciudat cu ea cu tot. Clipi și se prinse de piatră.

În același timp, domnul Rutledge o prinse de braț.

— Sunteți bine, conită?

Alexandra dădu din cap, apoi regretă imediat gestul fiindcă pământul se clătină cu ea de-a dreptul. Simțea că n-are aer. Se ținea strâns de piatră, dorindu-și din nou să își slăbească curelele blestematului de corset.

— Domnule Rutledge, poate totuși voi accepta oferta dumneavoastră. Este foarte cald și... cred că toropeala m-a afectat mai mult decât am realizat.

Se ținu de gulerul cămășii, apoi se aplecă să își lege ghețele și simți cum o ia amețeala. El o prinse de umeri, iar ea îi simți aroma de dafin și apă de colonie. *Miroase frumos*, gândi ea. *A esență de laur*. Se întreba dacă gândise cu voce

tare.

— Domnișoară Jamison, vreți să vă ajut cu șireturile? o întreabă îngenunchind în fața ei, dar ea îi făcu semn din mână.

— Nu, mulțumesc. Mă descurc.

Și așa făcu. Deși îi luă mai mult decât de obicei, suportul corsetului parcă mușca din ea. Până la urmă se ridică. O briză fierbinte, dar divină, o lovi peste față și dintr-odată, simți ademenirea unui pat răcoros. Nu dormise bine noaptea trecută, la urma urmei. În parte, din cauza acestui om, după cum bine știa.

El o ajută să urce pe cal, faptă nu tocmai ușoară pentru un animal atât de mare, apoi se azvârli și el în spatele ei.

— Domnișoară Jamison, de când sunteți aici?

Ea se gândi o clipă.

— O oră, poate două.

— Și ați venit pe jos din oraș?

— După cum v-am mai spus.

— Când ați mâncat ultima dată?

Ea se gândi o clipă.

— La micul dejun.

El își dresă glasul și nu mai zise nimic, ceea ce pentru ea era perfect. Conversația nu era cel mai important lucru. Dar să se odihnească, da.

La orizont, niște nori albi, pufoși pluteau peste dealuri ca niște ghemotoace de bumbac purtate de vânt. Privindu-le, simți cum se înviiorează. Mersul ritmat al calului și căldura soarelui nu o ajutau. Nici lipsa ei de somn din ultimele nopți.

Simțind cum se lasă peste el, se îndreptă de spate, încercând să lase cât mai multă distanță între ei doi. Dar mersul sacadat al animalului îi sabota intențiile.

Simți că se face ceață în jurul ei. Pentru o clipă, îi cedase și își închise ochii. Auzea din ce în ce mai clar fredonatul unui cântec îndepărtat, pe care îl știa. Dar de unde?

Ascultă, urmându-i ritmul și savurându-i vibrațiile

profunde. Curând, notele se amestecau unele cu altele în amintiri și simțea trecerea anilor în mâinile iubitoare ale lui Abigail și în ochii ei.

Tu să sari în patu' ăla mare și s-o lași pe Abigail să te-adoarmă cu un cântec.

Amintirea, din ce în ce mai clară și mai aproape decât anii demult apuși, îi înduioșă inima, iar oboseala o învălui strâns și repede.

Capitolul 9

Când ajunse în fața intrării la Belle Meade, Sy trase de hățuri. Domnișoara Jamison încă dormea pe pieptul lui, respirând calm și profund. Se uită spre aleea lungă, presărată de pomi de o parte și de alta, care ducea la conacul mare cât un munte, înălțându-se semeț. Îmboldi animalul să o ia pe alee. Deja simțea că generalul Harding nu avea o părere nemaipomenită despre el. Să îl vadă călare pe un cal, cu fiica notarului Barrett Broderick Jamison dormind pe pieptul lui nu avea să îl ajute. Dar ce să facă?

Se uită din nou la ea.

Nu știuse ce să creadă când o văzuse întinsă pe piatră, cu fața plânsă și murdară. Și cu nasturii încheiați greșit, de parcă se grăbise.

Ea îi spusese că îi era sete și o crezuse. Suficient cât să dea pe gât o butelcă întreagă de tonic Taylor, pe care n-ar recunoaște că îl bea nici picat cu ceară. Nu era chiar vin, ci mai degrabă suc de mure, puțin fermentat. Dar era gustos și destul de inofensiv, chiar și în exces sau pe stomacul gol. Pentru cei mai mulți, cel puțin.

Dar iată că, după cum aflase repede, domnișoara Jamison nu era ca cei mai mulți.

Își vârî un surâs în obraji.

— Ești o figură, femeie, zise el în șoaptă, încântat să o simtă în brațele lui, dar străduindu-se să nu se bucure prea mult.

— Da' ce avem noi aici?

Sy se uită în urmă și îl zări pe unchiul Bob care venea iute în urma lui cu același sort ț alb, sau unul asemănător cu cel pe care îl mai purtase; era tot o încruntătură.

— Nu e ceea ce pare, unchiule Bob.

Sy vorbea încet și îi făcu semn bărbatului să facă la fel.

— Am găsit-o pe drum, venea încoace. A mers pe jos din oraș în arșița zilei. A stat cam mult în soare... și a băut cam tot ce era în butelca mea.

Omul îl privea încruntat.

— Și ce era în ea?

Sy își feri privirea.

— Tonic Taylor, zise el încet.

— Ce ați zis, domnu'?

Sy se întoarse.

— Tonic Taylor. L-am cumpărat de la magazin. Nu seamănă cu ceea ce...

— Știu ce e. O și știu pe doamna Taylor. N-are cum să facă așa de la suc de mure.

— Vă dau cuvântul meu, unchiul Bob. Asta a fost.

Domnișoara Jamison se foi, iar Sy îi făcu semn din mână.

— Poate ar fi mai bine să o duc în casă. Știu că e prietenă cu fiica generalului. Domnișoara Harding va ști ce să facă.

— Nu, nu, domnule. Nu o puteți duce acolo. Nu atârând așa în șaua dumatăle, în halu' ăsta. Cu toată părerea de rău, domnu' Rutledge, generalu' nu vă prea place, domnu'. S-o vadă pe calu' dumatăle chiar nu v-ajută.

Unchiul Bob oftă.

— Cre' că îi place de tipu' de la New York.

— Harold Gould?

Unchiul Bob încuviință din cap.

— E ceva la el de mie nu-mi place, da' na!

Sy pufni și zise în zeflema:

— Aveți și de ce.

— Oricum, domnu'... o știu pe duduia Jamison de când era mică. V-ar jupui de viu dacă ar vedea-o toți oamenii ăștia în

halu' Ista. Nu, domnu'. Da' chiar nu știți nimic despre femeii?

Sy se fâstâci în șa.

— Ba știu, dacă vreți să știți.

— Unchiule Bob... îl strigă domnișoara Jamison ridicând capul, apoi gemând și apăsându-și tare pe tâmple. Îmi crapă capul.

— Ați stat prea mult la soare, duduie Jamison, zise repede unchiul Bob, azvârlindu-i o privire lui Sy. Mai bine veniți la colibă, vă aduc niște apă rece și niște doctorie pentru cap.

— Mulțumesc, unchiule Bob, dar... cred că mai bine m-aș duce în casă. E Mary?

— Da, duduie, e.

Unchiul Bob se uită din nou la Sy.

— Îl ajută pe general să întrețină niște vizitatori care au ajuns deja. Cred că sunt în pridvor, duduie. Vă vor vedea când intrați.

Domnișoara Jamison se încruntă și își trecu mâna prin păr.

— Poate că e o idee bună să mergem întâi în colibă. Să iau o doctorie pentru cap.

Sy trebui să recunoască, instinctul unchiului Bob fusese corect.

Cum ajunsese la colibă, domnișoara Jamison bău apă și luă doctoria, apoi se scuză și se întoarse câteva momente mai târziu cu nasturii încheiați cum trebuia și culoare în obraji.

Fără cuvinte, căută o umbră pe prispa din față și se cufundă într-un balansoar, închizând ochii aproape instant.

Sy se opri în prag și o studie, încrezător că avea să se simtă bine în curând. Tot nu înțelegea de ce fusese singură pe drum. Chiar și cei cărora le plăceau plimbările pe jos nu mergeau pe o asemenea vreme. Și nu la un drum așa lung. Și cu siguranță nu dacă familia avea trăsuri din belșug.

La început, când văzuse că este o femeie pe marginea drumului și când își dăduse seama cine era, nu fusese deloc sigur cum avea să îl primească. Fusese supărată când

aflase despre tatăl lui, ca să se exprime blând, ceea ce îl făcea să se întrebe ce legătură avea ea cu accidentul. Dar, cel puțin, azi aflase un lucru...

Alexandra Jamison credea că „mirosea bine”. Ar fi îngrozită dacă ar ști că el o auzise când spusese acest lucru.

Cu un zâmbet, luă găleata pe care unchiul Bob i-o arătase și se duse în spate. Scoase apă proaspătă în jgheab, îl lăsă pe Tunet să bea, apoi îl priponi de un par din apropiere, la umbră. După ce îi turnă încă o găleată de apă proaspătă, se întoarse, admirând casa unchiului Bob.

Coliba din lemn, rudimentară, dar bine construită, consta în două corpuri mici, unite în mijloc printr-o trecere și o prispă de jur-împrejurul lor. Din spusele unchiului Bob, tatăl generalului Harding construisese coliba cu șaizeci de ani în urmă, după ce se mutase cu familia din Virginia. După ce văzuse conacul, Sy își imagina cu greu că generalul William Giles Harding crescuse în împrejurimi atât de modeste.

Dar știa multe povești despre afaceriști bogați și de succes care își începuseră viața modest și spera că și povestea lui avea să fie la fel.

Se strecură prin stânga clădirii, pe lângă prispă, unde îl întâmpină un miros de cafea proaspătă. Zări o scară care își închipuia că duce în podul de deasupra lor. Nu avea multă mobilă, dar era confortabilă. Cu siguranță de burlac.

— Aveți ceva de mâncare, unchiule Bob? Nu a mai mâncat de la micul dejun.

— Am niște carne uscată într-un borcan, pe sobă. Sau turtă de porumb în tuci, rămasă de aseară. Domnișoara Alexandra poate să mănânce din care dorește.

Domnișoara Alexandra...

Sy se gândi și o alese pe-a doua. Nu prea părea ea genul care să mănânce carne uscată. Îi tăie o felie de turtă din tuci și i-o duse înăuntru, încântat să îi vadă ochii deschiși și bujori în obraji.

— Vă simțiți mai bine?

Îi dădu turtă și se așeză pe prima treaptă.

— Mulțumesc, da... mă simt mai bine.

Mânca turtă și bea apă cu pauze, ferindu-se să îl privească.

— Vreau să vă rog ceva, domnișoară Jamison. Un fel de propunere profesională.

Ea se opri din mestecat.

— Voiam să vă rog ieri, dar am fost puțin... abătuți din drum. După cum bine știți, eu nu sunt de pe aici. Și contrar așteptărilor, am ceva dificultăți în înțelegerea... felului sudist de a face lucrurile, să zicem așa. Mai ales când vine vorba de afaceri. V-am văzut lucrând cu tatăl dumneavoastră. Pun pariu că știți cum se ține o întâlnire de afaceri și cum se încheie o afacere în Sud. Aș aprecia foarte mult dacă ați vrea să mă ajutați. Să îmi dați niște indicii și niște sfaturi despre lucruri care nu trebuie făcute. Vă plătesc, bineînțeles, și sper să nu vă răpesc prea mult din timp.

Deschise gura să răspundă când unchiul Bob veni din colibă cu două cani de cafea în mâini.

— Poftiți, duduie Alexandra, domnu' Rutledge.

— Mulțumesc, unchiule Bob, îi zise ridicând capul și zâmbindu-i. Apreciez mult ajutorul dumitale.

— O, eu nu prea am făcut nimic, duduie Jamison. Doar niște cafea, atât. Domnu' Rutledge v-a transportat jumate de drum până aci.

Domnișoara Jamison încuviință din cap și se uită razant către Sy.

— Da. Vă mulțumesc și dumneavoastră, domnule Rutledge, spuse ea blând, tonul nepotrivindu-se cu cuvintele rostite.

Alexandra ar fi vrut să poată clipi și să fie în altă parte, *oriunde* nu era Syllas Rutledge. *Jenată* nu era nici pe departe cuvântul care descria ce simțise. Reușise să se scuze mai devreme și să se uite în oglinda din lavoar și se rușinase. Părul era un dezastru total, cămașa încheiată

greșit, obrajii murdari. Se spălase cât putuse de bine, fără să se și vadă prea mult.

Ce i se întâmplase exact, nu era sigură. Combinația de oboseală și căldură, bănuia. Și blestematul de corset. Reușise să îi slăbească curelele, așa că putea să respire în sfârșit. Uimitor, cât conta să ai oxigen în plămâni.

— Ei bine, tre' să mă întorc la grajd.

Unchiul Bob își luă grăbit obișnuita pălărie neagră din cuierul de pe ușa colibei și și-o puse pe cap.

— Mă caută, sunt sigur. Stați cât aveți nevoie, domnișoară Jamison. Domnu' Rutledge a spus că va sta cu dumneata. Îmi face plăcere, domniță.

Alexandra îi mulțumi din cap, atentă să nu se uite înspre Syllas Rutledge. *Era* recunoscătoare pentru ajutorul acordat. Nu asta era problema. Dar, de câte ori se uita la el, îl vedea pe David și își amintea de ce el nu mai era aici.

Unchiul Bob se opri pe treptele pridvorului și se uită peste umeri.

— Duduie Alexandra, e mult de când v-ați jucat sub stejaru' bătrân de colo cu duduia Mary cu păpușile. Mi-a părut bine să fiți iar oaspetele meu.

Ea zâmbi.

— Mulțumesc, unchiule Bob.

Pe măsură ce el se îndepărta, simți că domnul Rutledge o privea, iar pridvorul intrase la apă. Cu siguranță aștepta un răspuns la propunerea lui profesională. Un răspuns pe care, în orice moment al vieții ei, mai puțin acum, l-ar fi refuzat hotărâtă.

Dar, luând în calcul ce se întâmplase de dimineată, situația financiară în care se afla și că nu avea să primească leafă de la Fisk decât peste două săptămâni, se trezi nevoită să ia serios în calcul propunerea. Dacă nu se îneca între timp cu propria-i mândrie.

— Așadar? Întrebă el, uitându-se înapoi la ea. Cum rămâne cu propunerea profesională? Îmi dau seama că nu e chiar...

— Accept, rosti Alexandra trăgând adânc aer în piept. Cu o

condiție. Două, de fapt...

El se ridică într-o clipită, apucă scaunul cu spătar de lângă balansoar, îl întoarse, se așază pe el cu un picior de-o parte și cu unul de cealaltă și o privi fix, zâmbind. O mișcare tipic masculină. Și categoric dezarmantă.

— În primul rând, domnule Rutledge, nu vă voi ajuta să înșelați pe nimeni.

Îi păli zâmbetul.

— Eu nu trișez niciodată, domnișoară Jamison. Și nici nu mint. Dacă vă spun ceva, acela e adevărul. Cu toate acestea... zise aplecându-se în față, nu încercați să mă fentați. Nu mai joc poker, dar încă mă pricep să citesc oamenii. Și să cântăresc bine ce îmi iese. Pot să joc la cacealma mai bine decât oricine.

— O spuneți cu mândrie.

— De fapt, așa e. Uneori e de ajutor să nu îți dai cărțile pe față. Și este o calitate, sunt sigur, să te cunoști, domnișoară Jamison.

Alexandra se sforța să nu se vadă cât era de surprinsă, întrebându-se dacă o cunoștea mai mult decât își dădea ea seama.

— În al doilea rând, continuă ea, aș prefera să nu știe nimeni despre... acest aranjament al nostru.

— Și de ce, mă rog?

— Fiindcă, deși e cu intenții bune, domnule Rutledge, nu se cade întru totul ca un bărbat să plătească o femeie.

— De ce nu se cade? Dumneavoastră aveți informații de care eu am nevoie. Eu am bani să vă plătesc. Este un schimb echitabil. De ce nu se cade?

Ea scutură din cap.

— Fiindcă așa prevede eticheta. Asocierea dintre un domn și o doamnă nu ar trebui să fie niciodată clădită pe un schimb monetar.

El se opri și bătu ușor pe buzunarul hainei.

— Stați un pic, cred că trebuie să îmi notez asta.

Zâmbi fără să vrea. Văzu că el era mulțumit de zâmbetul

ei.

— Să vă întreb ceva, domnișoară Jamison. Ce-ar fi să clădim noi asocierea noastră pe... prietenie? Așa e bine?

Ea se uită în ochii lui și își dădu seama, spre neliniștea ei, că pe de-o parte și-ar fi dorit acest lucru foarte mult. Dacă nu ar fi fost întorsura Olandezului. Dacă nu ar fi fost tatăl lui și ceea ce făcuse acesta.

— Poate că, domnule Rutledge, ar trebui să vedem aranjamentul nostru așa cum ați spus mai devreme. Un... schimb echitabil?

Lumina de pe fața lui păli, dar încuviință din cap.

— Foarte bine. Cu ce începem?

Ea clipi.

— Vreți să începem acum?

— E un moment la fel de bun ca oricare altul. Zece cenți pe întrebare e bine? El se aplecă, trase o masă de lemn lângă ei și scoase mărunțișul din buzunar.

Ea făcu ochii mari la mulțimea monedelor, din ce în ce mai nesigură.

— Nu credeți că e suficient? o întrebă el.

— Cred că e foarte bine, domnule Rutledge. Dar...

— O, știu care e problema, zise zâmbind gradual. Nu vă place schimbul de bani.

Stând pe scaun tot cu picioarele dispuse de-o parte și de alta, îl aplecă ușor înainte.

— Banii sunt, domnișoară Jamison, doar un mijloc de tranzacție. După părerea mea, banii aceștia pot face bine sau pot face rău. Ce obții de pe urma lor depinde de ceea ce faci cu ei.

Ea se gândi o clipă la toate acestea.

— Aveți ceva la care visați, conită?

Întrebarea lui îi apăsă pe coarda sensibilă.

— Da, am, zise ea încet.

— În primul rând, presupune vreun risc? Fiindcă niciun vis măreț nu e scutit.

— Da, domnule Rutledge. Presupune.

— În al doilea rând, e nevoie de bani pentru a vă împlini visul?

Ea se gândi la viața pe care ea și David o plănuiseră împreună. Apoi la toate cărțile, documentele, materialele didactice pe care le lăsase în urmă și la lipsa de fonduri a Universității Fisk.

— Da și de data asta, domnule Rutledge. E nevoie de bani.

— Atunci banii de aici, zise el atingând o monedă de 10 cenți, apoi de 25 de cenți, pe care îi câștigați, sunt un schimb respectabil între noi doi. Pentru o doamnă nobilă și un domn nu atât de nobil nu sunt numai bani. Sunt un pas spre împlinirea visului dumneavoastră. Și, din puținul pe care îl știu despre dumneavoastră, domnișoară Jamison, visul acela va contribui la împlinirea visurilor altor oameni. Și, sincer, e singurul care merită împlinit.

Alexandra făcu ochii mari spre el, surprinsă de răspunsul lui. Și aproape convinsă. Dar nu trebuia să uite că bărbatul acesta voia ceva de la ea și că probabil va face orice ca să obțină acel lucru. Inclusiv să o complimenteze așa cum credea că își dorea să fie complimentată. Totul doar ca să îi intre în grații.

— Acum, dacă sunteți gata, domnișoară Jamison, am câteva întrebări despre această seară. Dar sunt simple. Fiindcă am crescut în Colorado toată viața mea și am petrecut ultimii ani în orașe miniere, nu am fost la multe reuniuni. Știu că se servește cina. Dar dincolo de asta, la ce să mă aștept? După cină se dansează? Domnii joacă poker? Întrebă el ridicând din sprânceană. Se fumează și se servește vin în birou?

— Sunt destul de sigură că nu se va dansa, domnule Rutledge. Deci nu e nevoie să vorbim despre manierele de bal. Și vă pot asigura că nu vor fi nici jocuri de noroc. Trabucuri fine și vin vechi vor fi, destul de sigur.

— O tentație pe care mă voi strădui să o ocolesc.

Umorul îi accentua trăsăturile chipeșe.

— Următoarea întrebare... în Colorado discuțiile despre

afaceri sunt bine-venite la o astfel de cină. De fapt, se consideră o ocazie ratată dacă nu se discută. E bine să presupun că este la fel și aici?

Cât de mult o tenta să spună că da și să termine odată. Dar nu o lăsa conștiința.

— Discuțiile despre afaceri la o astfel de cină sunt permise în anumite limite. Se acceptă atâta timp cât nu sunt o stratagemă de a-ți urma propria agendă. De exemplu, nu se recomandă să discuți de ce o licitație este superioară alteia. Bineînțeles, *orice* subiect pe care îl începe gazda este întotdeauna acceptabil. În același mod, orice subiect pe care el îl reprimă trebuie încetat imediat.

El încuviință din cap.

— Cuvintele dumneavoastră sunt bine cântărite, domnișoară Jamison. Și sunteți și spontană, fără îndoială.

Înclină sceptică din cap și spuse:

— Mulțumesc.

Dar în mintea ei spera să se spună la fel despre ea și când avea să stea în fața clasei, la Fisk, peste patru zile.

— Ultima întrebare... Alexandra, dacă se poate. Suntem mult mai neoficiali în Vest, adăugă el zâmbind. M-ai sfătui să fac ceva - sau să nu fac - pentru a-mi mări șansele de succes în fața generalului Harding? La urma urmei, se poate spune că eu vin din țara berii și a taurilor, iar familia Harding din țara șampaniei și a cailor pursânge.

Ea miji ochii circumspectă.

— În primul rând, lăsând la o parte comparațiile, vă sugerez să prezentați licitația cât mai competitiv. În al doilea rând, onorați prima condiție a înțelegerii noastre, adică... nu vă voi ajuta să trișați. A trișa, continuă ea în vreme ce el își deschise gura să răspundă, include să vă ofer un avantaj nedrept dându-vă informații personale cu privire la generalul Harding pe care le-aș deține... *Domnule Rutledge*, nu uitați că sunteți în Nashville, unde încă ținem la bunele maniere sudiste, adăugă zâmbind la rândul ei.

Ochii lui străluceau.

— O astfel de informație nu se numește *trișare* în cartea mea, domnișoară Jamison. Se numește că mi-am făcut temele. Dar este în regulă.

Ceasul din colibă bătu de patru ori, semnalând cât era ceasul. Alexandra se folosi de oportunitate. Se ridică, simțind o durere surdă de cap. Măcar o țineau bine picioarele.

— Vă rog să mă scuzați, domnule Rutledge, trebuie să ajung la conac.

El se ridică.

— Îmi permiteți să vă însoțesc?

— Nu, mulțumesc. Mă descurc. Dar vă mulțumesc pentru ajutorul din după-amiaza aceasta. Și că ați apărut la momentul oportun. Nu știu ce am pățit. Nu mi s-a mai întâmplat.

Îl salută cordial din cap.

— La revedere, domnule Rutledge.

— Nu ați uitat ceva, conită?

Ea se întoarce și văzu mâna plină de monede pe care el i-o întindea. Ea se codea, gândindu-se la David și la visul lor. La faptul că bărbatul acesta reprezenta pierderea tuturor acestor lucruri. Dar avea nevoie de bani. Ea vârî monedele în buzunar.

— Domnișoară Jamison?

Se opri a doua oară pe ultima treaptă.

— Înainte să plecați, aș vrea să vă prezint scuzele mele.

O privire șireată îi străfulgeră chipul.

— Butelca pe care v-am dat-o azi... nu era plină cu apă.

Ea făcu ochii mari.

— Ba da, știu ce am băut.

— Ați băut, da. Dar nu a fost apă.

— Dar ce a fost?

El își ridică o mână.

— Vă era sete, și e de înțeles după ce ați mers atâta drum. Probabil de aceea nu v-ați dat seama.

Ea urcă înapoi treptele pridvorului.

— Dacă nu a fost apă, domnule Rutledge, ce am băut mai exact?

Expresia feței lui se contura într-o combinație de remușcare și tristețe.

— Ați băut tonic Taylor.

Alexandra făcu ochii mari.

— Am băut o butelcă întreagă de vin?

— Nu e chiar vin. E mai mult un suc de mure mai sofisticat.

— Și așa ceva țineți în butelcă?

Cum scoase cuvintele pe gură, cum realizează cât de prost sunaseră. Privirea lui îi sugera că simțea la fel.

El își deschise gura să mai spună ceva, dar ea ridică mâna, aducându-și aminte cât de dulce fusese gustul apei și cât de ușoară se simțise după ce o băuse. Ea crezuse atunci că fusese din cauza căldurii și a oboselii. Apoi, se gândi cum ar fi fost să fi apărut în halul acela la conac, în fața musafirilor generalului Harding. Își feri privirea și se simți stupid. Foarte... prost. Cum nu prea i se întâmpla. Mai ales în fața acestui om.

— Vă rog, domnule Rutledge, aș vrea să nu mai vorbim despre asta. Să zicem că... pur și simplu nu s-a întâmplat niciodată.

El zâmbi.

— Să ne prefacem că un lucru care s-a întâmplat de fapt nu s-a întâmplat. Interesant mod de a-l gestiona. Face parte din bunele maniere sudiste despre care îmi spuneți, conică?

Alexandra făcu ochii mari, dându-și seama încet-încet că nu putea să facă asta. Să facă glume cu el ca și când întorsura Olandezului n-ar fi existat. Și în plus, nu îl onora pe David cu toate acestea.

— Dacă mă gândesc mai bine, domnule Rutledge, cred că cel mai bine aș spune „Mulțumesc, dar nu” ofertei dumneavoastră de mai devreme. Vă doresc mult succes în afaceri. La revedere.

— Domnișoară Jamison, haideți să vorbim despre asta înainte de a pleca. Vă rog!

Ea se întoarse și o luă spre conac, recunoscătoare că nu mai aude niciun argument în spatele ei. Avea nevoie disperată de bani. Dar, având în vedere legăturile lui Syllas Rutledge cu întorsura Olandezului, nu trebuia să se îndatoreze și mai mult față de el.

Capitolul 10

— Alexandra! Mary o trase peste pragul ușii din spate, îngrozită. Ce ai pățit?

— Îți spun, dar nu o să-ți vină să crezi.

Alexandra se uită repede în oglinda de peste masa lipită de perete, apoi își feri privirea. Tonic Taylor? Încă îi venea să îl strângă de gât pe omul acela.

— Am mare nevoie de ajutorul tău.

— Așa se pare.

Mary zâmbea. Se uită spre ușa întredeschisă de la intrarea principală și duse un deget la buze.

— Vine tata cu niște oaspeți care au ajuns mai devreme. Hai să urcăm repede în camera mea!

În urma ei, Alexandra alergă prin holul de la intrare pe scările din grindă, lipsită de orice dorință de a da ochii cu Syllas Rutledge atât de curând. Îl văzuse venind pe aleea din fața casei acum câteva clipe și își propusese să nu se uite deloc spre el.

Ajunseră în dormitorul lui Mary, iar Alexandra se prăbuși peste patul cu baldachin, încă simțindu-se puțin ciudat. Mary se aruncă lângă ea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat! oftă Alexandra.

— Prima dată trebuie să îți spun altceva, cu mult mai important. Despre postul de profesoară pentru care am dat interviu.

Mary ridică privirea.

— Scrisoarea ta a ajuns în dimineața aceasta. Ți-am trimis-

o imediat. Ai primit-o, nu-i așa?

— Da, am primit-o. Mulțumesc. Deși a ajuns în momentul cel mai nepotrivit. Nu din cauza ta, adăugă ea reperor. Tocmai le spuneam părinților mei că vreau să predau.

— Să înțeleg că tatăl tău nu a primit vestea cu bucurie.

Alexandra scutură din cap.

— E blând spus. Și asta după ce s-a întâmplat acum două seri.

Îi spuse detaliile despre cina cu Horace Buford. Fața lui Mary rostea ceea ce cuvintele nu reușiseră.

— Tatăl tău vrea să te măriți cu domnul Buford?

— Știu, Mary. Și eu sunt de aceeași părere. Am aproape 26 de ani. Ar trebui să mă căsătoresc, să am casa mea și copii, cum spune el. Din motive pe care le știm amândouă, acest lucru nu s-a întâmplat. Dar *nu vreau* să mă mărit cu Horace Buford.

Mary scutură din cap.

— Deci... ai primit postul de profesoară?

— Da.

Alexandra zâmbea de bucuria care-i însenina chipul prietenei sale.

— Felicitări! Dar orice școală ar fi fraieră să nu te angajeze. Despre ce școală e vorba?

— Ei bine...

Alexandra netezi cu mâna cearșafurile de pe pat. Voi preda aici în Nashville. La Universitatea Fisk.

Mary clipi, apoi se încruntă.

— Nu școala pentru foștii sclavi?

— Ba da.

Încă o dată, Mary rămase înmărmurită.

— Universitatea Fisk, repetă ea, apoi scăpă un oftat. Îmi imaginez cât de bine a primit tatăl tău vestea. Așa cum ar primi-o și al meu, sunt sigură. Nu că aş fi de acord cu ei. Știi că sunt de acord cu școlile pentru foștii sclavi. Dar, Alex, știi ce cred cei mai mulți din acest oraș despre Fisk. Și despre educația foștilor sclavi.

— Știu. De aceea, seara trecută am pregătit valiza lui David și geanta mea. Știam că tatăl meu nu mă va mai primi acasă după ce va afla. Dar nu m-am așteptat să îmi dea un ultimatum.

Alexandrei îi dădură lacrimile, gândindu-se din nou la cuvintele tatălui ei.

— A spus că ori mă mărit cu domnul Buford, ori plec. Pe loc. Fără să iau nimic.

Mary rămase cu gura căscată.

— Nici măcar ce ai împachetat?

Alexandra scutură din cap.

— Nu am știut unde să mă duc, decât aici. La tine. Așa că am luat-o pe jos, privind spre poalele rochiei ei murdare. După cum se vede.

— O, Alexandra. Mary o luă în brațe. Mă bucur că ai venit aici. Dar... se trase în spate. De ce ai vrut să faci asta? Nu să predai. Asta înțeleg. Dar... la Fisk?

— De când a murit David... eu...

Cum să îi explice acest lucru cuiva care era gata să înceapă o viață nouă? Care urma să fie mamă în curând?

— Am simțit o grabă de a face ceva mai... important în viață. Ca David, care voia să predea. Cred că mă pricep, chiar dacă nu am mai predat la clasă.

Îi spuse lui Mary cum ajunsese din întâmplare la concert cu două seri în urmă.

— Când am auzit că școala căuta profesori, am simțit un îndemn să aflu mai multe. Au început să se deschidă uși. Destul de repede, când mă uit în urmă.

Mary scutură din cap.

— Ești de pomină, Alexandra Jamison. Când vei începe?

— Marți.

— Marțea *asta*?

— Știu. Sunt și încântată, și speriată de moarte.

— Te vei descurca, Alex. Cred că am știut mereu că o vei lua pe un drum diferit... și mai neconvențional în viață.

Alexandra se încruntă.

— De ce crezi asta?

Mary dădu din umeri.

— Așa ești tu, inteligentă, rațională. Ai o minte curioasă. Și un curaj pe care îl admir. Așa ai fost mereu. Chiar și când eram mici, tu te cățărai prima într-un copac sau săreai un șanț. Și cum l-ai ajutat pe tatăl tău la birou în toți acești ani.

Alexandra se uita la ea și deja îi era dor de relația lor și deplângea schimbările pe care le va aduce nunta lui Mary.

— Și unde vei sta dacă tatăl tău nu te mai primește acasă?

— Profesorii de la Fisk locuiesc în fostele barăci ale armatei.

Văzând îndoiala din ochii lui Mary, încuviință din cap.

— Știu. Barăcile sunt vechi, unele chiar aproape putrezite, dar voi fi în regulă. De fapt, nu era niciun loc liber. Dar domnul White, cel cu care am dat interviul, directorul muzical și trezorierul școlii, m-a informat că o profesoară este dispusă să împartă cu mine camera ei.

— O cunoști?

— Nu. O cheamă domnișoara Ella Sheppard.

— Din familia lui Samuel Winford Sheppard? Din Memphis?

Alexandra dădu din umeri.

— Cred că voi afla curând. Dar am o întrebare pentru tine. De fapt o rugămintă. Nu am unde să stau până săptămâna viitoare...

— Nici nu trebuie să mă rogi.

Mary bătu cu palma pe pat.

— Ești bine-venită să stai aici. Dar *te rog* nu îi spune tatălui meu unde vei preda câtă vreme ești aici, am avea amândouă probleme mari. Deși știu că va afla în curând. Astfel de vești circulă repede.

Alexandra încuviință din cap.

— Tot nu îmi vine să cred că ai venit pe jos din oraș.

— Ei bine, asta e o altă parte a poveștii. Legat de ce s-a întâmplat când veneam încoace. Alexandra strânse tare din ochi. Dacă nu am fi atât de apropiate, nu cred că ți-aș spune.

— O, Doamne! Acum chiar *trebuie* să îmi spui!

Alexandra trase aer adânc în piept.

— Era foarte cald afară. Îmi era sete și eram obosită. Nu am prea dormit aseară. Așa că m-am așezat să mă odihnesc puțin.

Am adormit și apoi m-am trezit în zgomot de copite. Unul dintre licitatorii tatălui tău...

Se auzi o bătaie în ușă.

— Mary?

Alexandra îi recunoscuse glasul generalului Harding.

Mary își dădu ochii pe spate.

— Să nu crezi cumva că nu vei termina povestea! Traversă odaia și deschise ușa.

— Bună, tată.

— Mary, am venit să mă asigur că ești... generalul Harding se uită în spatele ei, la Alexandra. Ei, domnișoara Jamison, nu am știut că ești aici, zise el mijind ochii. Sper că ești bine, draga mea?

Alexandra își netezi părul pe părți, de parcă ar fi îndreptat ceva.

— O, da, domnule. M-am încins venind înapoi. Îmi cer scuze pentru aspectul meu puțin cam... răvășit.

— Să înțeleg că ai venit pe jos din oraș?

— Da, a venit, interveni Mary. O aventurieră, domnișoara noastră. Am rugat-o să petreacă weekendul cu noi, tată. Un plan mai spontan. Domnul și doamna Jamison sunt... foarte ocupați în acest weekend, iar Alexandra mă va ajuta cu pregătirile pentru nuntă.

— Ei bine, domnișoară Jamison, bănuiesc că asta înseamnă că veți fi cu noi la dîneu în seara aceasta? Chiar în timp ce vorbim, sosesc oaspeții. Aș aprecia prezența unei alte domnișoare încântătoare la masă, care să întrețină discuțiile.

Alexandra șovăia. Cina era ultimul loc unde ar fi vrut să se afle în seara aceasta.

— Ei bine, domnule, nu sunt chiar...

— Bineînțeles că va participa, tată. Îi voi da o rochie de la mine. Tocmai ne pregăteam. Nu îți face griji. Vom coborî în curând.

Mary încuie ușa în urma lui și se grăbi să se arunce din nou în pat.

— Spuneai că unul dintre licitatorii tatălui meu pentru proiectul cu căile ferate venea călare pe drum...?

Alexandra ar fi râs dacă nu știa ce presupunea participarea la dineu. Simțea că i se face rău la stomac la gândul că trebuia să îl vadă din nou.

— Și atunci... a apărut călare Syllas Rutledge.

Mary rămase cu gura căscată.

— Bărbatul al cărui tată vitreg...

Alexandra încuviință din cap.

— O, Mary, a fost atât de... frustrant. Și apoi, jenant.

— Ce s-a întâmplat? Nu s-a purtat necuviincios, nu? Fiindcă dacă e așa...

— Nu, nu e vorba despre asta. A fost... scăpă un oftat. Cum spuneam, îmi era cald și sete, iar el s-a oferit să mă ia cu el. Eu l-am refuzat politicos.

Mary se uita la ea ca mâța-n calendar.

— Știu. Dar când l-am văzut din nou m-am gândit la David și la accident. Oricum, mi-a oferit ceva de băut.

Mary își ridică mâna.

— Era tot călare acum? Sau descălecase?

— Ce contează?

— Vreau să îmi imaginez lucrurile corect.

Alexandra se uită la ea.

— Descălecase. Nu ar trebui să mă duc să mă spăl puțin?

— O! Ba da. Ai prosop, săpun și apă în lavoar. Tu împrăștează-te, iar eu îți aduc o rochie. Dar trebuie să continui povestea în clipa în care mă întorc!

Alexandra se dezbracă până la brâu și începu să se spele. Mai întâi curăță fiecare pată de murdărie și de praf. Apoi își scoase agrafele din păr și își pieptănă buclele încălcite.

— M-am întors!

Mary închise ușa cu o rochie în brațe. Alexandra rămase nemișcată.

— O, Mary...

— E drăguță, nu-i așa? Am purtat-o recent la o gală în New York.

— Nu pot să o port. Este prea drăguță.

— Ba da, chiar o *vei* purta. Dar nu înainte să termini de povestit!

Alexandra continuă, încântată că Mary adusese și dedesubturi curate.

— Mi-a oferit ceva de băut. Dintr-o butelcă.

— Ne-am aștepta la altceva de la un astfel de bărbat?

În timp ce Mary întindea bine rochia, Alexandra se schimbă repede în dedesubturi.

— La început, l-am refuzat. Apoi, am luat o înghițitură. A fost atât de bun, cu un gust atât de dulce... că l-am băut pe tot.

Mary făcu ochii mari și îi făcu semn Alexandrei să stea jos pe banca din fața oglinzii.

— Stai așa! Nu a fost ce crezi că ar ține „un astfel de bărbat” în butelca lui, se grăbi Alexandra să adauge și închise ochii ca să nu vadă zâmbetul lui Mary în oglindă. A fost tonic Taylor.

Mary râdea.

— Păi nu e decât vin dulce. Și nu e deloc tare.

— Este, dacă îl bei pe stomacul gol. Și dacă mai ești și încinsă, și obosită.

Mary se opri, cu peria în aer.

— Nu-mi spune că băutura te-a... amețit.

Alexandra surâse larg.

— Nu m-am simțit atât de amețită, cât... considerabil de ușoară. Suficient cât să adorm pe drum încoace.

Mary râdea în hohote.

— Numai tu, Alexandra Jamison. Numai ție ți se poate întâmpla așa ceva.

Alexandra îi dădu agrafele lui Mary ca să îi aranjeze părul.

— Mă simt ca o idioată, Mary. Chiar nu vreau să cobor și să îl văd din nou.

— Dacă aş putea să te scutesc, aş fi de acord să rămâi aici. Dar tata are...

— Nu, nu. Nu pot să-l refuz pe tatăl tău. Sunteți cu toții drăguți că mă primiți la voi acasă. Bineînțeles că voi participa. Dar hai să coborâm cât de repede, ca să mă asigur că mă așez cât mai departe posibil de Syllas Rutledge.

— Bună seara, domnișoară Jamison. Văd că stăm unul lângă altul la cină.

Sy vedea lipsa totală de entuziasm din ochii ei.

— Am tras cu ochiul când am făcut turul casei.

Un zâmbet firav se lipi în colțurile gurii ei.

— Ce... veste minunată, domnule Rutledge.

Aproape că se înecase cu cherry-ul acum o clipă când o văzuse coborând scările. Întorsese toate privirile din încăpere, chiar și pe cele ale bărbaților căsătoriți. La urma urmei, căsătorit ori nu, un bărbat avea dreptul să admire un trandafir frumos.

— Arătați sclipitor în seara asta, coniță. Încearca să nu-și scape privirea spre *decolteul* ei modest, dar încântător. Și reuși. Aproape!

— Mulțumesc, domnule Rutledge. Vă rog să mă scuzați, trebuie să vorbesc cu cineva.

— Vă rog, domnișoară Jamison. Avem timp destul să vorbim la cină. Ridică paharul în timp ce-și coborî glasul. Pentru bunele maniere sudiste, coniță.

Se îndepărtă, uitând un zâmbet în colțurile gurii, dar ochii ei albaștri îi sugerau adevărul.

Se gândi la recipisa mototolită din buzunar, o scrisoare pe care o găsisese sub balansoarul de pe prispa colibei, după plecarea ei. O deschisese, citise prima propoziție,

înțelesese despre ce era vorba și o împachetase la loc repejor. Deci, avea să predea la Fisk. O alegere interesantă și foarte surprinzătoare pentru o astfel de tânără.

El se uită în jur, neobișnuit să nu se simtă în largul lui, așa cum se simțea aici.

Trebuia să presupună că până acum toți cei de aici auziseră deja că Harrison Kennedy era tatăl său vitreg. Ceea ce însemna destul de clar că nimeni nu avea să pomenească o vorbă despre asta. Nu în față, oricum. Pe el îl preocupa dacă știa Harding și dacă asta avea să influențeze decizia bărbatului privind proiectul feroviar.

Făcuse o vizită la frizer și își cumpăraseră o haină, cămașă și pantaloni noi. Doar că nu nimerise stilul, se pare, dacă se uita la hainele purtate de ceilalți bărbați. Dar, de când dovedeau hainele ce fel de bărbat era sau ce căi ferate construia?

Spre ușurarea lui, prima parte a serii, înainte de cină, se dovedi scurtă, ceea ce însemna că trebuise să îndure puțină vorbărie. Dar îi dăduse ocazia să-și analizeze competiția. Bărbatul care conducea haita, conform spuselor unchiului Bob, era Harold Gould, care în prezent o conducea pe Alexandra Jamison la locul ei, la masă.

Sy rămase cu privirea ațintită asupra mâinii lui Gould care zăbovea pe spatele domnișoarei Jamison. Rareori simțea nevoia să-i rupă mâna unui bărbat, dar acum exact asta ar fi făcut. Cu poftă.

Gould o ajută să se așeze, apoi scrută masa cu privirea după bilețelul pe care scria numele lui.

— Domnul Gould, îi arată Sy. Stați în partea opusă a mesei. Vizavi de mine și de domnișoara Jamison.

Gould îl privea aspru, ceea ce îi mai potoli îndemnul pe care îl simțise mai devreme. Sy așteptă să se așeze doamnele, apoi gazda, și apoi se așeză și el.

Spiona colecția de furculițe și cuțite așezate de-o parte și de alta a farfuriei împreună cu varietatea de pahare. Deși nu era foarte obișnuit să participe la dineuri pretențioase,

știu că trebuia să fie cu băgare de seamă la ceilalți pentru a le deprinde obiceiurile.

Generalul Harding bătu ușor în pahar cu lingura și toate capetele se întoarseră.

— Un bun venit oficial la Belle Meade tuturor oaspeților noștri, anunță gazda. Împreună cu familia mea, vă suntem recunoscători că sunteți în mijlocul nostru. Acum, înainte să servim cina, vă rog să ne plecăm împreună capetele.

Generalul Harding începu rugăciunea, iar Sy se simțea ca un puști de opt ani, nu ca un bărbat de 31. Nu își aducea aminte când stătuse la masă cu cineva care se opriese ca să spună rugăciunea. Nici când mânca singur.

Nu că nu credea în Dumnezeu. Credea. Foarte mult. N-aveai cum să atârni în gol, pe povârnișul muntelui și să nu îl vezi cumva pe Atotputernicul. Și, chiar în momentul acela înspăimântător și captivant, să nu tânjești să îl cunoști mai bine. Dar, după ce ajungi în vârf și cobori muntele, odată cu el lași în urmă și o parte din tânjirea aceea – sau poate necesitatea ei. Nu era mândru de asta.

Sy încerca să se gândească la rugăciunea lui Harding, dar prezența domnișoarei Jamison lângă el îi dădea bătăi de cap. Spre deosebire de el, ea ținea ochii închiși și mâinile împreunate în poală. Nu întrezărea nici urmă de praf sau alte efecte ale tonicului Taylor.

Amintirea acelei după-mese îi schiță un zâmbet pe față. Căpoasă femeie! Să pună capăt așa brusc aranjamentului lor. Cu toate acestea, îi plăcea provocarea.

Rugăciunea se încheie, iar el rosti un amin întârziat împreună cu alți bărbați.

În jurul mesei, începuseră discuțiile, iar domnișoara Jamison efectiv se întorsese într-o parte în scaun ca să stea de vorbă cu domnul Fike din Boston – unul dintre cei cinci licitatori – care stătea la dreapta ei. Pe Sy nu îl deranja. Putea să aibă răbdare atunci când avea de câștigat.

Servitorii intrau pe ușă în șir, cu platourile cu mâncare. Spera că Harding credea în cinele copioase la astfel de

dineuri, nu în mâncărurile femeiești pe care le servise în unele restaurante pretențioase din Denver.

Amânând cât de mult putuse discuțiile superficiale, Sy se întoarse în cele din urmă spre stânga lui, în capul mesei, neștiind ce fel de subiect de discuție avea în comun cu femeia aceasta.

— Sunteți doamna Jackson, nu-i așa? Fiica cea mare a generalului Harding?

Femeia încuviință, încropind un zâmbet firav.

— Da, domnule Rutledge, chiar eu. Iar dumneavoastră sunteți domnul din Colorado.

El ridică din sprâncene.

— Se vede?

Ea râse delicat.

— Eu ador Colorado, domnule. Am fost acolo recent. În concediu.

— Chiar așa? Ce ați vizitat?

— Orașul Colorado Springs. E la sud de Denver. Îl știți?

— Absolut. Am fost de multe ori în Colorado Springs, domnișă. Ați fost la Red Rock Corral?

Ochii ei sclipiră.

— O, da. Am fost. Ați fost?

El încuviință din cap.

— Este un loc foarte bun pentru plimbări și gânduri profunde.

— Într-adevăr, domnule. Se spune că este locul în care se întâlnesc zeii.

— Este și un loc bun în care să stai întins și să admiri stelele.

— Par mai mari acolo, nu-i așa, domnule Rutledge?

— Urcați pe vârful Pike și vor părea și mai mari.

Ea își puse paharul pe masă.

— Ați urcat pe muntele acela?

— Da, de două ori. Pe alocuri, m-am târât de-a dreptul. Au fost momente în care am crezut că muntele și-a pus în cap să îmi vină de hac, povestea el râzând.

Ea râdea cu el uitându-se la soțul ei, generalul „Billy” Hicks Jackson. Sy îl salută din cap și observă schimbul cordial dintre cei doi.

Auzise că generalul Harding îl pregătea pe ginerele său să preia într-o zi plantația. Mary Harding era promisă fratelui generalului Jackson. Rămânea totul în familie, cu siguranță.

O negresă mai în vârstă se înfățișă lângă el, iar Sy îi mulțumi din cap în timp ce ea îi puneă o farfurie înainte. Felia groasă de friptură succulentă aproape dădea pe margine. Îi ploua în gură. Friptură de vită de la Belle Meade, cu siguranță. Pe unde fusese până acum, Belle Meade se auto-susținea. Cu propria lăptărie, fierărie, carieră, pogoane întregi de recolte și turme de vite, moșia generalului Harding era impresionantă.

Cu toate acestea, lui Sy îi era dor de Colorado.

Veni rândul unei tinere să servească piure de cartofi cu unt, pe un platou de porțelan umplut cu vârf, urmat de unul cu fasole verde înăbușită în bacon, după miros. Sy așteptă ca doamna Jackson să înceapă să mănânce și o urmă. Friptura era moale, iar lama cuțitului o străpunse imediat.

Asculta discuțiile care se purtau în jurul mesei, mai mult decât mulțumit să audă doar ce îl interesa și să își savureze în același timp mâncarea.

Nici măcar o dată domnișoara Jamison nu se întoarse către el, aparent foarte interesată de descrierile din Boston cu care o încânta domnul Fike. Cam prea entuziasmat, i se părea lui Sy, și din ce în ce mai tare.

— Domnule Rutledge, zise doamna Jackson după o vreme. Apropo de Red Rock Corral... Vă amintiți să fi văzut o piatră înfiptă în vârful unui versant, care pare pusă acolo de însuși Dumnezeu?

— Da, doamnă. Imaginea aceea rămâne în amintirea unei persoane.

— Chiar așa. Eu și camerista mea am făcut picnic la umbra acelei stânci, de multe ori. M-am minunat cum stă așa semeață chiar pe margine.

— Ei bine, ați fost foarte curajoasă, doamnă Jackson. Să serviți prânzul lângă ea, așa cum ați spus. Am auzit recent că stânca a alunecat brusc. A fost nevoie de douăzeci de bărbați să o pună la loc.

Ea făcu ochii mari, șocată, până când Sy zâmbi scurt. Și apoi râse.

— O, domnule Rutledge! Aproape că m-ați făcut să vă cred!

— Da, se pricepe să îi convingă pe alții, doamnă Jackson, interveni Harold Gould de peste masă. Aveți grijă ce credeți din ce spune Syllas Rutledge.

Gould zâmbea în timp ce vorbea, de parcă totul ar fi fost doar o glumă. Sy reacționează pe măsură. Dar surprinse împunsătura din tonul lui Gould. Era tentat să răspundă, dar se abținu.

— Spuneți-mi, domnișoară Jamison, continuă Gould, uitându-se peste masă, familia dumneavoastră e de mult timp în Nashville?

— Da, domnule, suntem. De mult timp.

— Domnișoara Jamison este modestă, interveni generalul Harding în timp ce-și ștergea colțurile gurii cu șervetul. Familia Jamison este una dintre familiile care au fondat orașul Nashville. Una dintre cele mai alese. Ridică paharul cu vin și toți îl urmară. Pentru familiile fondatoare ale orașului Nashville și pentru prosperitatea continuă a acestui oraș frumos pentru care au sacrificat atât de multe.

— Să bem pentru asta! strigă domnul Fike din Boston mai tare decât toți ceilalți. Reușit toast, domnule general, *reușit* toast!

Omul dădu pe gât vinul din pahar și pocni din degete servitorului să i-l umple din nou.

Sy tăie o altă bucățică de friptură, privindu-l pe furiș pe Harding, care stătea în capătul mesei. Sy nu era sigur, dar ar fi pus rămășag că tipul din Boston tocmai ieșise din cursă. Acesta era obiectivul acestei cine, cel puțin în parte. Era un test. Sau mai degrabă un măcel.

Își dori din nou să fi obținut mai multe informații de la domnișoara Jamison în după-amiaza aceea, detalii care l-ar fi ajutat să ajungă mai ușor la generalul Harding. Dar ea îi curmase posibilitatea aceasta imediat.

Văzând-o pentru moment smulsă din șarmul domnului Fike, Sy rosti încet spre dreapta lui:

— Dintr-o familie de fondatori, domnișoară Jamison. Foarte impresionant.

Ea luă o gură de apă din paharul ei cu picior.

— Chiar deloc, domnule. Nu cred că descendența unui om ar trebui să fie o recomandare specială. Omul ar trebui să influențeze această recomandare.

— Spuneți, deci, că există speranță și pentru mine.

Ea îi zâmbi.

— Nu cred că aș merge atât de departe, domnule Rutledge.

El surâse larg, iar ea își îndreptă privirea spre altceva. Cel puțin vorbea cu el.

— Spuneți-mi, domnule Maury... i se adresă generalul Harding licitatorului din Pennsylvania.

Deși Sy nu își ridicase privirea, era atent la schimbul lor de vorbe.

— V-ați exprimat dorința, domnule, să asigurați transportul campionilor mei pe șinele dumneavoastră. Am o vânzare anuală de mânji în Philadelphia. Dar sunt curios... ce fel de vagon puneți la dispoziția cailor mei pursânge?

— Ei bine, domnule general Harding... răspunse domnul Maury, o matahală vânjoasă, dregându-și glasul. Avem vagoane de vite proaspăt construite care cred că vor îndeplini foarte bine acest serviciu, domnule. Vor încăpea opt cai în fiecare vagon. Foarte eficient.

— Vagoane pentru vite? repetă generalul Harding, mijind ochii. Pentru campionii mei de rasă?

Zâmbind pe sub mustăți, Sy își așază furculița și cuțitul pe marginea farfuriei. Se zisese și cu Philadelphia. Doi licitatori pierduseră, mai erau doi. Aproape că îl compătimea pe

domnul Maury, care încerca să iasă din groapa pe care și-o săpase singur.

— Mă scuzați, domnule Rutledge. Ați terminat, domnule?

Sy își ridică privirea și văzu un tânăr de culoare lângă el.

— Da, domnule. Vă mulțumesc.

Cum îi fu luată farfuria din față, auzi un glas dres în dreapta sa și se uită într-acolo.

— Probleme, domnișoară Jamison?

— Când cineva termină de mâncat, îi zise vorbind încet, așază furculița și cuțitul paralele pe farfurie, cu vârful înspre ora unsprezece. Nu se lasă la întâmplare, pe margine. Poziția semnalează celui ce servește la masă că ai terminat și că poate lua farfuria... ca restul mesei să nu aștepte după tine. Considerați lecția aceasta din partea casei, domnule Rutledge.

Abia atunci realizează și Sy că toate celelalte farfurii fuseseră luate. Când se întoarce înapoi spre ea, domnișoara Jamison se uita peste masă, prefăcându-se captivată de discuția despre sistemul de cuplare a trenurilor și frânarea cu aer comprimat.

Înghiți și restul vinului, simțind dintr-odată că nu mai era proprietarul de succes din Colorado, ci fiul care fusese abandonat cu mama sa într-un oraș părăsit, la marginea orașului Boulder. O tânără se apropie să îi umple din nou paharul, dar el scutură din cap.

Auzind râsul domnișoarei Jamison, care îl irita, așa cum îl iritase și decizia ei de a nu-l ajuta, se uită înspre ea și își aminti de scrisoarea din buzunar pe care trebuia să i-o dea înapoi.

Se aplecă spre ea.

— Sunteți o adevărată profesoară, domnișoară Jamison. Dar sunt curios. Vă propuneți să folosiți același ton și cu elevii de la Fisk?

Capitolul 11

Alexandra înghețase. De unde știa de Fisk? Nu mai conta. Citea în discernământul ochilor albaștri ai lui Sylas Rutledge că îl forțase prea mult cu ultimul ei comentariu. Dar se purta ca un încrezut.

— *Vă rog*, zise ea în șoaptă.

Se uită peste masă la Mary, a cărei privire ascuțită îi sugera că poate îl auzise și ea.

— Vă implor, domnule Rutledge, nu mai pomeniți despre...

— Am auzit bine că cineva a pomenit despre Fisk? Domnul Walker, un licitator din Indiana, care stătea pe partea opusă a mesei, se uită spre ea. Universitatea Fisk? Școala pentru foști sclavi?

Alexandra îl implora pe Sylas Rutledge din priviri. Subtilitatea care se vedea acum pe chipul lui îi spunea că nu anticipase o astfel de reacție la întrebarea lui.

— Am auzit multe despre școala Fisk, continuă domnul Walker, plimbând privirea de la unul la altul în timp ce orice altă discuție se încheiase. Din câte mi s-a spus, este impresionant cât de bine învață elevii. Mi se pare o mare încurajare, având în vedere necazurile negrilor și cum au...

— *Domnule Walker!*

Generalului Harding îi dispăruse cordialitatea. Alexandra se înfioră gândindu-se la costul pe care oaspetele modest din Indiana era pe cale să îl plătească. Se simțea mai mult decât responsabilă.

— Nu cred, domnule, continuă generalul, că subiectul acelei școli este un subiect potrivit pentru o discuție la cină. Mai ales că doamnele sunt încă în prezența noastră.

Domnul Walker făcuse ochii mari atât de surprindere, cât și de îngrijorare.

— Dar cu siguranță, domnule general, războiul s-a încheiat de mult, iar rezultatul a fost cu mult în favoarea...

Privirea generalului era și mai aspră.

— Am spus că nu este un subiect potrivit pentru discuții la cină, *domnule*.

Domnul Walker clipi, arătând de parcă îl lovise cineva

peste ochi.

— Vă prezint scuzele mele sincere, domnule general. Nu mi-am dat seama că un subiect atât de...

Pe măsură ce vocea omului se stinge, Alexandra se ruga, cu inima în dinți, ca omul să accepte cumplita moarte a acestui moment îngrozitor. Și ca Syllas Rutledge să nu mai zică nimic.

Prin ferestrele deschise se auzea ciripitul păsărelelor, în contrast cu liniștea bruscă, iritantă până când, într-un final, Selene se aplecă în față, cu un zâmbet care îi deschidea chipul.

— Cred că e timpul să servim desertul, tată.

— Chiar așa, fiica mea, încuviință generalul Harding.

Selene sună din clopoțelul din fața ei, iar servitorii intrară în sala de dineu cu platourile. Înainte ca Alexandra să vadă ce era pe farfuri, simți esențele bine cunoscute, care îi lăsau gura apă și ghici ce desert pregătise Susanna pentru ocazia aceea.

— Preferatul dumneavoastră, domnișoară Jamison, rosti încet Susanna și așază farfuria în fața Alexandrei, zâmbind.

— Cu siguranță. Alexandra fixă felia generoasă de tort de morcovi, caldă îmbrăcată în glazură cremoasă, apoi ridică privirea spre șefa îngrijitoarelor și bucătăreasa de la Belle Meade. Mulțumesc, Susanna. Ți-ai amintit.

Acum poftă îi mai trebuia ca să savureze prăjitura.

Domnul Gould din New York, care o condusese la masă, îi zâmbea din partea opusă. Părea un bărbat de treabă, inteligent, manierat. Și cu siguranță foarte potrivit pentru afacerile generalului Harding.

După ce desertul și cafeaua fură servite, se reluară și discuțiile în jurul mesei. Mai puțin pentru bietul domn Walker, care nu mai zicea nimic, adevărul statului său în procesul de licitație văzându-se pe stupoarea de pe fața lui. Oricât ar fi vrut să se gândească la discuțiile din jurul ei, nu putea. Nu cu Syllas Rutledge în aceeași încăpere.

Ca și când i-ar fi citit gândurile, se aplecă spre ea și îi

spuse în șoaptă:

— Ca să fie clar, domnișoară Jamison, nu mi-am dat seama ce răspuns ar atrage întrebarea mea...

— Așadar, domnule Rutledge, îl întrerupse ea, conștientă că Selene se uita la ei, spuneți-mi despre afacerile dumneavoastră din Colorado. Doamna Jackson mi-a spus deseori că în Colorado este deosebit de frumos.

Îi făcu un semn din priviri spre Selene Jackson. Syllas Rutledge făcuse ochii mari spre ea, fără să-și poată controla surprinderea.

— Da, coniță. Foarte frumoasă țară.

Alexandra se străduia să pară impresionată.

— Ce încântător trebuie să fie să trăiești acolo. Dar ce faceți mai exact în Colorado, domnule Rutledge?

Vârî un zâmbet palid în colțurile gurii, dându-i de înțeles că se prinsese că deviasse discuția.

— Mulțumesc, domnișoară Jamison, pentru interesul dumneavoastră deosebit. Acolo am construit primele mele căi ferate, pe o rută destul de scurtă, să știți, între orașe mici. Din priviri, o incluse și pe Selene în conversație. Dar, în timp, căile ferate au avut succes. După o vreme, am început să cresc vite. Pentru mineri.

— O, sunteți crescător de vite. Selene făcu un gest spre capul mesei. Tata va aprecia acest lucru.

— Da, doamnă. Și eu am apreciat friptura din seara asta. A fost din turmele de la Belle Meade?

Selene încuviință din cap.

— Tata nu ar servi altceva.

Domnul Rutledge zâmbea.

— E aproape la fel de bună cu ce cresc eu în Vest.

Selene râdea, iar Alexandra le ținea isonul cum se pricepea mai bine. Îl urmări pe Syllas care gusta desertul, apoi luă încă o înghițitură și mestecă încet. El luă și o gură de cafea, de care se bucura, după câte se citea pe chipul lui.

Ușurința cu care conversa cu Selene era impresionantă.

Cum zisese mai devreme despre el? Că venea din țara berii și a taurilor, iar familia Harding din țara șampaniei și a cailor pursânge. Așa era. Deși haina și pantalonii lui nu erau fracul negru și papionul pe care le purtau toți ceilalți bărbați, tot era foarte chipeș. Și se distingea în mulțime.

Dar, oricât era de fermecător, nu credea că el va fi alegerea generalului Harding pentru construcția căilor ferate spre Belle Meade. Odată ce generalul avea să afle despre tatăl său vitreg, avea să îl trimită la plimbare pe Sylas Rutledge.

Dar asta nu avea să se întâmple prea curând, din nefericire pentru ea.

Generalul Harding nu îi adresase niciun cuvânt toată seara, iar Sy știa că nu era de bun augur pentru poziția lui.

Lua câte o gură de vin, încuviințând din când în când, în timp ce domnul Walker, cel bătut de soartă, îi încânta pe el, pe domnul Fike, pe domnul Maury și pe ginerele lui Harding, generalul Jackson, cu problemele recente privitoare la angajările feroviare.

După calculele total greșite ale domnului Walker din timpul cinei, opiniile generalului Harding despre foștii sclavi erau acum clare. Nu că Sy s-ar fi tras în spate dacă era întrebat direct ce credea despre subiect. Dar, așa cum îi spusese și domnișoarei Jamison că era înțelept pentru o persoană să nu își dea cărțile pe față, în același mod ar fi fost nesăbuit din partea lui să îi arate lui Harding tot ce avea în mână, în momentul acela.

Mai bine să aștepte momentul în care se puneau cărțile pe masă.

Sy se uită prin ușa deschisă a biroului, peste vestibul, în salon, unde se retrăseseră doamnele după cină. Fără îndoială Alexandra Jamison ar fi vrut să îi rupă gâtul. Lucru care nu i-ar fi displăcut, dacă se gândea bine.

— Da, domnule general Harding. Sunt sigur că vă pot întinde calea ferată în două săptămâni.

Sy străbătu încăperea cu privirea și îl văzu pe Gould aplecat, sprijinit cu mâinile de șemineu și legănând brandy-ul în pahar de parcă ar fi fost Cornelius Vanderbilt, regele căilor ferate, în persoană.

— Ba chiar și într-o săptămână, continuă Gould, dacă se potrivește mai bine planurilor dumneavoastră. Am necesarul de materiale și mâna de lucru gata la semnalul meu.

Generalul William Giles Harding îl privea.

— Faceți afirmații mari, domnule Gould. Nu îmi place să fiu dezamăgit.

— Iar eu nu sunt genul care să dezamăgească vreodată, domnule general.

Sy scutură din cap. Harold Gould întotdeauna promitea mai mult, dar nu livra niciodată la timp. Bărbatul era un mincinos, ticălos, lăudăros, încrezut...

— Nu sunteți de acord cu estimarea, domnule Rutledge?

Sy își îndreaptă atenția spre domnul Walker, care se uita la el. Nu avea idei despre ce vorbea omul, dar stinghereala, chiar rușinea din privirea celorlalți bărbați din cerc erau foarte intrigante.

— Datele sunt clare, domnule, continuă domnul Walker, foarte bine fundamentate. Există o pantă și multe curbe pe tronsonul acesta, ca să nu zic despre podul care reduce vizibilitatea. Toți acești factori laolaltă înseamnă că nu se poate circula cu viteză pe această întindere feroviară. Și, deși ambele trenuri mergeau la viteză maximă în dimineața aceea, juriul a stabilit că mecanicul trenului nr. 1 a fost vinovat. Cum ați putea să nu fiți de acord cu astfel de date?

— Vă spun eu de ce nu e de acord, îi întrerupse Gould, venind înspre ei. Se pare că nu cunoașteți legătura strânsă, cam jenantă a domnului Rutledge cu tragedia.

Sy strânse tare paharul.

— Atenție, Gould, îi aruncă generalul Jackson o privire tăioasă. Nu este nici timpul, nici locul...

— Este în regulă, domnule general.

Sy se uită înapoi la Gould și la generalul Harding care stătea lângă el. Apoi se întoarse către domnul Walker.

— Se pare, domnule Walker, că dintre cei de aici numai dumneavoastră nu știți că tatăl meu, Harrison Kennedy, a fost mecanicul care conducea trenul nr. 1 în dimineața aceea. Sunt sigur că înțelegeți că mie îmi este greu să accept constatările juriului. Concluzia lor este cu atât mai dificilă, cu cât se știe că tatăl meu era unul dintre cei mai dedicați și conștiincioși mecanici de locomotivă din istoria feroviară. Nu a avut niciodată vreo abatere, nici măcar un avertisment în cei aproape patruzeci de ani în slujba căilor ferate. Dar desigur, se sili el să zâmbească, e de așteptat ca eu, fiul lui Harrison Kennedy, să spun acest lucru.

Sy îi privi pe fiecare în parte în ochi, iar ei, pe rând, își feriră privirea. Mai puțin generalul Harding, care se uita la el în continuare, neclintit. Și Harold Gould, care se prefăcea plin de compasiune.

— Ce greu trebuie să vă fie, Rutledge, scutură Gould din cap, să trăiți cu povara asta pe suflet. Și să apăreți în public. Mai ales în acest oraș. Eu nu cred că aș putea.

Sy își controlează tonul.

— Sunt sigur că nu ați putea, Gould. Fiindcă ar trebui să aveți un tată ca Harrison Kennedy.

Ușa salonului se deschise. Ca moliile atrase de lumină, privirea fiecărui bărbat se opri în direcția doamnelor. Sy se uită în ochii domnișoarei Jamison în timp ce intra în vestibul, dar ea își feri repede privirea.

Domnul Fike își dresă glasul și își netezi reverul.

— Mă scuzați, vă rog, aș vrea să însoțesc o tânără...

Dar Harold Gould i-o luase înainte.

— Domnișoară Jamison! se grăbi Gould înspre vestibul și îi oferă brațul său. Vă invit la o plimbare în seara aceasta atât de frumoasă. Generalul Harding s-a oferit să ne arate grajdul armăsarilor. Aș rămâne îndatorat dacă mi-ați da voie să vă însoțesc.

Spre frustrarea lui Sy, ea acceptă.

Toată mulțimea o luă dinspre conac spre grajduri, în timp ce soarele apunea în spatele dealurilor și învăluia domeniul în strălucirea sa de aur. Grajdurile din fața lor erau o construcție deosebit de impresionantă. Cu siguranță campionii lui Harding aveau un trai bun. Mai bun decât mulți oameni, Sy punea rămașag.

Domnul Maury veni lângă el.

— Am apreciat răspunsul dumitale, Rutledge. Indiferent ce părere am eu.

Sy se uită la el.

— Deci sunteți de părerea majorității?

— Da, domnule. Dar înțeleg foarte bine de ce dumneavoastră nu sunteți.

Maury își încetini pașii, iar Sy se lăsă în ritmul acestuia, simțind că omul mai avea ceva de spus. Curând aveau să îi ajungă pe ceilalți din urmă.

— Nu am vrut să spun acest lucru în birou, din motive evidente, domnule Rutledge. Dar am informații din dosarul curții despre întorsura Olandezului.

Sy se opri.

— Ați citit stenograma curții?

Maury încuviință din cap.

Un coleg lucra în comitetul de conducere al căilor feroviare din Tennessee pe vremea aceea. Știa că mă interesează siguranța feroviară și m-a lăsat, în secret, să mă uit peste documente.

— Dar nu mai aveți acces la ele, nu?

— Nu mai am. Dar vă pot spune că, luând în calcul mărturia pe care am citit-o, am puține îndoieli a cui e vina.

— Spuneți că aveți „puține” îndoieli. Deci, în mintea dumneavoastră, aveți niște întrebări.

— Fără mărturia cuiva care a fost acolo în ziua aceea, cum putem fi siguri? Dar, cântărind dovezile din dosar, sunt încrezător că verdictul final a fost corect. Regret să vă dezamăgesc, domnule Rutledge.

— Nu mă dezamăgiți, domnule Maury. Din contră, apreciez

că mi-ați spus. Ați putea, cumva, să îmi spuneți și numele colegului care v-a lăsat să citiți documentele? Cu permisiunea dumneavoastră, aş vrea să îl contactez.

— V-aş spune, dar nu v-ar ajuta. A murit acum patru luni. Avea cancer.

Îşi lăasă uşor capul în jos.

— Aş vrea să vă pot ajuta.

Sy dădu înţelegător din cap.

— Nu ştiu dacă vă ajută, domnule Rutledge, eu nu cred că am şanse să mai câştig licitaţia aceasta. Dar dumneavoastră aveţi. Şi sper că o veţi câştiga. Oricine, numai Gould nu, îi şopti ca să audă numai el în timp ce îi ajungeau pe ceilalţi din urmă. Mi-a luat ceva vreme să mă conving, dar... e un măscărici.

Apreciind votul de încredere al omului, Sy tot se lupta cu valul de descurajare. Părerea lui Maury nu prea îi dădea speranţă. Dar, în adâncul inimii, ştia că sunt adevăruri care aşteaptă să fie descoperite. Sau poate că dragostea şi recunoştinţa sa faţă de un om care le-a schimbat viaţa lui şi mamei sale îl orbeau să vadă realitatea.

Sy aştepta o ocazie de a vorbi cu domnişoara Jamison între patru ochi, să îi dea scrisoarea şi să o roage să reconsidere învoiala lor. Dar femeia îşi pusese în cap să îl evite. Încă învăţa cât de consecventă putea fi.

Îl zări pe Enquirer într-un staul, la mai puţin de trei metri. Animalul, care părea să se descurce foarte bine, primea atenţia deosebită a oaspeţilor.

— Fiica mea mi-a spus că sunteţi crescător de vite, domnule Rutledge.

Sy se întoarse, surprins că era faţă în faţă cu generalul Harding.

— Da, domnule. Aşa e. Deşi cireada mea nu e nici pe departe atât de impresionantă ca a dumneavoastră.

— Toţi începem de undeva, domnule Rutledge.

Sy încuviinţă.

— În oferta de licitaţie, domnule Rutledge, aţi scris că

firma dumneavoastră poate construi șinele din oraș până la Belle Meade în șase săptămâni, poate chiar opt. Oferta dumneavoastră include și pavarea drumului cu pietriș, spre deosebire de celelalte. Chiar și așa, sunt curios de ce durează mai mult construcția șinelor. Celelalte oferte estimează între două și patru săptămâni, cel mai mult, pentru acest tronson.

— Am vizitat fiecare kilometru din tronsonul pe care vor fi amplasate șinele pe proprietatea dumneavoastră, domnule general. Și pe cal, și la pas. În câteva locuri avem niște pante, deci nu vorbim despre un teren perfect întins. Aveți și o întindere, cam la jumătatea distanței dintre oraș și Belle Meade, unde, dacă vreți, am putea extinde șinele cam 500 m spre sud și să construim un pod peste pârâu. Astfel, primii vizitatori la Belle Meade vor avea o priveliște frumoasă peste rezervația dumneavoastră de căprioare. Am văzut niște bizoni acolo acum două zile. Cred că e o priveliște de care s-ar bucura cei care vin aici. Într-un fel, pregătește terenul, ca să zicem așa. Bineînțeles, cu costuri suplimentare. Și în mai mult timp.

— Planul dumneavoastră are un buget modest, domnule Rutledge. Nu e nici cel mai mic, dar nici cel mai mare preț.

— E bine de știut, domnule.

Sy se uită către Gould, care avea mâna domnișoarei Jamison așezată în îndoitura brațului său.

— Sper că pot concluziona, din comentariile dumneavoastră, că încă sunt în cursă.

Harding zâmbea.

— Nu întotdeauna calul pe care se pariază cel mai mult este cel care trece primul linia de sosire, domnule Rutledge. Poate oricând să rămână în urmă și altul să îi ia locul.

Simțind că îi crescuseră șansele, Sy încuviință din cap.

— Mulțumesc, domnule general.

— Dar... rosti Harding mângâindu-și cu grijă barba, uneori primul cal este și cel care câștigă, fiule.

Sy simțea umorul din privirea omului, deși nu putea să i-l

împărtășească. Că tot era vorba despre bărbați care nu dau cărțile pe față.

— Am aflat ceva interesant azi, domnule Rutledge, despre Silver Line din Boulder. Dumneavoastră ați construit tronsonul acela, corect?

Curios, Sy încuviință din cap.

— Da, domnule, eu.

— Sursele mele îmi spun că Silver Line și-a extins de patru ori suprafața de șine în ultimii trei ani. Și profitul la fel.

— Vă faceți bine temele, domnule general.

— Ca orice bărbat care se respectă.

Sy era de acord. Și-ar fi dorit să fi înțeleș și domnișoara Jamison acest lucru.

— Sunteți disponibil săptămâna viitoare, domnule Rutledge, să luați prânzul cu mine și câțiva colegi? Sunt bărbați cu influență în orașul Nashville. Aș vrea să vă prezint domniilor lor.

— Sigur că sunt, domnule. Dar are legătură cu căile ferate?

— Unii au acțiuni în acest domeniu. Așadar, s-ar bucura să vă cunoască. Dar are legătură mai degrabă cu dorința unui bătrân de a da ceva mai departe, continuă Harding zâmbind. Am fost și eu tânăr. Îmi amintesc cum este să te zbați să strângi capital, să găsești investitori. Dacă pot să ajut un tânăr care cred că promite mult, atunci merită timpul meu.

— Mulțumesc, domnule. Apreciez asta.

Harding îi întinse mâna.

— Ne vedem în curând, domnule Rutledge. Veniți pregătit să împărtășiți toate ideile pe care le aveți. Legat de ceea ce s-a întâmplat în birou mai devreme. În pofida opiniilor... îl strânse și mai tare de mână... bravo!

În timp ce Harding se îndepărta, Sy cântărea schimbul de vorbe, apoi se întoarse spre direcția în care se afla Alexandra Jamison, mai hotărât ca niciodată să stea de vorbă cu ea. Încă era înconjurată de bărbați. În timp ce

mulțimea se întorcea la conac, el rămase puțin în spate.

— Domnule Rutledge...

Sy se întoarse și văzu că domnul Maury îi întindea un bilețel.

— M-am gândit. Poate că nu e mare lucru, dar vă dau numele unuia dintre judecătorii despre care răposatul meu coleg a spus că a judecat procesul și adresa lui de aici din Nashville.

Încurajat, Sy citi numele de pe bilețel.

— Mulțumesc, domnule Maury. Apreciez enorm.

Sy dădu mâna din nou cu el. Maury dădu să plece spre trăsură sa, apoi se opri și îl privi serios.

— Domnule Rutledge, sper ca, dacă voi fi acuzat vreodată de lucruri inacceptabile – fie că voi fi sau nu vinovat – fiul meu să îmi fie alături cu mândrie și încă să mă recunoască de tată... așa cum ați făcut dumneavoastră în seara aceasta.

Sy înghiți în sec.

— Mulțumesc, domnule.

Maury îl salută scurt din cap, își continuă drumul și nu se mai uită înapoi.

Sy așteptă până când toți oaspeții urcară în trăsură, apoi se apropie de domnișoara Jamison în timp ce ea și domnișoara Harding urcau treptele din fața conacului.

— Aș avea ceva să vă spun, foarte rapid, domnișoară Jamison, dacă nu vă supărați.

Ajunsă în pridvor, ea se întoarse.

— A fost o zi lungă, domnule Rutledge. I-am promis domnișoarei Harding că...

— Cinci minute, conită. Atât vă cer.

Domnișoara Jamison îi aruncă o privire îndoielnică, dar domnișoara Harding îi zâmbi.

— Este în regulă, Alexandra, spuse ea încet. Nu te grăbi.

Simțind că domnișoara Harding îi plăcea din ce în ce mai mult, Sy simți că domnișoara Jamison nu era încântată că trebuia să coboare din nou scările.

Se opri la câțiva metri de el.

— Da, domnule Rutledge?

El ridică mâna.

— Vă rog, nu spuneți nu până când nu îmi dați ocazia să îmi susțin cauza.

— Domnule Rutledge, dacă este vorba despre a vă ajuta...

— Generalul Harding m-a invitat să iau prânzul cu el și niște colegi de-ai dumnealui săptămâna viitoare. Este o ocazie mare pentru viitorul meu și al căilor mele ferate. Cum spuneam, sunt dispus să vă plătesc. Am nevoie de sfaturi despre cum să negociez cu acești bărbați în așa fel încât să fiu interpretat corect.

Ochii ei sclipeau de o emoție pe care nu o înțelegea.

— Îmi dau seama că nu vă place de mine, domnișoară Jamison. Sau că cel puțin nu vă place să fiți în preajma mea. Cred că știu și de ce. Ceea ce nu știu este cum v-a afectat ceea ce s-a întâmplat la întorsura Olandezului. Nu vă cer să îmi spuneți. Dar, orice ar fi fost, îmi pare sincer rău. Nu numai pentru pierderea suferită, ci și pentru durerea pe care încă o purtați în suflet. Se vede în ochii dumneavoastră chiar și în acest moment. Făcu un pas mai aproape de ea. Știu că îl considerați responsabil pe tatăl meu pentru acea... dimineață îngrozitoare. Înțeleg. Dar nu cred că el este vinovat de accident. Și, așa cum v-am spus, mă străduiesc să aflu adevărul.

Ea nu spunea nimic. Doar îl privea, încercând să își controleze trăsăturile superbe. Numai în respirația ei neregulată se vedea cât de mult se străduia.

Sy așteptă, simțindu-i durerea de la distanță. Dar, văzându-i pumnii și dinții strânși, până la urmă încuviință din cap.

— Ei bine... m-ați lăsat să vă spun ce aveam de spus, așa cum v-am rugat. Acum, o să plec. Mulțumesc, domnișoară Jamison. Noapte bună!

Făcuse cinci sau șase pași pe aleea de cărămidă când ea îi strigă numele în șoaptă. El se opri și se uită înapoi.

Cu brațele lăsate pe lângă ea, tremura toată. Dar nu din cauza frigului, știa el prea bine.

— Aveți dreptate, domnule, când spuneți că nu îmi place să fiu în prezența dumneavoastră.

Glasul îi tremura.

— Îmi este atât de greu din cauza a ceea ce reprezentați.

El făcu un pas mai aproape de ea, dar ea ridică mâna.

— Vorbiți despre dimineața aceea cumplită de parcă ați fi fost acolo. N-ați fost. Nu ați simțit cum se cutremură trenul sub picioare ca o bestie care se îndoia de durere. Nu ați auzit cum au scârțâit frânele care au încercat să îl oprească, dar nu au reușit. Eu am fost în trenul nr. 1 în dimineața aceea, șopti ea, cu lacrimi șiroaie. Eram în vagonul pentru femei, în spate, așadar am supraviețuit. Dar logodnicul meu, viața mea... Glasul» tremura. Când așteptam îmbarcarea în Memphis, a auzit niște muncitori care vorbeau și a aflat că nu știau să își citească contractele. Așa că a decis să meargă cu ei în vagonul pentru foștii sclavi, chiar în spatele locomotivei. Ca să îi ajute să semneze în cunoștință de cauză odată ce ajungeau în Nashville. Numai că... se opri scuturându-și capul. Nu au mai ajuns. Toți cei din acel vagon au murit. Fie zdrobiți de metal, fie străpunși de așchii de lemn care au fost ca niște sulite. Fie arși de aburul sau boilerele locomotivei care s-au spart la impact.

Trase repede aer în piept.

— Deci, când spuneți că înțelegeți... vă rog, domnule, să aflați că nu e așa!

Sy o vedea cum se străduia să respire. Ar fi vrut să se poată apropia de ea, să îi ofere cumva mângâiere. Dar nu mai putea nici să miște. Durerea ei îl ținuse în loc.

Cât stătură acolo, nu putea spune.

Într-un final, ea ridică ochii și dintr-o singură privire îi risipi toate gândurile pe care el le avea în cap, mai puțin unul. Trebuia să afle adevărul despre tatăl său, nu numai de dragul lui, ca să îi spele numele, ci și de dragul acestei

femei. Pentru Alexandra Jamison și dragostea pe care i-o purta bărbatului care nu mai era. O dragoste pe care Sy o invidia mai mult decât se gândise vreodată, realizând că era o comoară la care el nu avea acces.

El încercă să găsească ceva de spus, dar „îmi pare rău” era prea slab pentru încărcătura momentului. Ea își șterse fața.

El era sigur că avea să se scuze și că se va întoarce în casă, dar ea îi căută privirea.

— Vă voi ajuta, domnule Rutledge, așa cum mi-ați cerut. Doar dacă sunteți de acord cu o a treia condiție.

El aștepta.

— Tot ce aflați despre întorsura Olandezului, despre proces, despre dovezi... trebuie să îmi spuneți și mie. Indiferent dacă îl exonerează pe tatăl dumneavoastră de vina sa sau îl condamnă. Nu îmi veți ascunde nimic. Fiindcă și eu vreau să știu ce s-a întâmplat în acel tren. Ne-am înțeles, domnule Rutledge?

Sy încuviință din cap.

— Da, domnișoară Jamison. Ne-am înțeles.

— Prea bine atunci. Noapte bună, domnule Rutledge.

Capitolul 12

Magazinul Granger era aglomerat pentru luni dimineată, dar Alexandra reuși să găsească cele câteva lucruri de care avea nevoie, cearșafuri și plic pentru pilotă. Căutase, dar nu găsise nici pături, nici pânza din care ar fi putut să coase ea o saltea. Poate că le țineau în spate.

Se așază la coada care se formase la casa din față, așteptându-și rândul. Gestul generos al lui Mary de a-i da articole de toaletă și îmbrăcăminte redusese cu mult lista cu cele trebuincioase. Foarte bine îi prindea în situația dată. Mary insistase să îi trimită geanta cu acele lucruri înainte la Fisk, iar Alexandra era mulțumită acum că procedaseră așa. Să care toate aceste lucruri, pe lângă geantă, prin tot

orașul, ar fi fost o mare problemă.

Scoase monedele din buzunar și le numără discret încă o dată. Avea destul cât să acopere ceea ce era în coș până acum, ba chiar îi mai și rămânea ceva. Depinde cât costa pânda și pătura, dar ar trebui să aibă suficient.

Până când nu golise monedele din buzunar târziu sâmbătă seara, nu realizase că Syllas Rutledge îi dăduse mai mult cu cel puțin 25 de cenți. Dar, luând în calcul ce îi făcuse la cina de sâmbătă seara...

Și apoi, când vorbiseră între patru ochi în fața conacului, la sfârșit. Încă îi vedea privirea șocată când îi spusese despre David și despre faptul că fusese în tren. Nu își propusese să îi spună. Nici nu intenționase să îl mai ajute. Dar de câte ori în anul care trecuse nu tânjise să afle mai multe despre cauza care provocase acel moment regretabil?

Voia să știe adevărul în întregime. Dacă într-adevăr mai era ceva de aflat.

Dar ceea ce o convinsese fusese ceea ce îi spusese Mary despre domnul Gould. Se pare că omul îl provocase pe domnul Rutledge să vorbească despre tatăl său vitreg în fața celorlalți bărbați, nu oricum. O decizie lipsită de bun gust din partea lui Gould. Însă reacția lui Syllas Rutledge îi impresiionase pe toți.

— Cumnatul meu i-a spus lui Selene că schimbul de vorbe s-ar fi putut încinge, îi șoptise Mary în grajd, dacă nu s-ar fi abținut domnul Rutledge. A dat dovadă de cele mai alese maniere. Domnul Rutledge l-a apărat pe Harrison Kennedy pentru acuzațiile aduse și ca mecanic de locomotivă, și ca tată.

Alexandra se uita la monedele din palmă. Ce devotament ferm al unui fiu față de tatăl său. Să susții în public pe cineva chiar dacă cel pe care îl iubești a greșit grav și scump. Sau poate a luat o decizie cu care nu ești de acord.

Oare tatăl ei regretase măcar un pic decizia pe care o luase? Dar știa deja răspunsul la această întrebare.

— Cu ce vă pot ajuta, domnișoară?

Alexandra ridică privirea și văzu o femeie care se uita fix la ea, trădând nerăbdare.

— Mulțumesc.

Făcu un pas în față și puse cumpărăturile pe tejghea.

— Pe lângă aceste lucruri, aș mai avea nevoie de pânză pentru un pat simplu. Și de o pilotă, Down, dacă nu e foarte scumpă.

— Pilotele Down se vând la comandă. Durează două sau trei săptămâni. Avem pene la pungă sau puteți să mergeți la un grajd și să cumpărați fân proaspăt.

Fânul nu suna deloc tentant.

— Două pungi, vă rog. Și mi-ar trebui și o păturică.

— Avem un singur fel de pătură care nu se face la comandă. Funcționara deschise catalogul cu o bufnitură.

— Merge orice aveți în stoc.

Alexandra auzi un oftat în spatele ei și se întoarse să își ceară scuze, când îl zări pe Syllas Rutledge în spatele cozii. Se întoarse repede cu fața spre tejghea. Dar nu destul de curând.

Din gesturile lui, își dădu seama că o recunoscuse. Îi zâmbi și o salută ducând mâna la pălărie. Îl salută și ea politicos din cap, se întoarse și speră că va înțelege aluzia-i subtilă.

Funcționara se întoarse și ridică doi saci mari pe tejghea.

— Vă dau ultimele două pungi de pene, domnișoară. Și iată și pânza. Aveți ac și ață de cusut pentru pânză?

Alexandra fu nevoită să recunoască că nu avea. Dar îi trebuiau ambele. Scutură din cap, funcționara se încruntă și se târî înapoi în depozit. Din spate, Alexandra mai auzi un oftat de disperare. Dar nu îndrăznea să se uite nicăieri.

După o clipă, vânzătoarea se întoarse cu un pachet de ace și o bobină de ață și începu să calculeze prețul final.

— Vă costă... un dolar și 45 de cenți.

Atât de mult? Alexandra făcu un calcul rapid al fiecărui articol, apoi puse încet deoparte pătura, zâmbind ca să nu se vadă cât era de agitată.

— Cred că pătura o voi lua altă dată. Încă nu a venit

toamna.

Dar tot îi mai trebuiau 37 de cenți. De toate celelalte avea nevoie.

— Poftiți. Așeză monedele pe tejghea. Aș vrea să treceți restul în contul meu.

— Pe ce nume este contul? întrebă femeia întinzând mâna după un registru.

— Alexandra Jamison. Dar încă nu am un cont. Trebuie să deschid unul.

— O, nu se poate astăzi, domnișoară. Cel care se ocupă de asta e în concediu medical. Va trebui să vă întoarceți mâine.

— Dar... îmi trebuie lucrurile astăzi.

— Atunci trebuie să mai aduceți 37 de cenți.

Simțind înțepăturile din privirile celorlalți cumpărători, Alexandra se aplecă înainte, încercând să vorbească încet.

— Dar nu îi am acum, îmi pare rău.

— Asta înseamnă, zise vânzătoarea cu glas tare, că trebuie să vă dați la o parte ca să-i pot servi pe ceilalți, care așteaptă.

Cu fața roșie, Alexandra puse șamponul de păr deoparte.

— Uite. Acum cred că e bine.

Vânzătoarea se uită la ea.

— Încă vă trebuie 16 cenți.

Tulburată, Alexandra întoarse bonul cu fața spre ea ca să poată citi prețul fiecărui articol în parte, dar vedea cifrele în ceață.

Măturându-le cu brațul, vânzătoarea îi dădu la o parte toate lucrurile.

— Ce-ar fi să veniți mai târziu, domnișoară, când veți avea...

— Domnișoară Jamison...

Alexandra recunoscuse vocea din spatele ei.

— Iertați-mă, nu mi-am dat seama că ați ajuns deja la casă.

Domnul Rutledge puse într-o parte o sticlă cu lac pentru șa

și scoase portofelul din buzunarul hainei. Dintr-un teanc de bancnote, scoase un dolar, îl puse pe tejghea și puse la loc pătura și șamponul.

— Vă rog să le calculați împreună, doamnă. Mulțumesc frumos.

— Da, desigur.

Comportamentul vânzătoarei se schimbă pe loc.

— Vreți să vi le și împachetez?

— Da, vrem. Mulțumim.

— Foarte bine, domnule.

Vânzătoarea îi dădu domnului Rutledge restul și se apucă de împachetat. Între timp, Alexandra și-ar fi dorit să se caște pământul și să o înghită cu totul.

— Mulțumesc, rosti încet.

— Nu e nevoie, răspunse el în șoaptă. Mă bucur că ne-am întâlnit.

Vânzătoarea se întoarse.

— Poftiți primul pachet, domnișoară. Vi-l pregătesc și pe al doilea imediat.

— Dacă nu vă deranjează, domnișoară Jamison... domnul Rutledge își ridică capul din spatele lor. Mă ocup eu să iau pachetele dacă mergeți să vedeți ce face Ducele. Așteaptă de ceva vreme afară.

Recunoscătoare că avea motiv de plecare, Alexandra se duse direct spre ușa de la intrare, atentă să nu se uite la niciun client care aștepta la coadă. Afară, își făcu mâinile umbrar pentru ochi și îl căută pe copoi. Îl văzu întins sub un copac, peste stradă. Pe măsură ce se apropia de el, copoiul ridică din cap și începu să dea și din coadă.

Îngenunche, atentă la poșeta pe care o împrumutase de la Mary, care îi atârna în talie.

— Bună, Duce. Mă bucur să ne cunoaștem în sfârșit.

În absența stăpânului său, îl mângâie fără să se teamă de muștrare.

Câinele schelălăia melancolic, de parcă ar fi încercat să îi spună ceva și să o implore cu ochii săi câprui și blânzi.

Alexandra zâmbi și îl mângâie pe cap.

— Mulțumesc pentru compătimire, Duce. A *fost* o experiență foarte umilitoare în magazin. Chiar dacă stăpânul tău a fost bine intenționat.

Urechile câinelui se ciuliră brusc, iar Alexandra se uită în spate și îl văzu pe Sylas Rutledge ieșind din magazin.

Mângâie din nou potaia și se ridică.

— Pofțiți, domnișoară Jamison.

Domnul Rutledge îi așează la picioare pungile cu pene și un alt pachet mai mare, legat cu o panglică. Făcute pachet și gata de drum.

— Înainte să spuneți ceva, sunt lucruri mai grave decât să nu ai suficienți bani la tine. În plus, consider că v-am plătit în avans ceea ce vă voi datora oricum. Pentru... meditații, să zicem. Sincer, după părerea mea, ne-ați scutit pe amândoi de niște timp pierdut.

Încă simțindu-se prost, Alexandra își dădea seama că avea dreptate, chiar dacă ea era rănită în amorul propriu. Se uită în jos, spre Duce.

— Domnule Rutledge, nu mi-ați prezentat câinele.

— Vă cer scuze, coniță. Domnișoara Jamison, vi-l prezint pe Sir Duce Rutledge Kennedy, tovarășul meu credincios de nouă ani de zile. Duce, ți-o prezint pe domnișoara Alexandra Jamison.

Câinele dădea din coadă de parcă îi întorcea cineva cheița.

— L-am găsit când era un pui înfometat rătăcit pe aleile din tabăra minieră. L-am luat la mine și de atunci suntem de nedespărțit.

Băgând de seamă numele de familie al câinelui, ea zâmbea.

— E un tovarăș foarte chipeș. Și credincios, după câte se pare.

— Până la moarte, rosti el cu ochii pe copoi. Toți vă vor dezamăgi în viața aceasta, într-un fel sau altul, domnișoară Jamison. Puteți fi sigură de asta. Dar nu câinele. Câinii te iubesc mai mult decât pe ei înșiși. Chiar și fără să scoată un

cuvânt, poți să citești tot ce simt, doar uitându-te în ochii lor.

Alexandra făcuse ochii mari.

— O, domnule Rutledge, sunteți un romantic!

El râdea.

— Numai cu câinii, conică. Și poate cu trenurile.

Își scoase pălăria și își trecu mâna prin păr.

— Nu știu cum reușiți voi, sudiștii, să suportați toropeala asta. Unui bărbat îi pune capac. Tânjesec după răcoarea de la munte.

— E răcoare la munte chiar și vara?

— Este, da. Nu pe câmp neapărat. Dar chiar și acolo, seara, un vânt plăcut răcorește tot. Deschizi fereastra și intră răcoare noaptea.

În privirea lui se vedea încântarea.

— Ați fost vreodată în Vest?

— Am fost în Memphis.

El râdea, iar ea își dădu prea târziu seama cât de prosteste sunase. Umorul care îi încălzea ochii cu care o privea îi spunea cu un răsese pe seama ei.

Pete de soare pătrundeau printre crengile copacului și accentua liniile subtile din colțurile gurii și ochilor lui. Simțea clar aroma bine cunoscută de dafin și apă de colonie amestecată cu raze de soare și piele.

Nu se bărbierise de dimineață, dar nu era surprinsă. Stând atât de aproape de el, văzu fire cărunte pe tâmple.

— Ei bine... zise ea netezindu-și rochia, trebuie să plec. Mulțumesc din nou pentru...

— Domnișoară Jamison... îi zise el luându-și un răgaz ca să o cerceteze. Pot, vă rog, să vă spun Alexandra? Cred că am ajuns la un nivel de familiaritate unul cu celălalt încât să ne permitem asta. Și totuși să satisfacem și cei mai acerbi apărători ai manierelor sudiste.

Simțind tachinarea blândă din glasul lui, ea încuviință din cap.

— Sunt de acord... Sylas. Da, poți.

— De fapt, prefer Sy, dacă nu te deranjează.

— Sy, atunci.

— Că tot veni vorba... Scoase un bilet împăturit din buzunarul hainei lui. Am găsit asta după ce ai plecat de la colibă alaltăieri. Am deschis-o ca să văd despre ce e vorba. Dar n-am citit decât prima propoziție.

Ea încuviință din cap, cu ochii la scrisoarea de la domnul White.

— Nu mi-am dat seama că îmi lipsește, dar îmi trebuie. Mulțumesc că mi-ai dat-o înapoi. Acum înțeleg de unde știai de Fisk.

El încuviință din cap.

— Legat de ceea ce s-a întâmplat la cină, sâmbătă...

Ea scutură din cap.

— Mi-am dat seama din privirea ta că nu ai realizat ce foc va stârni comentariul tău.

— Cu siguranță.

Agitația din spatele lui îi atrase atenția. Alexandra se uită până în capătul străzii și o văzu pe mama ei la colț. Privirile lor se întâlniră. Alexandra știa că mama ei o văzuse din felul în care ridicase subtil capul. Din instinct, Alexandra îi făcu cu mâna. I se păru că și mama ei mișcă brațul, dar apoi, își feri repede privirea și își continuă plimbarea fără alte gesturi.

Alexandra lăasă ușor capul în jos.

Sy, care se întoarse după privirea ei, se uită înapoi la ea.

— Cineva cunoscut?

Își înghiți durerea.

— Da, răspunse în șoaptă. Mama mea.

Stânjenită sub ochii lui, Alexandra se aplecă și își luă pachetele, nerăbdătoare să plece.

— În lumina întâlnirii cu generalul Harding săptămâna aceasta, Sy, și a dorinței mele de a-ți înapoia datoria, ai vrea să programăm următoarea lecție?

El încuviință din cap, acceptând amabil.

— Da, aș vrea. Măine-seară?

Ea se gândi repede.

— Cred că e bine. Cred că vom găsi un loc unde am putea să ne vedem la Fisk. Dacă îți convine.

El încuviință din nou.

— Să zicem după cină? Pe la 7:00? Când ajungi, roagă pe cineva să te îndrume spre barăcile profesorilor. Te voi aștepta în fața lor.

— Bine. Și... Alexandra?

Ea se uită peste umăr în urmă, pachetele atârându-i mai greu decât se așteptase.

— În legătură cu ceea ce am vorbit alaltăieri seară...

Se uita fix la ea.

— Îmi pare foarte rău că ai trecut prin ce ai trecut în dimineața aceea. Și pentru pierderea ta.

Neputând să mai scoată niciun cuvânt, dădu repede din cap, cu ochii înspre Fisk. Simțea un nod în gât, deși în inima ei parcă plutea.

Capitolul 13

Nu era așa cum își imaginase tronsonul de șine cunoscut drept întorsura Olandezului. Sy stătea la marginea lanului de porumb, cu Ducele liniștit la picioarele sale și se uita peste câmpuri. Atâta liniște, atât de senin comparativ cu imaginea pe care o încropise în mintea lui despre acest loc. O scenă pe care o îmbinase din descrierile reporterilor, din decupaje de ziare, pe care nimic nu i le va scoate vreodată din cap. Ce momente îngrozitoare prin care trecuse tatăl său, oricât de scurte.

Impactul smulsese de pe șine ambele locomotive cu aburi. Motoarele săriseră sus în aer și se izbiseră fără milă de pământ. Trupuri aruncate ca niște păpuși din cârpe, zdrobite de sticlă, oțel, lemn și pământ. Vagoanele de pasageri izbite unul de altul. Frânturi de trupuri împrăștiate pe câmpurile înnegrite. Sânge curgând șiroaie pe culoarele vagoanelor de pasageri ca apa care curge dintr-o conductă.

Înghiți în sec, imaginile crude și reale apărându-i în fața ochilor cu o claritate nemiloasă, chiar dacă dispăreau în ceață.

Se uită peste umăr, observând din nou că înainte de pod, unde șinele luau curba, chiar nu se vedea decât cam un metru în față. Un tren care circula în curba aceea cu orice viteză, mai ales cu 80 - 90 de kilometri pe oră, ar fi intrat într-un unghi mort. Cum reacționase tatăl lui când ridicase privirea și văzuse cealaltă locomotivă venind în forță direct înspre el? *Dacă* o văzuse. Nu mai aveai ce face, cel puțin nu ceva care să schimbe rezultatul.

Sy trase adânc aer în piept, apoi expiră încet și o luă pe jos de-a lungul șinelor, simțind o apropiere de tatăl său pe care nu o mai simțise de când primise telegrama, cu un an în urmă.

De ce vizitarea locului în care a murit cineva drag te face să te simți mai aproape de acea persoană? Poate pentru că te uiți la același cer la care s-a uitat el ultima dată sau la aceleași dealuri care se înalță în depărtare. Până și aerul din jur părea diferit, de parcă gura de aer pe care tocmai o luase trecuse prin plămânii tatălui său în acel moment final.

Sy scutură din cap și îl mângâie pe Duce pe gât. Își dăduse frâu liber imaginației și era recunoscător că nu îi mai auzea nimeni gândurile.

Uitându-se în urmă, era recunoscător că tatăl său venise să îl vadă după ce se construisese tronsonul de șine Transcontinental în '69. Ce bine se simțiseră! Spera doar că tatăl său știuse cât de mult apreciasse curajul lui de a iubi o femeie alungată și pe băiatul ei, atât de profund încât le schimbase cursul vieții amândurora.

Sy își șterse ochii și simți că îl apasă pe suflet ceva mult mai mult decât acest moment sau acest loc.

Se opri lângă fâșiile de oțel atât de bine cunoscute și ascultă foșnetul vântului prin lanul de porumb până în sunetul îndepărtat al clopotului unei biserici și în onoarea tatălui său care părea că strigă din mormânt. Împletite cu

toate acestea, auzi versurile îndepărtate, dar atât de cunoscute...

Focul dragostei lui Iisus

Arde-acum la-nvățăcei,

Încât și ei luminează-n

Toate părțile lumii.

Surprinzător, cât de ușor își amintea cuvintele unui cântec care îi plăcuse foarte mult tatălui său.

— Am să mă asigur că numele tău va fi din nou respectat, tată, spuse el cu voce tare. Și că toți vor afla că...

— Cu cine vorbești acolo, fiule?

Sy sări și se întoarse, cu mâna pe pistol.

— Ho, tinere!

Cu ochii-n patru, bătrânul rămase nemișcat pe șine și ridică mâinile în aer, uitându-se când la Sy, când la Duce.

— Nu împuști un om doar fi-ncă e prietenos.

Sy se relaxă, iar Ducele începu să dea din coadă.

— Mai bine nu iscodiți oamenii, domnule, zise Sy. Dacă țineți la viață.

— Norocu' meu că ești calculat cu chestia aia de la șold.

Sy zâmbi.

— Norocul amândurora. Uciderea dumitale mi-ar fi stricat ziua.

Omul râdea din toți bojogii. Sy se uită mai bine la el, întrebându-se dacă bătrânul nu era cam dus cu pluta. Ducele se duse la el și începu să îi adulmece pantalonii ponosiți. Omul se aplecă să îl mângâie, dar, judecând după grimasă, făcea un efort costisitor.

— Ești un câine bun, așa? N-am ce-ți da de mâncare. Nu te mai gudura pe lângă mine.

Sy își ridică privirea și se uită în lungul șinelor, întrebându-se de unde venise bărbatul. Din pădure probabil. Un pierde-vară, cu siguranță. Trenurile întotdeauna atrăgeau astfel de oameni. Singurătatea probabil. Sau setea de ducă a spiritului căutător de liniște.

Sy scutură din cap, amintindu-și ce îi spusese Alexandra

mai devreme, că era un romantic. Nu se mai văzuse niciodată cu astfel de ochi.

Amintirea ei îi răscoli apăsarea pe care o simțea, un regret de care nu putea scăpa. Ea fusese în tren în ziua aceea. Îl văzuse pe tatăl ei la îmbarcare? Iar logodnicul ei ce fel de om fusese? Cu siguranță vrednic de iubirea ei, judecând după felul în care vorbea despre el.

Mâine-seară avea să o vadă din nou. Dar întorsura Olandezului nu era un subiect ușor de abordat.

— Ai pierdut pe careva aci, așa? întrebă bărbatul, mijind ochii noduroși. Ai de vin pe-aici, de șed așa și se uită peste lan... au pierdut ceva. Și 'mneata, fiule?

Sy își luă un răgaz ca să răspundă, apoi adăugă.

— Mi-am pierdut tatăl aici.

Bărbatul își încreți și mai mult sprâncenele.

— Marea întâlnire din Lanul de Porumb.

— Mă scuzați?

— Așa îi zic ai de pe-aici la dimineața-n care trenurile ălea două s-au bubuit ca tunetu'. Cam pe un stai mata, îi arătă omul.

— Ați fost aici în ziua aceea?

— O, da, domnu'. Am văzut tot. Încă văz când închiz ochii. Sunetele, toate se-ntoarnă. Și vocile.

— Vocile?

Sy se uita din nou la el cu îndoială.

— Nu le fac să tacă nici noaptea. Plânsu' e ăl mai rău din toate. ăl mai rău a fost cu ăia mici întinși pe pământ, fără să mai clipească. Hainele lor ale bune, de duminică, pline de sânge și de udeală.

Sy se strâmbă la față, descrierea omului stârnindu-i imagini pe care nu voia să și le amintească.

— Da' îngerii, zise omul gătuît, cu lacrimi în ochi. Sute de îngeri printre lume. Aia da priveliște. Da' și cutremurătoare. La-nceput mi-a fost frică, nu mi-e rușine să spui. Pân' m-am prins ce era și i-am privit.

Sy încuviință încet din cap, convins acum că ghicise bine

mai devreme.

— Deci ați văzut îngeri atunci, domnule?

Omul încuviință din cap.

— Ale mai multe din trupuri avea unu' lângă ele. Chiar și ăi negri!

Sy zâmbi văzând privirea consternată din ochii bărbatului. Apoi, se întoarse brusc și se uită peste umăr, de parcă îl chema cineva.

Sy simțea că îl străbat fiori pe spate. Când se întoarse, bărbatul se uită la Sy.

— Sper să-ți găsești liniștea, băiete, îi zise cu tristețe. Nu crez c-ai s-o găsești aci, da' ai s-o găsești curând.

Un zâmbet firav îi îndepărtă tristețea și îi dezveli dinții, mai puțini decât își imaginase Sy.

— Da, domnule.

Bătrânul îi făcu cu ochiul.

— O s-o găsești, dac-o cauți cu tot dinandinsu'. Și nu trebuie. Se aplecă și îl mângâie din nou pe Duce pe cap, apoi dădu să plece.

Înăbușindu-și pornirea de la început, Sy se dădu păgubaș și duse mâna la buzunarul cămășii.

— Hei, nene!

Omul se opri.

Sy îi puse niște monede în palmă.

— Pentru ceva bun de haleală din oraș. Dar nu tărie, da? îi zise aplecându-se puțin ca să fie sigur că omul îl vede. Îmi promiteți!

Îl văzu iar zâmbind cu toți dinții când îi primi banii.

— N-am mai băut de doi ani, fiule.

Sy consimți din cap, dar nu crezu un cuvânt. Văzuse cât de greu le era minerilor să se lase de calea asta. Bărbatul se îndreptă spre pădurea din depărtare, iar Sy pocni din degete către Duce. Câinele veni la picioarele lui și o luă împreună spre podul din apropiere.

Când Sy se apropie de șinele curbate, se întoarse să îl salute încă odată cu mâna. Dar câmpul era gol. Omul

dispăruse.

— Vă mulțumesc încă o dată, doamnă Chastain.

Alexandra își șterse fruntea cu dosul palmei. Se săturase de vară, la fel ca Sy.

— Apreciez mult ajutorul dumneavoastră.

— Îmi face mare plăcere, domnișoară Jamison.

Doamna White, secretara, îi arată barăcile unde avea să locuiască.

— Îmi pare rău că trebuie să vă las, dar trebuie să mă pregătesc pentru ședința din după-amiaza aceasta. Și vă rog să nu vă mai faceți griji pentru ziua de mâine. Sunteți mult mai pregătită decât credeți. Nu uitați, cei mai mulți elevi pe care îi veți avea nici nu au pus piciorul într-o sală de clasă până acum. Vă veți descurca extraordinar, sunt convinsă. Domnul White și președintele Spence îmi împărtășesc părerea.

— Vă mulțumesc.

Cuvintele sale frumoase îi dădură putere Alexandrei și urcă scările care duceau la barăcile profesorilor, cu legătura de la magazin într-o mână și cu cea de haine în cealaltă. La subsuori ținea strâns dosarul cu regulile Universității Fisk, pe care trebuia să le „rumege bine” până a doua zi dimineață, la ora opt, când începeau cursurile.

Înfometată și însetată, puse jos legătura de haine și deschise ușa barăcii. De cum păși înăuntru, o întâmpină același iz ce o întâmpinase în prima zi în care vizitase școala. Se gândi că trebuia să se obișnuiască până la urmă.

În fața ei se întindea un hol întunecat. Erau uși și de-o parte și de alta, unele deschise, altele închise. Doamna Chastain îi spusese că profesoarele erau la cursuri la ora aceea din zi, dar pe Alexandra nu o deranja. Avea nevoie de timp să se revigoreze puțin înainte să își cunoască colegile.

Mary se întrebase dacă profesoara care se oferise să

împartă camera cu ea era din familia lui Samuel Winford Sheppard din Memphis. Alexandra bănuia că avea să afle cât de curând. Cât de bine ar fi fost să afle că deja știa câte ceva despre femeia care împărțea camera cu ea cu atâta generozitate.

Pas cu pas, își spuse ea, până când ajunse la ultima cameră din dreapta, după instrucțiunile doamnei Chastain. Alexandra deschise ușa întredeschisă și zări o negresă tânără și zveltă care mătura podeaua de sub cadrul din lemn al unui pat de lângă peretele din față. O pătură militărească ținea loc de covor, rămasă moștenire de la un fost locatar al taberei, fără îndoială. Austeritatea aceea spartană definea fiecare colțișor al acestei școli.

Nedorind să o sperie pe femeie, Alexandra își dresă încet glasul. Tânăra se întoarse cu fața senină.

— Trebuie să fii domnișoara Jamison!

Lăsa mătura la o parte și își scutură mâinile de praf.

— Da, sunt.

Alexandra puse jos legătura de cearșafuri. Pungile cu pene se dovediseră mult mai grele decât își imaginase, după ce le cărase prin tot orașul.

— Mulțumesc că ai măturat și sub patul meu. Apreciez gestul.

— Cu mare plăcere. Era nevoie! zâmbi ea. Cred că e minunat că ai hotărât să predai aici.

Alexandra încercă să zâmbească încrezătoare și se gândi iar la concertul elevilor de la Fisk și la cât de elocvenți erau. La fel ca femeia aceasta.

— Sper să fiu în vreun fel de folos.

— O, nu mă îndoiesc deloc.

Alexandra arătă spre legătura de pe jos.

— Mi-am adus așternuturi. Ar trebui să fie de toate pentru pat. Dar, zise ea jovial, încă nu am cusut salteaua. Te descurci mai bine decât mine la cusut, nu-i așa?

Femeia o privea în ochi, prietenia din privirea ei pălind încet-încet.

— Îmi ceri mie să îți cos așternuturile?

Alexandra îi zâmbi conciliant, simțind dintr-odată că îi ceruse ceva nepotrivit.

— Dacă nu te deranjează prea mult, am crezut că...

— Că, dacă am măturat sub patul tău, probabil sunt camerista.

Alexandra clipi sub presiunea ochilor gri care o fixau. O nuanță zbuciumată, în tot cazul. Simți că o ia cu emoții și înghiți în sec.

— Ești... domnișoara Ella Sheppard, reuși ea să îngaima sub povara greutății greșelii sale. Profesoară și... asistenta domnului White.

— Da, domnișoară Jamison. Îmi pare rău că trebuie să te informez eu, dar la Universitatea Fisk nu există cameriste. Cine își face nevoile într-o oală de noapte, trebuie să o și verse. La fel în orice situație. Nu suntem la hotel.

— Nu! Sigur că nu. Îmi pare rău, domnișoară Sheppard. Doar că, atunci când am intrat și te-am văzut...

Alexandra se sforța să găsească cuvintele potrivite, cu care să își repare greșeala, dar nu reușea. Fiindcă, orice ar fi încercat să spună ca să își justifice cererea, știa că nu avea sens. Tânăra avea tot dreptul să fie supărată. Simțea profund înțepătura stânjenelii. Alexandra ar fi vrut să se întoarcă și să o ia la sănătoasa. Dar ceva o ținea, de parcă avea cuie înfipite în ghețe.

— Te rog, domnișoară Sheppard, își dresе Alexandra glasul. Am făcut o presupunere foarte greșită și... ignorantă. Îți cer sincer scuze.

Alexandra aștepta, cu respirația tăiată, bubuindu-i inima în piept. Dar domnișoara Sheppard nici nu se mișca, nici nu clipea. Dacă nu s-ar fi auzit niște voci prin fereastra deschisă, Alexandra ar fi zis că timpul se oprise în loc. Atunci...

Domnișoara Sheppard schiță un zâmbet. Unul reținut. Nici nu era sigură că era un zâmbet. Dar Alexandra se agăță de el.

— Din cauza măturii, nu-i așa, domnișoară Jamison? Întrebă domnișoara Sheppard în șoaptă, aplecându-se ușor și aruncându-i o privire din care Alexandra nu știa ce să înțeleagă.

Oricum, era îngrozită să mai zică ceva, de teamă să nu o supere și mai mult.

— Din cauza măturii pe care o aveam în mână, repetă domnișoara Sheppard, întrezărindu-se o scânteie în ochii ei gri, superbi. Nu culoarea pielii te-a făcut să crezi că sunt camerista. Nu-i așa?

Văzându-i surâsul în colțurile gurii, Alexandra își dădu seama că femeia îi trimitea un sol de pace. Îl primi cu toată inima și simți că harul pe care femeia i-l oferea lumina locuri ascunse din inima ei, care aveau nevoie mare de el.

— *Da*, șopti Alexandra, cu glas ascutit, și cu lacrimi în ochi, care confirmau adevărul. Din cauza măturii, domnișoară Sheppard. Din cauza măturii.

Trase adânc aer în piept.

— Și... *mulțumesc* din suflet că ai măturat sub patul meu.

Mai târziu, în aceeași seară, Alexandra scoase acul și ața și se puse pe cusut. Domnișoara Sheppard o condusesse la cină și o prezentase celorlalți profesori. Toți erau mai în vârstă. Așa cum îi spusese domnul White. Și toți erau din Nord.

Se gândi din nou la prejudecata ei față de domnișoara Sheppard și simți un rău în stomac. Iar supa îndoită cu apă, cum o numise Ella Sheppard, nu îi pica prea bine. Conform celor spuse de profesori și elevi deopotrivă, cam așa te simțeai după ce luai masa la Fisk.

Cu toate acestea, Alexandra simțea că încă o roade puțin stomacul.

Lăsa cusutul și își scoase legătura de haine, amintindu-și de biscuiții pe care îi cumpărase de la magazin de dimineață. Sau, mai bine zis, *încercase* să îi cumpere.

Sylas îi plătise de fapt.

Simți biscuiții cu mîna și îi trase afară. Dar ceea ce scoase nu fu pachetul de biscuiți. Brînză? Ea nu pusese nicio bucată de brînză în coș. Se uită în legătură, se încruntă și scoase alt pachet. Pișcoturi? îi lăsă gura apă. Îi plăceau la nebunie.

Ridică legătura și vărsă cu grijă totul pe masă, singura mobilă din cameră, în afară de chiuveta cu dulăpior și cele două paturi. Ceea ce descoperi o încânta, dar o și neliniștea.

Pe lângă brînză și pișcoturi, erau pachete de arahide zaharate, bomboane, mere uscate și... o bufni răsul fără să vrea.

Un tonic pentru femei.

Alexandra scutură din cap, mîngîind sticluța ovală, frumos ornată cu fluturi și un coș cu flori. Pe partea cealaltă, încă doi fluturi și un spațiu mic rezervat pentru nume. Sticluța decorativă de numai zece centimetri intra ușor în poșeta unei femei. Și putea face un ditamai cucuiul unui bărbat dacă îi dădea cu ea în cap.

Oftă, desfăcu dopul și adulmecă, ca fapt divers. Dar nu era tonicul Taylor. Sticluța era goală. Și așa avea să rămână, până când i-o va returna lui Syllas Rutledge a doua zi seara. Dar pișcoturile și brînza...

Deschise ambele pachete, scoase delicatesele, alternînd între sărat și dulce și reveni la ceea ce avea de făcut.

Mai târziu, întindea salteaua încă goală ca să vadă unde ajunsese cu munca. Încă o cusătură lungă, lângă deschizătură.

Termină de cusut o latură, apoi începu să umple salteaua cu pene. Nu se mișca prea repede, fiindcă era obosită.

Se deschise ușa și intră domnișoara Sheppard.

Spre încântarea Alexandrei, tînăra femeie acceptă să împartă cu ea brînza și dulciurile și se oferă imediat să o ajute cu penele. În câteva minute, cei doi saci erau terminați, dar salteaua era aproape plată.

Domnișoara Sheppard se dădu în spate.

— Este cea mai tristă saltea pe care am văzut-o vreodată, domnișoară Jamison.

Alexandra strânse din buze.

— Arată *rău*, nu-i așa?

Începură să râdă.

— N-ai să pui geană pe geană pe chestia asta tare.

— Știu! Încercă Alexandra să facă o față tristă, care le amuză și mai mult.

— Hai! Îi arată domnișoara Sheppard spre ușă. Să mergem la șterpelit.

— La șterpelit? După ce?

Ea zâmbea.

— Vei vedea.

Alexandra se uită la ceasul de pe masă.

— Dar e aproape nouă, șopti ea. Ar trebui să facem liniște și să nu mai ieșim din camere. Să fim un exemplu pentru elevi. Am citit toate regulile domnului White.

Domnișoara Sheppard ridică o sprânceană.

— Îmi pare rău, dar nu te pot lăsa să dormi pe coaja aia de pat. Mâine trebuie să predai pentru prima dată, domnișoară Jamison. Ai nevoie de odihnă. Acum, ia salteaua și să mergem.

Domnișoara Sheppard deschise în liniște ușa dormitorului, dar Alexandra nu era prea sigură.

Cu mâna în șold, domnișoara Sheppard îi aruncă o privire.

— Nu știam că femeile albe sunt atât de sperioase.

Rânjind, Alexandra apucă de saltea și o zbughi pe ușă pe lângă prietena ei.

Capitolul 14

Cuprinsă de emoții, Alexandra își scutură mâinile, își aranjă părul cât putu mai bine și începu să își încheie nasturii. Mai avea treizeci de minute până la prima sa oră.

Ella se uită la ea de pe patul în care stătea și în care se uita peste lecția de marți.

— Cu siguranță o femeie care poate să se strecoare în

grajdul președintelui Fisk și să împrumute doi baloți de paie nu are emoții la prima ei oră... sau are?

Alexandra chicotea.

— Cum poți fi atât de dulce și inocentă, Ella Sheppard, când faci atâtea pozne?

Ella își strângea lucrurile de pe pat râzând.

— Și tu cum poți să alergi atât de repede cu o saltea umplută, pe cap? Eu abia am putut să mă car pe mine!

— Frica e o motivație extraordinară.

Se puseră amândouă din nou pe râs.

— Dar sincer, Ella. Îți mulțumesc. Alexandra îi făcu semne din cap spre salteaua ghimpoasă, dar confortabilă. Nu aș fi pus geană pe geană azi-noapte dacă nu erai tu.

Ella făcu o plecăciune.

— Cu plăcere, duduie. Apoi se făcu brusc serioasă. Și îți mulțumesc și eu *ție* că ai împărțit cu mine aseară. I-ai spus domnului White despre... părinții tăi, adică ce s-a întâmplat când i-ai spus tatălui tău că vei preda aici? Domnul White ar vrea să știe, ca să se poată ruga.

Alexandra scutură din cap.

— Nu încă, dar îi voi spune.

Ella își adună lucrurile în trăistuță și așteptă la ușă, fredonând un imn solemn. Alexandra o mai auzise cântând aseară același lucru, în timp ce se pregăteau de culcare.

— Ai o voce frumoasă, Ella.

Un surâs sincer îi lumină chipul femeii.

— Mulțumesc. Îmi place să cânt!

— Îmi imaginez. Cu un asemenea talent, de ce nu cânți în formația de cântăreți de la Fisk?

— O, ba cânt cu ei.

— Dar nu-mi aduc aminte să te fi văzut săptămâna trecută în concertul de la Sala Libertății.

— De fapt... nu m-am simțit bine în seara aceea, de aceea nu am participat.

Traversând holul, Ella căpătă un aer mai solemn.

— Vei vedea în curând, Alexandra. Mă îmbolnăvesc des.

Nu e nimic contagios, adăugă ea. Pur și simplu, nu sunt robustă.

— Îmi pare rău să aud asta.

Alexandra nu era surprinsă. Până la urmă, Ella era foarte slabă. Și, dacă cina de aseară era vreun indiciu cu privire la obiceiurile locului, nu se putea lăuda cu un regim prea nutritiv pentru elevi și profesori.

Ea și Ella terminaseră brânza și pișcoturile la micul dejun. Ella îi mărturisise că era cel mai bun mic dejun pe care îl servise de când venise la Fisk. Alexandra îi era foarte recunoscătoare lui Sy pentru acele bunătăți și avea de gând să îi ofere o lecție cât mai completă despre negocierile domnilor sudiști.

Străbătu împreună cu Ella distanța scurtă de la barăcile profesorilor, fostele cartiere ale ofițerilor uniونيști, după cum aflate aseară, spre barăcile în care se țineau cursurile.

Trase adânc aerul umed în piept, tânjind după toamnă și o vreme mai răcoroasă de parcă deja îi simțea gustul. Își netezi cu mâna vesta și fusta împrumutate, recunoscătoare din nou pentru generozitatea lui Mary. Ce ar fi făcut în perioada aceasta tulbure fără prietena ei? Se uită înspre Ella.

Atât cea veche, cât și cea nouă.

— Am să încerc să dau de tine la prânz, îi șopti Ella în timp ce se apropiau de barăcile sălilor de curs. Dar s-ar putea să întârzii. Toți cântăreții investim o jumătate de oră la prânz pentru studiu sub bagheta domnului White, tot timpul liber pe care îl avem! Se uită spre barăcile din fața sa. Asta e clădirea ta.

O strânse de mână și îi spuse la revedere, continuând să salute elevii care treceau pe lângă ea.

Alexandra îi saluta și ea, sperând că părea mai stăpână pe ea decât se simțea. Ce mulți erau! Și cât de mici erau unii! Dar domnul White spusese că Fisk primea elevi mici. Din fericire, la cei 25 de ani ai ei, era mai mare decât toți. Observă că elevii o măsurau din priviri, ochii lor negri și

nerăbdători radiind o încântare pe care rareori o văzuse la copiii cu care făcuse meditație. Se pare că mulți elevi veniseră însoțiți de părinți, iar holul care ducea la clasa ei mustea de oameni.

Sala îngustă și lungă de pe stânga era a ei, după cum îi spusese doamna Chastain ieri. Ușa închisă se contura amenințător.

Doamne, ajută-mă să dau tot ce pot acestor copii. Și, Te rog... îndepărtează din inima mea orice prejudecată.

— Vă rog să mă scuzați, șopti ea și se întoarse într-o parte ca să se poată strecura mai bine pe lângă grupul care aștepta pe coridorul îngust.

Încercând să înainteze, avea aceeași senzație pe care o simțise aseară la cină. Se simțea foarte... albă. Și că nu făcea parte din lumea celor din jurul ei. Chiar și hainele ei împrumutate, mult prea pretențioase, deși nu erau neapărat hainele cu care ea și Mary ieșeau de obicei în oraș, erau mult mai frumoase decât hainele uzate pe care le purtau elevii ei, frații și părinții lor.

— Vă rog să mă scuzați, zise ea din nou, observând o fetiță pe la treisprezece, paisprezece ani care întinse mâna ca să îi atingă dantela de pe tivul mânecii. Alexandra îi zâmbi, iar ochii negri ai fetei se umplură de afecțiune.

— Sunteți noua profesoară? întrebă fetița.

— Da, sunt.

— Eu sunt în clasa 'mneatale. Sunt Lettie. El e frate-meu mai mic. Nu prea vorbește.

Alexandra se uită spre fratele mai „mic” al fetei.

— Mă bucur să te cunosc, Lettie. Și pe tine, Brister.

Deși cel mic nu zicea nimic, Alexandra aprecie scânteia din ochii cu care o privea pe sora lui mai mare.

— Ne vedem cu toții în clasă, da?

Încuviințând din cap, Lettie dădu din umeri și surâse larg.

Simțind cum o mai lasă emoțiile, Alexandra spera că toți elevii urmau să aibă câte un scaun. Auzise că erau școli în care elevii stăteau pe jos. Poate că făceau cu rândul, dacă

era nevoie.

Ajunse la ușa clasei ei, o deschise și dădu de domnul George White care stătea în picioare, în fața clasei plină ochi. Se făcu roșie la față.

— O, îmi pare rău, domnule White. Cred că am confundat clasele. Vă rog să mă scuzați.

Se grăbi să închidă ușa.

— Domnișoară Jamison! zise el grăbit. Sunteți unde trebuie. Aici e clasa dumneavoastră.

Alexandra se uită la el, apoi la toți elevii ei și părinții acestora care se zgâiau la ea. Și bunici, judecând după vârstă.

— Dar, zise ea cu glas stins, sunt atâția oameni pe hol. În scrisoarea dumneavoastră, ați zis că vor fi 35!

Îi zâmbi cu un ușor regret.

— Știu. Întotdeauna, la prima întâlnire, apar mai mulți elevi decât am primit. Uneori, *mult* mai mulți. Dar sunt obișnuiți cu procedura și cu lipsa de profesori. Mulți din cei din clasă au mai încercat și altă dată să participe la astfel de cursuri. De aceea, mulți așteaptă afară din creierii dimineții.

Alexandra se uită la fețele lor și simți o mare răspundere. Apoi, se uită la ușa deschisă și se gândi la Lettie și la fratele ei mai mic, care așteptau pe hol. O durea să îi refuze. Dar poate că aveau și ei loc după ce plecau membrii familiilor.

Domnul White o conduse la platforma din fața clasei și o prezintă. Alexandra își puse teancul de lecții pe catedră, dorindu-și să fi avut trăistuța cu materiale didactice de acasă. Ar fi părut mult mai profesionist.

Gândul acesta o făcu să înțeleagă cât era de nepotrivit. Fiindcă nu ea conta aici, ci altceva cu mult mai important.

— Deși domnișoara Jamison este nouă la Universitatea Fisk, are recomandări foarte bune. I-au trecut mulți elevi prin mâini. Știu că în următoarele șase săptămâni, cei care veți fi admiși, dacă vă veți da toate silințele, ceea ce *știu* că veți face, veți avea ce învăța de la dumneaei. Și asta e cel

mai important. Nu uitați, cine iubește cartea e pe calea care duce la libertate, în vreme ce cei care o ignoră, continuă domnul White, mulți din cameră spunând odată cu el, sunt pe calea care duce înapoi în sclavie.

În toată încăperea se auzeau „amin-uri” sincere.

— Știu că toți veți pleca din sala domnișoarei Jamison știind să citiți, să scrieți și să socotiți. Și, cel mai important, înțelegând bine că sunteți creștini. Și veți putea citi Biblia... singuri!

Mai mulți părinți începură să aplaude. Curând, toți cei din sală îi urmară și ropotul de aplauze se întinse spontan pe hol.

Domnul White se înclină spre ea, dar chiar și așa Alexandra abia îl auzea.

— Dumnezeu v-a adus aici, domnișoară Jamison, și vrea să faceți o treabă bună. Suntem foarte recunoscători că sunteți în echipa noastră.

— Mulțumesc, domnule.

Ea zâmbi, o luă spre platformă și apoi se întoarse spre el.

— Cât stau de obicei părinții? Întrebă ea în șoptă. Ar trebui să le spun ceva despre copiii lor?

Domnul White o privi categoric, apoi blândețea îi încunună din nou trăsăturile feței.

— Draga mea domnișoară Jamison... toți cei de aici și de pe hol, atât copii, cât și adulți, sunt elevi nerăbdători să învețe, însetați după cunoaștere.

— Îmi pare rău, domnule Rutledge, dar din păcate acele dosare nu sunt disponibile publicului în acest moment.

Sy se uită pe lângă secretară la ușa biroului din care ieșise cu o clipă mai devreme.

— Îmi este greu să cred, doamnă. Când am venit, mi-ați spus că *toate* dosarele civile sunt disponibile publicului. Iar eu... sunt publicul.

În ciuda tonului său echilibrat, chiar și el își auzea nerăbdarea din voce. Dar numele judecătorului pe care i-l dăduse Maury îl călăuzise pe o linie moartă. După ce săpase toată ziua prin munți de birocrație, trimis de la un capăt al orașului la celălalt, se săturase de funcționari și de linii moarte. Mai ales când linia moartă părea voită.

Nimeni din sistemul juridic nu dorise să vorbească despre accidentul de la întorsura Olandezului. Până când dăduse de o tânără funcționară care fusese de serviciu în acele trei zile. Fusese foarte disponibilă să cerceteze dosarele din ținutul Davidson și să îi dea informațiile de care avea nevoie și chiar mai mult.

Inclusiv numele judecătorului care prezidase procesul civil de după accident și care decisese că vina accidentului de la întorsura Olandezului îi aparținuse tatălui său.

Secretara își strânse buzele.

— Domnule Rutledge... îi vorbi pe un ton arogant, întinzând mâna după creion și hârtie. De ce nu notați aici întrebările pe care le aveți, iar eu mă voi asigura că vor ajunge la judecătorul Warren? Este foarte ocupat, sunt convinsă că știți, dar se va uita peste întrebările dumneavoastră cât de curând posibil și vă va oferi un răspuns. Nu uitați să notați adresa unde poate să vă scrie cât mai...

Sy îi împinse creionul și hârtia înapoi.

— După cum v-am spus, se uită la plăcuța cu numele ei de pe birou, doamnă Meeks, am venit să vorbesc cu domnul judecător Warren în persoană. Nu să îi las un bilet.

Ea începu să pufnească pe nas.

— Iar eu am încercat să vă explic, domnule, că domnia sa este deosebit de ocupat. Trebuie să ajungă în sala de judecată în câteva momente. Mă tem că *nu* va putea să...

Ușa biroului din spatele ei se deschise și din spatele ei ieși un bărbat, cu un șervet îndesat în gulerul cămășii și un sandviș în mână.

— Doamnă Meeks, după asta voi pleca devreme și...

Sy se uită în ochii bărbatului care părea a fi judecătorul Warren și jură că bătrânul era cât pe ce să se înece cu ultima îmbucătură.

— Domnule judecător, se grăbi secretara să zică, încercam să îi explic acestui... domn Rutledge pentru a doua oară că dosarele pe care le-a cerut nu sunt disponibile publicului în momentul de față.

Sy nu se străduia să ghicească a cui inflexiune o copia.

— I-am spus că sunteți ocupat, continuă ea, și că trebuie să fiți în sala de judecată din moment în moment, așa cum mi-ați spus.

Judecătorul îi aruncă femeii o privire tăioasă, apoi se întoarce spre el.

— Domnule Rutledge, sunteți într-un birou juridic. Aici ne supunem regulilor, care se aplică tuturor. Dacă nu s-ar aplica tuturor, nu s-ar putea aplica nimănui. Insistența dumneavoastră în această problemă demonstrează o lipsă mare de respect față de lege și de cei care și-au dedicat viețile respectării ei. Este însăși temelia pe care s-a clădit națiunea noastră!

Sy se uita la el, întrebându-se dacă terminase.

— Dacă dosarele unui proces public nu sunt disponibile publicului, domnule judecător, atunci cine are autoritatea de a le consulta?

Cu respirația îngreunată încă, judecătorul nu îl slăbea din ochi.

— În această situație, membrii baroului din Tennessee, comisia de comerț și Administrația Feroviară a Statelor Unite Federale, îi răspunse cu un zâmbet prefăcut. Faceți cumva parte din vreunul dintre acestea, domnule Rutledge?

Sy se uită în ochii lui.

— Nu, domnule.

Judge Warren încuviință din cap, cu regret în privire.

— M-am gândit eu.

Își aruncă șervetul și sandvișul pe biroul secretarei.

— Doamna Meeks, roba mea, vă rog.

Femeia se grăbi la cuierul din colț, de parcă viața ei ar fi depins de asta și se întoarse la fel de repede.

Sy îl urmări câteva secunde, apoi își aruncă privirea spre ceasul din perete.

— Este patru și jumătate, domnule judecător. Din câte înțeleg, curtea încheie lucrările la ora trei, marțea după-amiaza. Unde mai exact aveți proces acum... domnule?

Omul se făcu purpuriu la față. Doamna Meeks se făcu albă.

— Responsabilitățile judecătorului nu se încheie, domnule, doar pentru că nu prezidează un caz. Acum voi pleca pentru a-mi îndeplini îndatoririle față de cetățenii acestui oraș minunat, zise el îndreptându-se spre ușă și ținând-o deschisă. Îndrăznesc să vă rog, domnule Rutledge, să plecați și dumneavoastră.

Sy se duse spre ușă, înclină din pălărie și se îndreptă spre hol. Coborî scările de calcar, frumos împodobite, spre holul mare de marmură. Trecând pe lângă statuia unei fecioare în picioarele goale pe un pedestal de marmură, încetini. Într-o mână ținea o balanță, în cealaltă o sabie mare care se odihnea așezată pe o carte mare, la poalele ei.

Zeița Justiției.

Mai văzuse astfel de statui, numai că celelalte erau legate la ochi. Ce moment potrivit să vadă statuia aceasta tocmai acum!

Părăsi clădirea judecătoriei, îl fluieră pe Duce, care aștepta la umbră. O luară împreună spre Universitatea Fisk, Sy înviorat de ce-și cine – îl aștepta în seara aceea, chiar dacă ceea ce descoperise aici îi lăsase un gust amar. Dar îi confirmase suspiciunile.

Trebuia să descopere ce anume era ținut ascuns.

Și de ce.

Capitolul 15

Înfometată, Alexandra sorbi și ultima picătură de supă. Culmea, avea același gust ca cea de seara trecută. Apoi,

savură fiecare îmbucătură de pâine din feliile subțiri, așa cum făceau toți cei din jurul ei.

Se opri și cercetă fețele celorlalți profesori, apoi se uită prin încăpere, peste rândurile lungi de mese improvizate care umpleau baraca ce servea drept sală de mese. Atât de mulți elevi! Atâtea „suflete scumpe”, cum le spusese domnul White de dimineată.

În prima ei zi la Universitatea Fisk avusese parte de multe activități, întrebări, frustrare, dar mai ales încântare. Și, deși știa, fără dubiu, că era în locul potrivit, nu putea să înțeleagă nodul insistent care se încăpățâna să îi stea în gât.

Cum putea să aibă atâta bucurie pe de-o parte și totuși să se simtă atât de incomod și melancolică pe de altă parte? Dorul de casă o rodea.

Nu de casa ei din oraș; nici măcar, din păcate, de părinții ei. Deși își dorea să fi putut vorbi cu mama ei după despărțirea lor dureroasă. După ce o văzuse în oraș, Alexandra nu mai era la fel de sigură că mama ei ar fi primit-o cu brațele deschise.

Nu, era dorul de David și de planurile pe care le făcuseră, care, în primul rând, îi dăduseră aripi. Nu ar fi fost azi aici, dacă n-ar fi fost el.

Își reținu un căscat, nerăbdătoare să se întoarcă în baracă și să se pregătească pentru lecțiile de a doua zi. Nici măcar gândul la salteaua noduroasă, iritantă nu îi potolea pofta de somn.

— Ați avut o zi plină, domnișoară Jamison?

Alexandra se uită în josul mesei și dădu cu ochii de domnișoara Frieda Norton, care se uita la ea. Frieda era profesor de 26 de ani în Asociația Americană Misionară, o veterană. O cunoscuse la prânz.

Femeia avea cincizeci și ceva de ani, după părerea Alexandrei și era din New York City. Avea un aer grav, ca mai toți profesorii pe care îi cunoscuse până acum și o sănătate șubredă, aprecia Alexandra după accesul de tuse.

Alexandra încuviință din cap.

— Plină, dar foarte bună.

— Ați verificat lista cu treburi? Ca să vedeți ce trebuie să faceți săptămâna asta?

Alexandra șovăia.

— Lista cu treburi? Nu. Dar o voi verifica.

— Lăsați, eu distribui treburile. Trebuie să faceți curat și să măturați clasa și holul barăcii. Trebuie să ajutați la pregătirea micului dejun joi, vineri și sâmbătă dimineața.

Alexandra simți o apăsare în suflet, dar încuviință din cap, nedorind să pornească cu stângul cu nimeni.

— Voi face tot ce mi se încredințează.

Când va mai avea timp și de „treburi”, pe lângă toate celelalte pe care le avea de făcut, nu știa.

— Prea bine, domnișoară Jamison.

Domnișoara Norton încuviință prompt din cap.

— Întotdeauna profesorii noi au o săptămână sau două la dispoziție pentru a se acomoda înainte de a lua totul în primire.

Sună clopoțelul, iar Alexandra se întoarce și o văzu pe doamna Chastain stând în picioare la ușa din spate și făcându-le semn că cina s-a terminat și era timpul pentru studiu.

Din cei două mii de elevi înscriși la Fisk, numai o sută locuiau în campus. Elevii cazați la Fisk, în „case”, cum erau numite barăcile separate pentru femei și bărbați, nu erau din Nashville. Domnul White spunea că ar putea să le umple de zece ori mai mult și tot nu ar fi fost loc pentru toți elevii care voiau să locuiască acolo.

Alexandra se ridică și se îndreaptă spre ieșire când văzu că doamna Chastain îi făcea semn. „Întoarce-te”, citi pe buzele femeii.

Alexandra se întoarce și îl văzu pe domnul White care îi făcea cu mâna. Ce voia oare să spună cu...?

Apoi văzu cine era cu el.

Sy.

O! Uitase cu totul de întâlnirea lor din seara asta. Dar nu îl putea refuza. Trebuia să își plătească datoriile, la urma urmei, își sili un zâmbet și îi făcu semn din cap.

— Cine e, domnișoară Jamison?

Alexandra se întoarse și văzu că doamna Chastain se uita spre Sy, cu admirație și curiozitate feminine. Avea Syllas Rutledge acest efect asupra femeilor de orice vârstă?

— E... elevul meu. Sunt preparatoarea lui.

— Sunteți preparatoarea acestui gentleman? Și în ce domeniu îl pregătiți, dacă pot să întreb?

Alexandra surprinse gluma din tonul doamnei Chastain și scutură din cap.

— În domeniul bunelor maniere, doamnă Chastain. Mai concret, în protocolul comportamental al domnilor în afaceri.

Femeia mai în vârstă încuviință din cap.

— Impresionant.

— Deloc. Doar îi spun din cunoștințele mele modeste pe care le-am căpătat în urma colaborării cu tatăl meu în toți acești ani.

— De fapt... nu la cunoștințele dumneavoastră mă refeream, domnișoară Jamison.

Ochii femeii scăpară un licăr.

— Doamnă Chastain! zise Alexandra în șoaptă.

— Sunt măritată, domnișoară Jamison, zise doamna Chastain trăgându-se mai aproape, dar tot am ochi de văzut, de la Bunul Dumnezeu.

Alexandra zâmbi, se uită din nou către Sy și își dădu seama că mai avea o oră și ceva de predat.

Și, fiindcă îl știa cât de cât, bănuia că avea să fie cel mai solicitant elev al ei.

Uitase de întâlnirea lor. Sy văzuse în surprinderea de pe chipul ei, pe care încercase, fără succes, să o mascheze. Iar el abia așteptase să fie din nou în preajma ei, aproape din secunda în care acceptase să se vadă din nou. Își dădu seama că îl deranja mai mult decât ar fi vrut să recunoască,

chiar și față de el însuși.

— Așadar, domnule Rutledge, roști domnul White, ați auzit de Universitatea Fisk?

— Nu, domnule, nu am auzit. Sau, cel puțin, nu până de curând.

— Sunteți de acord cu eliberarea foștilor sclavi, domnule?

— Da, domnule, sunt. Sunt de acord ca orice bărbat și femeie să facă tot ce pot pentru a se dezvolta. Eu nu aș vrea să mi se spună vreodată ce să fac sau să nu fac.

Bărbatul încuviință din cap cu o mină serioasă.

— Exact, foarte bine punctat, domnule.

White își îndreaptă privirea spre Alexandra, care se opriese să stea de vorbă cu o tânără.

— Ce relație aveți cu domnișoara Jamison?

Sy se uită surprins la domnul White.

— Iertați-mă, domnule Rutledge, dacă vi se pare impertinentă întrebarea mea. Dar noi, aici, la Fisk cerem cele mai înalte standarde morale profesorilor noștri. Elevii noștri caută la ei îndrumare și exemplu. De aceea, trebuie să îndeplinească anumite cerințe, pe care sunt foarte disponibil să vi le lămuresc, dacă doriți.

— Mulțumesc, domnule, dar...

— În primul rând, continuă bărbatul, sunt disponibili să se sacrifice pentru cauza lui Cristos? În al doilea rând, pot îndeplini din punct de vedere fizic sarcina? În al treilea rând, au motivația necesară care îi îndeamnă să facă mai mult decât li se cere...

Pe măsură ce bărbatul continua să vorbească, Sy își dorea să fi așteptat în fața barăcilor profesorilor, așa cum îi spusese Alexandra, în loc să se ia după sfatul unui elev și să întrebe de ea.

— În ultimul rând, candidații trebuie să aibă experiența necesară. Cu alte cuvinte, abilitățile lor au fost confirmate?

Pe fața omului se citea satisfacția.

— Sunt foarte încântat să afirm că domnișoara Jamison îndeplinește toate aceste cerințe și chiar mai mult.

Sy încuviință din cap.

— Mi-am dat seama, domnule.

Secundele treceau și Sy simțea că domnul White îl privește în continuare cu interes. Apoi își aminti că omul îl întrebase ceva.

— A... domnișoara Jamison e o prietenă, domnule White.

— O prietenă?

— Da, domnule. Am trecut să o văd.

Poate că era mândrie, dar nu era gata să recunoască în fața acestui bărbat că venise să primească lecții.

— Sper că vizita va avea loc într-un loc public, domnule.

Nu era o rugămintă. Sy simți brusc că vorbea cu tatăl femeii.

— Da, domnule White. Cu siguranță.

— Foarte bine. Ca bărbati, trebuie să fim mereu atenți să păzim reputația unei femei de care suntem responsabili.

— Am auzit aceste cuvinte de la tatăl meu de când eram copil.

— Un bărbat înțelept și credincios, presupun?

— Da, domnule.

White îl măsură din cap până în picioare, ridicând din sprânceană.

— Dumnezeu să îl odihnească, zise el încet și se întoarse spre Alexandra care se apropia.

— A... domnișoară Jamison. Am avut plăcerea de a-l cunoaște pe prietenul dumneavoastră minunat, domnul Rutledge. E foarte interesat de Fisk, se pare.

Alexandra se uita când la unul, când la celălalt, cu un aer foarte surprins.

— Da?

Sy încuviință scurt din cap.

— Ei bine, făcu ea un gest, dacă ești pregătit de...

— Vizită, zise Sy repede. Da, sunt. Abia aștept. Sunt sigur că putem găsi un loc public potrivit, zise și se uită înspre domnul White, care se îndepărta și care radia de încântare.

— Văd că domnul White deja ți-a adus la cunoștință câteva

dintre regulile de aici, spuse Alexandra în timp ce ieșeau din sala de mese.

— Așa a făcut. Destul de timid, totuși. Trebuie să învețe să interacționeze mai bine cu ceilalți.

Îi plăcea mult râsul ei. Îl fluieră pe Duce, care veni val-vârtej. Alexandra se aplecă și îl mângâie.

— Domnul White e foarte direct, chiar exigent.

— Am văzut.

— Dar e un om minunat, Sy, care ține mult la școala aceasta și la elevii ei, zise ea șoptit, uitându-se în jur. Am aflat că în ultima vreme și-a cheltuit toate economiile personale pentru a ține școala pe linia de plutire. Chiar și așa, mă tem că școala are probleme financiare mari. Dar, așa cum s-au rugat domnul White și alții la capelă de dimineață, trebuie să avem credința că Dumnezeu va găsi soluții.

Sy o urmărea vorbind despre Fisk și începea să o înțeleagă mai bine ca om. Decizia ei de a preda aici avea și mai mult sens după ce aflase mai multe despre logodnicul ei, care călătorise în vagonul foștilor sclavi ca să îi ajute. La magazin, Sy văzuse clar că banii pe care îi pusese pe tejghea erau exact cei pe care îi dăduse el. Mai era și momentul pe care îl văzuse în ziua aceea în oraș între Alexandra și mama ei, care nu răspunsese la salutul fiicei ei când îi făcuse semn cu mâna. Deși lui i se păruse că ar fi vrut.

Fiindcă îl cunoscuse pe Barrett Jamison, Sy își dădu seama ușor ce – sau cine – era răspunzător pentru șovăiala ei. Da, pune treptat cap la cap piesele de puzzle care reprezentau viața Alexandrei Jamison.

— Ce-ar fi să stăm aici? îi făcu ea semn spre treptele barăcii profesorilor unde o așteptase. Apropo... de unde ai știut să vii în sala de mese în seara asta?

— Am ajuns aici mai devreme și un elev a văzut că aștept. Mi-a spus unde să te caut.

Ea încuviință din cap și își acoperi gleznele cu rochia.

— Pentru lecția din seara asta, ai vrea să vorbim despre...
— Stai! ridică el mâna. Mai întâi, spune-mi despre prima ta zi cu elevii.

Ea se încruntă ușor.

— Cum a fost? câți elevi ai în clasă? O zi importantă pentru tine, nu-i așa?

— Ei bine... făcu o pauză și apoi scăpă un zâmbet care îi lumină toată fața și pe care el ar fi vrut să îl poată vâri într-o sticlă și să îl poarte în buzunar.

— În general, a fost... o zi obositoare, dar minunată. Azi-dimineață eram speriată. Să mă fi văzut! Tremuram. Domnul White mi-a spus să mă pregătesc pentru 35 de elevi, spuse ea oftând. Au venit 72! De toate vârstele, Sy. Am și un bunic, pe fiica lui și pe fiica ei la mine în clasă. Un bunic și o nepoată care vor împărți același abecedar, îți imaginezi?

El o privea în timp ce vorbea, entuziasmul ei pătrunzându-i în suflet și trezindu-i inima în simțiri. Chiar îi făcea plăcere să o privească, să-i vadă sclipirea din ochi cum râdea, cum se juca inconștient cu bucla de păr care îi scăpase din agrafă, cum își făcea gura punga când se oprea și scruta orizonturile. Aproape că îi vedea gândurile.

Cu cât descoperea mai multe la ea, cu atât își dorea să știe mai multe.

Ea îi povesti aproape tot ce făcuse de la începutul zilei până la final. Ar fi continuat, după părerea lui, ceea ce pe el nu îl deranja câtuși de puțin, numai că ziua începuse să se îngâne cu noaptea. Dintr-odată, ea se opri.

— Îmi pare rău că am vorbit atât de mult. Ar fi bine să trecem la lecții, Sy.

— Mai spune-mi doar ce ați hotărât tu și domnul White să faceți cu atâția elevi.

— Vom împărți elevii în trei clase. Prima va avea cursuri dimineața, a doua - după-amiaza și a treia - seara. În ultima vor fi cei mai mulți.

— Și tu vei preda la toate trei? Pare greu, dar sigur te vei

descurca.

— Așa e, dar voi avea ajutor. Sunt și alte cursuri seara, dar al meu va fi diferit. A fost ideea mea, adăugă ea zâmbind timid. Vom recruta elevi de la Fisk, care mă vor ajuta. Ideea e că, în timp ce voi ține cursurile, voi face și planul pentru elevii care mă vor *ajuta la predat*. Așadar, ei vor fi profesori-asistenți, dacă vrei. Domnul White spune că asta va întări un principiu fundamental al acestei școli: acela de a oferi educație foștilor sclavi care, la rândul lor, să îi educe pe alții.

— Parcă l-ai citat pe domnul White, zise el zâmbind și admirând cât de repede se adaptase ea la misiunea școlii; admirând-o de fapt pe ea.

— Poftim? întrebă ea uitându-se la el.

— Acesta e visul tău, nu-i așa? Cel despre care mi-ai spus atunci, la coliba unchiului Bob.

Ea își mângâie tivul mânecii.

— Da. A fost visul meu și al lui David să fim profesori. El a avut catedră la Școala de Vest din Memphis, Tennessee. Este universitate.

— Logodnicul tău era învățat.

Un val de căldură îi umplu privirea, iar el simți o invidie pentru un bărbat pe care nu îl cunoscuse niciodată.

— Da. David învăța pe oricine voia să învețe. Eu voiam să îmi închei studiile, iar el mi-a fost și mie profesor o vreme. Singura educație formală pe care am avut-o a fost de la guvernanta mea.

— Și cine spune să renunți? Nu poți să îți continui studiile să iei o diplomă? o întrebă el uitându-se în jur. La urma urmei, lucrezi într-o școală.

Ea nu știa ce să zică.

— Da, dar cursurile la Fisk nu sunt gratuite, să nu uităm. Oricum, adăugă ea repede, cred că Dumnezeu mi-a îndrumat pașii să fiu profesoară. Ca David. Să fi predat împreună.

Sy auzea sfârșitul nerostit al propoziției ei: *Dacă nu ar fi*

existat întorsura Olandezului. Simți că intră în defensivă.

— Ei bine, s-a făcut târziu.

Ea trase o gură de aer în piept.

— Poate ar trebui să trecem la lucrurile pentru care ai venit în seara asta. În primul rând, îți voi spune pas cu pas eticheta obișnuită între domnii care se ocupă de afaceri. Unele detalii vor părea elementare, dar voi trece repede prin ele. Poți să mă oprești dacă ai întrebări. Dacă există diferențe culturale, și sunt sigură că sunt, le vom discuta pe măsură ce apar.

El încuviință din cap, ascultând-o în timp ce vorbea și gândindu-se încă la logodnicul ei, David, care, cu siguranță, nu ar fi avut nevoie de lecțiile acestea. Un bărbat care se potrivea perfect cu ea.

Sau... se potrivise.

Ziua dădea întâietate amurgului, iar el zări o tânără venind în goană spre ei. Se uită la el, apoi la Alexandra, cu mare curiozitate. O elevă, se gândi el la început. Dar, judecând după comportamentul ei matur și stăpânit, înclina să creadă că era profesoară.

Alexandra se opri în mijlocul propoziției și o luă pe urma ochilor lui. Atunci, se însenină la față.

— Ella!

Cele două femei se salutară. Sy se ridică în picioare, iar Alexandra făcu prezentările. Fu mulțumit când ea spuse că motivul întâlnirii lor era „să discute despre eticheta în afaceri” în loc să spună că îi *dădea lecții*.

Era clar că cele două erau prietene. Fu surprins să afle că cele două se cunoscuseră ieri după-amiază. Și că erau totodată prietene.

— Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Sheppard.

— Și eu pe dumneavoastră, domnule Rutledge. Salutări și prietenului dumneavoastră patrupe.

Domnișoara Sheppard se uită la Duce, apoi din nou la Alexandra.

— Iertați-mă că v-am întrerupt discuția. Alexandra, ne

vedem curând în cameră.

Glasul femeii trăda nerăbdare. Alexandra o simți și ea, fiindcă șovăia.

— S-a întâmplat ceva, Ella?

Domnișoara Sheppard scutură din cap, dar radia de o încântare pe care nici noaptea care se lăsa amenințător nu reușea să o înăbușe.

— Vorbim când intri, zise ea ușor, apoi se făcu nevăzută în baracă.

Alexandra se așeză din nou pe trepte și reluă discuția de unde rămăsese, dar Sy simțea că se gândea numai la ceea ce voia să îi spună domnișoara Sheppard.

— Alexandra, zise el într-un final, când ea se opri ca să își înăbușe un căscat. E târziu. Ce-ar fi să continuăm mâine seară?

— Da, răspunse ea smulgându-și un zâmbet. Cred că e cel mai bine așa. *Am avut* o zi lungă.

El se ridică și o ajută să se ridice. Era o senzație plăcută să îi simtă mâna în mâna lui, chiar dacă pentru puțin timp.

— Încă ceva înainte să pleci. Ți-am spus că te voi ține la curent dacă am noutăți despre întorsura Olandezului.

Ea își încreți fruntea.

— Am fost azi la un judecător. Pe scurt, am vorbit cu el sau am încercat să vorbesc cu el, mai degrabă. Până la urmă, nu am aflat nimic. Dar am simțit că nu îmi spune totul.

Ea încuviință din cap.

— Mulțumesc că mi-ai spus. Și că ți-ai ținut promisiunea.

— *Eu* îți mulțumesc că ți-ai făcut timp pentru mine în seara asta. E foarte util ce mi-ai spus.

— Mă bucur. Pe mâine, atunci. Ea se întoarse, dând să plece.

— O... zise el vârând mâna în buzunar. Era să uit. Am văzut asta azi și m-am gândit la tine.

Ea se uita curioasă la pungața din mâna lui.

— Hai, o îndemnă el. Nu mușcă.

Și nici eu, se gândi el, simțindu-i suspiciunea.
Ea scutură din cap.
— Nu ar trebui să îmi cumperi lucruri, Sy. Nu se cade.
— Deja ți-am luat destule lucruri de la magazin.
— Da, știu. Dar aveam nevoie de ele... în situația dată.
— Deci... dădu el din umeri. Am depășit deja faza asta.
Îi întinse plasa. Se uită la el zâmbind, apoi scutură din cap.
El așeză plasa la picioarele ei, bătu din picior pentru Duce și făcu cale-ntoarsă în oraș.

Capitolul 16

Alexandra îl privi îndepărtându-se, știind deja ce vrea să facă. Cum să se abțină? Se aplecă, ridică plasa și trase cu ochiul înăuntru. Neîntrezărind nimic pe întuneric, vărsă conținutul în palmă.

Din ea... căzură cinci monede? Simțind mirosul de ciocolată, zâmbi.

— Mă plătești în ciocolată? Întrebă ea suficient de tare ca să fie sigură că o aude.

El se întoarse și făcu o reverență din talie ca un adevărat gentleman.

— Nu rămân niciodată dator, domnișoară Jamison.

Deși nu îi vedea trăsăturile, știa că surâde ștregărește.

— Mulțumesc, domnule Rutledge.

— A fost plăcerea mea, domnișoară Jamison.

Ea se întoarse și intră în baracă, lăsând ușa să se închidă în spatele ei. Dar se opri la marginea ferestrei, până când el și Ducele dispărură în întuneric. Apoi desfăcu o monedă de ciocolată și o vârî în gură, savurându-i dulceața catifelată și străbătând holul în grabă.

De cum deschise ușa, Ella se întoarse, arătând de parcă ar fi măsurat pas cu pas modestul dormitor.

— O, Alexandra, am vești minunate!

Alexandra îi aruncă o monedă și Ella o prinse, încruntându-se și zâmbind la fel cum făcuse și Alexandra.

— *Mmmm...* dădu Ella capul pe spate. Știi de când n-am mai mâncat ciocolată?

— Nu, nu știu. Dar dacă nu îmi spui veștile, nu îți mai dau.

— Domnul White vrea să ducă formația de cântăreți într-un turneu prin Nord. Ca să strângă fonduri pentru Fisk!

Alexandra nu-și putea crede urechilor. Ideea părea un efort incredibil, mai ales că bugetul suferea enorm. De unde să plătească domnul White o astfel de călătorie? Avea turneul să aducă profituri?

Dar speranța din privirea Ellei și dorința Alexandrei ca Fisk să meargă înainte câștigară.

— Ce idee minunată, Ella! Sunteți atât de talentați, sunt sigură că publicul vă va adora. Așa cum v-am adorat și eu când v-am auzit prima oară!

Îi aruncă Ellei, cu mare drag, ultima monedă. Ella o prinse și, judecând după fața ei, o savură cu aceeași plăcere ca pe prima.

— Acum, domnișoară Sheppard! Spune-mi totul!

— Îți spun, dar mai întâi trebuie să îmi spui tu totul. Cine e domnul Rutledge? Și de ce discutați despre „eticheta în afaceri”?

— Domnul Rutledge este un om de afaceri din Colorado. E o poveste lungă, pe care nu vreau să ți-o spun acum...

Ridică mâna când Ella o privi pătrunzător.

— Dar îți *voi* spune că mi-a făcut un bine și acum i-l întorc. Are o negociere cu niște oameni de afaceri. Fiindcă el e din Colorado, iar noi se pare că facem lucrurile altfel pe aici, am fost de acord să îl ajut. Am fost asistenta tatălui meu ani de zile. Așa se face că mai știu una-alta. Domnul Rutledge mai are două ședințe și gata.

— Și nu vă veți mai vedea?

— Nu.

Ella zâmbea.

— Domnul Rutledge știe?

Alexandra o privi.

— Bineînțeles că știe.

Ella își făcu buzele pungă și încuviință din cap.

— Acum, spune-mi ce a zis domnul White!

Alexandra se făcu comodă pe patul ei, iar Ella îi urmă exemplul.

— Nu am prea multe detalii acum. Formația va avea zece artiști, printre care și eu, și domnul White. Eu voi fi și asistenta dumnealui, și pianista. Va fi mult de muncă, evident. Dar mă bucur foarte mult.

— Bineînțeles. Îți dai seama că veți cânta muzica voastră extraordinară sutelor, poate miilor de oameni?

Ella încuviință din cap.

— Ceea ce e important, dar nu la fel de important ca fondurile pe care le vom strânge pentru școală. Nu știu cât mai putem funcționa dacă nu facem rost de bani.

Alexandra își aduse aminte de confruntarea dintre domnul Granger și domnul White și se întrebă câți alți furnizori îi dăduseră domnului White același ultimatum.

— Cine știe... încercă Alexandra să spună cu speranță în glas. Poate că aceasta este ocazia pentru care ne-am rugat toți.

— Sper.

Fiindcă se făcuse târziu, se apucară amândouă să se uite peste lecțiile pentru a doua zi. O oră mai târziu, Alexandra termina, închidea cărțile și se pregătea de culcare. Se uită la titlul cărții pe care Ella o studia cu atenție.

Ascensiunea și declinul Imperiului Roman. Pregătirea lecțiilor ei de gramatică, structura frazei, punctuație și caligrafie părea și mai banală în lumina acestui titlu. Își amintea discuțiile profunde pe care le avusese cu David din istorie, inclusiv cea romană. El avea cunoștințe bogate.

Întinsă în pat, așteptă până când Ella își termină notițele, adică mai multe pagini de scris frumos, și îi puse întrebarea.

— Ce lecție predai mâine?

Ella se ridica din pat și se întinse.

— Ce putem învăța din ascensiunea și declinul imperiului

roman și cum putem aplica aceste învățături în America de azi.

Alexandrei îi pică falca în efortul de a avea un efect dramatic, ceea ce atrase râsul pe care îl vânașe.

— Pariez că discuțiile cu elevii sunt interesante.

— Da. Și te pun pe gânduri. Elevii de aici, mai ales cei care își dau examenele finale pentru diplomă, sunt foarte inteligenți. E o provocare să fii cu un pas în fața lor.

Alexandra dădu semn că ar vrea să mai pună o întrebare, dar se opri.

— Zi, o îmboldi Ella.

Alexandra zâmbea.

— Nu sunt sigură că se cade, dar... te-ar deranja să citesc și eu însemnările tale pentru ore cândva?

— Să mă deranjeze? Mi-ar face plăcere. De fapt... adăugă Ella arătând spre două cutii de sub patul ei, aceste cutii sunt pline de lecții din ultimii cinci-șase ani. Cele mai multe, ale mele, dar unele sunt ale profesorilor cu care am studiat la rândul meu. Istoria lumii, geografie, filosofie, biologie. Ai ce face luni de zile. Putem discuta pe măsură ce citești, dacă vrei.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Mulțumesc.

— Vrei să începem cu cele de mâine? Despre Imperiul Roman? o întrebă Ella arătând spre traista ei.

Alexandra încuviință din cap, simțindu-se onorată și încântată. Ella îi înmână caietul și se vârî în pat.

Alexandra îl deschise și începu să citească, apoi simți că e privită. Se uită spre colega ei de cameră.

— Dă-i drumul, îi făcu semn. Poți întreba orice dorești, zise Ella cântărind întrebarea care îi stătea pe limbă. Unde ai învățat? Ai fost la școală aici, în oraș?

— Am avut guvernantă până la 12 ani. Atât a considerat tatăl meu că am nevoie. Într-un fel, s-a contrazis singur, fiindcă imediat m-a luat să îl ajut la notariat. La început, a fost doar muncă de birou. Pregăteam dosare, scrisori, lucruri din astea. Dar, după ce am copiat nenumărate

contracte, am făcut procesele verbale ale ședințelor cu clienții lui și am citit toate cărțile de legi...

— Câți ani aveai când ai început să citești legislație?

— Zece ani.

Râdeau amândouă.

— Eram curioasă ce însemnau termenii juridici pe care îi folosea. Apoi litigiile și codurile citate au început să mă fascineze. Legea în sine. E foarte interesant. Dar tu? Știi că ai învățat aici, la Fisk, dar... ești atât de isteasă, Ella. Foarte inteligentă. Și ai talent muzical. Ai avut mereu setea asta de a învăța?

Ella se întinse, apoi se întoarse într-o parte, cu fața spre Alexandra.

— Da, am avut o sete, cum spui tu. Dar nu din motivul acesta am vrut să învăț. Deși viața mea s-a schimbat radical din copilărie și până acum, amintirea lucrurilor pe care ți le voi mărturisi acum încă mă motivează.

Simțind că tocmai căpătase trecere într-un loc în care numai câțiva aveau acces, Alexandra închise caietul și nu mai scoase un sunet. Asculta doar.

— Mama mea, Sarah Hannah Sheppard, a fost sclavă, proprietatea lui Phereby Donelson de aici, din Nashville. A fost strănepoata lui Andrew Jackson.

Ella vorbea clar și calm, dar cu blândețe. Atunci când domnișoara Donelson s-a căsătorit cu maiorul Sheppard, mama a devenit camerista sa și menajera-șefă, o poziție respectată pentru o sclavă în casă. Mama a fost în general tratată bine. La 17 ani, l-a cunoscut pe tatăl meu, Simon Sheppard, și s-a căsătorit cu el în salonul conacului domnișoarei Phereby, nu departe de aici. După aproape șapte ani, m-am născut eu.

În vocea Ellei întrezări un zâmbet, deși nu ajunsese deloc pe fața ei. Alexandra începea să se obișnuiască cu stilul prietenei ei.

— Când eram micuță, pe la trei ani, domnișoara Phereby m-a învățat să o spionez pe mama, ceea ce se întâmpla

des, după cum am aflat ulterior. M-a mituit cu biscuiți cu unt și prăjituri. Apoi a folosit ceea ce îi spuneam eu împotriva mamei mele și a amenințat-o că o pedepsește. Mama a știut că domnișoara Phereby va face același lucru din nou, că voi fi un pion împotriva ei, într-o zi. Și că, astfel, relația noastră va avea crunt de suferit.

Ella înghiți în sec, apoi oftă.

— Cele mai vechi amintiri le am cu mama plângând din cauza cruzimii sclaviei, pe măsură ce înțelegea că degradarea o apăsa greu pe micuța negresă.

Glasul Ellei se stinse.

— Într-o după-amiază, mama m-a luat în brațe și a plecat spre râul Cumberland. Hotărâse că era mai bine pentru mine să ajung pe fundul apei decât sclavă.

Abia atunci realizează Alexandra cât de tensionată era și câtă liniște se lăsase în cameră.

— Când mama a ajuns pe malul râului, bătrâna Mammy Viney a văzut-o și a strigat-o. Cum-necum, bătrâna a știut ce voia să facă mama. Bătrâna Mammy Viney i-a spus mamei că ea vedea un alt viitor pentru mine. I-a spus: „Scumpa mea, nu ai văzut norii Domnului? El are nevoie de copila asta”.

Ceva în vocea Ellei sau poate în ceea ce spusese bătrâna Mammy Viney îi tulbura sufletul Alexandrei.

— Așa că mama a făcut cale-ntoarsă de la râu și a renunțat la planul ei de a „mă scuti”. Și-a făcut curaj, spunea ea, și s-a întors în sclavie, ca să aștepte planul lui Dumnezeu. De când mă știu, mama mi-a spus povestea asta. Așadar, deși am avut mereu curiozitatea de a afla lucruri noi, ceea ce mă motivează să învăț este că știu ce înseamnă să fii sclav. De aici am motivația de a face tot ce pot ca să ajut Universitatea Fisk să aibă succes. Nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo. Nu putem permite așa ceva.

Alexandra înghiți, fără să se grăbească să își șteargă lacrima care îi curgea pe tâmplă.

— Studiez istoria civilizațiilor apuse, cum e cea romană, continuă Ella, și văd cât de alunecoase sunt pantele. Așa cum spune domnul White mereu, pe bună dreptate: „Oricine iubește cartea e pe calea care duce la libertate, în timp ce oricine ignoră cartea e pe calea care duce înapoi în sclavie”. Ella trase adânc aer în piept, îl ținu acolo și apoi, ușor, îl scoase afară. Educația este cheia nu numai a viitorului unei persoane, Alexandra, ci și a făuririi unei lumi noi. Pentru noi toți.

Alexandra încuviință din cap, dar tăcu multă vreme.

— Domnul *chiar are* planuri speciale cu tine, Ella Sheppard, zise ea în șoaptă. Deosebite. Alături de toți cei de aici, voi face tot ce pot pentru ca Fisk să rămână în picioare.

— Iisus e cu noi, Alexandra. Știu. Sunt convinsă că e. Închise scurt ochii.

— Dar... ce voiește Domnul...

Multă vreme după ce Ella începuse să respire moale, ritmat, Alexandra rămase trează, citind însemnările colegei ei de cameră despre imperiul roman și gândindu-se la ceea ce îi spusese Ella. Avea dreptate. Trebuia să găsească o cale ca Fisk să nu se închidă. La fel și pentru celelalte școli din țară, pentru foștii sclavi.

După ce termină de citit, Alexandra se întoarse de pe spate într-o parte, somnoroasă și conștientă că dimineața avea să vină în curând. Dar ecoul blând al unei voci ținea somnul la distanță și stârnea speranța din sufletul ei. „Cine spune să renunți? Nu poți să îți continui studiile?”

Avea ochii mari deschiși în întuneric. Chiar așa, cine?

Două zile mai târziu, Alexandra se grăbea să ajungă în biroul domnului White, încântată să îi povestească despre progresul pe care îl făceau elevii ei. Toți cei care credeau că negrii nu sunt în stare să învețe să facă o vizită la Universitatea Fisk și să se convingă cât de ignoranți sunt. Elevii ei nu numai că învățau, excelau peste...

— Ne condamnă la ruină, domnule White!

— Nu fac eu așa ceva! Urmez voia Celui Atotputernic și calea pe care a găsit-o de a salva școala aceasta!

Alexandra se opri înmărmurită în mijlocul holului, la doar câțiva metri de biroul domnului White. Ușa era închisă, dar se auzeau vocile încinse. Luând în calcul cât de sărăcăcios fuseseră construite acele barăci, ar fi fost surprinsă ca disputa să nu se audă de afară.

Strângând hârtiile la piept, se întoarse în grabă, dar podeaua scârțâi sub ghetetele ei. Se strânse, speriată că ar putea să fie văzută de domnul White și de celălalt domn care era cu el.

— De a salva școala? Nu mai avem bani, domnule White. Să nu zic că nu mai avem mâncare! Ce mâncăm acum e execrabil! Profesorii noștri s-au îmbolnăvit! Sănătatea lor s-a deteriorat considerabil. Le forțați mâna!

— Dumnezeu ne cere tot ce avem mai bun, domnule Spence! Ai uitat?

Alexandra simți o strângere de inimă. *Președintele Spence?* Cei doi se certau atât de rău!

— Trebuie să renunți la planurile astea nesăbuite cu concertele, George.

Vocea președintelui Spence se calmase, vorbind pe un ton mai normal.

— Ambițiile personale îți întunecă judecata. În inima mea, mă agăț de speranța că vrei binele acestei școli. Dar, ca președinte și ca cel care răspunde în fața Asociației Americane de Misiune, nu pot să accept că mergi înainte cu ideea asta fără temeii. Vrei să iei toți banii din trezoreria școlii ca să duci cântăreții în Nord? Și cei care vom rămâne aici, de unde vom lua bani? Asociația nu este de acord cu ideea asta. Nici cu turneul. Nici ei nu sunt de acord cu planul tău, cum nu sunt nici eu.

— Asta arată cât de puțină credință ai. Cântăreții noștri sunt cei mai buni. Talentul lor e...

— Punându-i pe scenă, în fața publicului alb îi vei face

ținte, nu vedete, George, știi prea bine!

— Ceea ce știi, domnule...

White avea un glas ca de tunet. Alexandra, cu inima bubuindu-i în piept, făcu grăbită cale-ntoarsă, dar auzi ușa de la intrare deschizându-se. Îngheță. Era prinsă la mijloc.

— ... e că Bunul Dumnezeu le-a dat acestor elevi aceste voci și talente. Apoi, prin providența Sa divină a adus acești elevi la Universitatea Fisk, cea mai neînsemnată școală pentru foști sclavi, cum ar spune unii. Orice om cu teamă de Dumnezeu vede că Domnul ne deschide o cale, domnule Spence! El desparte Marea Roșie.

Deși vorbeau mai încet, mânia era tot la ea acasă.

— Bordul de misiune și eu credem că acest plan e foarte riscant și vine din motive egoiste, domnule White. Îți spun că, dacă insiști cu planul acesta...

— Ești un om slab, Adam Spence! Iar eu am obosit!

Cutremurată de schimbul dur, Alexandra aștepta ca persoana care intrase de curând să dea colțul și să o surprindă trăgând cu urechea la discuția președintelui și a trezorerului Universității Fisk. Oare de ce venise ea tocmai acum? Ar fi trebuit să se ducă direct la cină. Avea programată ultima întâlnire cu Sy imediat după masă, nu îi rămânea prea mult timp să...

Ușa biroului domnului White se deschise.

Nevăzând nicio altă opțiune, Alexandra dădu colțul și dădu nas în nas cu Sy însuși.

Capitolul 17

— Bună seara, domnișoară Jamison.

Agitată, Alexandra îi făcu semn spre ușă.

— Hai, hai! zise ea șoptind, auzind că domnul White și președintele Spence continuau discuția în hol. Grăbește-te!

Îl împinse spre ușă, aproape să scape hârtiile pe jos. El zâmbea forțat.

— Ce faci...

— Îți spun pentru ultima oară, domnule White! Dacă nu renunți la ideea asta, voi fi nevoit să...

Încă împingându-l pe Sy spre ușă, Alexandra văzu în ochii lui că nu mai înțelegea nimic. Deschise ușa cât ai clipi.

O luă de mână și o trase afară, apoi închise ușa fără zgomot în spatele lor. Dar Alexandra nu se opri. Coborî grăbită treptele, alergă cât putu de repede și se ascunse după colț. Sy ținea pasul cu ea, uitându-se în jur să vadă dacă mai era cineva.

Pare-se că toată lumea era deja la cină. În sfârșit, ea se opri și se sprijini cu spatele de clădire, străduindu-se să își vină în fire.

— O, Doamne, strânse ea din ochi! A fost unul dintre cele mai stânjenitoare momente din viața mea.

— Ce s-a întâmplat?

— Am vrut să îi spun domnului White... cât de bine se descurcă elevii mei când...

Abia respirând, îi povesti discuția pe care o auzise.

— L-am auzit spunând tare că Dumnezeu a găsit o cale de a salva școala. Apoi, președintele Spence i-a răspuns pe același ton ridicat că nu mai avem bani... și nici mâncare! Și că ce mâncăm acum e execrabil! Ceea ce, strâmbă ea din nas, așa e. Dar... când am auzit ușa de la intrare deschizându-se, am fost convinsă că e o altă profesoară sau un alt elev, poate chiar doamna Chastain. Că mă vor vedea și vor crede că am tras cu urechea.

— Ceea ce... ai făcut.

Ea îi dădu un ghionț.

— Nu cu intenție!

El zâmbi.

— Apropo de asta... tu ce căutai acolo, Sy?

El își feri scurt privirea.

— Voiam să vorbesc cu domnul White.

— Despre ce?

Ridică firav colțul gurii.

— Doar fiindcă tragi cu urechea la discuțiile altora, nu

înseamnă că trebuie să îți bagi nasul și în treburile mele.

Ea îl privi amuzată.

— Voiam să vorbesc cu domnul White despre condițiile de înscriere la această școală. Cât costă, ce trebuie să știi înainte de începerea cursurilor.

Alexandra era descumpănită.

— Sy... te gândești să...?

— Nu! Nu pentru mine întreb! Nu mai glumea. Poate că nu sunt cel mai școlit om pe care îl cunoști, Alexandra, dar am învățat destul de bine. Mai ales lucruri care nu se învață la școală.

El se grăbi spre barăcile profesorilor, iar ea se ținu după el.

— Nu am avut nicio intenție cu întrebarea mea, Sy. Când ai spus asta, am presupus pur și simplu că ai...

El ridică o mână.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, bine?

Își aminti de după-amiaza de la coliba bătrânului Harding, când el făcuse bătă de ea că voise același lucru. Ar fi vrut să facă la fel ca el atunci. Dar văzu cum strângea din dinți și hotărî că nu era momentul potrivit.

— Du-te la cină, îi făcu el semn. Te aștept pe trepte.

— De fapt, e cam târziu să mai merg în sala de mese. Cina deja s-a servit. Dar sincer, nu e nicio pierdere. Mesele de aici... lasă mult de dorit. Se strâmbă, dezamăgită că trebuia să spună ceva compromițător.

— Să înțeleg că asta înseamnă *execrabil*? întrebă el zâmbind din nou. Cum a zis președintele Spence despre mâncare.

Se uită la el și văzu, pentru prima oară, cât de blânzi erau ochii lui când zâmbea. Era sincer, drăguț și sufletist.

— Da, asta înseamnă. Dar nu cred că am rostit vreodată cuvântul acela.

— Și nici eu nu cred că l-am mai auzit în viața mea.

Râdeau amândoi. Se uită la drum, apoi la ea.

— Ai timp să mergem la o plimbare până în oraș? Să mâncăm acolo? Nu departe de aici, știu un loc unde se

servește grătar. Nimic pretențios, dar e bun. Au și muzică. Fac cinste.

— Nu știu dacă ar trebui... stomacul Alexandrei se lupta cu rațiunea.

— E doar o cină, Alexandra. Nu un angajament pe viață.

Ea simți umorul din vocea lui și consimți.

— De fapt, chiar mi-ar plăcea să iau cina în altă parte. Foarte mult. Dă-mi voie să îmi las lucrurile în cameră.

Îi făcea mare plăcere să o vadă închizând ochii după prima înghițitură de grătar.

— O... e delicios! rosti ea savurând o altă îmbucătură. E surprinzător ce gust minunat are mâncarea după ce mănânci supa lungă de la Fisk. La fel și după terciul de dimineața.

Îi pieri zâmbetul.

— Mă simt cam vinovată că eu mănânc așa ceva, iar toți colegii mei și elevii mănâncă ce au acolo.

El încuviință din cap de peste masă.

— Am fost și eu de multe ori în aceeași situație. Înțeleg ce simți. Turneul despre care mi-ai spus ar trebui să schimbe situația financiară, nu?

— Dacă va avea loc, zise ea încet, uitându-se la clienții de la celelalte mese. Președintele Spence nu e deloc de acord cu el, nu uita. Cu toate acestea, trebuie să facem ceva, altfel școala se va închide.

El îi făcu semn spre farfurie.

— Acum, te rog... savurează-ți mâncarea. Muncești din greu, sacrifici mult. Te vei întoarce în curând la supa ta.

Simțindu-se încă puțin vinovată, mai luă o înghițitură și se șterse în colțul gurii.

Cei patru muzicieni care cântau în colț, lângă fereastră, erau foarte buni. Sy asculta cu plăcere. Se numea *apalași* și îmbina perfect banjo, vioară și țambal, într-un stil unic.

— Îți place muzica?

Întoarse privirea și dădu de Alexandra, care îl privea.

— Da, îmi place foarte mult.

— Bănuiesc că în Colorado nu auzi astfel de muzică.

— Nu, fiindcă noi nu suntem atât de civilizați ca voi, sudiștii.

Ea zâmbi, apoi îl privi sfioasă.

— Te-am văzut în seara aceea la concertul cântăreților de la Fisk.

— Ai fost și tu?

— Am venit mai târziu și m-am așezat în spate. Te-am văzut când ai plecat, la sfârșitul concertului.

— Și ți-a plăcut concertul?

— Foarte mult.

— Și mie. Să îmi spui când mai cântă. Aș vrea să îi mai ascult.

Ar fi vrut să adauge *poate mergem împreună*, dar nu avu această libertate, știind că îi despărțea întorsura Olandezului.

El își întinse niște unt pe o bucată de turtă.

— Cred că sunt pregătit să mă întâlnesc mâine cu generalul Harding și colegii lui. Mă gândeam că poate te-ai mai gândit la ce am vorbit aseară, ce aș putea să fac să cresc șansele licitației mele.

Ea încuviință din cap.

— M-am gândit și am niște idei. S-ar putea să îți placă, s-ar putea să nu îți placă. Vom vedea... zise ea și puse furculița jos.

După părerea mea, din proiectul pe care mi l-ai arătat aseară, planurile tale, pentru halta Belle Meade mai ales, sunt exemplare. Scoți în evidență cele mai frumoase priveliști pe care le are de oferit plantația. Știm deja că generalul Harding este impresionat de proiectul haltei. Din păcate, nu am alte idei pentru partea aceasta a ofertei tale. Cu toate acestea... văzu o scânteie în ochii ei albaștri. Cred că am niște idei care vor face prezentarea ta... unică. Și memorabilă.

În sinea lui, entuziasmul ei și gesturile pe care le făcea din când în când din mâini îi stârneau zâmbetul. Trase o foaie de hârtie din dosarul pe care îl adusese cu ea.

— Ideea mea e să scoatem în evidență călătoria cu trenul din gara Nashville până la Belle Meade punând la dispoziția pasagerilor câteva lucruri. De exemplu...

Ea dădu pagina mai departe pentru el. El o studie cu atenție, apoi își ridică privirea spre ea. Era clar că muncise mult și nu voia să îi lezeze sentimentele, dar...

— E... ceva, Alexandra.

Ea îi zâmbi.

— Nu trebuie să pari așa surprins. Până la urmă, eu am știut ce înseamnă *execrabil*!

El zâmbi.

— Nu asta vreau să spun. Vreau să spun... că e foarte amabil din partea ta că ai depus un astfel de efort.

Ea dădu din mână.

— Mi-a făcut plăcere, să știi. Dă-mi voie să îți explic...

El îi urmărea explicațiile pe pagină, care arătau, spre lauda ei, exact ca un proiect tipărit. Scrisul ei era îngrijit și bine conturat. Făcuse chiar un decor frumos pe margine.

Ce beneficii aducea însă ofertei lui era cu totul altă discuție.

— Sus, am adăugat un scurt istoric al plantației Belle Meade pentru vizitatorii care vin pentru prima dată, cu punctele de atracție pe care le vor vedea pe drum către plantație. Parcul de căprioare, bizonii, o imagine din cariera de calcar, pășunile. Apoi, m-am gândit că ar fi bine să le oferi niște gustări.

— Gustări?

Sy se uita când la ea, când la foaie.

— Așa că, urmează un meniu scurt cu câteva bunătăți la bord, de care pasagerii s-ar putea bucura. Îți aduci aminte de Susanna Carter, bucătăreasa-șefă de la Belle Meade?

El încuviință din cap, imaginându-și deja cât de greu va înghiți bucuria malițioasă a lui Harold Gould când acesta va

câștiga licitația.

— Susanna face niște preparate unice, aș putea spune. De exemplu, tortul de morcovi pe care l-am mâncat la desert când am fost la ei la cină. Niște fursecuri cu șuncă de țară și o plăcintă delicioasă cu afine. Am mai pus câteva variante. Și, ultima dată...

Deși era sceptic la ideile ei, Sy se trezi privind-o și gândindu-se ce ar fi putut face un bărbat cu o astfel de femeie alături de el. Ca soție, parteneră, prietenă... iubită. Ce viață reușită și plăcută ar avea un astfel de bărbat.

— M-am gândit că în halta Belle Meade, ai putea sugera să se pună la dispoziție anumite lucruri, pe care pasagerii să le cumpere. De exemplu, generalul Harding ar putea tocmi artiști locali să picteze casă, grajdurile și țărcurile, să le înrămeze și să le vândă. Sau fotografii. Același lucru e valabil și pentru caii pursânge. Oamenii vin din toată țara ca să îi vadă. Cred că le-ar plăcea să ia acasă un suvenir din călătoria lor.

Sy se uita curios, cântărind toate aceste lucruri.

— Chiar crezi că oamenii și-ar face timp să se uite la tablouri? Sau că ar vrea să mănânce tort în călătoria lor spre caii de rasă?

Cum puse întrebarea, își dădu seama că greșise.

— Așa cred, dar... zise ea și luă foaia înapoi... se pare că tu nu ești de acord.

El îi acoperi mâna cu mâna lui.

— Alexandra... nu spun că nu îmi plac ideile tale.

— Se vede pe fața ta.

El se străduia să își rețină orice zâmbet.

— Ce încerc să spun e...

Se străduia să găsească cele mai bune cuvinte. Între timp, sprânceană ei delicată se arcui fără rezerve.

— Mi se pare că aceste idei ar prinde mai degrabă la femei decât la bărbați.

— Și de ce ar fi un lucru rău? Crezi că numai bărbații vor veni în vizită la Belle Meade? Sau că doar bărbații vin la

târgurile de mânji? Sau că doar bărbații cumpără cai de rasă? În ce privește gustările... am văzut cât de mult ți-a plăcut tortul de morcovi în seara aceea, zise ea și își ridică bărbia. Cred că mulți vor fi curioși să afle istoria plantației Belle Meade. Și că generalul Harding ar fi impresionat că ai o părere suficient de bună despre casa lui, campionii și munca lui de o viață, încât să crezi că merită să le împartă cu vizitatorii care vin aici. În plus...

Femeia asta era și mai fermecătoare când se agita. Și, deși nu-i plăcea să recunoască...

— Aici cred că ai dreptate.

Ea se opri și se trase mai aproape de el.

— Adică... acum ești de acord cu mine? Te-am convins?

De-ar ști ea!

— Spun că ideile tale sunt foarte bune. Și cred că generalul Harding le va aprecia. Bătu darabana pe masa care îi despărțea, îți mulțumesc, Alexandra.

Soarele care scăpăta îi lumină din nou fața.

— Mă bucur că ești mulțumit.

Dar îl privi chiorâș ca să vadă că nu uitase cât de țăfnos fusese la început.

Puse la loc proiectul pe care îl făcuse și îi împinse dosarul pe masă spre el. Cu ochii mereu la ea, el puse dosarul pe scaunul gol de lângă el.

Odată ce făcuseră pace, discuția continuă lejer în timp ce mâncau.

— Spune-mi, Sy...

Ea așeză furculița și cuțitul paralel pe farfurie, cu vârful înspre ora 11:00, așa cum îl învățase, iar el nu își putu reține un zâmbet. Făcu și el întocmai.

— Ai zis că voiai să îl întrebi pe domnul White despre înscrierea la Fisk. E un lucru prea personal să te întreb pentru cine întrebi?

— Deloc. E pentru un prieten... angajat al meu. Vinson cu mine am fost prieteni la cataramă când eram copii. Și încă suntem. Nu aș putea să mă descurc fără el.

Se uită la el peste masă.

— Așadar, șopti ea, cu paharul de apă în mână, Vinson e fost sclav?

— Nu a fost niciodată sclav. Părinții lui au fost, dar proprietarii lor s-au mutat în Colorado acum mulți ani și le-au dat voie să își cumpere libertatea. Vinson e un om deosebit.

Ea păstră tăcerea câteva momente.

— Și ați fost apropiați în copilărie?

El încuviință din cap, apoi luă o înghițitură de cafea caldută, amintindu-și de ultima iarnă pe care el și mama lui o înduraseră înainte să îl cunoască pe Harrison Kennedy.

— Știi, la mijlocul lui decembrie, când ești chircit în pat, sub o pătură subțirică și privești zăpada care pătrunde printre găurile din tavanul colibei, ți-e foame și frig... nu contează ce culoare are persoana care îți aduce mâncare. Dai slavă cerului că a venit cineva.

Tocmai atunci se apropie chelnerița.

— Mai doriți apă, duduie? Cafea, domnule?

Amândoi încuviințară din cap, iar femeia se conformă.

În timp ce erau serviți, Sy simțea că Alexandra cântărea bine lucrurile pe care tocmai le aflate despre el. Nu știa nici el de ce îi spusese, de vreme ce de obicei nu spunea nimănui astfel de lucruri despre viața lui.

Înainte să plece chelnerița, Sy se uită repede în meniu.

— Am vrea două felii de plăcintă, vă rugăm.

— Sigur, domnule. Avem cu piersică, măr, lapte bătut, ciocolată și rubarbă.

Se uită peste masă. Alexandra făcu ochii mari.

— Cu ciocolată pentru mine, vă rog.

— La fel și pentru mine, vă rog.

Femeia plecă, iar Alexandra se aplecă în față.

— Încă o idee și mă opresc.

El clipi, recunoscător că schimbase subiectul.

— Pot să te ascult toată noaptea.

Îl privi neîncrezătoare.

— La cină, în seara aceea, îmi amintesc că generalul Harding a spus ceva despre un târg de mânji în Philadelphia. A întrebat un domn ce fel de vagon ar pune la dispoziție pentru caii lui de rasă.

— La care domnul Maury a spus vagoane *pentru vite*. Ceea ce nu a fost foarte apreciat.

— E de înțeles, încuviință ea din cap. Un lucru pe care tatăl meu îl practică mereu este să înțeleagă cât mai bine afacerile unui om și „să se facă indispensabil”, cum spune el. Sugestia mea, dacă se poate, pentru rutele pe care le ai în prezent, este...

— ... să îi spun generalului Harding mâine că aş vrea să adaug și căile mele ferate în contractul acela. E posibil, și deja am pus pe listă acest lucru.

Era impresionată.

— Foarte bine, domnule Rutledge.

El se prefăcu încruntat.

— Da, în vânzoleala mea prin viață, am reușit cumva să mai și învăț câte ceva.

— Plăcinta, duduie, domnule.

Chelnerița așează desertul și furculițele în fața lor.

— Doar ce am scos-o din cuptor, e încă proaspătă și caldă.

Alexandra luă prima înghițitură. Sy crezuse că grătarul îi trezise simțurile, dar era nimic în comparație cu asta. Iar suspinele ei de plăcere îl ispiteau în direcții care nu prea aveau legătură cu plăcintele de ciocolată.

— E... delicioasă! zise ea și se linse pe buze. Să nu uiți să fie la vânzare și în halta de la Belle Meade.

El încuviință din cap scăpând o clipă privirea la buzele ei.

— Voi vedea ce pot face pentru a satisface această plăcere, domnișoară Jamison.

Nu apucă să se uite spre plăcinta lui că Alexandra scoase un oftat.

— O, nu! zise ea și se uită peste umărul lui, spre ușă.

El se întoarce, dar nu vedea mai nimic prin fereastra întunecată.

— Cât e ceasul, Sy?

El se uită la ceasul lui de buzunar.

— E nouă și jumătate. De ce?

Ea tresări.

— Profesorii trebuie să intre în camere până la ora nouă!

— Nu vorbești serios.

— Ba da. E timpul de studiu.

— Dar ești profesoară, nu elevă.

Dădu scaunul în spate.

— Știu, dar e regulă!

Ea se opri și se uită la ceea ce mai rămăsese din plăcinta ei. O clipă, Sy crezu că o s-o învelească în șervet să o ia la pachet. Dar, bineînțeles, asta însemna să ia și șervetul, care era al cafenelei. Ceea ce, în mintea ei, însemna crimă. Sau cel puțin semn de anarhie.

Se așază din nou pe scaun și începu să îndese desertul în gură, mestecând cu nesaț. Priveliștea în sine îl distra enorm. Dar îl amuza teribil insistența ei de a tăia plăcinta în bucățele.

— Nimeni nu va zice nimic că întârzii un pic, Alexandra. Nici nu va ști nimeni. Te strecur eu înapoi.

Ea scutură din cap cu ochii căscați și dădu pe gât și ultima bucată de plăcintă cu o gură de apă. Femeia chiar hăpăia mâncarea, dacă situația o impunea. Trase adânc aer în piept.

— Ar fi și mai rău. Se șterse la gură și chiti șervetul sub farfurie. Nu pot să fiu văzută cu tine pe jos la ora asta.

— Dar am stat pe trepte până s-a întunecat acum două seri.

— Da, de față cu toți. Nu ne-am... strecurat ca...

— *Strecurat?*

Ea îi aruncă o privire.

— Adică pe ascuns sau...

— Știu ce înseamnă! zise el, uitându-se la nota de plată și scoțând bani din portofel, iar apoi lăsându-i pe masă, după care se ridică. Doar că nu îmi imaginez că tu te-ai *strecura*

vreodată.

— Îți mulțumesc pentru cină, Sy, zise ea și trecu razant pe lângă el.

El o urmă.

— Nu te las să te întorci singură.

Ea se întoarse în fața ușii.

— Dacă domnul White sau un profesor mai în vârstă, mai... matur ne vede împreună, vor...

— Dacă se întâmplă acest lucru, voi vedea eu ce fac. Ai încredere în mine, răspunse el și îi deschise ușa.

Ținea pasul cu ea, nu avea probleme, dar era surprins cât de repede mătura pământul cu rochia. Și mai ales după o cină copioasă și o felie de plăcintă.

Făceau cincisprezece minute pe jos până la Fisk. Dar în ritmul acesta alert, ajungeau în zece. Numai când văzu siluetele barăcilor întrezărindu-se firav la orizont, Alexandra se îndură, în sfârșit, să o lase mai moale.

Se uită înspre el.

— Dacă ne întâlnim cu cineva, trebuie să ne purtăm ca și când nu am fi făcut nimic rău.

— Dar *nu am făcut* nimic rău.

— Știi ce vreau să spun!

El îi zâmbi ștregărește și se asigură că ea observă.

Tropăitul grăbit al ghetelor umplea tăcerea dintre cei doi, împreună cu cântecul greierilor și cu vuietul ocazional al bufnițelor. Aproape ajunseseră la barăcile profesorilor, când Sy observă o siluetă care venea grăbită din întuneric înspre ei.

Capitolul 18

— Domnișoară Jamison, dumneavoastră sunteți?

Sy îi recunosc pe loc vocea. Când bărbatul ieși din întuneric, silueta lui înaltă și subțire, care îi amintea de răposatul președinte Lincoln, îi risipi orice îndoială.

— Domnule White! preluă Sy problema, așa cum îi

promisese Alexandrei. Bună seara, domnule. Sunt Syllas Rutledge. Domnișoara Jamison e cu mine. Ce bine că sunteți afară încă!

— Eu și alții am fost foarte îngrijorați pentru domnișoara Jamison aici, de față. Întinericul îi acoperea fața bărbatului, dar nu putea ascunde dezaprobarea din tonul său. E aproape ora zece! Nu a mai văzut-o nimeni de dinainte de cină. Sunt sigur că nu trebuie să vă spun despre bandele nocturne care frecventează școli ca a noastră, mai ales. Nu ne putem asuma niciun risc. Mai ales pentru profesoarele noastre.

— Aveți perfectă dreptate, domnule, scutură Sy din cap.

— Domnule White, zise Alexandra plecând capul, îmi pare rău, am...

— ... m-a ajutat pe mine să îmi pregătesc o întâlnire importantă pe care o am mâine dimineață, domnule.

Sy făcu un pas mai aproape.

— E vina mea că a stat atât de târziu. Mi-a dat niște idei despre cum aş putea să iau foști sclavi parteneri în noua mea afacere, să le cresc nivelul de trai, mărimdu-le salariile, poate. Am pierdut noțiunea timpului. Dar e vina mea, în totalitate, domnule White.

— Să luați foști sclavi parteneri în afacere, spuneți. Și ce afacere e aceea, domnule Rutledge?

— După cum v-am spus alaltăieri, domnule, sunt proprietarul Căilor Ferate de Nord-Est. Mâine mă întâlnesc cu generalul William Giles Harding să discutăm despre posibilitatea...

Sy se opri, apoi se forță să scoată un râs credibil, spera el.

— Vedeți, domnule White. Am luat-o de la capăt. La ora asta, vă rețin pe amândoi atât de la odihnă, cât și de la studiu.

— Aș vrea să știu mai multe despre afacerea aceasta. Cu toate acestea, încuviință White, aveți dreptate. Nu e momentul potrivit.

Sy simți că Alexandra îl privea.

— Domnule White, poate vorbim la prânz în curând. Fac eu cinste, bineînțeles. De asemenea, am un angajat care ar vrea să se înscrie la cursurile serale la Fisk. Am putea vorbi și despre el.

— Ce idee splendidă, domnule Rutledge! Le spun mereu elevilor de la Fisk: „Oricine iubește cartea e pe calea care duce la libertate, în vreme ce oricine ignoră cartea e pe calea care duce înapoi în sclavie”. Chiar vă rog, domnule, să ne revedem. Când ne va permite programul.

— Da, domnule. Și acum, cu permisiunea dumneavoastră, o voi conduce pe domnișoara Jamison la barăcile profesorilor. Dacă nu cumva mergeați deja într-acolo?

— Nu, domnule Rutledge. Vă rog să o conduceți în siguranță. Eu îmi voi continua turul de rugăciune prin campus. Mă ajută să dorm mai bine noaptea dacă fac turul campusului și mă rog. Domnișoară Jamison, ați făcut o treabă foarte bună că l-ați ajutat pe domnul Rutledge în afacerea sa. Continuați să vă dovediți tenacitatea și energia inepuizabilă, o contribuție foarte bine-venită la Fisk. Vă rog totuși ca pe viitor să lăsați cuiva vorbă când plecați și când vă întoarceți în campus. Trebuie să avem grijă unii de alții.

— Da, domnule White. Încă o dată, scuzele de rigoare, domnule.

— Ei bine... lăsându-și bărbia în piept. Bună seara!

Domnul White plecă la fel de tiptil cum venise, iar întunericul îl înghiți cu totul.

Alexandra răsuflă ușurată.

— Impresionant... Syllas Rutledge.

Sy făcu în glumă o plecăciune.

— Ar fi bine să ajungi în cameră înainte să termine rugăciunile.

Ea râse înăbușit.

— Nu cred că e posibil.

O conduse restul drumului, crezând că va intra direct în baracă, dar ea se opri la baza treptelor și ridică privirea spre el.

— Sy, sper că prânzul cu generalul Harding și colegii lui va decurge bine mâine. Și că îi vei copleși cu proaspătul tău șarm sudist.

Îl făcu să râdă.

— Îmi voi da toată silința.

— Să îmi spui imediat ce ai vești despre licitație!

— Știi că așa voi face.

Ar fi dat orice să o poată săruta de noapte bună, să își fi câștigat libertatea de a o ține aproape și a-i atinge buclele de pe temple, iar ea să își dorească asta.

Ce dorință nesăbuită din partea lui! În schimb, făcu o plecăciune.

— Noapte bună, Alexandra!

Sy știa că nu era bine să îi întrerupă cursurile serale, dar nu putea să aștepte până a doua zi. Știa că nici ea nu ar fi vrut asta. Nu când avea astfel de vești. Conversația întâmplătoare pe care o avusese cu un manipulant în după-amiaza aceea îi dăduse speranțe mari.

Alexandra îi arătase în ce baracă ținea cursurile, așa că intră și o luă pe holul întunecat. O auzi vorbind înainte să ajungă la ușa deschisă, prin care lumina lămpii pătrundea pe coridor.

— Vă rog să scoateți abecedarele. Nu uitați, nu sunt suficiente pentru fiecare, vă rog să stați în grup de șase sau șapte și să le împărțiți. Începeți cu sarcina de la tablă, iar eu voi trece pe la fiecare. Dacă nu știți, ridicați mâna.

Stătu câteva clipe la ușă, ascuns în întuneric și o ascultă cum răspundea la întrebări. Vorbea convingător, dar le dădea încredere, îi corecta, dar îi și încuraja.

Când ea nu mai zise nimic, iar el auzi foșnetul paginilor, dădu colțul și îi făcu discret semn. Când îl văzu, lumina din privirea ei îi înmuie inima.

— Trebuie să ies puțin din clasă, dar vă rog să continuați. Lettie e responsabilă până când mă întorc.

Cum dădu colțul, îl și întrebă.

— Cum a fost întâlnirea? Ai câștigat licitația?

O clipă doar o țin în suspans.

— Am câștigat-o.

Ea îl strânse de braț.

— Eram sigură. Felicitări, Sy.

— Mulțumesc. Și pentru ajutorul tău, încă o dată. Generalul Harding a fost foarte impresionat de ideile tale. Cred că asta l-a convins, până la urmă.

Ea radia.

— Sunt convinsă că nu e așa, dar îți mulțumesc că îmi spui asta. Și prânzul? S-a legat ceva valoros acolo?

— Cred că da. Harding și doi colegi de-ai să-i și-au exprimat dorința de a investi în următoarea mea afacere.

Ea rămase cu gura căscată.

— Asta da legătură valoroasă. Care e următoarea ta afacere?

Parcă nu ar fi vrut să îi spună prea multe. Nu pentru că nu avea încredere în ea, ci pentru că nu era sigur că lucrurile aveau să se lege așa cum spera el.

— Între Charlotte, în Carolina de Nord și Charleston, în Virginia de Vest este o întindere de pământ care încă nu are cale ferată. De vreme ce Căile Ferate de Nord-Est deja trec prin gara Charlotte...

— Atunci legătura Nordului cu Charleston, sări ea, ar fi o afacere profitabilă, de vreme ce acolo e țara cărbunelui. Iar Sudul e încă în reconstrucție.

Se uită la ea.

— Ar fi trebuit să te iau cu mine la prânzul acela.

Ea râdea încet.

— Am păstrat cea mai bună știre la sfârșit, Alexandra. Am vorbit cu un manipulant azi, la gară, și mi-a spus numele cartierului din Memphis unde locuiau foștii sclavi din nr. 1. Unii supraviețuitori tot de acolo sunt. Nu vreau să ne dau speranțe nici ție, nici mie, fiindcă s-ar putea să nu însemne nimic. Dar trebuie să mă duc să văd dacă e cineva dispus să stea de vorbă cu mine. Plec mâine dimineață și mă

întorc peste vreo două săptămâni.

Văzu cum i se întunecă privirea și atunci îi fu și mai dragă.

— Mai am puțin și termin ora, vreo 20 de minute. Dacă mai poți să stai, și eu aș vrea să îți spun ceva.

Putea să-i ceară orice atunci, că el ar fi zis da.

— Te aștept pe trepte.

— Îți mulțumesc că m-ai așteptat, Sy.

— Îmi face plăcere. M-ai făcut curios.

Îi plăcea zâmbetul lui ștregăresc, mai ales acum că știa că nu era un țăran, cum crezuse la început despre el. Ea începu să coboare treptele, iar el întinse mâinile după cărțile și hârtiile din brațele ei. I le dădu cu bucurie și o luară spre barăcile profesorilor, lămpile cu gaz atârinate de stâlpi luminându-le drumul din loc în loc.

Se uită spre el.

— Mi-ai spus ceva recent, care mi-a dat aripi și aș vrea să îți împărtășesc.

— Ce anume?

— Despre continuarea studiilor mele și despre ce sau cine mă împiedică să fac acest lucru. Așadar... am hotărât să încerc.

Se bucură să vadă în ochii lui că era mândru de ea.

— Ella îmi împrumută cărțile ei și mă lasă să îi citesc toate însemnările. Sy, e foarte interesant. E atât de inteligentă și are însemnări despre orice îți trece prin cap.

— Iar tu devorezi totul, îi zise el zâmbind.

— Așa e. Nu prea mai dorm. Dar va veni și vremea pentru somn, suspină ea fericită. Domnul White mi-a spus că ar vrea să dau un examen pentru profesori, pe care îl dau toți profesorii care nu și-au încheiat studiile. De obicei, înainte să înceapă predatul, bineînțeles. Mi-a spus că în cazul meu a trecut cu vederea, fiindcă a avut încredere că pot să predau începătorilor și fiindcă erau strânși cu ușa. Dar

trebuie să îl dea toți profesorii, așa că îl voi da și eu în săptămânile următoare.

— Sunt convins că te vei descurca foarte bine.

Când dădură colțul spre barăci, ea auzi muzica și văzu pe chipul lui că și el auzise. Se uitară unul la altul, iar ea îi zâmbi ștregărește.

— Vrei să intrăm să ascultăm? Nu îi deranjează. Eu am fost de mai multe ori.

— După tine, domnișoară Jamison!

Ea își duse cărțile în cameră și se reîntâlniră afară. Străbătură distanța până la sala de mese prin întuneric. Intrară prin spatele barăcilor, armonia superbă a vocilor care cântau „Beautiful Dreamer” auzindu-se din ce în ce mai tare.

Alexandra îi făcu, sfioasă, cu mâna Ellei, care cânta la pian și celorlalți pe măsură ce se uitau la ei. Domnul White, care îi dirija, nu se întoarse.

— Hai să stăm acolo, îi șopti ea.

Luară loc în colțul din spate, ca să nu deranjeze, iar Sy se așeză lângă ea.

— S-ar putea să fie la final, șopti ea, dar sigur vom prinde încă un cântec sau două. Se pregătesc pentru turneul în care speră domnul White să îi ducă.

Cântăreții nu îi dezamăgira. Mai cântară trei piese cunoscute, o arie din *Cantata Esterei* de Handel care lui Sy îi plăcu în mod deosebit, din moment ce se aplecă și își odihni brațele pe genunchi ca să asculte mai bine și încheiară cu „Cum să nu cânt?”

Domnul White încheie repetiția cu rugăciune, iar Alexandra și Sy plecară și ei capetele. După aminul ferm al dirijorului, de la sfârșit, Thomas Rutling începu să cânte încet, tandru, iar Alexandra simți că i se uscaseră gâttele.

Era cântecul pe care îl auzise fredonat de cântăreți în spatele holului, după concert, în seara aceea. Cântecul din copilăria ei, pe care i-l cânta Abigail. Cântecul ei de „noapte bună”, cum îi spunea Abigail.

Dimineața când mă scol.

Dimineața când mă scol.

Dimineața când mă scol

Eu îl vreau pe Iisus...

Ascultându-l pe Thomas, Alexandra își dădu seama că descrierea unui tânăr reporter local, „de departe cea mai bună voce de tenor care s-a auzit vreodată în Tennessee”, nu era deloc o exagerare.

— E foarte bun, îi șopti Sy de lângă ea, iar ea încuviință din cap, bucuroasă că erau împreună.

Unul câte unul, i se alăturară și ceilalți cântăreți, iar împletirea vocilor lor era sublimă. Dumnezeuiască... de-a dreptul.

Benjamin Holmes, celălalt tenor, se uită înspre ei grijuliu și întrebător și încuviință din cap, de parcă știa ce simțea ea în acel moment.

Ella îi spusese că istețimea lui Benjamin îi câștigase cândva titlul de sclav care „știe prea multe”. Din câte îl cunoștea Alexandra, Benjamin abia începuse să exploreze profunzimile la care putea să ajungă capacitatea sa de cunoaștere. Tânărul era un munte de talent.

Cum puteau unii să nu vadă că oamenii aceștia erau creați după chipul Creatorului? Culoarea pielii nu putea să schimbe un fapt imuabil. Ca fapt divers, același lucru se putea spune și despre genul unei persoane. De ce să nu poată preda la Universitate doar pentru că era femeie? Sau de ce să nu își urmeze visul, oricare ar fi fost acela?

Eu îl vreau pe Iisus, Eu îl vreau pe Iisus.

Puteți lua voi restul, eu îl vreau pe Iisus...

Jennie Jackson o privi pe Alexandra și îi zâmbi înainte să închidă ochii din nou. Jennie avea o forță extraordinară în voce. Însă, cel mai mult Alexandra aprecia la Jennie bunătatea ei permanentă.

Și când sunt singur, o, când sunt singur.

Și rămân singur, eu îl vreau pe Iisus...

În mintea ei, Alexandra auzea vocea dulce a lui Abigail. Nu

atât de cultivată și rafinată ca a lor, dar la fel de prețioasă și emoționantă. Vocea ei îi conturase tinerețea și îi răsuna în suflet și acum. Ce se întâmplase cu Abigail? într-o zi, femeia fusese acolo, sclavă în casa Jamison. A doua zi, nu mai era. Alexandra își amintea că o întrebase pe mama ei despre ea.

— Alexandra, nu punem întrebări despre deciziile pe care le ia tatăl tău cu privire la sclavi. E treaba lui. Abigail a plecat și nu mai vine înapoi. Și cu asta, am încheiat discuția.

Dar nu o încheiaseră. Cel puțin, ea nu. Avea abia zece ani pe atunci, dar Alexandra își amintea că plânsese săptămâni întregi. O întrebase și pe Melba. Dar îi spusese doar că Abigail fusese vândută.

Eu îl vreau pe Iisus, Eu îl vreau pe Iisus.

Puteți lua voi restul, eu îl vreau pe Iisus...

Maggie Porter, soprana cu glas puternic, care jucase rolul împărătesei Estera în cantată, își ridică încet mâna în ritmul notelor pe care vocea sa urca atât de frumos, încât Alexandra lăsă capul în jos. Ella îi spusese odată că vocea lui Maggie era cea mai puternică și cea mai antrenată dintre toți cântăreții. Alexandra era într-un totu de acord cu ea.

Eliza Walker, o adolescentă de 15 ani, altista al cărei păr împletit în formă de spic îi accentua sprâncenele arcuite, conduse versul următor.

Și când va fi să mor, o, când va fi să mor, da, când va fi să mor, eu îl vreau pe Iisus...

Alexandrei i se făcu poftă să cante împreună cu ei. Sincer, era puțin geloasă pe talentul lor. Vocea ei nici nu se compara cu ale lor. Phebe Anderson, o contraltă, repetă încet refrenul, în timp ce restul îl fredonau în fundal, iar Alexandra ar fi putut jura că cerul coborâse în mijlocul lor. Îi simțea mângâierea pe față.

Se uită la chipurile extraordinare ale celor din fața ei. Știau cât de speciali sunt? Cât de talentați?! Numai Dumnezeu

putuse să pună împreună toate acele voci și talente.

Să fie cu sens, Doamne. Te rog, să fie cu sens.

Privi într-o parte și observă că Sy își plecase capul. Avea ochii închiși. Simțind cumva că se uita la el, își ridică privirea, întinse mâna spre ea și o luă de mână.

— Mulțumesc, Alexandra, îi șopti el, că m-ai adus aici.

I se umeziră ochii. El îi duse mâna la buze și i-o sărută, o dată, de două ori, apoi o acoperi cu palmele lui. Căldura lui îi învălui tot trupul. Pe cât de calmă fusese acum o clipă, pe atât de tare îi bătea acum inima. De la David, nu o mai atinsese nimeni.

David...

Încă îl iubea. Mereu îl va iubi. Uneori, încă simțea inima-i bătând de dragoste pentru el. Atât de tare, încât dorul de el îi tăia răsuflarea. Cum putea să aibă sentimentele astea pentru Sy? Dar nu putea nici să nege ceea ce simțea.

Cumva, i se părea o trădare.

Îi spusese cândva lui Sy că, atunci când se uita la el, nu vedea decât întorsura Olandezului. Deși încă era adevărat, nu era tot adevărul. Nu mai era. Descoperirea aceasta o luase prin surprindere.

Inspirând adânc, își șterse colțul ochiului și își retrase încet mâna. El se uită la ea, dar ea nu îi întoarse privirea.

Cântecul se termină. Făcu iute prezentările între Sy și cântăreți și merse cu Sy înapoi la barăci. Dar tăcerea dintre ei era și mai apăsătoare acum. Își ținea mâinile cuviincios împreunate în talie.

Ajunseră la trepte, îi ură noapte bună și dădu să intre.

— Alexandra? o întrebă el încet.

Ea se întoarse.

— E totul în regulă?

— Da, totul e în regulă, spuse ea repede.

Dar, cum rosti cuvintele, auzi cât de fals sunase vocea ei. După expresia de pe fața lui, simțise și el. Atunci se întrebă dacă nu cumva îl lăsase să vadă că avea față de el mai mult decât sentimente de prietenie. Fiindcă avea. Dar era

inadmisibil.

— Călătorie plăcută, Sy. Sper să ai succes în Memphis.

El se uita insistent la ea.

— Mulțumesc. Dar aş vrea să ştiu ce ai. Dacă e o problemă că te-am luat de mână acum câteva clipe, atunci îmi...

Ea scutură din cap.

— Nu, nu e o problemă. E...

Îşi lăsa capul jos, apoi îl ridică, fără să îl poată privi în ochi şi să îi spună ce avea de spus.

— Mă bucur că suntem prieteni, Sy. Sincer. Din nou... sper să găseşti răspunsurile pe care le cauţi. Pe care le căutăm amândoi.

El nu mai zise nimic. Apoi încuviinţă din cap.

— Ai grijă de tine, Alexandra. Ne vedem când mă întorc.

Ea simţi o undă de interogaţie şi îi răspunse cu un simplu zâmbet, apoi intră în baracă.

După o vreme, Ella dormea în patul ei, iar Alexandra stătea trează, nereuşind să doarmă de agitaţie.

Asta era lumea ei. Îşi găsisese menirea pe care o căutase în viaţă. *Asta* îi pregătise dragostea lui David. Viaţa lui Sy era în Colorado. La capătul lumii. O lume în care ea nu avea loc. Acum înţelegea foarte bine.

Trebuia doar să se asigure că va înţelege şi el.

— Domnişoară Jamison? Domnişoară *Jamison*!

— Da, Lettie, te aud!

Alexandra se uită în clasă, străduindu-se să vorbească calm, în timp ce îşi sufla şuviţa de păr de pe faţă. Se simţea epuizată până în măduva oaselor. Şi... agitată. Foamea care îi rodea stomacul nu o ajuta.

Dar, aşa cum spusese Ella recent, mesele de la Fisk, chiar dacă sărace, tot le asigurau un trai pe care cei mai mulţi elevi îl apreciau.

Ella Sheppard căuta întotdeauna să vadă binecuvântările, în orice situaţie. O trăsătură pe care Alexandra o aprecia, dar încă nu o caracteriza.

Afară erau peste 32 de grade și stătea să plouă. Dacă norii agitați se încăierau, amenințarea avea să răscolească pământul uscat din jurul barăcilor și să îl facă noroi și mâl, provocând acoperișul vechii structuri, ciuruit deja, să-și dea ultima reprezentatie.

Altceva o neliniștea însă. Sy era plecat de două săptămâni. Deși nu avea o clipă de răgaz, absența lui lăsase un gol în viața ei mai mare decât se așteptase.

„Mulțumesc, Alexandra”, îi șoptise el în seara în care ascultaseră cântăreții, „că m-ai adus aici”. După cum se dovedise, aveau mai multe în comun decât crezuse ea la început. Și totuși...

— Domnișoară Jamison? o întrebă Lettie din nou.

— Da! răspunse Alexandra, recunoscătoare că cineva îi abătea gândurile. Un moment, Lettie, vin imediat.

Lettie încuviință din cap, încântarea fetei de a învăța fiind evidentă în entuziasmul ei de nestăvilit. Era mai mare decât crezuse Alexandra la început. Avea 17 ani. Și era mai matură. Lettie venise la școală cu literele învățate și capabilă să citească unele cuvinte.

Tânăra avea să fie o profesoară bună într-o zi dacă Alexandra reușea cumva să o ajute să își tempereze exuberanța.

Alexandra survolă clasa pentru a se asigura că și ceilalți elevi își îndeplineau sarcinile, apoi se aplecă să o ajute pe domnișoara Henrietta, care împlinea 70 de ani peste șase zile și stăpânea deja alfabetul. Nu mai văzuse la nimeni o asemenea sete de cunoaștere. Și cu motivația corectă. Așa cum spunea George White de atâtea ori, educație înseamnă libertate. La fel însemna și pentru ea, dacă stătea să se gândească.

Alexandra încercă să revină la ceea ce făcea.

— Domnișoară Henrietta, vă descurcați foarte bine. Nu vă grăbiți. Spuneți cu voce tare literele acestui cuvânt una câte una.

Strălucindu-i ochii, femeia mai în vârstă încuviință din cap,

se aplecă deasupra textului și făcu exact ce o învățase Alexandra.

— Foarte bine! o atinse Alexandra ușor pe umăr, conștientă că alți elevi se uitau la ea și o ascultau; și învățau între timp. Acum, domnișoară Henrietta, aș vrea să puneți toate literele împreună. Dar rar, de data asta. Și, nu uitați, sunt doar trei silabe în acest cuvânt. Alexandra o ajută ridicând trei degete.

Bătrâna zâmbi, încuviințând din cap, apoi se uită din nou la cuvânt.

— Și... fi... u... jî... e... și... ti... e. Slu... je... ș... te.

Domnișoara Henrietta se uită la cele trei degete și numără.

— Slu... jeș... te.

— Foarte bine!

Alexandra simțea că o trec valuri de bucurie, iar obrații femeii se luminau de o mândrie inconfundabilă.

Domnișoara Henrietta fusese sclavă în casă toată viața ei, așadar mai văzuse „tăblițe de scris, pline de mângălituri”, cum spunea ea. Dar, când era sclavă, nu învățase niciodată să scrie și să citească. Erau privilegiile strict interzise sclavilor pentru care puteai fi biciuit, închis sau mai rău.

— Acum, toată propoziția din nou, o îndemnă Alexandra. Știi că poți.

— Căci... Fiul... omului... nu... a... venit...

Mai mulți colegi care stăteau în băncile din jurul ei sau pe jos se aplecară în timp ce ea citea încet, migălos, pasajul.

— ... și... ca... să... își... dea... viața... ca... răscumpărare... pentru... mulți.

Când termină, primi multe aplauze și felicitări. Așa făceau de fiecare dată după reușita cuiva. Iar Alexandra li se alătură.

— Acum e rândul meu. Nu-i așa, domnișoară Jamison? întrebă Iacov întinzând mâna după Biblia de pe banca domnișoarei Henrietta.

— Așa e, Iacov. E rândul tău. Alexandra îi zâmbi băiatului,

apoi alege un alt verset din Evanghelia după Matei și îl rugă să citească literele cu voce tare, în timp ce era urmărit de ceilalți.

Îi părea rău că nu avea suficiente Biblii și cărți de citit pe care să le împartă prin clasă. În acel moment, în clasa aceea, șase elevi trebuiau să împartă aceeași Biblie și același abecedar: Paginile Bibliilor erau rupte și lipsă pe alocuri. Cărțile de citit la fel.

Chiar luase în calcul să rupă cărțile din Biblie, una câte una și să le împartă, dar domnul White nu fusese deloc încântat de idee.

Gândindu-se la geamantanul de cărți noi pe care le lăsase acasă, la ea în cameră, se tulbură din nou. Ce mai făcea mama ei? Cu siguranță îi ducea grija. Alexandra trebuia să ia cumva legătura cu ea. Chiar îi venise o idee. Dar trebuia să apeleze la ajutorul Ellei.

Iacov începu să citească pe litere. După ce se asigură că ținea pasul, Alexandra se duse să o ajute pe Lettie.

Elevii nu se plângeau că trebuia să împartă Bibliile și cărțile, dar făceau progrese lente. Alexandra îi spusese domnului White, însă bugetul școlii era la ananghie, iar turneul cântăreților era în continuare puternic dezbătut.

Doar ce îl auzise pe domnul White certându-se cu domniile din bordul de misiune, în biroul lui. Ea și Ella stătuseră treze în pat noaptea trecută, întrebându-se dacă seriozitatea disputei va pune capăt activității Universității Fisk.

Niciuna nu prea dormise.

Dacă Fisk avea să își închidă ușile, ea ce va face? auzise niște profesori vorbind în camera lor, cu câteva seri în urmă, că aveau de gând să se ducă în Atlanta la școala pentru foști sclavi de acolo sau acasă, în Nord.

Dar ea nu avea cum să se întoarcă acasă. Orice punte de legătură fusese ruptă. Cel puțin cu tatăl ei. Dacă Fisk se închidea, cel mai rău era pentru elevi. Ce se alegea de ei, de viitorul lor? De Ella, de ceilalți cântăreți? Cu siguranță Dumnezeu nu pusese totul la cale doar să se aleagă praful

în final de această activitate.

— Domnișoară Jamison, ridică Lettie cartea de citit. Pot să trec la următoarea?

— La următoarea? Adică ai parcurs deja toate lecțiile?

— Da, răspunse Lettie zâmbind și coborând glasul. Eu și Brister ne-am furișat și am citit înainte de ore.

Alexandra se uită la fratele lui Lettie, care era mai înalt decât aproape toți elevii din școală, tineri sau bătrâni. Era și deștept, deși nu la fel ca sora lui. Alexandra știuse din prima zi că Lettie avea să fie o provocare. De-ar avea cărțile de acasă! Avea câteva cărți pentru avansați.

— Din păcate, e singura carte de citit pe care o avem. Deocamdată, adăugă Alexandra văzând norul care îi întunecase privirea dulce a lui Lettie. Dar... voi vedea ce pot face.

Lettie se uită peste umărul ei și făcu ochii mari, în timp ce toată clasa amuțise. Alexandra își întoarse privirea înspre ușă și rămase fără grai.

Capitolul 19

Era un bărbat cu o privire feroce. Nu avea idee ce căuta aici, în clasa ei. Dar avea impresia că îl știe de undeva.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

Încă cinci centimetri și trebuia să se aplece ca să treacă pe sub ușă. Cămașa aproape crăpa, întinsă pe mușchii brațelor și pieptului său, iar pielea, care îi strălucea de la transpirație, era neagră ca tăciunele. Într-o mână bălângănea trei cutii de lemn, lungi și greoaie, care în mâna lui păreau de jucărie.

— Da, doamnă, zise el cu un glas grav, ca un tunet. Cred că da. Sunteți domnișoara Jamison?

Ea se duse în fața clasei, cu toți ochii din clasă ațintiți asupra ei.

— Da. Cine sunteți dumneavoastră?

Deși era sigură că nu făcuseră niciodată cunoștință,

sentimentul că îl mai văzuse undeva nu îi dădea pace.

Atunci el zâmbi firav. Dar destul încât Alexandra să simtă că îi reveni respirația.

— Numele meu e Vinson, duduie. Am o livrare pentru dumneavoastră.

— O livrare? se încruntă ea, uitându-se la cutiile de lemn pe care le pusese cu grijă pe biroul ei. Cred că e o greșeală. Nu am comandat nimic.

Nici nu voia să se gândească ce ar face domnul White dacă ar fi acceptat o livrare pentru care școala trebuia să plătească.

— Știu că nu ați comandat, duduie. Dar tot sunt pentru dumneavoastră.

Alexandra se apropie și văzu o bucată de pânză peste cutia de deasupra. Simți aroma dulce de ciocolată și se uită la el uimită. Roasă de curiozitate, se uită sub pânză și schiță un zâmbet, în ciuda neîncrederii. Sunt... pentru mine?

— Așa a zis șefu', duduie.

— Șeful?

— Domnul Rutledge, duduie.

Ea scutură din cap, uitându-se la cele patru plăcinte cu ciocolată de deasupra cutiilor. Erau trei cutii. *Douăsprezece plăcinte?*

— A zis să vi le aduc. Și pe celelalte de afară, adăugă bărbatul.

Alexandra își ridică privirea.

— Celelalte?

Îl urmă în hol, unde văzu patru cutii rezemate de perete. Se uită înăuntru. Manuale! Pentru toate clasele. Nu uzate, cum aveau acum, cu colțuri îndoite și pagini lipsă. Manuale nou-nouțe, cu cotoare care nu fuseseră niciodată desfăcute. *Sylas Rutledge*... Omul ăsta nu juca după reguli.

— Trebuie să vă dau și asta, duduie. Scoase un plic dintr-o cutie.

Ea îl deschise.

Dragă Alexandra.

De data asta, încearcă să mănânci plăcinta în tihnă.

Același,

Sy

P.S.: De aici plec la Memphis.

Mi-ar prinde bine niște rugăciuni.

Citi biletul încă o dată, surprinsă de post scriptum.

— Aveți idee cumva când se întoarce domnul Rutledge?

— Îmi pare rău, duduie, nu știu. Vreți să duc eu în clasă cutiile?

Neștiind ce să răspundă, încuviință din cap.

— Da, vă rog.

Intră în clasă în spatele lui și văzu toți elevii adunați în jurul catedrei. Îi șopti ceva lui Lettie, care se puse imediat pe treabă, nu înainte să îi zâmbescă totuși subtil lui Vinson.

Bărbatul încuviință simplu din cap, dar Alexandra văzu că privirea lui o urmă pe Lettie, care ieșea din clasă.

Vinson se întoarce.

— La revedere, domnișoară Jamison și dragi elevi.

— La revedere, domnule Vinson.

Îi trecu repede prin cap să îl felicite pentru începerea cursurilor la Fisk, dar se răzgândi. Nu era sigură dacă Sy vorbise cu domnul White.

Câteva minute mai târziu, Lettie se întoarce cu un cuțit din bucătărie, iar Alexandra tăie primele patru plăcinte în felii cât să ajungă tuturor elevilor din clasă. Apoi tăie încă trei plăcinte și le dădu clasei din capătul holului. Fără farfurii, furculițe sau șervețele, dar cui îi păsa?!

Se gândi să ducă restul plăcintelor la cină și să le împartă cu colegii și cu elevii din internat, asigurându-se că domnul White avea să primească o felie de plăcintă și că avea să afle și despre manuale. Și despre cine era binefăcătorul.

După ce servi și ultimul elev, tăie și pentru ea o felie

subțire și savură crema de ciocolată și crusta cu unt și se rugă pentru întâlnirea lui Sy din Memphis, așa cum îi ceruse. Numai că se trezi făcând încă o rugăciune, care o luă total prin surprindere. Parcă nici nu era rugăciunea ei.

Cum putea să se roage ca dovezile pe care avea să le descopere să spele numele tatălui său vitreg de orice nelegiuire? Și totuși, exact asta își dorea. Pentru Sy. Pentru liniștea lui sufletească.

Inspirând adânc, își șterse colțul ochilor, apoi se uită în jur să se asigure că nu o văzuse nimeni. Elevii râdeau și vorbeau, bucuria citindu-li-se în priviri. Și nu numai.

Asta era lumea ei. Și era recunoscătoare pentru ea. Oricât de dor i-ar fi fost de Sy Rutledge.

Sy bătu la ușă, conștient cât era ceasul. Mai avea două ore până pleca trenul. Era ultimul tren din Memphis spre Nashville în ziua aceea și nu avea de gând să îl piardă.

Casa aceasta era la fel ca toate celelalte din cartierul de foști sclavi, din sud-estul orașului, mică și îngustă, în stil vagon, ridicată în grabă.

Era deja plecat de două săptămâni, dar făcuse multe în tot acest timp. Reușise să găsească un notar în Charlotte, care să se ocupe de cumpărarea celor patru parcele de pământ. Dar încă nu avea toți investitorii necesari. Harding și doi dintre colegii lui semnaseră, dar aștepta încă un semn de la ceilalți trei investitori care își manifestaseră interesul, dar nu semnaseră contractul.

De acolo se ducea la Chattanooga și St. Louis. Acum era în Memphis, de unde supraveghea construcția haltei, a șinelor de la Belle Meade și se ocupa de detaliile noii afaceri. Îi luase mai mult timp și mai mulți bani decât anticipase. Între timp, făcuse tot ce putuse ca să afle mai multe despre accident și orice informație care să spele numele tatălui său.

Însă toți cei cu care vorbise în birourile căilor ferate din Nashville, Chattanooga sau St. Louis îi dăduseră același răspuns: oficial, vinovat de accident se făcea Harrison Kennedy, mecanicul care condusese trenul nr. 1, cel care plecase din gara Memphis. Parcă toți citeau din același scenariu.

Crezuse că, fiind în breasla operatorilor de căi ferate, ca proprietar al Căilor Ferate de Nord-Est, avea mai mult acces la informație. Dar se înșelase.

Așadar, în urma discuției din Nashville cu manipulantul care îl îndrumase aici, în inima comunității în care trăiseră foștii sclavi care muriseră în accident, sperase să afle ceva important. Cei mai mulți erau fermieri care munciseră sezonier în Nashville, vara trecută, două-trei luni, înainte de cules. Asigurau traiul familiilor lor cum puteau mai bine.

Șaizeci și opt din cei o sută trei oameni uciși erau foști sclavi. Știa din primele articole apărute în ziar. Dar, până nu văzuse lista din biroul din Chattanooga, cu toate numele victimelor, rasa, vârsta, ocupația și orașul din care veneau, nu se gândise cât de nedrept era numărul acela.

Dar el știa cum mergea treaba în sistemul feroviar. Vagoanele de pasageri pentru albi erau dispuse întotdeauna la coada trenului, pentru a scădea riscul de accident și pentru a scăpa de funingine și cărbuni, în timp ce vagoanele în care călătoreau bărbații și femeile de culoare erau dispuse în spatele celor marfare, care veneau imediat după locomotiva cu aburi.

Frustrat de îngustimea minții lui în acest aspect, bătu din nou, mai tare decât prima dată. Era obosit și gata să se întoarcă...

Se surprinse cu garda jos. *Acasă* era următorul cuvânt care îi venise în minte. Dar Nashville nu era casa lui. De ce simțea că inima vieții lui, a viitorului era acolo? Știa răspunsul.

Alexandra Jamison.

Femeia îi urmărea orice gând. Când avea o idee sau un

obstacol, cu Alexandra ar fi vrut să vorbească. Ultima lor seară împreună în Nashville, când se strecuraseră să asculte cântăreții, îi rămăsese la suflet. Iar cântecul acela... versurile, deși simple, nu îi ieșeau din cap.

Dimineața când mă scol

Eu îl vreau pe Iisus.

Când sunt singur.

Eu îl vreau pe Iisus.

Puteți lua voi restul...

Eu îl vreau pe Iisus.

Cuvintele îi reveneau din când în când în minte, aducându-i când mângâiere, când nemulțumire. Poate deoarece cântăreții pusese rădăcină mult suflet. Nu știa sigur.

Știa doar că era recunoscător pentru prezența Alexandrei în viața lui. Și că trebuia să găsească o cale de a scăpa de întorsura Olandezului dacă voia să o păstreze. Era cât se poate de clar.

Însă ceea ce îl dusesse cu gândul la ea în dimineața aceea era articolul pe care îl citise în ziar.

O profesoară din Alabama, care predă la o școală pentru foști sclavi, fusese atacată de o bandă nocturnă. Extremiști, îi numise reporterul. Bărbați îmbrăcați în robe, cu măști și pălării conice. Profesoara fusese bătută rău și nu numai. Doar pentru că „învăța cioroi și li se alăturase în mod fățiș”. La gândul că cineva ar putea să se atingă de Alexandra, îi clocotea sângele în vine.

În spatele ușii, se auziră pași, iar Sy se îndreptă de spate, zbătându-se să revină la gândul inițial și sperând că această penultimă persoană din lista sa avea să reprezinte o pistă mai bună de cercetare decât ceilalți pe care îi vizitase în după-amiaza aceea. Nu mai avea idei.

Ușa se deschise și apărură o negresă, cu ochi negri, neîncrezători.

— Pot să vă ajut, domnule?

— Sper, madam. Mă numesc Syllas Rutledge și am venit să îl văd pe Luther Coggins.

Îl măsură din cap până în picioare.

— Ce treab-aveți cu Luther?

— Lucrez la căile ferate. Analizăm o ciocnire care a avut loc acum un an lângă Nashville, la Chatta...

— Știu ciocnirea de care vorbiți. Ar trebui să fii pustnic ca să nu știi. Da' ce legătură are cu Luther al meu?

— Madam, stăm de vorbă cu unii dintre cei care au fost în trenurile nr. 1 și nr. 4 în ziua aceea. Înțeleg că domnul Coggins a lucrat în Nashville și că se întorcea acasă în nr. 4, cu plecare din Memphis. Vrem să învățăm din greșeli. Poate s-a omis ceva prima dată.

— Luther nu știe alta de ce v-a spus deja. Și nici nu e acas. Era gata să închidă ușa.

— Ei bine... Sy îi întinse 50 de cenți. Dacă domnul Coggins e acasă, v-aș rămâne îndatorat dacă i-ați spune că aș vrea să vorbesc cu el. Durează numai câteva minute.

Ea întinse mâna ca să ia cei 50 de cenți din palma lui, dar Sy închise repede pumnul.

— După ce vă asigurați că domnul Coggins e acasă.

Ea îl privi fix în ochi.

— Așteptați aci, zise ea și închise ușa.

După o clipă, un bărbat deschise ușa.

— Vreți să vorbiți cu mine, domnu'?

— Da. Mulțumesc, domnule Coggins. Sunt Syllas Rutledge.

Sy îi întinse mâna, dar omul se uită la ea și își ridică un ciot de braț în loc de mâna dreaptă.

— Nr. 4 mi-a luat-o atunci, domnu' Rutledge. Nu am mai găsit-o. Am găsit altele, da' nu pe-a mea.

Omul vorbea foarte degajat. Sy citise despre rănile provocate în ziua aceea. Fuseseră la fel ca tragediile din mine. Puse moneda în cealaltă mână și i-o dădu bărbatului. Luther Coggins se zgâi la ea o secundă, zâmbi și o luă.

— Am câteva întrebări, domnule Coggins, despre...

— Accident. Știu. Mi-a spus nevastă-mea. Da' am spus deja tot ce știu, vara trecută.

— Înțeleg, dar aș vrea să mai trecem o dată prin unele

detalii.

Sy îi întinse moneda, iar bărbatul o luă și îi făcu semn să intre.

Stătură într-o prispă semimobilată și, după câteva momente, Sy îi puse întrebări generale, despre lucruri pe care Sy le știa despre accident, doar ca să vadă ce știa omul și să învețe să îl citească. Spunea adevărul? Exagera ceva? Inventa doar ca să acopere ceea ce nu știa?

Plăcut surprins, își dădu seama că Luther Coggins era la fel de sincer și direct.

— Când v-ați recăpătat cunoștința, după accident, domnule Coggins, ați spus că ați văzut un bărbat care stătea în picioare, deasupra dumneavoastră.

— Da, domnu'. Îmi verifica gâtul ca să vadă dacă trăiesc. Mi-a spus că, la cât sânge curgea, nu credea că mai trăiesc. Mi-a legat brațul bine ca să domolească sângele.

— I-ați reținut numele cumva?

— Hank.

Sy nu mai zise o clipă nimic, surprins.

— Hank, repetă el. Și numele de familie?

Coggins scutură din cap.

— Da' știu că lucrează la căi. Sau lucra atunci. Fi-ncă mi-a spus că a văzut ciocnirea după schelă.

— Schelă?

— Da, domnu', aia cu steagu'.

— Turnul de semnalizare. Deci Hank era manevrant.

— Mi-nchipui, dac-așa le ziceți.

Sy era foarte sigur că știa deja răspunsul la următoarea întrebare, după locul în care se răsturnase nr. 4.

— Ați văzut turnul?

— Da, domnu', arată cu mâna. Lângă pod.

Sy încuviință din cap, fiindcă văzuse turnul cu ochii lui, la întorsura Olandezului. Mai stătură de vorbă puțin. Sy era conștient că trecea timpul, apoi îi mulțumi omului din nou.

Coggins îl conduse la ușă.

— Nu știu' dac-am fost de vreun folos.

— O, da. Faptul că ați știut numele celui care v-a ajutat e un început. Cei mai mulți cu care am vorbit au fost atât de tulburați atunci, încât nu au reținut prea multe detalii.

Coggins dădu din umeri.

— Parcă nu era bine cumva să nu mulțumesc pe nume omului care mi-a salvat viața.

— Da. Nu era.

Sy merse înainte, dar se opri după colț, scoase un carnetel din buzunar și își verifică notițele. Mai avea o oprire de făcut înainte să prindă trenul.

Găsi casa ușor, dar nu răspunse nimeni. Nu își făcuse speranțe mari, dar tot era dezamăgit de cât de puține aflase. Neavând timp de pierdut, o luă grăbit spre gară.

Pasagerii se îmbarcau deja când ajunse el. Își luă desaga de la bagaje și urcă în tren. Găsi o banchetă goală în spatele vagonului pentru pasageri și se afundă în ea, ca să se odihnească.

Își trase pălăria peste ochi, obosit după o săptămână de umblete și frustrare. Începea să se îndoiască serios că va reuși să afle adevărul cu privire la răspunderea tatălui său în accident, dacă într-adevăr fusese răspunzător. Mai ales știind că Alexandra spera să afle ceva nou, ca să se poată împăca cu moartea logodnicului ei, David.

David Thompson.

Aflase numele de familie al bărbatului în timp ce citise registrul decedaților în urma accidentului, în birourile căilor ferate din Nashville, Chattanooga și St. Louis din Chattanooga. Pe listă, era un sigur pasager cu numele David.

Ce fel de om fusese David Thompson? Ba chiar mai mult, cum fusese relația lui cu Alexandra? Odată gândurile pornite pe panta aceea, știu că nu era o idee bună să continue.

— Te deranjează dacă stau aici, prietene?

Sy deschise ochii, frustrarea și oboseala răspunzând insistent: *Da, mă deranjează.* Dar bărbatul cu barbă, bine

îmbrăcat părea inofensiv, iar trenul era plin. Sy încuviință alene din cap spre bancheta din fața lui și închise ochii din nou.

Trenul plecă din gară, iar el se acomoda la ritmul trenurilor care întotdeauna îl ademeneau la somn. Dar azi, somnul îl ocolea. După o vreme, se ridică, își scoase pălăria și își trecu mâna prin păr.

— Orice ai face, prietene, uneori somnul nu vine.

La auzul vocii, Sy se uită la bărbatul care stătea în fața lui și încuviință din cap.

Bărbatul îi întinse mâna.

— Philip Paul Bliss.

Sy dădu mâna cu el, dorindu-și să-și fi ținut ochii închiși.

— Syllas Rutledge.

— Ei bine, domnule Rutledge, mergeți la Nashville?

— Sper. Altfel, merg cu toată viteza într-o direcție greșită.

Bliss râdea.

— În ce domeniu lucrați, domnule Rutledge?

— Căile ferate.

Bliss încuviință din cap, apoi îl privi fix, încercând să își dea seama ce făcea mai concret.

— Sunt proprietarul Căilor Ferate de Nord-Est, se oferi Sy, sperând să curme discuția.

— Proprietar de căi ferate. Sună foarte interesant.

Sy încuviință rece din cap și se uită pe fereastră la peisajele rurale pe lângă care treceau în mare viteză. Dar, stând acolo, într-o tăcere din ce în ce mai apăsătoare, auzi în mintea lui glasul Alexandrei și sfatul ei: *în public, când cineva se prezintă și te întreabă ce profesie ai, eticheta cere să faci la fel, arătând același interes. Domnii din Sud au astfel de așteptări. E un mod de a-ți lărgi sfera de influență.*

Oftă. Degeaba încerca să nu se gândească la femeia aceea!

— Dumneavoastră ce faceți, domnule Bliss?

— Cânt! Compun și cânt muzică bisericească.

Sy făcu ochii mari, dorindu-și să o sugrume pe Alexandra pe loc. Fiindcă omul își iubea meseria și abia aștepta să vorbească despre asta. Iar Sy nu voia decât să doarmă.

Deși îi plăcea muzica...

— Lucrez pentru o casă de muzică, zise omul mai departe. Pe lângă compoziții și interpretare, organizez conferințe muzicale, școli de muzică și concerte pentru angajatorul meu. Dar cel mai mult îmi place să compun imnuri.

— Imnuri... încuviință Sy din cap.

Bărbatul râdea.

— Știu. Nu e la fel de romantic și plin de culoare ca viața pe șine, sunt sigur. Dar *poate* fi captivant uneori. Aveți vreun imn preferat?

Sy ridică niște bariere.

— Mă tem că nu prea știu cântece bisericești, domnule.

Și apoi, nu voia să încurajeze discuția mai mult.

— Acum lucrez la un imn pentru o întâlnire de rugăciune care va avea loc în curând. Dar nu prea îmi vin cuvintele potrivite.

— Sunt convins că le veți găsi în curând.

Sy își îndreptă poziția spre fereastră, sperând să îi dea, subtil, de înțeles.

— Sunteți un om temător de Dumnezeu, domnule Rutledge?

Sy nu știa dacă să râdă sau să plângă.

— Ascultați... domnule Bliss, îi răspunse cât de politicoasă putea, am avut o săptămână grea, două, de altfel. Nu vreau decât să mă odihnesc. Dacă nu vă supărați...

Omul ridică o mână.

— Înțeleg perfect. Odihniți-vă. Eu îmi continui compoziția și vă las liniștit.

— Mulțumesc.

Sy își trase pălăria pe ochi și se afundă în scaun, mulțumit că scăpase de discuția aceea. Respiră adânc și, în loc să se gândească la compoziția care avea loc la un metru în fața lui, își dorea să scape de tensiune și să se concentreze la

legănatul blând al trenului, modul aproape hipnotic al roților de oțel de a legăna o persoană până când...

Nu. Nu avea sens. Nu putea să doarmă. Dar nu voia să facă nicio mișcare, fiindcă știa că, atâta vreme cât rămânea nemișcat, avea măcar șansa să se bucure de liniște.

În timp ce trenul huruia pe șine, trase cu coada ochiului de sub borul pălăriei, asigurându-se că domnul Bliss nu îi vedea ochii. Era în siguranță. Și apoi, omul era cu nasul în caietul de compoziții. Sy se uita pe fereastră la soarele care apunea departe, la orizont, îmbăind lanurile de grâu în penumbra aurii.

Spera că îi smulsese un zâmbet Alexandrei când primise plăcintele și era convins că elevii foloseau manualele cu succes. Voise să facă ceva special pentru ea după tot ce făcuse ea pentru el. Avea de gând să facă și alte lucruri, deși ea îi lăsase clar de înțeles că nu era cazul.

Știuse că e riscant să o ia atunci de mână. Dar mai știa și că ținea la el mai mult decât lăsa să se vadă. O femeie ca Alexandra Jamison nu se deschidea în fața unui bărbat așa cum făcuse ea dacă nu ținea la el cât de cât.

Mă bucur că suntem prieteni, Sy.

O avertizase să nu joace la cacealma cu el. Dar exact asta făcuse în seara aceea pe trepte. Iar el o citise ca pe o carte deschisă. Își dăduse în același timp seama că, dacă grăbea lucrurile, o speria de tot.

Apropo de a nu-ți da cărțile pe față...

În depărtare, văzu o turmă de căprioare alergând și zbenguindu-se. Era prima zi din septembrie. Toamna avea să vină în curând, deși nu atât de repede pe cât se aștepta el. Mai ales construcția pe care urma să o înceapă. Câștigase licitația... încă se gândea cu drag la asta. Așa cum se gândea și la disprețul de pe fața lui Gould când aflase că pierduse. Sy scăpă un zâmbet firav în colțurile gurii. De unele lucruri nu se sătura.

Îl asigurase pe Harding că, odată strânse toate materialele, va termina tot proiectul: halta Belle Meade,

căile ferate și drumul pietruit, în cel mult două luni. Cel mai târziu pe întâi noiembrie. O cerință dificilă, luând în calcul și alte lucruri pe care le avea de făcut până atunci. Dar putea, mai ales că Vinson supraveghea lucrările în absența lui.

Sy se foi pe banchetă de la durerea de spate din cauza statului într-o singură poziție prea mult timp. Și îi era foame. Ar fi trebuit să se gândească mai bine. Nu scăpă bine de durerea din spate, că îl luă alta, din alt registru. Dacă totuși tatăl lui *era* responsabil de accident, chiar și în mică măsură?

Dar nu avea cum.

Timp de patruzeci de ani, Harrison Kennedy fusese unul dintre cei mai respectați mecanici de locomotivă de pe ruta Nashville, Chattanooga și St. Louis. O experiență probată, ca a lui, nu dispărea peste noapte.

Sy se împinse în sus, hotărând că cel ce ședea pe banca din fața lui era o alternativă mai bună decât întrebările care îl rodeau. Își ridică pălăria pe cap și își masă ceafa.

— V-ați odihnit? îl întrebă Bliss, zâmbindu-i politicos.

— Foarte bine.

Sy își masă tâmpilele, apoi își verifică ceasul de buzunar. Mai avea treizeci de minute până în Nashville.

Bliss se ridică, își vârî mâna în desaga de piele de deasupra și scoase un săculeț de pânză. Se așeză iar și își întinse picioarele lungi, apoi desfăcu un sandvici și îi dădu jumătate.

— Soția mea face cele mai bune sandviciuri de pui pe care le-ai mâncat vreodată.

Arăta și mirosea bine, dar Sy scutură din cap

— Mulțumesc, nu mi-e foame.

— Mi-ați face o favoare, zâmbi Bliss ștregărește. Mi-a dat două. Dacă nu le mănânc până ajung acasă, voi da de bucluc.

Învins de foame, Sy acceptă.

— Mulțumesc, domnule Bliss.

Mâncară în tăcere, uitându-se pe fereastră. La fel cu al

doilea sandvici. Chiar erau cele mai bune sandviciuri de pui pe care le mâncase Sy.

— Mulțumiți-i soției, domnule.

— Sigur că da. Întotdeauna îmi pune un sandvici în plus când plec în călătorie. Nu îi place să știe că rămâne cineva nemâncat.

— Pare o femeie de treabă.

— O... Bliss se înmuie tot. Este.

Vârî mâna în buzunar și scoase o fotografie veche, îndoită la mijloc.

— Ea e Lucy a mea. Iar ei sunt fiii noștri, George și Philip Paul. Unul are patru ani, iar celălalt unu.

Sy luă fotografia, ghicind din starea în care era că Bliss o purta peste tot cu el.

— Frumoasă familie!

— Sunt tot ce am pe lume, spuse Bliss cu blândețe. Nu știu ce m-aș face fără ei.

Râdea.

— Ciudat cât de mult poți să trăiești fără o anumită persoană. Dar, odată ce o cunoști și intră în viața ta, nu îți poți imagina nicio zi fără ea.

Sy se uita la fotografie, dar vedea o altă față.

— Înțeleg perfect.

— Sunteți căsătorit, domnule Rutledge? Aveți familie?

Sy râdea.

— Nu... nu încă, cel puțin.

— Va veni și ziua aceea. Și nu veți regreta.

Se auzi şuieratul trenului, două rafale lungi, care semnalizau apropierea de Nashville.

Bliss se uită la caiet din nou și scutură din cap.

— Nu ați găsit cuvintele? Îl întrebă Sy.

Bliss oftă.

— Nu, iar întâlnirea de rugăciune e în acest weekend. Apropo... ați vrea să veniți cumva? Va predica Dwight L. Moody. E un om puternic, plin de Duhul Sfânt.

Sy se străduia să pară impresionat, neavând habar cine

era acest Moody.

— Vom avea o cină bogată, la fața locului și – bărbatul surâdea larg – muzică de calitate.

— Sau doar fredonată dacă nu terminați de scris imnul.

Sy râdea și se bucură văzând că și Bliss râdea. Bliss se întoarse la lucrul său, ceea ce pe Sy îl încânta. Fiindcă se apropiau de locul în care își dăduse ultima suflare tatăl său. Sy se uita pe fereastră, imaginându-și cum fusese, cât de repede se schimbase lumea pentru oamenii din cele două trenuri, în dimineața aceea. Cât de repede se schimbase pentru Alexandra...

Toți cei din acel vagon au murit, fie zdrobiți de metal sau oțel, fie străpunși de așchiile de lemn, ca de niște săbii. Descrierile atât de vii ale Alexandrei îi inundară memoria fără milă, în timp ce pământul sfânt fugea pe sub el. Arși de aburul de la locomotivă sau de la boilerele care s-au spart la impact.

Avusese dreptate. Deși îi spusese că înțelegea, nu avea cum.

Când trenul trase în gară, Sy se uită la Bliss. Bărbatul era puțin încruntat de concentrare. Sy se gândi că omul nu era chiar așa de enervant, la urma urmei. Trenul se opri, iar ei se ridicară, împreună cu ceilalți pasageri, să își ia bagajele.

— Sunt sigur că dacă îi spun lui Lucy că vei veni la întâlnire, va face mai multe sandviciuri de pui. Special pentru tine.

— Sunteți de treabă, domnule Bliss. Vă mulțumesc. Dar trebuie să vă refuz.

Sy îi întinse mâna.

— Deși, cu sandviciurile de pui, eram aproape convinși.

Bliss îi scutură mâna, apoi se opri. Și se încruntă.

— Asta e, șopti el, parcă pentru sine. „Aproape convinși”, scoțându-și caietul și începu să noteze. E perfect, domnule Rutledge! Trist și... fără speranță, într-un fel. Dar perfect.

Sy se uită la el, fără să înțeleagă ce făcuse.

— Mă bucur că v-am ajutat, Bliss. Și, din nou, mulțumesc

pentru sandvici. Și mă bucur... că ne-am cunoscut.

— Și eu, domnule Rutledge. Domnul să vă binecuvânteze și să vă protejeze, domnule. Să vă călăuzească în viața pe care v-a pregătit-o, împreună cu femeia care, îndrăznesc să spun, v-a captat nu numai atenția.

Sy râdea înaintând pe culoar. Așteptând să coboare, Sy auzi bărbatul fredonând încet în spatele lui o melodie pe care o recunoștea. Își aminti de tatăl lui și de el, la marginea lanului de porumb de la întorsura Olandezului. Din nou, își amintea versurile surprinzător de clar. Și, deși nu avea de gând să înceapă să cânte, Sy nu putu să nu se întoarcă pe loc.

— „Mila de sus strălucește”, spuse el, bucuros să vadă surprinderea lui Bliss, „trimisă de Dumnezeu. Noi, lumina Sa ca farul, s-o păstrăm pe mal mereu”.

Zâmbea. Se pare că totuși știu un imn. Un zâmbet îi deschise chipul bărbatului.

— M-ați făcut fericit, domnule. Eu *am scris* acest cântec. După ce am auzit despre un naufragiu într-o noapte fără stele. Dar... de unde îl știți?

Sy se întristă pe loc.

— A fost imnul preferat al tatălui meu, în ultimii ani.

Își feri privirea.

— Tocmai am trecut acum câteva minute pe lângă locul în care a murit, în accidentul feroviar de acum un an.

— De la întorsura Olandezului, adaugă Bliss, lumina dispărându-i din privire. Îmi amintesc că am citit despre accident în ziare. Atâția morți și răniți! Sincere condoleanțe, domnule Rutledge.

Sy îi mulțumi din cap și coborî, întrebându-se dacă atitudinea lui Bliss s-ar schimba, ca la ceilalți, dacă ar afla că tatăl său era mecanicul locomotivei nr. 1.

Bliss se apropie de el pe peron.

— Ați însuflețit inima unui biet compozitor de imnuri, aici de față. Vă rog, dați-mi voie să vă invit la cină. Aș vrea să îmi spuneți mai multe despre tatăl dumneavoastră, dacă ați

dori. Deși nu știu dacă vă interesează, știu pe cineva care a supraviețuit în acel tren, prin mila lui Dumnezeu. O femeie pe care am cunoscut-o în Ohio, la o întâlnire de biserică acum câteva luni.

Sy cedă la îndemnul din sufletul lui.

— Aș vrea foarte mult să iau cina cu dumneavoastră, dar eu fac cinste.

În seara aceea mai târziu, Sy se întoarse la hotel pe întuneric, după o discuție lungă cu Bliss. Se gândea la Alexandra. Știa că doarme deja la ora asta. Și că domnul White făcea probabil turul de seară al campusului, în rugăciune.

Îi spusese lui Bliss că tatăl său fusese mecanicul locomotivei nr. 1. Bliss îl ascultase cu atenție, fără urmă de judecată în privirea lui.

Orașul era liniștit pentru vineri seara. Odată ajuns în cameră, Sy nici nu mai aprinse lampa. Se dezbracă în fața dulapului, deschise puțin fereastra și se aruncă în pat, cearșafurile reci atingându-i plăcut pielea. Dar gândurile lui erau tot de-a valma.

Trebuia să se întâlnească separat cu cei trei investitori și să îi convingă să investească în proiectul Carolina de Nord-Virginia de Vest. Nu mai avea timp. Apoi, odată asigurate fondurile, avea să îl contacteze pe notarul din Charlotte și să îi spună să înainteze ofertele latifundiarilor.

Se întoarse pe o parte și se gândi din nou la ce îi spusese Philip Bliss. Domnișoara Riley Glenn. Spera că legătura dintre Bliss și femeia aceea să nu fie doar o coincidență. Așa ar putea obține răspunsurile pe care le căuta.

Fiindcă nu mai avea pe cine să întrebe. Și nici timp. Ploaia care cădea lin pe acoperiș umplea tăcerea, iar din depărtare mugetul slab și trist al unui tren se apropia de el, umplându-i odaia, copleșindu-l. Înghiți greu, gândindu-se la tatăl său și la onoarea pierdută, care tânjea să fie recăpătată. Cât de goale fuseseră ultimele două săptămâni

fără prezența Alexandrei. Nu ar fi putut spune de când, dar ea făcea parte acum din viața lui, iar gândul de a nu-și petrece restul vieții cu ea nu îl încânta deloc. Ea îi spusese că ținea la el ca prieten, dar el nu o crezuse.

Știa că era înțelept să îi acorde puțin timp și spațiu, ca să îi simtă lipsa, poate. Oricât de greu i-ar fi fost lui. Și totuși... hotărî atunci în inima lui că, orice ar fi aflat despre întorsura Olandezului, avea să găsească o cale de a-i cuceri inima Alexandrei.

Chiar dacă trebuia să dea tot ce avea pentru ea.

Capitolul 20

Strigătul surd, trist al unui șuierat de tren pătrunse prin fereastra deschisă a dormitorului Alexandrei. Poate era ora târzie, lumina palidă a dormitorului din barăcile dărăpănate sau loviturile picăturilor de ploaie de pe acoperiș, *pic! pic!*, dar sunetul îi pătrundea până în suflet.

Și îi dădea fiori reci pe spinare.

Stând tot în pat, distingea zdrăngănitul îndepărtat al unei locomotive. Închise ochii și se lăsă cuprinsă de amintiri, auzind ecoul exploziei care zdruncinase pământul vara trecută și odată cu el și lumea ei, din temelie. Înghiți în sec, văzând fața lui David atât de clar în mintea ei. Apoi trupul lui frânt, ars grav, în lanul de porumb, când trebuise să îl identifice în fața autorităților.

Respiră adânc și se ridică în capul oaselor, având nevoie să se miște, să își limpezească mintea. Ce bine că era vineri și avea tot weekendul la dispoziție ca să își pregătească orele de săptămâna viitoare.

O văzuse pe Mary în oraș recent, o întâlnire neașteptată, dar atât de bine-venită. Până când Mary îi adusese aminte de călătoria cu trenul pe care trebuia să o facă împreună, „în curând”. Alexandra îi răspunsese repede că postul de profesoară de la Fisk nu îi permitea să călătorească nicăieri prea curând. Un motiv destul de întemeiat.

Dar Mary știa adevărul. Și Alexandra. Va veni oare o zi în care va scăpa de frica aceea și va urca într-un tren?

Tânjind după o diversiune, se duse rapid spre desaga pe care Mary i-o împrumutase și vârî mâna după un exemplar al *Micuțelor doamne*. Lângă ea, văzu butelca. Ținând-o în mână, mângâie fluturii lucrați în relief în partea din față.

Voise să i-o dea înapoi lui Sy în prima seară în care venise la Fisk pentru lecție. Dar, în lumina evenimentelor acelei săptămâni uitase complet de el. Și nici nu se mai gândise la ea. Avea de gând să i-o dea înapoi cu prima ocazie. Bineînțeles că se întorsese deja, din câte știa ea. Doar că probabil era...

— Încă nu ai adormit?

— O... nu te-am auzit când ai intrat. Cum a fost ziua ta?

— Lungă, dar bună. Ella puse cărțile pe masă. Deci... încă nu i-ai dat-o înapoi?

Alexandra scutură din cap.

— Dar i-o voi da.

— Domnul Rutledge n-a mai fost pe aici de câteva săptămâni.

— A fost plecat din oraș. Dar ar trebui să se întoarcă din clipă în clipă.

Nerăbdătoare să schimbe subiectul, Alexandra vârî butelca înapoi în desagă.

— Cum a fost repetiția în seara aceasta?

— Bine. Mai repetăm câteva cântece. Două sunt imnuri. Ella își desfăcu șireturile ghetelor sale uzate, le puse lângă pat și se prăbuși pe saltea.

Alexandra se uită la ea.

— E semn bun pentru turneul care va avea loc până la urmă, ce crezi?

— Domnul White nu a spus încă nimic despre asta. Toți am decis să nu îl întrebăm. Mai bine să nu zgândărim roiul de albine, zise Ella. Am adus un ziar. E înăuntrul cărții de sus. E de câteva zile, dar tot sunt știri noi. Mi l-a dat o cântăreață aseară.

Alexandra îl luă și se așeză pe spate în patul ei cu găuri, căutându-și poziția confortabilă. Era un aspect de care îi era dor din vechea ei viață: să fie la curent cu ultimele evenimente, să citească despre ce se întâmpla până la capătul lumii. Dar nu era singurul, îi luase mai mult timp decât crezuse pentru a se acomoda cu viața modestă de la Fisk. Cât era de cald și înăbușitor în barăci acum, se gândea cu groază cum arătau iernile aici.

Se uită fugar pe prima pagină, surprinsă să vadă că titlurile nu erau atât de interesante. Verifică data ziarului, întrebându-se dacă mai citise numărul acesta vreodată. Dar nu îl citise. Numai că noutățile erau cam aceleași.

Frunzări paginile și se opri în fața reclamei care îi atrase atenția. Trase ziarul mai aproape ca să poată citi scrisul mai mic.

— Ce este? întrebă Ella ridicându-se în capul oaselor și începând să își desfacă nasturii cămășii.

— Poate o metodă de a mai strânge niște bani. Alexandra îndoii ziarul și îl ridică, indicând reclama cu degetul.

— „Cumpăr fier”, citi Ella cu glas tare, apoi se uită la ea. Și de unde propui să luăm noi două fier, domnișoară Jamison?

— Ei bine... mâine după cursuri, am putea merge pe marginea șinelor. Am văzut bucăți uzate de metal și chiar cuie zăcând de-a lungul lor.

Ella se încruntă.

— De când nu te-ai mai plimbat pe marginea acestor șine mai exact?

Alexandra se sforța să nu zâmbească.

— De vreo... treisprezece, paisprezece ani.

Bufniră amândouă în râs.

— Te asigur, Alexandra, că orice urmă de metal sau cuie a dispărut. Au fost deja luate de soldați sau de yankei. Dar apreciez ideea.

Alexandra puse ziarul înapoi pe masă. Încă ploua, dar ea mai ridică puțin fereastra, în speranța că o briză mai răcorea aerul lipicios din cameră. Se întinse la loc pe spate

în pat.

— Ți-a scris mama ta? o întrebă Ella puțin mai târziu, când se vârî în pat.

— Nu, dar ideea ta a fost nemaipomenită. Mult mai bună decât a mea. Sper că îmi va răspunde în curând.

O rugase inițial pe Ella să îi scrie mamei ei o scrisoare, în numele ei, știind că tatăl ei i-ar recunoaște scrisul, dar nu pe al Ellei. Ella îi sugerase, foarte înțelept, să trimită scrisoarea unei slujnice din casă, cu instrucțiuni ca mesajul să ajungă în siguranță la mama ei, în momentul potrivit.

Singura slujnică din casă care știa să citească era Melba. Alexandra o învățase cu mulți ani în urmă. De fapt, o învățase pe Melba, dar i se deschiseră ei ochii. Atunci își dorise Alexandra, pentru prima dată, să devină profesoară.

Trimisese scrisoarea săptămâna trecută, având încredere totală că acea femeie avea să facă lucrurile cum credea mai bine de cuviință. Spera doar ca tatăl ei să nu intercepteze corespondența slujnicei, cum făcuse cu a ei.

Ella suflă în lampă, iar Alexandra își aminti din nou cum dădea lampa mai mică la ea în dormitor, fără să fie nevoită să facă economie de gaz.

Dar aici, la Fisk, se economisea orice și tot nu se știa dacă va mai rămâne și pentru a doua zi. Ceea ce, pentru oamenii de aici, nu era un capăt de țară. Fiind misionari printre foști sclavi, erau obișnuiți cu traiul cumpătat. Asta nu însemna că le era ușor să facă sacrificii. Dar acum înțelegea mai bine cât de multe avusese cândva, cât de puțin conștientizase, deși avusese atât de mult, și cât de mult ar fi trebuit să aprecieze, dar nu o făcuse. Jura să schimbe acest lucru.

Își îndesă fața în pernă și simți o împunsătură. Strâmbându-se, își frecă obrazul, punând la îndoială decizia de a suplimenta penele cu paie.

Poate îl va întreba pe Sy despre fier. Sau... poate că trebuia să facă ce își promisese și să nu se mai gândească la bărbatul acela din...

Se ridică în capul oaselor.
— Ella! Ai adormit?
Așternuturile se foiră.
— Da...
— Știu de unde să luăm fier.
Se auzi un căscat.
— Chiar râvnești la el, nu-i așa?
— Serios, Ella! Aprinse un chibrit și apoi lampa.
Ella se întoarse încet.
— Îmi dau seama că ești serioasă, Alexandra, dar...
— Nu îmi vine să cred că nu m-am gândit până acum. Se
dădu jos din pat.
— Stai! ridică Ella mâna. Vrei să te duci *acum*? *Unde...* mai
exact?
Alexandra se așează la loc, întrebându-se cum va reacționa
Ella când îi va spune.
— Nu e departe de aici. E închis de mulți ani. Se
numește... dar dintr-odată nu mai era sigură că poate să
pronunțe. Porter...
— ... negustor de sclavi, continuă Ella.
— Da, zise Alexandra încet. Îmi aduc aminte, acum mulți
ani, după război...
Îi spuse Ellei tot ce citise în articolul din ziar.
— Au încă proprietar? Clădirea, pământul?
— Nu cred. Domnul Porter a murit acum mulți ani. Nu a
avut familie, iar clădirea a fost abandonată înainte să se
termine războiul. La fel și alte târguri de pe strada aceea.
Ella tăcu o clipă. Apoi întrebă:
— De unde știi că au rămas îngropate acolo?
— Nu știu, poate că au fost uitate.
Ella se uită la ea, scânteia unei posibilități strălucindu-i în
privire. E un singur mod în care putem afla.

Capitolul 21

A doua zi dimineată, după micul dejun, Alexandra se

întâlnea cu Ellà la hambarul grădinarului, așa cum stabiliseră. Nici zece minute mai târziu, ajunseră încă patru elevi pe care Ella îi chemase să le ajute. Vorbise cu Ella să aștepte până seara târziu, dar hotărâseră că cel mai bine era să înceapă căutările la lumina zilei, când se vedea bine. Alexandra spera numai ca tot acel efort să nu fie în zadar.

Dacă nu rămăsese nimic îngropat? Dacă cineva își amintise de acel articol din ziar și venise acolo înaintea lor? Dacă cineva din oraș îi vedea și li se împotriva?

Toate acele îndoieli îi treceau prin minte cu viteza luminii. Cu fiecare pas, Alexandra se ruga nu atât de mult să reușească ce își propuseseră, cât „să se facă voia Domnului”, așa cum se ruga Ella de fiecare dată.

Ella se asigură că DeWitt, Johnnie, Rodgers și Jeb, toți adolescenți bine făcuți, știau exact ce trebuie să facă, ca să nu fie nicio neînțelegere.

Căzură de acord fără ezitare.

Ella le împărți lopeți și mistrii, iar ei porniră la drum. Aerul fusese extrem de umed peste noapte, iar cerul anunța o zi mohorâtă. Când în final ajunseră la Porter, norii își dovediră amenințarea, se lăsă ceața și ploaia începu să mocnească ușor.

Cei șase stăteau în picioare, în fața tarabei.

— De unde începem, domnișoară Ella? întrebă DeWitt.

Ella făcu câțiva pași și vârî lopata în pământ.

— Hai să ne împrăștiem și să începem efectiv să săpăm. Dacă vi se pare că ați găsit ceva, strigați.

Alexandra făcu câțiva pași, îngenunche, vârî mistria, o scoase plină de pământ și o vărsă. Iar și iar. Părul jilav îi cădea pe frunte, iar ea îl tot îndesa înapoi pe spate.

După ce săpă cam o jumătate de metru fără niciun rezultat, se mută un metru mai încolo și începu să sape iar. Apoi, după câteva minute, făcu la fel. Așa cum făceau toți.

La câteva secunde, se uita să vadă dacă îi privea cineva din stradă, întrebându-se ce ar spune dacă s-ar apropia cineva și ar întreba-o ce făceau. Le-ar spune adevărul,

probabil: *Căutăm fier pentru a-i ajuta pe cei care au fost cândva în lanțuri.*

Săpa cu o putere și o concentrare de care nici nu știa că e capabilă. Când ajunse la a opta groapă, o dureau palmele și spatele.

— Domnișoară Sheppard! strigă un elev, încântat.

Alexandra se uită în spate și îl văzu pe DeWitt, singurul dintre cei patru elevi pe care îl cunoștea dinainte, cu un lanț în mână. Renunță la ceea ce făcea și li se alătură celorlalți. În curând, fiecare lopată și mistrie scotea fier după fier.

Alexandra prinse un lanț pe jumătate îngropat și trase de el, dar nici nu se clintea.

— Vin eu, domnișoară Jamison, spuse Jeb venind lângă ea. Dați-mi voie să vă ajut, duduie.

Trase și pământul cedă împotriva voinței lui.

— Să facem o grămadă aici, îi arătă Ella. Vom lua tot ce putem căra și apoi ne vom întoarce, dacă trebuie.

Alexandra pierdu noțiunea timpului săpând și scoțând din pământ cătușe și lanțuri ruginite, strânse acum într-o grămadă, lângă o groapă de cel puțin un metru și jumătate lărgime și peste un metru adâncime. Ploaia încetase, iar ceața se risipise. Soarele se căznea să tragă cu ochiul printre nori.

— Crezi că asta e tot, Jeb?

Ella stătea pe margine și se uita în jos, cu rochia jilavă și cămașa murdară. Jeb și DeWitt continuau să răscolească pământul săpat cu lopețile, până când DeWitt se întoarse, într-un final.

— Cred că le-am luat pe toate, domnișoară Sheppard. Nu par să mai fie.

— Bine, atunci, încuviință Ella. Hai să acoperim gropile la loc, să lăsăm cum am găsit. Apoi plecăm.

O oră mai târziu, gropile erau acoperite, iar soarele se arăta din ce în ce mai mult. Ella se întoarse, ridică un lanț ruginit din grămadă și îl puse în jurul gâtului ei firav. Câte

zile avea, Alexandra știa că nu avea să uite niciodată acea imagine! Cu ochii în lacrimi, văzu cum DeWitt, Johnnie, Rodgers și Jeb urmară exemplul profesoarei lor. Făcu și ea la fel, simțind că prietena ei o privea.

Lanțurile reci și dure se înfigeau în piele și în mușchi. Erau mult mai grele odată ce le prindeau și cătușele. Tinerii se grăbeau să ridice lanțurile și să le pună în jurul gâtului lor, parcă dorind să mai ia din povara pe care ea și Ella erau nevoite să o care.

Fiecare lanț cântărea câte două kilograme, poate chiar mai mult, după părerea Alexandrei. După ce aruncă vreo cinci după gât, lacrimile care, cu câteva momente în urmă, doar i se iviseră în ochi, acum îi curgeau șiroi. Nu atât de mult de la durerea fizică. Mai degrabă de la faptul că, în urmă cu doar câțiva ani, oamenii de lângă ea, acești oameni calzi, inteligenți și cu suflet, ar fi putut trece prin așa ceva. Din câte știa ea, chiar așa fusese.

Rodgers ridică ultimul lanț și ultimele cătușe, verigile grele depășindu-i deja umerii lați și scurgându-i-se pe ambele brațe.

— Astea sunt toate, domnișoară Sheppard.

— Slavă Domnului, șopti Ella, emoționată la rândul ei.

Se uită la ei pe rând, apoi la Alexandra.

— Să mergem acasă, prieteni.

Tinerii mergeau cu câțiva metri în fața lor, discutând și râzând, din când în când. Dar Ella mergea tăcută, neavând chef de vorbă. Așa că Alexandra lăsă tăcerea să domnească.

Străbătând orașul, trecătorii se uitau la ei. Alexandra era convinsă că vreunul va zice ceva. Dar cei mai mulți, după ce se uitau, își fereau rapid privirea. Iar ceilalți nu ziceau un cuvânt. Se uitau pur și simplu, sobri, la ceata incredibilă care trecea pe lângă ei, cu lanțurile care țineau isonul fiecărui pas.

Trecu o briză, făcând aerul mai ușor și mai răcoros decât înainte. Când Fisk apăru la orizont, fie de la soarele de

dimineată, fie de la semnele firave de toamnă, fie de la ceea ce tocmai făcuseră împreună, Alexandra văzu șirurile de barăci ponosite cu alți ochi. Nu mai păreau atât de ruinate. *Îți mulțumesc, Tată, fiindcă pot să iau parte la așa ceva.* Dar, pe cât de repede îi venise gândul de rugăciune, la fel de repede dispăru.

Fiindcă în fața lor se vedea o adunare de elevi, cu domnul White în mijlocul lor, de parcă i-ar fi așteptat. Pe fața omului se vedea îngrijorarea. Să fie totuși mânie?

Ella se uită la ea.

— E în regulă. I-am spus aseară despre planul nostru. A insistat să vină cu noi, dar l-am convins că e mai bine să rămână aici, în caz de ceva.

— Deci nu avem probleme?

Ella zâmbi gesticulând.

— Ce crezi?

Alexandra se uită și văzu elevii alergând înspre ei, cu domnul White în fruntea lor. În timp ce aerul se umplea de urale și strigăte, Ella o apucă de mână fără să zică nimic.

Sy se aplecă și se uită prin lentilele tripodului, apoi trase carnetul din buzunar și notă ceva.

— Arată bine, Ben.

Se dădu într-o parte și îi făcu semn inginerului de șantier să se uite prin lentile.

— Atenție la ridicătura aia din nord, da? Și apoi la unghiul din fața ei, înainte de a face curba spre pârau. Vreau o ridicătură moderată peste întinderea aceea, nu una care să îi arunce pe oameni în sus.

Ben râdea.

— Da, domnule Rutledge, așa vom face.

— Totul arată bine în rest. Și suntem în grafic.

Ben se uită la cerul senin de deasupra, fața sa bronzată stând dovadă zecilor de ani în slujba căilor ferate.

— Vremea pare să ne ajute, domnule. Ploile au cam plecat. Asta ajută mereu.

Dând să plece, Sy își aminti ce îi spusese Alexandra, să dea mâna cu un bărbat mai în vârstă, în semn de respect pentru vârsta lui. Întinse mâna spre Ben. Bătrânul se opri, zâmbi și îi întinse mâna la rândul lui.

— Vă sunt recunoscător, domnule Rutledge, pentru că mi-ați dat de lucru. E o slujbă bună. Așa ceva se găsește greu.

Sy îi strânse mâna și mai tare.

— Faceți treabă bună. De asta v-am angajat. Mă bucur că lucrați la acest proiect.

Bătrânul inginer de șantier îi zâmbi și se întoarse la treabă.

Sy urcă creasta, uitându-se în depărtare la muncitorii care deja puneau șinele. Și care se mișcau repede.

Se întorsese în oraș doar de trei zile, dar i se părea deja o lună sau chiar mai mult. Ce idee pe capul lui? Să îi dea timp Alexandrei să i se facă dor de el. Să fie departe de ea când era plecat din oraș era una. Însă nu cântărise bine cât de greu era să o țină la distanță, când era atât de aproape. Dacă nu ar fi avut atât de mult de lucru, s-ar fi afișat la Fisk din prima zi.

Măcar întâlnirea cu cei trei investitori, de ieri, decursese bine. Îl asiguraseră că vor lua foarte repede decizia, ceea ce era suficient pentru el. În clipa în care îi vor spune câți bani îi dădeau, avea să se ducă în Charlotte, să le facă ofertele proprietarilor care, dacă totul decurgea bine, le vor accepta fără rezerve, și construcția începea imediat. Trebuia să pregătească terenul înainte să apuce să înghețe pământul.

Călătoria aceea avea să îi ia cel puțin trei, patru săptămâni. Nu putea să plece din oraș din nou fără să o vadă. Era hotărât să îi dea timp. Simți cum îi încolțește un zâmbet. Dar dorul de ea era mai mare decât răbdarea lui.

Strigătul unui vultur îi ridică privirea. Se opri și urmări pe sub borurile pălăriei pasărea măiastră care zbura sub cerul

albastru, senin. O astfel de priveliște era obișnuită în Colorado.

Nu însă și aici. Și, deși era nerăbdător să vadă din nou munții, nu își îndeplinise obiectivul pentru care venise aici. Nici pe departe.

— Hei, șefu'!

Sy se întoarse și îl văzu pe Vinson mergând apăsător spre el.

— Generalul Harding a venit să te vadă. Dar mai întâi...

Vinson ridică un plic.

— Am primit o scrisoare de la Universitatea Fisk.

Sy încercă să citească emoția din ochii bărbatului, dar nu își dădea seama dacă e de bine sau de rău.

— Domnul cu care am dat interviu, domnul White, spune că pot să încep cursurile în ianuarie.

Lui Vinson îi tremura obrazul. Mai spune și că plata e aproape achitată.

— Știu că tu ai plătit. Dar nu pot să primesc.

Sy îl strânse de umăr.

— Ba poți. Fiindcă nu aș fi aici acum, Vinson, dacă tu și părinții tăi nu ați fi venit la mama și la mine, în iarna aceea. Am fi murit de foame sau de frig dacă n-ar fi fost familia ta.

Vinson îl luă în brațe, așa cum făcea tatăl lui cu ei amândoi când erau copii. Apoi, la fel de repede, se dădu un pas în spate.

— Vei fi mândru de mine... Sy.

— Știu, Vinson. Fiindcă tu nu poți face mai puțin. Ca să fie totuși clar...

Sy îl privea în ochi, încercând să schițeze un zâmbet.

— Tot mă aștept să supraveghezi Căile de Nord-Est. Va trebui să îți faci temele în timpul liber.

Sy se îndreptă spre trăsura lui Harding, auzind râsul puternic al lui Vinson în spatele lui. Nu știa ce îi rezerva viitorul lui Vinson sau dacă avea să se întoarcă în Vest după Fisk. Știa doar că nu îl putea ține pe loc. Oricât de mult ar fi depins de el.

— Domnule Rutledge!

Harding se dădu jos din trăsură.

— Domnule general! Ați venit să vedeți cum merg lucrările, domnule?

— Am venit să mă minunez, domnule Rutledge.

Sy schiță un zâmbet, strângându-i mâna.

— Suntem la câmpie acum, după cum puteți vedea. Ne mișcăm bine. Dar ne așteaptă dealurile și pâraul. Totuși, în ritmul acesta, vom termina în graficul pe care vi l-am dat.

— Asta vreau să aud, domnule Rutledge. Văd că s-a început lucrul și la halta Belle Meade. Când vă apucați de un proiect, îl luați în piept, cu zel. Admir asta la un bărbat.

— Mulțumesc, domnule general.

— Și vagoanele pentru caii mei de rasă? Ele în ce stadiu sunt?

— Aproape gata. Sunt în triaj dacă vreți să le vedeți.

— S-ar putea să trec pe acolo după-amiază, cât sunt încă în oraș.

Harding se întoarse spre trăsură și se opri.

— Eu și colegii mei am discutat să extindem șinele dincolo de halta Belle Meade pe pământul meu și al lor, spre Mississippi. Asta înseamnă multe șine, domnule Rutledge. Deși nu vom putea începe până în primăvară, după câte văd, cred că sunteți omul potrivit pentru acest proiect.

Sy știa că i se citea surprinderea pe față. Sperase să audă asta de la Harding, dar în niciun caz înainte să termine proiectul acesta.

— Mulțumesc, domnule general. Apreciez încrederea dumneavoastră.

Petrecând cu privirea trăsura care se îndepărta, Sy se minună cât de repede se aranjaseră lucrurile. Și că avea să stea în Tennessee mai mult decât se gândise. Dar îl durea cât de puțin contau toate acestea la gândul că Alexandra Jamison nu era lângă el ca să-i le poată împărtăși.

Se bucura că era miercuri seara. Însemna că nu avea treburi în bucătărie. Săptămâna asta învăța pentru examenul profesorilor. Ușa dormitorului se deschise brusc.

— Cred că va face anunțul!

Cu suflarea tăiată, Ella îi făcu semn Alexandrei spre ghetetele de la piciorul patului.

— Domnul White a rugat cântăreții să se strângă în biroul lui. Peste zece minute. Și vrea să vii și tu!

— Eu?

Ella încuviință din cap.

— Nici eu nu știu de ce. Probabil datorită sprijinului tău pentru Fisk. Și pentru el. Te apreciază, Alexandra. Mai ales după ce am făcut alaltăieri și pentru toate Bibliile și caietele pe care le vom cumpăra din vânzarea fierului.

Ella zâmbea.

— A spus că a găsit un domn dispus să vină, să ia fierul și să îl ducă la topit. Fără să ne ia niciun ban. Un alt răspuns la rugăciuni.

Alexandra încălță ghetetele și își legă șireturile cât de repede putu, apoi o urmă pe Ella pe hol. O luară împreună, grăbite spre biroul domnului White, unde ceilalți cântăreți se strânseseră deja și așteptau lângă biroul doamnei Chastain.

— Domnul White a spus să așteptăm aici, spuse Minnie Tate, cu încântare. Trebuie să apară.

Alexandra se uită în jur: îi cunoștea pe toți. Cei patru bărbați vorbeau împreună în șoaptă. Greene Evans, basul care lucra ca administrator de terenuri pentru a-și plăti taxa la Fisk, le făcu semn.

— Domnișoară Sheppard, aveți idee ce vrea să ne spună?

Ella scutură din cap.

— Nu mi-a spus absolut nimic.

Ascultându-i cum discutau despre posibilități, Alexandra observă ce tânăr cumpătat și destoinic era Greene. Spre deosebire de Isaac Dickerson, tot bas, dar mereu distrat, uneori chiar flușturistic. Isaac nu avea nevoie de pregătire

ca să țină un discurs, prin urmare predica deseori la capelă. Alexandra credea că știe Biblia cel puțin la fel de bine ca orice predicator din Nashville.

— Dacă domnul White dă undă verde turneului, credeți că părinții voștri vor fi împotriva? întrebă Thomas Rutling privindu-i pe rând în ochi.

Isaac dădu din umeri.

— E greu de spus. Dar știm cu toții că decizia a fost luată după multă rugăciune. Sigur știu și părinții noștri acest lucru.

Încuviințară toți din cap.

Phebe, care stătea lângă Ella, o privea gânditoare.

— Domnișoară Sheppard, zise ea șoptind, nu cred că tata mă va lăsa să merg în turneu. Chiar dacă domnul White îi va cere acest lucru.

— Phebe, obstacolul acesta îl vom depăși la momentul potrivit.

Phebe încuviință din cap, chiar în momentul în care sunetul unor pași le atrase atenția spre hol.

Domnul White își făcu apariția de după colț și le făcu semn să îl urmeze. Privirea lui obișnuită, rece, nu le spunea nimic. Se înghesuiră toți în biroul lui.

Alexandra constată cu surprindere că nu mai era nimeni altcineva. Nici președintele Spence, nici membrii bordului.

— Vă mulțumesc că ați venit la întâlnirea aceasta atât de târziu. White se duse în spatele biroului. Îmi pare rău că v-am întrerupt din studiu, dar... am încheiat o perioadă dificilă și chinuitoare în care am întors lucrurile pe toate părțile.

Strânse spătarul scaunului. Alexandra simți un gol în stomac. Judecând după fețele celorlalți, și ei simțeau la fel. Așadar, se terminase. Nu plecau în niciun turneu de strângere de fonduri? Era acesta începutul sfârșitului pentru Fisk? După numai cinci ani?

Dacă ea simțea eșecul, nici nu își imagina prin ce treceau ceilalți.

— După cum bine știți, eu și președintele Spence nu cădem de acord în privința ideii ca acest grup să plece în turneu. Nici membrii bordului Asociației Misionare Americane. M-am luptat cu argumentele personale și opiniile acelor bărbați în ore întregi de rugăciune.

Pe fața lui se citea ciuda.

— Numai pesimiști. Prea mulți care nu cred în puterea mare a lui Dumnezeu și care *refuză* să facă pașii ce se impun pentru salvarea acestei școli.

Alexandra simțea că îi arde sufletul.

— Și totuși, sunt aici să vă spun că, prin mila lui Dumnezeu și hotărârea indispensabilă a celor mai încăpățânate creaturi ale Sale, grupul Fisk *va merge* în turneu!

O clipă domni tăcerea. Nu mișca nimeni. Apoi Isaac Dickerson scoase un chiot înfundat, amuzant și toți începură să se îmbrățișeze bucuroși.

Alexandra se întoarse.

— Plecați în turneu, Ella! *Plecați!*

Ella radia.

— Dumnezeu e atât de bun! Fisk mai are o șansă.

Alexandra râdea și se uita în privirile acestor oameni extraordinari. Se bucura enorm că domnul White o chemase să fie martoră la acest moment minunat.

White ridică mâna.

— Mai am ceva să vă spun.

Grupul tăcu și ascultă atent.

— Am crezut mereu că această trupă este un agent uns de Dumnezeu pentru salvarea Universității Fisk. Acum vom face pasul hotărâtor care va dovedi acest lucru. În ciuda celor care încă nu sunt de acord cu asta și care au ales să nu ne sprijine, adăugă el. Vom merge înainte prin credință. Vom porni din Nashville către Nord cu trenul, la începutul lui octombrie. Având toată încrederea că Dumnezeu e Cel ce poartă de grijă, cred că periplul nostru din oraș în oraș va avea un mare succes.

Din nou, în încăpere se auziră șoapte de încântare, iar Alexandra era deosebit de bucuroasă pentru ei toți. Răspunseră încuviințând serioși din cap. La fel și ea. Apoi văzu surprinsă că domnul White se uita la ea.

— Domnișoară Jamison, eu și domnișoara Sheppard, asistenta mea, și toți cei de aici, suntem foarte recunoscători pentru toată contribuția adusă de dumneavoastră școlii noastre. Talentul dumneavoastră de organizare și conducere este exemplar, calități de care am avea nevoie foarte mare în acest proiect.

Alexandra zâmbi.

— Mulțumesc, domnule. Este o onoare să sprijin acest grup și turneul cu tot ce îmi stă în putință.

— Nici nu mă așteptam la altceva, domnișoară Jamison. Prin urmare, îmi face o deosebită plăcere să vă anunț că și dumneavoastră veți merge în turneu, ca însoțitoare a grupului. Vă veți ocupa de rezervările la tren, cazare și publicitate.

Bucuria se înteți. Alexandra simți felicitările pe spate. Dar zâmbetul îi pieri și inima începu să îi bată mai tare.

— Eu... eu... nu... înțeleg, domnule. Trebuie să fiu prezentă la ore și...

— Nu vă faceți griji, domnișoară Jamison! Cursul de inițiere pe care l-ați început se va termina până plecăm noi spre Cincinnati, în prima vineri din octombrie! Veți fi ambasadoarea Universității Fisk... și a domnului Iisus Cristos.

Încăperea se umplu din nou de încântare, dar Alexandra auzea deja scârțâiturile de metal și de așchii ale vagoanelor.

Capitolul 22

Alexandra nu știa ce să facă. Stătea la ușa biroului domnului White, cu noduri în stomac. La fel ca în urmă cu trei zile, când făcuse anunțul. Așteptase să vină sâmbăta ca

să aibă mai mult timp să stea de vorbă, spera ea.

Deși ce avea ea să-i spună nu dura mult.

Trebuia doar să găsească o cale prin care să îi spună că nu putea să meargă cu ei în turneu. Și de ce. Încercase de două ori să îi mărturisească Ellei, dar nu putuse. Chipul Sarei Hannah Sheppard ducându-și fiica în brațe la râu nu o lăsase. Ella trecuse prin încercări mult mai mari decât va avea Alexandra vreodată de îndurat.

Lăsă capul în jos, rușinată.

Dar *nu putea* să urce în tren. De câte ori se gândea la asta, transpira toată. Și singura persoană cu care ar fi vrut cel mai mult să vorbească, care ar înțelege-o, nu mai dăduse niciun semn de viață. Îi era dor de Sy mai mult decât ar fi crezut. Dar nici în fața lui nu i-ar fi ușor să își recunoască frica aceea paralizantă.

Strânse din ochi și bătu în ușă.

— Intră!

Păși înăuntru, iar domnul White își ridică privirea din hârtii.

— Bine ați venit, domnișoară Jamison! Am doar câteva clipe până la următoarea repetiție. Dar sunt toate pentru dumneavoastră. Luați loc dacă doriți.

Ea scutură din cap.

— Nu, pot să stau în picioare. Nu durează mult.

— Sună foarte bine pentru mine, zise el zâmbind. Și pentru programul meu încărcat. Se ridică de la birou și începu să strângă dosarele și să le vâre în geantă.

— Domnule White... nu mi-e ușor să vă spun, dar... înghiți în sec, nu pot să merg în turneu cu trupa. Aș vrea să pot...

Nu exagera. Ar fi făcut aproape orice ca să depășească frica.

— Mi s-a întâmplat ceva. Acum un an. Nu am spus nimănui de aici. Dar am rămas cu o frică mare de...

— Luați loc, domnișoară Jamison.

Tonul și privirea ferme nu acceptau niciun refuz, așa că se supuse.

— Poate nu vă dați seama, domnișoară Jamison, continuă

el, mutându-se pe partea biroului unde stătea ea. De fapt, știu sigur că nu. Dar și eu am fost cândva condus de frică. Am dat voie fricii să îmi spună ce să fac și ce să nu fac. Frica de eșec, de a nu mă ridica la nivelul așteptărilor mele și cu atât mai mult ale altora. Până când...

Îl opri scuturând din cap.

— Domnule White, apreciez că îmi spuneți toate acestea. Dar mie nu mi-e frică de eșec sau de părerea celorlalți. E... mai concret de atât. Și are gheare puternice.

El se uita fix la ea.

— Continuați.

— Mi-e greu să spun în cuvinte, răsese ea răsuflat. Dar motivul pentru care nu pot să merg în turneu e că...

Nu putea să scoată cuvintele pe gură. Parcă o mână invizibilă o strângea de gât. El se lăsă pe scaunul de lângă ea.

— Domnișoară Jamison, zise el cu glas blând, oricare ar fi motivul, vreau să știți că eu nu vă judec. Există un motiv pentru care Domnul le-a tot spus ucenicilor săi: „Nu vă temeți”. Fiindcă le era teamă. Așa cum ne e și nouă uneori. El știe, înțelege.

Ea încuviință din cap, gândindu-se la Ella, la Maggie, la Thomas, la George, la ceilalți cântăreți, elevi și profesori.

— Toți cei de aici au trecut prin încercări mult mai mari decât mine, domnule White. De aceea mi-e atât de rușine să vă spun. Să spun oricui.

— O, domnișoară Jamison... în privirea lui se vedea și înțelegerea, și blamul. Mă tem că Dușmanul v-a prins în cea mai înșelătoare, dar reușită minciună a sa. De nu știu câte ori am fost și eu prins în capcana sa.

Vedea în ochii lui o judecată limpede.

— Întotdeauna altcineva va suferi mai mult sau mai puțin decât dumneavoastră. Când crezi că cel care a suferit mai mult e, cumva, mai demn e o mândrie la fel de mare ca atunci când crezi că cel care a suferit mai puțin, după aprecierea dumneavoastră, nu e la fel de sfânt, spuse el

zâmbind. Numai Dumnezeu vede viața noastră de la început până la sfârșit și știe care e suferința mea sau a dumneavoastră. Numai El vede prin ce trebuie să trecem ca să semănăm mai mult cu Fiul Său și să ne pregătim pentru eternitate. Fiindcă, deși suntem cu toții ai Lui, nu suntem cu toții la fel. Așa cum am mai vorbit noi doi în acest birou.

Ea încuviință din cap și începu să se simtă mai relaxată.

— Acum, ați spus că ați pățit ceva anul trecut. Să începem de acolo. Așa cum e mai ușor să scoți o sămânță din pământ decât un stejar impunător, am aflat că e mai ușor să vorbești despre cauza unei frici decât de frica în sine.

Alexandra trase adânc aer în piept.

— Ați auzit de întorsura Olandezului, domnule White.

El încuviință din cap, sumbru. Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce mintea o ducea înapoi în timp.

— Am fost în trenul din Memphis. Cu logodnicul meu.

Îl trecură valuri de emoții pe măsură ce îi descria secunde, momentele, orele îngrozitoare ale acelei zile până la apusul ei; o privea înlăcrimat. Până la urmă, ușurată că îi spusese, ea oftă.

— Nu am mai urcat în tren de atunci.

Lăsă bărbia în piept și rămase așa mai mult timp, apoi își ridică privirea.

— O, dragă domnișoară Jamison. Până nu împărtășim astfel de momente, nu știm greutatea poverii pe care o poartă ceilalți, nu-i așa? îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră din ziua aceea și pentru durerea pe care o îndurați.

Ea încercă un zâmbet firav.

El se ridică.

— Știi acum de ce nu puteți să veniți cu noi în turneu.

Ea încuviință din cap, recunoscătoare că înțelegea. Se simțea mult mai ușoară.

— Ce cred că *nu știți* încă, domnișoara Jamison, e prețul pe care îl veți plăti dacă nu veți veni.

Deși vorbea sincer și apăsător, vedea înțelegerea din ochii

lui.

— Dumnezeu mi-a arătat acum mult timp că nu trebuie să las frica să mă controleze. Fiindcă puterea Lui extraordinară locuiește în mine. Aceeași putere care L-a înviat pe Cristos din morți, spune Cuvântul, locuiește și în mine, și în dumneavoastră pentru a duce la îndeplinire voia Lui minunată. Oricare ar fi aceea.

El întinse mâna după geantă, iar Alexandra se ridică în picioare, simțind din nou apăsarea în piept, mai grea decât până atunci.

— Încă o întrebare mai am pentru dumneavoastră, domnișoară Jamison. Și nu vă întreb ca să desconsider tristețea sau frica pe care le simțiți. Fiindcă ambele contează. Frica dumneavoastră e reală și justificată. Nu vă pot garanta că nu vă veți mai întâlni cu situații ca întorsura Olandezului. Aș vrea. Dar atunci... aș fi Dumnezeu. Și nu am cum, îi spuse el zâmbindu-i scurt. Întrebarea mea e simplă. Mă întreb și pe mine deseori când mi-e frică să iau o decizie sau să o iau într-o direcție... Mă îndeamnă Domnul să fac acel lucru?

Se uită în ochii ei.

— Dacă răspunsul este da, atunci eu și dumneavoastră nu putem decât să facem voia Lui. El e Olarul.

Deschise ușa biroului și se opri, schițând un surâs firav în colțurile gurii.

— Vedeți, cred că dacă Domnul îmi spune să trec printr-un zid, e responsabilitatea mea să mă arunc, iar a Lui să mă treacă în partea cealaltă.

Pierduse băătălia, dar se simțea mângâiată. Alexandra îl urmă pe hol. Se opri la biroul doamnei Chastain și scoase o foaie de hârtie din buzunarul hainei.

— Doamnă Chastain, trebuie să trimit un mesaj azi. Iar soția mea dragă are nevoie de niște tacâmuri pentru supă, de la măcelărie. E puțin cam bolnavă. Trebuie să merg la repetiție și nu voi mai ajunge înainte să închidă. Ați vrea să...?

— Mă duc eu, se oferi Alexandra, simțind nevoia să iasă puțin, să își întindă picioarele; să respire; și poate chiar să îl vadă pe Sy dacă îl găsea.

— Deci dumneavoastră personal ați făcut modificările la acest vagon de marfă, domnule Rutledge?

Generalul Harding măsura la pas interiorul vagonului renovat care îl transportase pe Enquirer cu săptămâni în urmă. Îl măsura centimetru cu centimetru.

— Da, domnule.

Sy privi pe furiș la ceasul din buzunar, fiindcă avea nevoie să facă niște cumpărături înainte să închidă și apoi să meargă la Fisk înainte să fie prea târziu.

Stătuse o săptămână întreagă, după ce se întorsese în oraș, fără să o vadă pe Alexandra. Reușise acest lucru deoarece în ultimele trei zile avusese numai probleme. Un pas înainte, cinci înapoi. Trebuise să scoată șinele și să le instaleze din nou, din cauza solului mai moale decât arătaseră testele. Materialele nu ajunseseră la timp. Comanda nu putuse fi recepționată. Una după alta.

Voia însă neapărat să bată palma cu Harding pentru târgul de mânji. Orice, numai să încheie afacerea.

Simțind că Harding îl privea insistent, se uită la el și își dădu seama că bărbatul îl întrebase ceva, iar el nu auzise decât jumătate.

— A... da, domnule.

Sy încuviință din cap, adunându-și gândurile.

— Încap cu ușurință șase boxe pe partea aceasta a vagonului pentru transportul mânjilor care merg la vânzare în Philadelphia și tot rămâne loc pentru stivuitoare, hrană, apă și altele, pe partea aceasta. Ați putea înghesui opt boxe, dar nu v-aș recomanda. Călătoria pe distanța aceasta e destul de grea pentru cai. Dacă îi înghesuim, le va fi cu atât mai greu.

Harding încuviință din cap.

— Sunt de acord, domnule Rutledge. Îmi place ce ați făcut. Dacă intră șase mânji într-un vagon, atunci voi avea nevoie de... cinci în total.

— Atât de multe?

Sy nici măcar nu încercă să își ascundă surprinderea.

— E vreo problemă?

— Nu, domnule. Mă gândeam doar cât de ocupați sunt armăsarii dumneavoastră de la Belle Meade.

Harding îi întinse mâna, râzând.

— Îmi place să fac afaceri cu dumneavoastră, domnule Rutledge.

— Vă mulțumesc, domnule. Sentimentul e reciproc. E o onoare că mi-ați încredințat proiectul dumneavoastră de cale ferată. Și cel cu mânjii.

— Și investiția mea. Să nu uităm.

Sy râdea.

— Nu, domnule. Nu uit.

— Cât despre mânji, unchiul Bob vorbește foarte frumos despre dumneavoastră, domnule Rutledge. Și e greu să îi câștigi încrederea.

Harding îi dădu binețe, iar Sy o luă spre oraș, nerăbdător să ajungă la Fisk înainte să se întunece. Dar cum intră în măcelărie, văzu că Fiskul venise la el.

Capitolul 23

Alexandra era a patra la coadă, la fel de frumoasă cum și o amintea. Sy dădu să se apropie de ea, dar văzu că o altă femeie mai tânără și mama ei, pare-se, se uitau la Alexandra. Simțea că o cunoșteau. Se dădu în margine, voind să le lase să o salute înaintea lui.

Dar Alexandra se întoarse și le văzu prima.

— Maribelle! Doamnă Johnson!

Radiind, se duse înspre cele două femei.

— Nu v-am mai văzut de câteva săptămâni. Ce mai faceți?

Femeia mai în vârstă îi aruncă o privire acră.

— Hai, Maribelle!

Trecu razant pe lângă Alexandra, ocolind-o. Fiica ei nehotărâtă se uita când la Alexandra, când la mama ei. Dădu să spună ceva, dar mama ei o privi și rosti printre dinți:

— Maribelle!

Fiica închise rapid gura și trecu grăbită pe lângă ea, lăsând-o pe Alexandra singură.

— Nu ne însoțim cu profesorii coloraților! spuse femeia mai în vârstă, aruncându-i o privire plină de ură Alexandrei.

— Dintre toate insultele la care au fost supuse familiile din Nashville... pufni și se întoarse spre teighea.

Dacă babeta ar fi fost bărbat, Sy știa exact ce ar fi avut de făcut. Dar cum era...

Durerea din ochii Alexandrei îi strângea stomacul.

Apoi, ea se întoarse și îl văzu. O clipă și se însenină toată. Apoi, la fel de repede, privirea i se întunecă. Dădu să pornească spre ea, dar privirea ei îi spunea să aștepte.

După ce doamna Johnson și fiica ei părăsiră măcelăria, se puse în liniște la coadă, iar Sy se duse lângă ea.

— Ziua bună, Alexandra, zise el încet, furându-i o privire. După asta, veneam la tine.

Se uită la el îndoindu-se.

— Când te-ai întors în oraș?

Întrebarea, de altfel simplă, suna dur. Simți că absența lui, conformă cu voința ei, într-un fel, o rănise. De-ar ști cât îl costase pe el!

— Acum o săptămână. Dar am fost foarte ocupat. Crede-mă, am vrut să...

— Vă servesc cu ceva, duduie?

Măcelarul aștepta în spatele teighelei. Alexandra făcu un pas înainte.

— Da, vă rog.

Se uită la carne, apoi la monedele din mână ei.

— Cât face o porție de tacâmuri pentru supă? Mai

împănate, dacă se poate.

— Am câteva pe care încă nu le-am dezosat. Vă costă cinci cenți bucata.

— Două aş vrea, vă rog.

Măcelarul îi împachetă tacâmurile, îi luă monedele şi se uită spre Sy.

— Aşteaptă-mă, îi şopti Sy când ea plecă spre uşă. Două tacâmurile şi pentru mine. La fel ca ale ei. Şi o jumătate de kilogram de cârnaţi de vară.

Sy îi arată măcelarului, uitându-se între timp peste umăr către Alexandra ca să se asigure că nu pleacă fără el.

— O jumătate de kilogram de brânză. La fel şi de pastramă.

Ea se trăsese într-o parte, cu spatele la clienţii care intraseră după ei. Sy plăti produsele, îi deschise uşa şi ieşi din măcelărie în urma ei.

— Îmi permiţi să te conduc? o întrebă, întinzându-i braţul.

După o clipă de ezitare, ea acceptă. Era mai bine decât nimic.

— Dar trebuie să trimit un mesaj prin telegraf pentru domnul White înainte de închidere.

O luară în direcţia aceea, iar Sy simţi că ceva fierbea în sufletul ei. Altceva decât absenţa lui. Ar fi vrut să încerce să o tragă de limbă, dar hotărî că era mai bine să vină la iniţiativa ei. După tensiunea pe care o simţea în ea, îi dădu douăzeci de paşi sau până în capătul străzii.

Apucă să numere până la şapte.

— Domnul White m-a rugat să merg în turneu cu cântăreţii.

— Deci, până la urmă, se duc? Ce veste minunată!

Se uită înspre ea.

— Sau nu vrei să mergi?

El îi căută privirea, dar ea refuza să se uite la el.

— La cât de mult ţii la Fisk, Alexandra, la cât de apropiată eşti de Ella, credeam că vei fi încântată.

— Sy... se opri şi îşi trase mâna. Nu îţi dai seama? Mi-e

groază să urc din nou în tren. Numai gândul mă paralizează.

Strânse tare din ochi.

— Deși vreau să ajut. Dacă aş putea să clipesc şi să ajung din oraş în oraş, aş face-o. Dar... scutură din cap.

Conflictul din sufletul ei era atât de clar, tensiunea atât de mare, încât se întrebă de ce nu se gândise până atunci că asta era problema. Dar cel mai important era că vorbea *cu* *eu*/despre asta. Nu, de fapt, urla.

Însemna că relaţia lor mai avea o şansă.

— Bineînţeles că eşti speriată, Alexandra. Când treci prin ce ai trecut tu! Eu doar am citit despre asta, dar tu ai fost acolo. Mi-aş face probleme dacă *nu* ai ezita să mai călătoreşti cu trenul. Când m-am întors din Memphis cu trenul şi am trecut pe lângă locul... acela, m-a trecut un fior prin tot corpul, uimit cât de repede se poate schimba viaţa. Stai liniştit de vorbă, citeşti ziarul, te uiţi pe fereastră şi dintr-odată...

— Lumea ta se răstoarnă cu totul şi odată cu ea, şi tu.

Se uită la el îndelung. Putea să jure că neliniştea ei se mai risipise.

— Mulţumesc, îi şopti ea. Pentru că mă înţelegi.

El îşi alege cuvintele cu grijă.

— Ai vorbit cu domnul White despre asta?

Ea încuviinţă din cap.

— În după-amiaza asta.

— Şi?

Ea îşi dădu ochii peste cap, apoi îl privi de parcă ar fi fost domnul George White în persoană.

— Mi-a spus ce îmi spune mereu. Că înţelege de ce nu pot. Dar m-a întrebat dacă *eu* înţeleg costul deciziei mele de a nu merge.

Se încruntă.

— Ştii cum e el.

Sy îşi reţinu un zâmbet.

— Dar?

— Dar tot îmi e frică. Și nu văd cum aș putea. Cum să nu mă duc? Îi voi dezamăgi pe toți.

O năpădiră lacrimile. Cât ar fi vrut să o consoleze!

— Știu cum facem... Săptămâna asta, într-o după-amiază, ce-ar fi să urcăm împreună într-un tren? Staționat. În triaj, adăugă el repede. Apoi, îl rog pe Carson, mecanicul nostru de locomotivă, să ne plimbe puțin. *Încet*, pe-aproape. Pe șinele care înconjoară triajul. De aici, o luăm pas cu pas. Săptămâna viitoare putem merge de două ori, dacă vrei. Și luna viitoare toată. Cum ți se pare?

— Parcă ai încerca să mă convingi să fac ceva ce nu vreau să fac, fără ca eu să mă prind.

El zâmbi. *Ce femeie!*

— După ce terminăm cu telegraful, ne întoarcem la Fisk. Poate luăm niște grătar pe drum.

Ea încuviință din cap.

— Mi-a fost dor de tine, Alexandra, spuse el încet.

Parcă stătea să plângă iar. Dar nu plânse.

— Și mie mi-a fost dor de tine, îi șopti ea, puțin reținută. A... vârî mâna în buzunarul rochiei și scoase butelca. Am tot vrut să ți-o dau înapoi.

Sy se încruntă.

— Dar ți-am dat-o cadou. Nu îți place?

— Nu contează dacă îmi place sau nu. Ți-am mai spus, nu se cade.

— Deci... îți *place*.

— Sy.

Ea se opri. El o privi fix.

— Te rog, ia-o.

O luă fără alte comentarii și o vârî în buzunarul cămășii. Ea zâmbi, surprinsă de-a dreptul.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Își continuă drumul spre agenția de telegraf.

— Ai aflat ceva în Memphis? Îl întrebă ea.

— Nu, din păcate. Dar, când mă întorceam în Nashville,

am cunoscut pe cineva în tren. Datorită ție, aş putea spune. Și a învățăturilor tale despre reciprocitatea sudistă.

Ea râse, iar sunetul acela, plăcerea pe care o simțea să fie din nou în compania ei îi făceau o bucurie pe care nu ar fi putut-o exprima în cuvinte. Îi spuse despre cum îl cunoscuse pe Philip Bliss.

— Când să ne dăm jos din tren, l-am auzit fredonând un cântec, pe care am aflat că l-a compus chiar el. Știu imnul, fiindcă a fost...

Își dădu seama că era pe cale de a spune ceva foarte personal despre tatăl său. Și nu știa cum va reacționa ea, în circumstanțele date.

— Ce? întrebă ea încet.

— Fiindcă a fost preferatul tatălui meu.

Se opri și își ridică privirea spre el, blândețea din ochii ei trădând un amestec de înțelegere și nelămurire.

— Ce imn?

El îi spuse, iar ea încuviință din cap, atingându-i brațul.

— Știu cântecul, Sy. „Lăsați lumini pe pământ să ardă”, repetă ea. E frumos. Iar versurile... sunt atât de intense.

Cu un sentiment de recunoștință pe care ea nu avea cum să îl înțeleagă, îi luă mâna, i-o vârî în cotul lui îndoit și își continuă drumul.

— Printr-o coincidență, care sper să fie providențială, domnul Bliss cunoaște o supraviețuitoare a accidentului și a fost de acord să încerce să dea de ea și să vadă dacă ar vrea să stea de vorbă cu mine.

— Sună promițător. Se uită la el. A fost în nr. 4 sau în nr. 1?

— În trenul nr. 1, zise el încet, simțind cum îl strângea de braț.

Deschise ușa agenției, iar ea intră. Nu era coadă, așa că se duse direct la tezghea.

— Domnule Rutledge?

Sy se uită spre funcționar și văzu că era același cu cel care îl ajutase cu o zi în urmă.

— Avem două telegrame pentru dumneavoastră, domnule. Ne pregăteam să vi le aducem la hotel.

— Mulțumesc mult. Sy deschise primul plic, citi repede mesajul furnizorului și simți frustrarea de dimineață. O livrare amânată? Asta însemna alt drum la Memphis pentru îndreptarea lucrurilor. Dacă nici așa nu rezolva, trebuia să găsească alt furnizor. Fiecare zi de amânare însemna că proiectul Belle Meade întârzia din ce în ce mai mult.

Deschise al doilea plic. Văzând numele lui Philip Bliss, o citi grăbit.

Doamna Glenn grav bolnavă. Punct. Nu mai are mult. Punct.

— Sper că nu sunt vești rele, Sy.

Își ridică privirea și văzu îngrijorarea Alexandrei.

— Din păcate, sunt. Două. O livrare amânată pentru proiectul Belle Meade. Și un bilet de la domnul Bliss. Supraviețuitoarea despre care tocmai ți-am povestit... e grav bolnavă. Bliss spune că nu mai are mult timp.

— Deci... trebuie să pleci iar din oraș.

Dezamăgirea din glasul ei îi străpunse inima. Mai ales că doar ce îi promisese că o va ajuta să își depășească frica.

Vârî telegrama în buzunar.

— Când se pleacă în turneu?

— E în regulă, Sy. Știu că ești ocupat. Ai responsabilități și...

— Când, Alexandra?

— În prima săptămână din octombrie.

El oftă. Mai aveau o lună, dar tot îi părea rău să anuleze oferta pe care i-o făcuse pentru săptămâna viitoare. Dacă amâna prea mult, poate că hotăra între timp să nu mai plece. Totuși, poate reușea să găsească altă soluție.

— Ai văzut vreodată un vagon de lux Pullman?

Capitolul 24

Ajunseră în gară și traversară peronul spre triaj. Spre

încântarea lui Sy, în agenția de telegraf, Alexandra acceptase cu jumătate de gură provocarea lui, dar cu o înțelegere foarte clară: putea să se răzgândească oricând și să renunțe la înțelegerea lor, dar tot vedea cel mai nou vagon de lux Pullman, decuplat și staționat în triaj.

Știa să negocieze, nu putea contesta. Însă acum era pe domeniul lui.

Fluieră și auzi un lătrat în depărtare. Apoi se încordă tot. Ducele apărură ca un glonț de după un vagon de pasageri și veni direct la el. Sy aruncă desaga și prinse copoiul în aer.

— Bună, băiete!

Sy primi afecțiunea patruipedului în râsetele Alexandrei. După o clipă, îl puse pe Duce jos, iar câinele se rostogoli pe spate. Sy îl mângâie pe pânțele.

— Cerule, de când ești plecat?

— De la șapte azi-dimineață.

Alexandra scutură din cap.

— Cum face când ești plecat mai multă vreme? O săptămână sau două?

— Atunci e de-a dreptul încântat.

Ducele veni fericit înspre ea, iar ea, râzând, se aplecă și îl mângâie pe cap.

— Cine are grijă de el când ești plecat din oraș?

— Vinson. Care îl și răsfăță de pomină. Atunci, îi aduc din când în când ceva. Ca să nu mă uite.

Zâmbind, Sy apucă desaga, desfăcu un os și i-l aruncă patruipedului, care îl prinse în aer.

— Salutare, șefu'!

Sy își ridică privirea și îl văzu pe Vinson apropiindu-se de ei. Vinson dădu din cap spre Alexandra.

— Domnișoară Jamison. Mă bucur să vă văd din nou, duduie.

— Și eu mă bucur să vă văd, domnule Vinson. Am auzit de la domnul White că trebuie să vă felicit.

— Da, duduie. Din ianuarie mă voi înființa în clasa dumneavoastră. Gata să învăț.

— Abia aștept. Deși presimt că nu veți zăbovi prea mult pe lângă mine. Domnul White spune că rezultatele testărilor la examenul de admitere sunt dintre cele mai mari posibile.

— Mulțumesc, domnișoară Jamison. Poate ar trebui să îi spunem domnului White să verifice testele.

Vinson râdea.

— Ce zici, șefu'... Carson aproape e gata cu reparațiile locomotivei trenului Nr. 2. Spune că merge ca gândul și ca vântul. Și noul Pullman. Încă nu l-am cuplat, dar o vom face mâine dimineață.

— Bine. De aceea am venit. Și pentru a face o mică plimbare.

Sy se uită înspre Alexandra. Care se uită brusc înspre el.

— Sau poate nu. Vom vedea.

— O, vă va plăcea Pullman, domnișoară Jamison.

Vinson se aplecă și îl bătu ușor pe Duce.

— E o frumusețe! Nu există condiții mai bune de călătorie decât într-un Pullman.

Alexandra zâmbea, dar Sy simți că nu mai era deloc sigură. Mai bine să grăbească puțin lucrurile, până nu se răzgândea de tot.

— Vinson, mai mergi la Fisk în seara asta, da?

— Da, domnu' șef. Am treabă acolo.

Sy știa prea bine că nu avea nicio treabă. Decât dacă tânăra pe nume Lettie era treaba lui.

— Dacă nu te superi, domnișoara Jamison trebuie să ducă ceva domnului White pentru cină, iar noi nu ajungem până atunci acolo.

— Vi-l duc eu bucuros, domnișoară Jamison.

Vinson se opri încruntat.

— Sunteți foarte de treabă, domnule Vinson. Mulțumesc.

Îi dădu plasa de la măcelar.

— Șefu', Pullman e în spate, pe linia nr. 3.

Sy încuviință din cap.

— Vinson... aș aprecia dacă i-ai spune domnului White că domnișoara Jamison e cu mine și că o voi aduce eu direct

acasă.

Sy o luă pe calea cea mai lungă care ducea în spatele triajului. Era mai liniște, departe de trenurile care veneau și plecau. Astfel, Alexandra nu era nevoită să treacă peste sistemele de cuplare și peste șine în ghetetele ei cu tocuri.

Se uită peste umăr ca să se asigure că Ducele venea după ei, știind că oasele proaspete îi puneau uneori la încercare loialitatea copoiului. Dar câinele era pe urmele lor, cu osul între dinți.

— Cum merg lucrările la șinele domnului Harding, Sy? Cu atâtea livrări amânate?

— În general, merg bine. Am făcut progrese mari, am împărțit șinele și drumul pe tronsoane. Iar el e mulțumit, ceea ce spune multe.

Se opri și îi întinse mâna protectoare.

— Ai grijă aici. Pietrișul e alunecos. Legat de vizitarea noului Pullman *după* plimbare... Ai urcat vreodată într-un vagon de lux?

— Da. Dar nu în cele noi. De fapt... îl cunosc pe domnul Pullman. El și tatăl meu sunt colegi, într-un fel. Au investit împreună în anumite proiecte și au făcut parte din mai multe borduri private. Dar asta a fost cu mulți ani în urmă.

Dădură colțul, iar Sy îl zări pe Carson înainte, conversând cu un muncitor lângă locomotivă. Dar nu cuplaseră niciun vagon de pasageri, cum crezuse el. Se uită la șinele de dincolo de schimbarea macazului și nici acolo nu era niciun vagon de pasageri.

— Mă aștepți aici? o întrebă el.

Ea dădu din cap, iar el fugi spre Carson și îi spuse ceva repede, apoi se întoarse.

— Carson spune că ne încadrăm perfect. Ești gata?

Alexandra scutură din cap că nu.

— Ba... da.

El zâmbi și îi întinse mâna. Privindu-l razant, atât de grăitor, ea îl luă de mână și i-o ținu strâns, cu toată puterea ei. El hotărî repede că se putea obișnui, fără probleme, cu

senzația aceea.

O îndemnă înainte, sperând că instinctele lui îl învățau de bine. Simțea cum o părăsea deja curajul.

Se aplecă spre ea.

— Voi fi cu tine la fiecare pas. Dacă vrei să te dai jos, ne vom da jos. Chiar înainte să pornim.

Ea încuviință din cap.

— Sunt bine.

Dar puterea cu care îl strângea de mână îi spunea altceva.

Sy o ademenea ușor. Dar, când îl văzu pe Carson stând în picioare pe treptele locomotivei, cu casca de mecanic pe cap, gata să îi salute, se trase în spate.

— Nu ai spus că mergem în locomotivă!

— Știu. Fiindcă am crezut că va fi cuplat vagonul de călători. Dar, Alexandra... cred că pentru tine e și mai bine așa. Călătoria în locomotiva unui tren e unică. Acolo am descoperit eu, acum mulți ani, că vreau să lucrez la căile ferate.

— Nu! scutură ea din cap.

El își strecură mâna pe după umerii ei.

— Știu că nu așa am vorbit. Dacă vrei să te întorci chiar acum la Fisk, așa vom face. După ce vom vedea trenul Pullman, așa cum am promis.

El zâmbea.

— Dar din locomotivă vei avea altă perspectivă. Care va înlocui scena care te bântuie în ultimul an. Vagonul de călători nu ar avea același efect. Ai încredere în mine, te rog, îi șopti el.

Lividă la față, se uita la bestia de fier de parcă era gata să treacă peste ea.

— Nu pot.

— Asta e diferența, Alexandra. Eu știu că poți.

Îi îndreptă blând fața către el.

— Dacă nu mergi în turneu, se va oferi altcineva și va face ceea ce domnul White ți-a încredințat ție. Cred că va veni o vreme, poate în curând, poate peste câțiva ani, când te vei

uita în urmă și îți vei dori să fi fost cu ei. Atunci vei realiza că ai fi avut puterea necesară. Doar că trebuia să o găsești.

El îi zâmbi.

— Ca împărăteasa Estera.

Ea se încruntă și strânse din ochi.

— Îți spun eu ce aș vrea acum, Syllas Rutledge. Aș vrea să nu fi fost niciodată la concertul acela.

El râse, surprinzând umorul de pe chipul ei, care pieri rapid.

— Bine ați venit, duduie! strigă Carson peste zgomotul de pistoane și răgetul cazanului.

Sy urcă repede treptele, urmat de Duce și îi întinse mâna Alexandrei. Se uită la el, îngrozită. Dar hotărăște.

Alexandra făcuse ochii mari la mâna întinsă a lui Sy, dorindu-și și să o prindă, și să se întoarcă să fugă, fără să se mai uite înapoi.

Trebuie să te întrebi... mă îndeamnă Domnul să fac asta? într-o clipită, evenimentele din ultimul an îi zburară prin fața ochilor. Acum un an, nu și-ar fi imaginat că va fi profesoară la Universitatea Fisk. Că Dumnezeu îi va da curajul să depășească obstacolele pe care le întâlnește și că va găsi atâta împlinire în viața ei, după ce fusese atât de pierdută.

Conștientizând răspunsul la întrebarea domnului White, simți dintr-odată că zbaterea din sufletul ei are un singur sens și apucă mâna lui Sy cu toată forța. El o trase lângă el și îi cuprinse mijlocul cu brațul.

— Se pare că suntem gata de drum, Carson!

Capitolul 25

O săptămână mai târziu, Alexandra încă simțea forța agitată de sub picioarele ei și bubuitul locomotivei în mersul ei nestingherit. Crezuse că va cădea din picioare. Dar nu se întâmplase. Poate fiindcă Sy o ținuse de mijloc, lipită de el, o altă senzație pe care încă o trăia și care, într-un fel, se

dovedise mai puternică decât locomotiva.

— Te descurci foarte bine, îi striga el, cu glasul sufocat de zgomotul locomotivei și de răgetul cazanului, în timp ce dihania de fier înainta fumegând și mai hotărâtă.

Se ținuse de el și de tren cu pumnii strânși. Palpitant, terifiant! Unic. O trecuseră toate senzațiile posibile. Se bucura că reușise, dar se și întreba dacă va mai putea urca data viitoare.

Ușa biroului domnului White se deschise, iar ea se ridică în picioare, cu stomacul în noduri. Fiind sâmbăta dimineața, în birou și în barăcile profesorilor domnea liniștea.

El îi făcu semn.

— Domnișoară Jamison, suntem gata.

Suntem? Alexandra se ridică, având încă impresia că trebuia să dea examenul numai cu el. Orice clipă liberă pe care o avusese în ultimele săptămâni o folosisese să se pregătească la diverse materii pentru acest test. Sy plecase la Memphis sâmbătă după-amiază, după ce îi oferise micul dejun în oraș. Deși îi părea rău că plecase, valorificase fiecare clipă fără el ca să învețe.

Nu înțelegea ce se întâmplase, dar luaseră lucrurile exact de unde le lăsaseră în seara în care se furișaseră să asculte cântăreții. Iar ea era mulțumitoare.

Se rugă din nou să ajungă la timp la domnișoara Glenn, supraviețuitoarea accidentului feroviar. Și ca femeia să dețină informații care să îl ajute pe Sy să descopere adevărul și să spele numele tatălui său. Cu siguranță întâlnirea lui Sy cu domnul Bliss în trenul de Memphis nu fusese o coincidență. Și nici faptul că Bliss era autorul imnului preferat al tatălui său.

Cu cât se uita în trecut la zilele și anii care treceau, cu atât mai mult îl vedea pe Dumnezeu la lucru în retrospectivă, acolo unde nu îl intuise pe moment. Spera ca drumul la Ohio, în care Sy avea ocazia să o cunoască pe domnișoara Glenn, să fie un astfel de moment pentru el.

Intră în biroul domnului White și o văzu pe domnișoara

Frieda Norton stând aproape ca un soldat în spatele biroului lui. Profesoara, care avea experiență de predare de 26 de ani, o salută solemn din cap. Deși Alexandrei îi plăcea de ea, o și intimidă. Simțea că domnișoara Norton nu era convinsă de calitățile ei de dascăl. Într-o oarecare măsură, Alexandra nu o contrazicea. Mai ales când era vorba de matematica avansată. Nu era punctul ei forte.

Voia să se descurce bine la test. Nu numai pentru ca domnul White să nu regrete că o angajase, ci și pentru că Ella să fie mândră de ea. Ella avea o încredere de neclintit în abilitățile ei, iar Alexandra voia să îi merite încrederea.

— Bună dimineața, domnișoară Jamison.

Domnișoara Norton salută din cap. Alexandra zâmbi.

— Bună dimineața, domnișoară Norton.

— Sper că sunteți pregătită pentru examene.

Alexandra se uită de la unul la altul.

— Examene? Adică... nu dau doar un examen?

Profesoara mai în vârstă își trase umerii în spate. Alexandrei i se păru că zărește la ea un zâmbet firav, dar își dădu repede seama că se înșelase.

— Dacă îmi permiteți, domnișoară Jamison.

Domnișoara Norton o țintui cu privirea.

— E deosebit de important să evaluăm capacitățile cognitive ale unui candidat înainte de a-i permite să formeze și să influențeze viața elevilor Fisk. După cum știți, de obicei facem acest lucru înainte de angajare. Cu toate acestea, domnul White a făcut o excepție pentru dumneavoastră, ceea ce intră în competențele dumnealui. Acum, întorcându-ne la afirmația mea de la început... sper că sunteți pregătită pentru examene.

Alexandra clipi, simțind clar aprobarea din tonul femeii.

— Da, domnișoară Norton. Cred că... sunt pregătită.

O, dacă pica? După atâtea seri târzii în care Ella îi pusese întrebări din mai multe materii!

Domnul White îi făcu semn să meargă la masa de lângă fereastra deschisă. O briză de toamnă flutura draperiile.

— Puteți sta aici, domnișoară Jamison. Domnișoara Norton va supraveghea examinarea care va dura șase ore și care va fi notată de mai mulți angajați ai școlii noastre.

Examinarea care va dura șase ore? Alexandra înghiți în sec. Nici nu visase că examenul pentru profesorii debutanți era atât de solicitant. Își dori din nou să fi putut urma o școală de stat. Dacă ar fi știut la ce să se aștepte, s-ar fi pregătit mai bine și poate că nu ar mai fi avut atâtea emoții.

Scăpă de gândul acesta la fel de repede cum venise. Învățase cât de mult putuse în timpul pe care îl avusese. Ba mai mult, știa ea mai bine că, dacă *ar fi* știut că urma să dea mai multe examene, s-ar fi îngrijorat și mai rău.

— Eu voi veni din când în când, continuă domnul White. Domnișoara Norton știe de unde să mă ia dacă apar probleme.

Domnul White închise ușa în urma lui, iar Alexandra luă loc. Își scoase creioanele ascuțite din trăistuță, în timp ce domnișoara Norton scoase un teanc de foi dintr-o geantă de serviciu, din piele.

— Așa cum a spus domnul White, sunt șase examene, domnișoară Jamison. Aveți o oră ca să completați toate răspunsurile. Nicio secundă în plus. Când am spus „Creionul jos”, trebuie să lăsați instrumentul de scris pe masă și să așezați mâinile în poală. Ați înțeles?

Alexandra încuviință din cap, simțind noduri în stomac

— Da, domnișoară Norton.

Pot să fac asta. Pot să fac asta. Repeta întruna propoziția, parcă după Sy: *Poți să faci asta. Alexandra. Știu că poți.* Făcându-și curaj cu el, se îndreptă de spate.

— Primul examen, domnișoară Jamison, i se adresă domnișoara Norton punând testul cu fața în jos, pe masa din fața ei, este la matematică avansată.

Dintr-odată, îi pieri orice curaj.

Sy bătu în ușa casei din scânduri, iar ușa scârțâi din balamale când o atinse. Trecu o clipă și verifică din nou adresa pe care i-o dăduse Philip Bliss: East Main, nr. 121.

Se uită la ceasul de buzunar. La 17:30 trebuia să ajungă la trenul de Nashville, după ce trecea pe la hotel. Era deja plecat din Nashville de două săptămâni și era nerăbdător să se întoarcă la proiectul său de la Belle Meade. Dar mai ales la Alexandra, ca să îi dea ce văzuse în vitrina unui magazin, cu câteva zile în urmă. Îi spusese că nu se cădea ca un bărbat să îi ofere cadouri unei femei. Dar nu credea că pe acesta îl va refuza.

Îl surprinsese cât de bine se descurcase în locomotivă în ultimul weekend, deși îi luase vreo două zile să se vindece de rănilile pe care i le lăsaseră unghiile ei în carne. Zâmbi, gândindu-se ce ar fi zis ea dacă l-ar fi auzit.

Bătu din nou la ușă, mai tare de data asta, amintindu-și din telegramă cât de grav bolnavă era domnișoara Glenn. Spera că nu ajunsese prea târziu. Înainte de vizita de azi, se asigurasă că Bliss îi spusese cine era și că tatăl său fusese mecanicul trenului nr. 1. Bliss îi trimisese mesaj că domnișoara Glenn tot voia să îl cunoască.

În seara în care luase cina cu Bliss, acesta îi spusese că fusese în al doilea vagon de foști sclavi al trenului nr. 1 și că avusese mai multe răni. Era un miracol că supraviețuise. Mulți muriseră.

Nu răspunse nimeni. Oftă, dând să plece.

— Așteptați! Vin imediat!

Sy se întoarce și ușa se deschise.

— Domnule Rutledge!

— Domnule Bliss?

Sy se uită nedumerit la el.

— Nu am știut că veți fi aici.

— Intră, îi făcu Bliss semn. Nici eu nu am știut, până când biserica Avondale de aici, din oraș m-a invitat la un concert. Știind că veți veni, m-am urcat în tren de dimineață și am

venit mai devreme. Minunile lumii noastre.

Încântat să îl revadă, Sy dădu mâna cu el și intră în casă, simțind aroma îmbietoare de cafea. Bărbatul era mereu într-o dispoziție senină. Ceea ce l-ar fi deranjat, dacă Bliss nu ar fi fost atât de cald.

— Spuneți-mi, domnule Rutledge, ați aflat ceva nou?

— Vă rog să îmi spuneți Sy. Nu, din păcate.

— Iar tu mie Philip. Îmi pare rău. Dar nu fi descurajat. Încă mă rog să găsești răspunsuri. Mai mult decât orice însă, mă rog să găsești pacea adevărată, Sy. Fiindcă răspunsurile te pot dezamăgi, dar pacea niciodată.

Sy simțea siguranța din vocea bărbatului și își dorea să dea dovadă de același optimism.

— Ai terminat cântecul?

Bliss zâmbea.

— Da. Dar va trebui să vii la biserică dacă vrei să îl asculți.

Râdeau amândoi.

— De fapt, partitura e la tipografie acum. Îl voi ruga pe editorul meu să îți trimită un exemplar când e gata, dacă vrei.

Sy încuviință din cap.

— Aș aprecia. Și când vii în Nashville la întâlnirea de rugăciune, Bliss, dă-mi de știre. Mi-ar plăcea... să vin și eu.

Bliss îl privi în ochi, apoi zâmbi.

— Așa voi face, Sy. Iar Lucy îți va pregăti o salată de pui!

Râseră din nou, apoi se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Domnișoara Glenn e nerăbdătoare să te cunoască, Sy. Cred că nu a plecat încă dintre noi tocmai din acest motiv. Femeia care are grijă de ea a ieșit la o plimbare. Vom fi doar noi trei. Hai să te prezint.

Sy îl urmă pe Bliss pe un hol îngust, uimit cum îl cunoscuse pe acest bărbat. După atâtea jocuri de noroc, Sy știa să cântărească șansele. Știa că șansele să-l fi cunoscut pe Bliss în tren în ziua aceea erau inexistente. În ultima perioadă îi era clar acest lucru. Omul care compusese imnul preferat al tatălui său? Care știa o supraviețuitoare a celui

accident? El și Bliss în același tren, același vagon, față în față. Nu fusese coincidență.

Sy simți un îndemn.

Dimineața când mă scol, dimineața când mă scol.

Dimineața când mă scol, eu îl vreau pe Iisus.

Puteți lua voi restul... eu îl vreau pe Iisus.

Cât de des îi reveniseră aceste cuvinte în inimă, împreună cu amintirea nu numai a vocilor cântăreților de la Fisk, ci mai ales a convingerii din spatele cuvintelor pe care le cântau. Îl copleșise, cu mulți ani în urmă, realitatea că Atotputernicul îi știa numele. Dar mai ales când înțelesese, mai târziu, că Iisus știa totul despre viața lui, despre afacerile lui și tot ce avea pe suflet.

În loc să îl deranjeze, așa cum se întâmplase când era mai mic, Sy găsea mângâiere și voia mai mult din ceea ce avea Philip Bliss din belșug.

La capătul holului era o ușă deschisă. Bliss îi făcu semn lui Sy să îl urmeze în dormitor. Sy intră și, deși nu știa ce urmează, nu se așteptase la așa ceva.

O tânără negresă stătea proptită în pat, sub multe așternuturi; îi zâmbi când intră. Sau așa i se păru. Cicatricile de pe fața ei îl împiedicau să își dea seama.

— Domnișoară Riley Glenn, aș vrea să vi-l prezint pe domnul Syllas Rutledge. Domnule Rutledge, domnișoara Riley Glenn.

Pentru început, Sy își găsea cu greu cuvintele.

— E o onoare să vă cunosc, domnișoară Glenn.

— Și pentru mine să vă cunosc pe dumneavoastră.

Vorbea stins, cu glas răgușit. Se uită spre cele două scaune de lângă pat. Sy luă loc. Bliss rămase în picioare.

— Mă scuzați o clipă, mă duc să aduc niște cafea.

Pe măsură ce sunetul pașilor bărbatului se îndepărtă pe hol, Sy se simțea din ce în ce mai stânjenit de privirea femeii.

— Domnule Rutledge, domnul Bliss mi-a spus...

Făcu o pauză și înghiți, cu răbdare, intenționat...

— ... că aveți niște întrebări... despre accident.

— Da, duduie, așa e. Dar dacă e prea mult, nu trebuie...

Ea scutură din cap.

— Dacă vă pot ajuta... nu mă deranjează.

El încuviință din cap.

— Mulțumesc.

Adusesese caietelel plin de întrebări, dar nu era nevoie să îl scoată. Le știa pe de rost.

Bliss se întoarse cu cafeaua. Domnișoarei Glenn îi pusese într-o cană specială, cu capac și pai, ca să bea mai ușor.

Sy îi puse aceleași întrebări pe care le avusese și pentru Luther Coggins și alții. Ea răspundea în ritmul ei, încet, cu multă răbdare. Nu își amintea să fi văzut sau să fi auzit ceva ieșit din comun înainte ca totul să sară în aer, vagonul de lemn să se dezintegreze și să plouă cu apă fierbinte din boiler.

— Cei care am supraviețuit... încercam să ieșim... din foc... dar mie îmi rămăsese piciorul prins... nu mă puteam mișca...

Sy o asculta, cu ochii roșii de emoție, în timp ce descria prin ce trecuse.

— Un bărbat... pe care îl mai văzusem... în vagonul meu... s-a târât până la mine... și mi-a eliberat piciorul... ca să pot ieși.

Ascultând, Sy simțea durerea ei și a tatălui lui. Cât de mult trebuie să fi suferit și el!

După o vreme, ochii domnișoarei Glenn începură să se închidă. Bliss îi făcu lui Sy un semn subtil și se ridică. Sy îl urmă, văzând că vizita lor venea cu un preț.

Dar domnișoara Glenn ridică mâna.

— Încă ceva... vă rog... înainte să plecați.

Sy se opri.

— Știți dacă... a mai... supraviețuit... cineva... din trenul acela?

— Nu știu, domnișoară Glenn. Îmi pare rău.

Ea încuviință din cap.

— Voiam... să îi mulțumesc... celui ce... m-a salvat...

Sy se gândi la Luther Coggins și la cât de important fusese și pentru el acest lucru.

— Aș vrea să vă pot spune, domnișoară Glenn. Dar nu știu cum să aflăm, îmi pare rău.

Ridică ușor obrazul.

— Nu am... mai văzut... în viața mea... un alb... într-un vagon de negri...

Sy amuți. Gâtul i se uscă.

— Un alb... spuneți?

Ea încuviință din cap.

— L-am auzit vorbind... cu muncitorii...

— ... despre contractele lor, termină Sy propoziția în locul ei și îi văzu ochii zâmbind, fiindcă pe fața ei nu se putea distinge.

Își dresе glasul.

— De fapt, știu cine e acel domn, duduie. E David Thompson, zise el încet. Un tânăr... de ispravă, din câte am auzit.

Ea îi căută nerăbdătoare mâna.

— Ați putea... să îi mulțumiți... din partea mea?

Sy nu știa ce să zică. O ținea de mână și se chinuia să își recapete glasul.

— Cred că pot, domnișoară Glenn.

Se aplecă și abia îi atinse mâna plină de semne cu buzele, de teamă să nu o rănească și mai mult.

— Mulțumesc, duduie, că m-ați primit. Vă doresc mângâiere... și pace.

— La fel... vă doresc și eu... domnule Rutledge.

În graba de a ajunge la timp, Sy alergă înapoi la hotel, își luă bagajul din cameră, încercând încă să înțeleagă ce se întâmplase. David Thompson al Alexandrei nu murise pe loc în accident.

În cele câteva clipe care îi mai rămăseseră salvase o altă viață. Sy simți din nou o apăsare în suflet. Acesta era bărbatul pe care îl iubise Alexandra. Și încă îl iubea, din

câte știa el. Trecu pe la recepție și era gata să ajungă la ușă, când se auzi strigat.

— Aveți o telegramă, domnule.

— Mulțumesc.

Sy o luă grăbit și se duse spre gară, sperând că era din partea furnizorilor, care îl informau că rezolvaseră problema, așa cum se înțeleseseră în Memphis săptămâna trecută și că noua livrare va ajunge în Nashville mâine, așa cum îi promiseseră.

Deschise plicul și văzu numele notarului din Charlotte.

Fondul de investiții confirmat. Stop. Proiectul Carolina de Nord-Virginia de Vest gata să înceapă.

Nu era vestea pe care o aștepta, dar era bine-venită. Cel puțin în parte. Însă asta însemna că nu putea să se întoarcă în Nashville azi și nici săptămâna asta, probabil. Spera doar să ajungă înapoi la timp, să își ia la revedere de la Alexandra înainte să plece în turneu, dacă nu se răzgândise. Spera că nu. Anumite oportunități vin în viață o singură dată. Odată trecute, nu se mai întorc.

Capitolul 26

Alexandra se opri la umbra bine cunoscuților sicomori din fața casei părintești, care păreau cumva mai impunători și mai frumoși decât și-i amintea. În ultimele trei săptămâni fusese în febra încheierii cursului pentru începători de la Fisk și pregătirea pentru turneul în care plecau în curând. Dar nu putea pleca din oraș mâine-dimineață, cu domnul White și cântăreții, fără să își ia la revedere de la părinții ei.

Fiindcă nu se simțea bine să intre pe ușa din față, trecu pe lângă ea și intră prin spate.

Ultimele zile trecuseră repede pe de-o parte și încet pe de altă parte, fiindcă Sy încă nu revenise în Nashville.

Îi trimisese mesaj din Cleveland, spunându-i că mai avea puțin și achiziționa pământul și că mergea în Charlotte vreo două săptămâni. După două zile, îi scrisese din nou și îi

spusese că făcea tot ce putea să fie în gară în dimineața plecării, dar nu îi promisese nimic. Înțelegea.

Încă simțea mișcarea locomotivei de sub picioare. Avusese dreptate. Nu uitase ce trăise atunci. Însă, pe măsură ce treceau zilele, încântarea își pierde puterea, iar vechile frici pândeau ascunse.

Se străduia cât putea să le țină în frâu.

Sy îi scrisese că întâlnirea pe care domnul Bliss i-o aranjase cu supraviețuitorul din Ohio fusese încurajatoare și că îi va da mai multe detalii când aveau să fie față în față. Cât despre acest domn, Philip Paul Bliss, Sy vorbea atât de frumos, încât abia aștepta să îl cunoască. Și nu mai avea prea mult de așteptat. Domnul Bliss și soția lui urmau să participe la unul dintre concertele lor.

Alexandra se grăbi să traverseze curtea din spate și să intre în bucătărie. Se uită atentă. Nu era nimic. Nu avea de unde să știe dacă tatăl ei era acasă sau nu. Fiind joi, ziua în care lua prânzul cu colegii notari, se simțea destul de în siguranță.

Deschise ușor mânerul ușii.

Mama ei nu îi răspunsese în niciun fel la cele două mesaje pe care i le trimisese prin Melba. Nici Melba nu îi răspunsese. Nu avea decât să speră că era bine-venită.

Mireasma căminului o întâmpină, răscolindu-i emoții apuse de săptămâni întregi. Pe teighea, checul cu smântână pe care Melba doar ce îl scosese din cuptor stătea aburind pe răcitor. Lângă el, un dovleac proaspăt aștepta, fără îndoială, pe masa de lucru, să fie amestecat cu arome delicioase și copt în plăcinta pufoasă și crocantă pe care o pregătea Melba.

Alexandra se opri și ascultă. Era liniște deplină.

Se duse spre ușa care dădea în sufragerie, dar auzi zgomot de pași coborând scările. Se uită atentă pe după colț, gata să dispară dacă era tatăl ei.

Doctorul Phillips?

Cu geanta medicală în mână, doctorul ieși pe ușa din față,

iar Alexandra păși în hol, în timp ce covorul îi amuțea pașii. Gândul îi fugi la mama ei și se simți vinovată. Trebuia să fi venit mai devreme. Mama ei se îngrijora prea mult și le ducea grija celorlalți mai mult decât sieși. Tatăl ei nu observase niciodată acest lucru.

Se auzeau voci de la etajul al doilea. Urcă și se întâlni cu Melba în capul scărilor. Femeia făcu ochii mari.

Alexandra duse un deget la buze și o îmbrățișă scurt.

— E mama bolnavă? Întrebă ea șoptind. Am văzut doctorul plecând.

— E în dormitorul părinților tăi, domnișoară Alexandra. Nu, duduie, nu e bolnavă.

Se opri.

— Ați... vorbit recent?

— Nu. De aceea am venit. Nu puteam să plec din oraș fără să o văd.

Femeia se încruntă, cântărind-o pe Alexandra din cap până în picioare.

— Mă bucur să te văd, duduie.

— Și eu mă bucur, Melba. Apropo... Nu ai primit nicio scrisoare? Ți-am scris de două ori.

— Ba da, domnișoară Alexandra. Dar mama ta... zise Melba privind spre dormitorul matrimonial... a spus că nu e bine să răspundem, fiindcă am încălca dorințele domnului Jamison. Mi-a fost teamă să nu...

— Înțeleg, încuviință Alexandra. Nu îți face griji.

— Am auzit ce faci la Fisk. Știu și unde plecați mâine. Astfel de vești circulă repede. Ne vom ruga pentru voi.

— Mulțumesc. Melba, tu dintre toți, înțelegi de ce nu vreau să urc în tren mâine-dimineață.

— Da, duduie, înțeleg. Unele amintiri nu ne lasă în pace toată viața. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne țină pe loc.

Alexandra zâmbi.

— Încerc să învăț. Știi cumva dacă părinții mei știu de această călătorie?

— O, da, duduie.

Îi pieri zâmbetul.

— Știu. Dar nu de la noi.

— Ei bine...

Alexandra respiră adânc.

— Trebuie să fac asta, spuse bătând în ușa dormitorului.

— Intră, Melba!

Alexandra deschise ochii și dădu cu ochii de mama ei, care stătea pe marginea patului, și realizează că nu mama ei era bolnavă. Întins în pat, cu ochii închiși, palid, fără să miște, era tatăl ei.

— Mamă?

Mama ei se întoarse și sări în picioare ca arsă.

— Alexandra!

Alexandra se apropie de capătul patului.

— Mamă, ce s-a întâmplat? De ce nu m-ai chemat?

Mama ei îi făcu semn să tacă și să iasă în hol.

— Te rog, să nu îl trezim. Domnul doctor tocmai a plecat și i-a dat ceva ca să se poată odihni. Tatăl tău a avut o noapte grea.

Alexandra nu se clinti din loc.

— Dar ce are? Întrebă din nou în șoaptă. Ce a spus doctorul Phillips?

Tatăl ei se mișcă și deschise ochii. Încercă să ridice capul, dar era un efort prea mare.

— Laura? Ești aici?

Mama ei se duse imediat lângă el.

— Da, Barrett, sunt aici. E în regulă.

— Am crezut că... ai plecat.

Tuși sec și înfundat.

— Nu, dragul meu. Nu voi pleca niciodată. Vrei ceva de băut?

Tatăl ei scutură din cap. Scena era atât de ireală, atât de străină. Alexandra se apropie de marginea patului ca să îl vadă mai bine. Când se uită spre ea, îi zâmbi.

— Bună, tată, zise ea cu glas domol. Am venit să îți spun...

— Nu... șopti el, schimonosindu-și fața palidă.

Se uită spre mama ei.

— Ți-am spus... că nu e bine-venită în casa asta. Împotriva voinței mele, ai...

Și începuse să tușească din nou.

— Nu, Barrett, nu am chemat-o. A venit singură. Alexandra nu știa că ești bolnav. Dar acum e aici. Poate ar fi bine să...

— Ne-a făcut de rușine!

Tatăl ei încercă să se ridice în capul oaselor, dar căzu pe spate.

— Nu voi...

Însă tușea îl copleși.

— Să vină Melba. Repede! îi ordonă mama ei.

Alexandra fugi spre scări, dar dădu nas în nas cu Melba pe hol.

— Am adus medicamentul, doamnă Jamison!

Alexandra le urmărea din hol cum îl îngrijeau. Încercă să își amintească dacă îl mai văzuse vreodată pe tatăl ei atât de vulnerabil, atât de slab. Nu reuși. Într-un final, tușea cedă și tatăl ei începu să respire din nou.

— Melba, vrei să stai cu el până revin eu?

— Sigur, doamnă Jamison.

Mama ei îi făcu semn Alexandrei să iasă și închise ușa în spatele lor. Îi făcu semn Alexandrei să stea cu ea pe divanul din hol.

— Va dormi o vreme.

— Mamă, de ce nu mi-ai spus?

— Am vrut să îți spun de multă vreme, dar tatăl tău nu a fost de acord.

— De multă vreme? Adică...

— Da, tatăl tău e bolnav de câteva luni. Doctorul Phillips spune că e cardiac. E unul dintre motivele pentru care tatăl tău și-a mutat biroul acasă. Ca să se poată odihni la nevoie.

— Dar... nu mi-ai spus nimic. Nici când eram acasă.

— A fost decizia tatălui tău. E soțul meu și capul acestei familii. Chiar dacă nu am fost de acord să îți ascundem, și

nici acum nu sunt, i-am respectat dorința. Îmi pare rău dacă te doare asta, Alexandra.

— Mă doare să îl văd pe tata în pat, iar eu să nu știu nimic.

— Draga mea, e alegerea pe care ai făcut-o. Dacă ai fi fost aici în ultimele săptămâni, ai fi știut. Să nu crezi vreo clipă că ești singura care plătește prețul deciziei tale.

Alexandra o cântări cu grijă și își aduse aminte de incidentul cu doamna Johnson și Maribelle, de la măcelărie.

— Oamenii se poartă urât cu voi?

Uimită, mama ei îi răspunse:

— Desigur, Alexandra. Credeai că suntem atât de apreciați de alte familii, încât să renunțe la părerile lor de dragul meu și al tatălui tău? E greu. Am pierdut prieteni dragi, unii pe care îi știm de-o viață. Pe de altă parte...

Mama ei se opri și o privi adânc în ochi.

— Am descoperit că femeile care mă evită nu îmi lipsesc deloc.

Surprinzător, râdea.

— Tata se va face bine? Ce spune doctorul Phillips?

— Că probabil va mai trăi câțiva ani dacă se odihnește și nu se mai dă peste cap. Cu toate acestea... doctorul Phillips spune că inima e încă un mare mister. Vom vedea în timp. Cu siguranță, agitația, cum a fost acum, nu îi face bine.

Alexandra lăsă capul în piept.

— Îmi pare rău. Poate că nu ar fi trebuit să vin.

Mama ei îi ridică bărbia.

— Mă bucur că ai venit. Am vrut să vin la tine când ne-am întâlnit în oraș. Dar nu am putut. Nu puteam să îmi încalc promisiunea făcută tatălui tău, pe care îl iubesc din toată inima.

Alexandra duse mâna mamei ei la buze și o sărută. Îi dădură lacrimile.

— Mi-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine, draga mea.

— Tu ești bine? În afară de problemele cu tata.

— *Sunt* bine. Sincer.

Și arăta bine, puternică și sănătoasă. Și fericită. Degaja o încredere și mulțumire pe care Alexandra... nu le văzuse niciodată.

— Tatăl tău are nevoie de mine, Alexandra. Asta nu s-a mai întâmplat de multă vreme, zise mama ei zâmbind. Cum o duci tu, draga mea?

— Bine. Foarte bine, șopti ea, scăpând o lacrimă pe obraz. Ușa dormitorului se deschise.

— Vă cheamă, doamnă Jamison.

— Vin, Melba.

Mama ei se ridică. Alexandra se ridică și ea și se îmbrățișară.

— Ai grijă de tine... în turneu.

Alexandra nu auzi nicio acuzație în comentariul ei, doar resemnare.

— Promit. Mamă? Dacă se întâmplă ceva...

Cuvintele îi rămaseră în gât. Mama ei încuviință din cap, cu ochii înlăcrimați. O luase spre dormitor, dar se opri.

— Vei fi ocupată, știu. Dar, dacă ai ocazia, sunt convinsă că Melba s-ar bucura să aibă vești de la tine. Ar aprecia să știe pe unde ești.

Auzind cuvintele nerostite ale mamei sale, Alexandra încuviință. Mama ei închise repede ușa dormitorului, iar ea ajunse la scări, își aminti ceva și se întoarse. Șovăi înainte să deschidă ușa dormitorului.

Toate erau exact așa cum le lăsase. Cu excepția cufărului lui David, care fusese pus la loc, sub pat, iar fotografia lui pe măsuta de toaletă. Îi privi zâmbetul și ochii, cu încântare. Încă îl auzea râzând. Traversă camera și deschise cufărul. Hainele pe care le chitise repede în noaptea de dinainte să plece fuseseră scoase. Mângâie cărțile și hârtiile, legătura de scrisori pe care i le trimisese David, amintiri ale momentelor trăite împreună, pe care le păstrase. Zări un titlu cunoscut, *Fundamentele Biologiei*, pe care ar fi vrut să îl aibă când studiasse pentru examenul profesorilor și pe care domnul White îi promisese că i le va

explica.

Dar știa că fusese ocupat cu pregătirea turneului, ca toți ceilalți. Faptul că o lăsase să predea în continuare i se păruse un semn bun.

Ridică manualul și răsfoi paginile, citind scrisul lui David de pe margini și notițele ei. Câtă nevoie avea de ele! De toate aceste cărți. Să le studieze și să le folosească și pentru elevii de la Fisk.

Orice alegere are un cost. A ta nu va fi o excepție. Cu gândul la tatăl ei în ziua aceea, în birou și acum, zăcând în pat în dormitorul din capătul holului, închise ușor manualul și îl vârî la loc, apoi închise cufărul. Se duse la măsuța de toaletă, ridică fotografia și sărută sticla.

— Mulțumesc, șopti, apoi o așază la loc, se uită din nou prin cameră și închise ușa în spatele ei.

A doua zi dimineață, în gara Nashville, Alexandra stătea în mijlocul grupului de elevi, angajați și părinți care plângeau pe înfundate, unii chiar jelind, și încercă să asculte binecuvântarea președintelui Spence pentru turneu.

Dacă nu ar fi știut ce se întâmplase între președintele Spence și domnul White, în urma rugăciunii președintelui Spence, ar fi crezut că susținea din plin turneul. Totuși, se pare că cei doi decisese să facă front comun.

După cum aflate în dimineața aceea, pentru mulți părinți, turneul nu reprezenta atât de mult o oportunitate extraordinară, cât întreruperea studiilor copiilor lor. Periculoasă chiar. Domnul White nu putea garanta când avea să se întoarcă grupul, încheierea neclară a turneului îi neliniștea pe mulți, printre care și pe Alexandra. Mai ales când se gândea că voia să își încheie și ea studiile.

Se auzi șuieratul unui tren, iar ea strânse din pumni. Tremuratul pe care reușise cumva să îl controleze în ultimele ceasuri o apucă din nou. Nu prea dormise. Nici Ella care era lângă ea. Începu să îl caute pe Sy prin mulțime.

Cât de mult sperase să se întoarcă la timp! Dar... trebuia

să treacă peste acest moment fără el.

— O, Doamne, continuă președintele Spence, dacă ideea acestei călătorii e de la Tine, dă-le victorie acestor tineri. Ai grijă de ei, protejează-i și adu-i înapoi cu roade. Iar noi îți vom da Ție glorie. Amin!

Urmă un potop de amin, îmbrățișări și lacrimi. Dar Alexandra rămăsese cu gândul la felul în care se rugase președintele Spence. *Dacă ideea acestei călătorii e de la Tine...* în acel cuvânt mic, *dacă*, surprindea încă atingerea disputei dintre el, domnul White și adevăratele sentimente legate de această inițiativă. Era greu să pornești o astfel de inițiativă cu sprijinul tuturor. Dar știind că Spence și, pesemne, mulți dintre acești părinți nu agreau ideea acestui turneu, făcea ca lucrurile să fie și mai dificile.

În timp ce familiile se îmbrățișau și își luau la revedere, Alexandra se dădu într-o parte ca să le facă loc. Încă se uita după fața lui Sy prin mulțime, cu costumul și pălăria negre. Știa că era o nebunie, dar se uita și după mama sa sau după Melba. Deși îi cunoștea pe cei mai mulți din jurul ei și le zâmbea când se uitau la ea, marea de chipuri se pierdea în ceață. I se făcuse un gol în stomac.

— Am cheltuit ultimul bănuț pentru plecarea lor. Recunoscând vocea președintelui Spence, se întoarse ușor și îl văzu vorbind în șoaptă cu o femeie de lângă el. Ne-a costat o mie de dolari până acum, mamă. Nu mai avem nici bani, nici administrator, nici trezorier. E nevoie de curaj pentru a face față situației. Dacă nu mai primim bani, curând nu vom avea ce să mâncăm. Deși mă bucur că scap de White o vreme. Și că, până la urmă, această muzică va fi testată, iar lucrurile se vor lămuri, indiferent ce înseamnă asta. Nu prea mai contează. Dacă e voia Domnului, să aibă succes. Dacă nu, să nu aibă. Se vor întoarce acasă cum vor putea. Între timp, eu îi aștept în situația aceasta încurcată.

Dacă nu, să nu aibă succes?

Alexandra simți un sâmbure de mânie, dar dispăru când începu să tremure la vederea cântăreților care începeau să

urce în tren.

Domnul White se opri la ușa vagonului de călători și se adresă mulțimii care încă aștepta.

— Prin puterea lui Dumnezeu, strigă el, această mică formație de cântăreți va cânta până când va convinge inimile și buzunarele oamenilor! Cincinnati este prima noastră oprire. Am încredere că puterea cântecelor va ajunge la inima și generozitatea ascultătorilor.

De data asta, auzi „Amin!” doar de câteva ori.

Șuieratul trenului se auzi a doua oară, iar Alexandra o zări pe Ella care își făcea loc spre ea prin mulțime. Colega ei de cameră ajunsese la ea și o apucă de mână.

— Vom trece prin asta împreună, Alexandra. Așa cum am vorbit.

Alexandra încuviință din cap, știind că luase o hotărâre înțeleaptă când îi spusese Eliei despre temerea ei, fiindcă de atunci o susținuse întruna.

— Mama mea îmi spunea ceva și îmi mai spune și acum, șopti Ella, făcând un pas spre coadă și trăgând-o pe Alexandra după ea. Oriunde am merge, Dumnezeu e deja acolo. El e deja în tren și ne așteaptă la prima oprire, în Cincinnati. Nu avem unde să mergem, cu trăsura, căruța, vaporul sau trenul, și El să nu fie deja acolo, ținându-ne în palma Sa.

Alexandra încuviință din nou din cap și o crezu. Ar fi vrut doar ca și emoțiile ei să creadă mai mult.

O ținea strâns pe Ella de mână și urma șirul din ce în ce mai mic de pasageri care se imbarcau în tren, cu inima bubuindu-i în piept de parcă ar fi coborât un munte, alergând cu toată puterea. Chiar când să ajungă la ușa, respiră adânc. *Cred că tu mă îndrumi să fac asta. Cred că tu mă îndrumi să fac asta.* Atunci simți că cineva o trage de mână și se întoarce.

Capitolul 27

— Ai venit!

Alexandra știa că ușurarea din glasul ei dădea de gol orice pretenție curajoasă, dar nu îi păsa.

— Bineînțeles că am venit.

Sy zâmbea.

— Orice gentleman știe că se cade să își conducă domnița la gară.

Gâfâia, de parcă ar fi alergat. Se uită spre Ella și o salută ducând mâna la borul pălăriei.

— Domnișoară Sheppard, vă deranjează dacă vorbesc cu domnișoara Jamison între patru ochi?

Ochii Ellei sclipeau, uitându-se de la unul la altul de parcă ar fi știut un secret de care ei nu aveau habar.

— Absolut deloc, domnule Rutledge. Alexandra, îți opresc un loc lângă mine.

Ella urcă scările, iar Sy îi oferi Alexandrei brațul lui. Ea îl luă de braț, vrând să nu îi mai dea drumul niciodată.

— Îți mulțumesc că ai venit, Sy.

El zâmbi.

— Eu și Ducele ți-am luat un mic dar de călătorie.

Dădu din cap spre copoiul care stătea la câțiva pași de ei și păzea o servietă frumoasă de piele. Sy o conduse înspre ea și o ridică.

— Nu ne pricepem prea bine să facem cumpărături pentru o domniță, dar ne-am străduit să o umplem cu lucruri folositoare.

— E superbă! Trecu mâna peste pielea moale, apoi vru să se uite înăuntru, dar el îi puse mâna peste mâna ei.

— Nu o poți deschide decât în tren, domnișoară Jamison.

Fie de la căldura mâinii cu care îi acoperise mâna, fie de la frumusețea darului, fie amândouă, o trecu un val de emoții care nu prea avea legătură cu recunoștința, ci mai degrabă cu dorința de a-l săruta. Chiar acolo, pe peron. Să îi simtă brațele în jurul ei.

El coborî privirea la buzele ei și rămase așa, trezindu-i simțurile de mai devreme. Trenul şuieră cu putere.

— E timpul, zise el încet, mângâindu-i cosița de păr de pe tâmplă. Va fi bine.

Ea încuviință din cap repede.

— Știu, zise ea fără să se clintească. Începu să tremure. Din toți rărunchii de data asta. Mi-e frică, zise cu jumătate de gură. Nu de turneu, ci de...

— Știu, zise el strângând din dinți. Dar te vei descurca, Alexandra. Sunt sigur. Ești puternică. Ești curajoasă. Și ai mers cu locomotiva.

Ea încercă să zâmbească, dar nu reuși. Simți că o strângea și mai tare de mână. În secunda următoare, lăsă servieta jos lângă Duce și o scoase puțin din mijlocul mulțimii. Trenul şuieră din nou, lung, de două ori. Pe peron se vedea fumul locomotivei.

— Sy, unde...?

El se întoarse și o trase spre el. Îi acoperi gura cu gura lui, o sărută dulce și o strânse tare în brațe. Ceea ce acum câteva momente fusese numai în imaginația ei căpătă viață, mai dulce și mai amețitor decât visase ea vreodată. Îi cuprinse gâtul cu brațele ei, simțind dorința de a fi și mai aproape de el. De parcă i-ar fi citit gândurile, îi cuibări gâtul în palma lui și o sărută și mai apăsător. Simțea că se topește în brațele lui.

Mult prea repede, se trase în spate și o privi în adâncul sufletului, cu nesaț, învăluiți în fumul gros, cu ochii nutrind de o dorință pe care ea o simțea până în tălpi. Și chiar mai departe.

Zâmbind, o luă de mână și fugi cu ea înapoi spre peron. El prinse servieta din mers, iar ea se aplecă și îl mângâie pe Duce pe cap. Sy o ridică pe scara vagonului de călători chiar când trenul se smuci din loc. Urcă apoi alături de ea, îi deschise ușa și o vârî înăuntru.

— În servietă ai adresele mele, atât cea de aici, din Nashville, cât și cea din Charlotte, unde începe noul meu proiect. Ai și niște bani ca să îmi scrii, dacă ai nevoie de ceva, Alexandra. *Orice*, spuse el din nou și o sărută apăsător

pe frunte. Să te uiți după mine!

Închise ușa vagonului și sări din tren pe peron cu o ușurință de invidiat.

Ținându-se de spatele unui scaun, zări controlorul și duse mâna la buzunarul cămășii ca să se asigure că încă avea biletul. Dădu cu mâna de ceva rece și tare. Trase obiectul afară din buzunar. Și zâmbi.

Butelca? Cum de reușise...

Trenul o luă din loc și într-o clipită, lumea se făcu mică în jurul ei. Vârî sticla la loc în buzunar și scană vagonul plin de oameni. Auzind urletul locomotivei și simțind scârțâitul roților de oțel de sub ea, se înmuie toată.

— Alexandra!

Sforțându-se să nu se piardă cu firea, îi zări pe Ella, Jennie, domnul White și pe ceilalți undeva în spate. Agățându-se de servietă, reuși cumva să ajungă la locul gol de lângă Ella și se lăsă pe bancheta de lemn tare și neiertătoare.

Ella se lăsă spre ea.

— Văd că domnul Rutledge ți-a dat un cadou de despărțire.

Alexandra mângâie pielea moale, maro.

— Da, dar mi-a spus că nu pot să o deschid decât în tren.

Ella strânse din buze.

— Nu mă refeream la servietă.

După două din cele patru ore de călătorie cu trenul, Alexandra citise biletul de la Sy de nouă ori. Deja învățase pe dinafară anumite părți. *Servieta, deși frumoasă, nu e merită să te ajute doar la ore, ci și ca să îți închei studiile. Ceea ce știi că se va întâmpla neîntârziat, domnișoara profesoară.*

Posibil ori ba, încă îi simțea atingerea buzelor pe gură! Nu știa dacă își propusese să o sărute chiar în acel moment ca să îi risipească orice urmă de frică, dar reușise. Până când trenul prinsese viteză.

Însă, cu ajutorul Ellei care era lângă ea, al imaginilor cu Sy

în locomotivă, când îi cuprinsese mijlocul cu brațele lui, al câmpurilor scăldate în soare și al brizei care îi mângâia obrazii, reușise cumva să treacă peste momentele acelea grele când trenul o luase din loc.

Dar butelca...

Cum reușise să i-o strecoare în buzunar, nu avea idee. O luă și îi desfăcu dopul. Apoi se uită mai bine. O umpluse cu ceva, dar nu era sigură...

O mirosi. Nu se poate!

Gustă. Ba se poate! Tonic Taylor.

Uitându-se în jur și văzând că toată lumea ațipise, citea sau făcea ceva, luă repede o înghițitură. Și încă una, dorindu-și să-și fi amintit de tonic de acum o oră. Doar după douăzeci de minute de la plecare începuse să mai dea drumul la brațul banchetei. Ar fi ajutat-o enorm. Cu lecția învățată, puse dopul la loc și sticla de unde o luase.

Ella dormea lângă ea. La fel și Jennie și Maggie, pe bancheta din fața lor. Deși trebuia să se concentreze, Alexandra închise ochii și se lăsă pe spate, fără să își facă iluzii că avea să adoarmă, în schimb, reluă în minte lista cu ceea ce avea de făcut.

Când ajungeau în Cincinnati, trupa trebuia să se dea jos repede, să se cazeze la hotel și apoi să găsească Biserica Protestantă unde aveau, în seara aceea, primul lor concert. Pastorul căruia îi scrisese spusese că biserica abia aștepta rapsozii Fisk, așadar sperau la un număr mare de oameni.

Domnul White făcuse traseul turneului, care, foarte inteligent, după părerea ei, urma cursul drumurilor clandestine, rețeaua prin care sclavii își aflaseră libertatea. O numise pe ea să rezerve camere la hotel și călătoriile cu trenul, să contacteze și să corespundă cu editorii ziarelor locale, să scrie anunțurile în presă pentru fiecare concert, să aibă grijă de sănătatea cântăreților, mai ales a Ellei, și de tot ce avea nevoie trupa înaintea fiecărui concert. Nu era ușor. Dar îi părea bine că putea să ia parte la toate acestea.

Sy avusese dreptate. Chiar și acum, după ce abia urcase în tren, știa că ar fi regretat, într-o bună zi, dacă ar fi ales să nu meargă în turneu. Deschise ochii și se uită pe fereastră la peisajele rustice, fiecare moment care trecea îndepărtând-o de el și mai mult.

Dar de dimineață ajunsese la gară. Fusesse atât de încântată, de emoționată, încât uitase să îl întrebe despre călătoria lui, despre întâlnirea cu femeia aceea și dacă vizita aceea fusese de folos. Dacă reușise să rezolve problemele cu căile ferate.

— Ești bine? îi șopti Ella lângă ea.

Alexandra se uită spre ea, văzu că nu dormea și încuviință din cap.

— Mulțumesc. Deși, fără tine și domnul Rutledge, nu cred că aș fi reușit să urc în tren.

Ella o bătu prietenește pe umăr.

— Ai fi reușit. Nu știm de ce suntem în stare până când Dumnezeu nu ne convinge că puterea noastră nu se compară cu puterea Lui. El ne spune să facem un pas, noi ne uităm și nu vedem decât golul din fața ochilor. Dar El ne cheamă să pășim înainte. Numai când, într-un final, ai încredere în El și faci pasul în gol, descoperi că ești pe pământ solid.

Alexandra zâmbi.

— Și dacă genunchii tăi sunt încă moi când faci pasul?

Ella râdea plăcut.

— Atunci ești în compania minunată a multor sfinți care au mers pe acolo înainte.

Alexandra încuviință, apoi făcu un tur cu privirea prin vagon la ceilalți membri ai trupei. Se opri la Thomas, care era absorbit de ziarul local pentru negri, citindu-l serios.

Ella se plecă spre ea.

— Mama lui Thomas a fost vândută când avea el doi ani. O caută de când s-a terminat războiul.

Alexandra se uită la ea.

— Oamenii pun anunțuri, continuă Ella, simțindu-i parcă

întrebarea nerostită, în care întreabă unde sunt rudele lor de mult pierdute, în speranța că poate cineva le recunoaște numele și că familiile despărțite acum mulți ani se vor regăsi.

Alexandra se uită la Thomas, tânărul tenor cu voce de aur, pe care mama lui nu avusese niciodată ocazia să o asculte. Cruzimea acestui adevăr o convinsese și mai mult în ce fel de lume trăia.

Când trenul opri în sfârșit în gară, întreg și nevătămat, se dădura jos, iar Alexandra se opri o clipă pe peron ca să mulțumească în tăcere, rugându-se în gând pentru Thomas și mama lui.

Domnul White strânse trupa și își continuă drumul pe peron. La început, observă că oamenii se uitau la ei. Apoi, din ce în ce mai mulți se opreau și se holbau. Se uită la ceilalți, dar nimeni nu părea să bage de seamă. Ajunși în stradă, nu înțelegea cum de ei nu vedeau.

Toți întorceau capul după ei.

— Nu le dați atenție, domnișoară Jamison, zise Greene Evans încet și îi făcu semn să coboare scările spre stradă.

— *Se ridică* un nor negru! strigă cineva.

Alexandra își ridică privirea, neînțelegând. Apoi auzi chicote de râs și batjocuri de pe margine și se întoarse. Un grup de tineri se holbau la ei, rânjind. Unul tot sărea, scărpînându-se pe burtă și scoțând sunete. Când își dădu seama de ce, se făcu roșie și aprigă de furie și simți că ochii îi luaseră foc.

— Așa cum a spus și domnul Evans, domnișoară Jamison, îi șopti Thomas Rutling calm, nu îi băgați în seamă, duduie.

Cu mult efort, își feri privirea și își continuă drumul. Domnul White îi conduse înspre hotel, cu capul sus și mers încrezător. Încercă să facă și ea întocmai, până când, la câteva străzi mai încolo, un semn pus în fereastră îi atrase atenția și îi scormoni iar mânia care fierbea în ea.

Deși citi anunțul doar o dată, în trecere, cuvintele îi rămaseră în memorie și i se strânse inima la nedreptatea și

ignoranța din spatele acestora. *Cioroi, citiți și fugiți!* scria. Apoi, sub el, niște mângălituri. *Dacă nu știți să citiți, fugiți oricum!*

— Îi vezi pe toți? șopti Maggie, trăgând cu ochiul la public. Biserica era plină, iar domnul White era foarte mulțumit. Planul său, după cum le spusese, era să dea concertele gratuit, iar la sfârșit să facă un apel către spectatorii fascinați de împletirea măiastră a vocilor lor.

Călătoria din Nashville până aici le luase toată ziua, dar entuziasmul le dădea putere, inclusiv Alexandrei. Cu treizeci de minute înainte de începerea concertului, trecuse pe la fiecare cântăreț ca să se asigure că nu le lipsește nimic, apoi se așezase în public. Își dăduse de curând seama că, oricâte ocazii ar fi avut de a-i asculta, nu se sătura niciodată.

În timpul primelor patru cântece, Alexandra se uitase printre spectatori și văzuse pe fețele lor cât de uimiți erau, uneori chiar șocați. După aproape o oră și jumătate, odată cu interpretarea ultimei piese de către Jennie Jackson, toți aveau lacrimi în ochi.

Cu publicul aplaudând în picioare, domnul White urcase pe scenă și făcuse un apel emoționant pentru Universitatea Fisk, care mișcase și inima Alexandrei, deși cunoștea prea bine situația dificilă a școlii. Se făcuse colecta și banii fuseseră înmânați domnului White.

Mai târziu, în hol, saluta invitații și răspundea întrebărilor despre Universitatea Fisk și misiunea lor.

— Nu am crezut în viața mea că negrii pot fi atât de civilizați! spunea cineva în spatele ei.

— Da! Cred că școala pune mare preț pe disciplină.

Alexandra se întoarse și văzu două femei care vorbeau în spatele ei. Le zâmbi și se apropie.

— Sunt Alexandra Jamison, profesoară la Universitatea Fisk. Aveți întrebări despre școală? Sau despre minunații ei elevi, cărora am onoarea să le fiu dascăl? Aș fi încântată să

vă răspund.

Cu bărbiile ușor ridicate, femeile scuturară din cap și își continuară drumul. Savurând victoria mărunță, Alexandra simți că cineva îi pusese mâna pe braț.

— Domnule White.

— Domnișoară Jamison, zise el încet. Răspunsul... dumneavoastră pentru aceste femei a fost bine intenționat, sunt convins. Dar cred că cel mai bine ar fi să nu uităm că ceea ce facem vorbește mai tare decât ceea ce spunem. Și că un răspuns blând chiar potolește mânia.

Orice urmă de victorie se risipi, iar Alexandra încuviință din cap.

— Îmi pare rău, domnule White.

— Nu e nevoie să îmi cereți scuze. Și eu am făcut la fel, domnișoară Jamison. Deși probabil că nu chiar cu aceeași... dulce răutate sudistă.

Poate că Alexandra s-ar fi simțit și mai prost dacă nu i-ar fi văzut sclipirea din privire.

După discuțiile cu cei care veniseră să asculte concertul, se întoarseră la hotel, obosiți, dar și încântați după o primă seară atât de reușită. Până când domnul White se opri scurt în holul hotelului pentru a număra banii, și Alexandra citi dezamăgirea de pe fața lui.

— Cinzeci de dolari, zise el încet, privind în ochi, pe rând, fiecare cântăreț. Sala a fost plină. Atâția oameni care v-au ascultat vocile angelice și doar atâta apreciere?

Oftă.

— Banii aceștia abia acoperă cheltuielile cu concertul: drumul, hotelul, mesele și publicitatea. De unde să mai și trimitem ceva înapoi la Fisk?

Plecară, mai mult triști decât bucuroși, fiecare în camera lui. În timp ce Alexandra se pregătea de culcare, își dădu seama că Ella era afectată de acele vești. Trebuia să o încurajeze. Și pe sine.

— Mâine va fi mai bine, sunt sigură. Pastorul a spus că și mâine vor fi mulți.

— Cum dorește Domnul, șopti Ella, vârându-se sub așternuturi și oftând. Un pat adevărat. Rai!

Alexandra vedea în semiîntuneric urmele de oboseală sub ochii Ellei și se temea ca această călătorie să nu facă ravagii și mai mari în trupul ei și așa slăbit. Promitea, așa cum o rugase domnul White, să aibă mare grijă de sănătatea ei...

Alexandra se urcă în patul ei, care era lângă al Ellei și scoase un dosar și un manual din minunata ei servietă de piele.

— Mai stai? o întrebă Ella.

— Puțin. Vreau să verific programul concertului de mâine, din Chillicothe. Maggie mi-a împrumutat o carte. O ridică.

— *Arta Civilizațiilor*, citi Ella cu voce tare. O lectură plăcută la sfârșitul unei zile relaxante.

Alexandra zâmbi și își aminti ce voia să o întrebe pe prietena ei.

— Apropo de ziarul pe care îl citea Thomas azi... Tu cauți pe cineva?

— Am avut noroc că nu am fost despărțită de mama mea. Tatăl meu a lucrat pe o plantație vecină; îl vedeam din când în când. Până la urmă și-a cumpărat libertatea și a strâns bani ca să ne răscumpere și pe mine, și pe mama. Doamna Phereby Sheppard, proprietara noastră, îi promisese mamei că va primi răscumpărarea tatălui meu. Dar, după ce a strâns toți banii, doamna Phereby l-a refuzat. Mama a auzit-o în seara aceea pe duduia Phereby spunându-i soțului că se prefăcuse când fusese de acord ca tata să o cumpere pe mama, ca să nu sufere atât de rău când o despărțise de el. Doamna Phereby i-a spus maiorului Sheppard că mama *era* proprietatea ei. Și că va *muri* a ei. Că tata n-avea decât să își ia altă soție.

Alexandra făcu ochii mari la ea.

— Îmi pare rău, atât reuși să îi spună.

Ella o privi în ochi.

— Deja o cunoști destul de bine pe mama ca să știi că nu

avea cum să rabde așa ceva. I-a spus doamnei Phereby că, dacă îl lasă pe tatăl meu să mă răscumpere pe mine, atunci ea avea să îi rămână slugă credincioasă. Dar doamna Phereby a refuzat-o.

Ella îi povestea cu tristețe și durere. Mama i-a spus că o să mă omoare pe mine și că o să se omoare și ea. Doamna Phereby știa că nu o amenințase doar ca să o intimideze. Aflasem cu toții povestea unei mame de pe o plantație vecină care fusese vândută și urma să fie despărțită de cele trei fiice ale ei. Mama le pusese una lângă alta, le tăiasse gâtul și se sinucisese. Au fost multe astfel de situații, îi spuse Ella încet.

Alexandra încercă să se gândească la ea și la mama ei în aceeași situație. Imediat prețui mai mult relația lor, oricât de imperfectă.

— Mama ta e o femeie extraordinară, Ella.

— Așa e, zâmbi Ella. Dar provine dintr-un șir lung de femei puternice. Străbunica mea după mamă, Roșa, a fost liberă, fiica unui șef de trib Cherokee, sânge din sângele lui.

Alexandra făcu ochii mari, stârnind amuzamentul Ellei. Stătură treze până după miezul nopții, apoi Ella căscă și își trase perna sub cap.

— Încă o întrebare, spuse Alexandra, și apoi ne culcăm. Nu îndrăznesc să îl întreb din nou pe domnul White, fiindcă l-am mai întrebat de două ori. Fiind asistenta lui, știi cumva dacă mi-au corectat lucrarea de la examenul pentru profesorii debutanți înainte să plecăm? Nu îți cer să îmi spui nota, fii convinsă. Doar aș vrea să știu dacă mi-au corectat-o.

— Nu mi-a spus nimic. Dar știu că mulți elevi termină studiile în decembrie, poate că profesorii au avut prea multe lucrări de corectat și nu au apucat să le termine pe toate. Dar nu-ți mai face griji. Sunt convinsă că le-ai luat pe toate, altfel domnul White mi-ar fi spus ceva.

Alexandra zâmbi.

— Deși nu sunt la fel de convinsă ca tine, domnișoară

Sheppard, apreciez încrederea ta.

Obosită, Alexandra reuși să mai stea puțin trează ca să verifice detaliile programului de a doua zi. Apoi, scoase un creion și o foaie de hârtie din servietă și îi scrisese lui Sy un bilet scurt. Scrisese și adresa pe plic și îl puse lângă trăistuță pentru a i-l trimite. Apoi stinse lampa.

Cu excepția încasărilor dezamăgitoare, ziua decursese mai bine decât se așteptase. Un început bun pentru zilele care urmau.

Întinse mâna ca să stingă lampa și se uită spre Ella, care dormea. Ce puține transmite o persoană la o simplă privire! Dar ce multe impresii își fac oamenii la prima vedere. Chiar și ea, străbunica Ellei fusese sânge din sângele unui Cherokee. Iar bunicul Ellei după tată, după cum îi spusese cu altă ocazie, fusese un plantator alb.

Poate se datora studiului pe care Alexandra îl făcuse în ultima vreme despre civilizații și istoria lumii, însă i se părea că sângele care curgea prin venele Ellei Sheppard reprezenta perfect trecutul și durerea acestei națiuni.

— *Tu*, draga mea prietenă, ești Estera, zise Alexandra în șoaptă, stingând lampa de pe noptieră. Te-ai născut pentru acest moment din istorie.

A doua zi dimineață, ea și Ella se treziră devreme și coborâră să ia micul dejun cu trupa, ca să afle că domnul White îi aștepta în sala de mese. Era și mai serios decât seara trecută.

— Dragii mei prieteni, îi anunță el, Chicago a luat foc.

Capitolul 28

— Din ceea ce am citit în ziarul din această dimineață, unchiule Bob, au murit trei sute de oameni.

Sy urmărea mânăjii care urcau în căruțe.

— Peste o sută de mii de case au fost distruse.

— E greu de imaginat, nu? Un oraș întreg să se trezească în foc? Se știe de la ce a pornit incendiul?

— Nu încă.

Sy nu își putea imagina câtă durere sufoca orașul acela, în acele momente. Atâta distrugere într-o clipă. Spera doar ca tragedia să nu oprească turneul cântăreților Fisk. Prea multe depindeau de succesul acelor concerte și de viziunea pe care domnul White o avea pentru ele.

Grupul plecase doar de o săptămână, dar lui i se părea mai mult. Alexandra îi scrisese deja de două ori. Deși nu ar fi spus nimănui, îi purta scrisorile în buzunarul de la haină. Chiar lângă butelca lui. Apreciasse în mod deosebit că îi scrisese în post scriptum că în tren luase pe furiș o gură de tonic.

După ce îi scrisese înapoi, reușise să își facă programul în așa fel încât să plece la sfârșitul săptămânii. Își făcuse planul să îi facă o surpriză în orașul Columb duminică seara, în timpul concertului. La concertul din seara aceea avea să ajungă și familia Bliss. Spera ca ei patru să ia cina împreună, ulterior.

— Gata încărcătura!

Unchiul Bob vârî cricul la loc în ultima căruță și se aruncă pe capră. Sy se urcă lângă el.

Unchiul Bob plesni din hățuri și echipa îi răspunse. Celelalte patru căruțe veneau în urma lor.

Sy ajunsese să îndrăgească timpul pe care îl petrecea cu unchiul Bob când venea să lucreze la acest proiect. De câteva ori, îl urmărise antrenând armăsarii, inclusiv pe Enquirer. Tot ce auzise despre priceperea lui cu caii era adevărat. Unchiul Bob avea cu ei o relație cum Sy nu mai văzuse în viața lui.

Își verifică ceasul de buzunar. Avea timp suficient să supravegheze imbarcarea mânjilor în tren înainte să meargă la întâlnirea cu generalul Harding și investitorii săi.

Proiectul Carolina de Nord/Virginia de Vest se desfășura conform orarului stabilit; făcuse o planificare perfectă. Deși nu voia să cobească, parcă aștepta să primească o telegramă care să îl anunțe că ceva nu funcționa. Afacerile

cu terenuri și proiectele feroviare nu decurgeau niciodată lin.

Mizase tot ce avea pe această afacere, ultimul bănuț. Deși era strâns cu banii acum, la sfârșitul primăverii sau la începutul verii, când linia ferată dintre Charlotte și Charleston se va deschide, avea să fie un om bogat. Iar ferma de lână Boulder avea să fie a lui.

După ce o vedea pe Alexandra, săptămâna viitoare intenționa să meargă la Charlotte și să verifice anumite lucruri.

— Ați auzit noutățile mele, domnule Rutledge? îl întrebă unchiul Bob privindu-l în ochi.

— Noutățile dumitale?

— Da, domnule. Bătrânul ăsta se însoară.

— Dumneata? Te însori?

Unchiul Bob se prefăcu afectat.

— Ce? Credeți că nicio femeie în toată mintea nu s-ar lega de unu' ca mine?

Unchiul Bob se umflă în piept, iar Sy scutură din cap.

— Cum ar putea vreo femeie să *nu* se mărite cu un așa bărbat?

Râdeau amândoi.

— Și cum o cheamă? Pe femeia cu pricina. Ea știe?

— Da, știe. O cheamă Ellen Watkins. E drăguță foc. Și a spus da acum două zile. Facem deja planuri de nuntă. Unchiul Bob radia. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, i-am spus. Vom trăi aici, la Belle Meade, în vechea colibă a lui Harding.

— Se pare că vă așteaptă o viață frumoasă.

Unchiul Bob încuviință din cap.

— Îhî. Nu mă deranjează să trăiesc și să mor pe acest pământ. Am trăit aici de la doi ani, cu părinții mei. Am fost cadoul de nuntă al domnului general William Giles Harding.

Bărbatul povestea atât de natural, iar Sy se trezi cu gândul în trecut la ce îi spusese Alexandra despre cum scormoniseră cu lopețile după lanțuri și cătușe în locul unde

aveau loc licitațiile de sclavi din oraș. Le vânduseră unui topitor și, cu banii strânși, cumpăraseră Biblie și hârtie pentru elevii de la Fisk. Era impresionant și drept ca lanțurile, care îi ținuseră cândva legați pe acești oameni, să fie folosite pentru eliberarea lor.

— Halta arată foarte bine, domnule Rutledge. Foarte bine.

Sy trebuia să recunoască, halta Belle Meade chiar ieșise bine.

Mai era de lucru la tâmplărie, pe interior, dar aveau să se încadreze lejer în termen, la întâi noiembrie, peste două săptămâni.

Unchiul Bob încetini căruța, se încadră pe drumul de pietriș care fusese terminat și plesni din nou din hățuri.

— Și drumu' a ieșit bine, domnu' Rutledge. Netea ca sticla. La țanc pentru zăpezile de peste iarnă.

Sy zări ceva întins în câmp.

— Ce e acolo? Vezi? La ora două. Pare că un cal a cedat.

Unchiul Bob râdea.

— E Bătrânul Gray. Un cal castrat rămas pe aici de secole.

— *Bătrânul* Gray? Aș zice mai degrabă Mortul Gray.

— A, nu e mort, domnu'. Doarme. Dacă stai să te gândești... unchiul Bob zâmbea ștrengărește, fiind castrat nu prea mai are ce să facă decât să doarmă, nu-i așa?

Sy râdea. Zâmbi din nou când trecură pe lângă piatra Alexandrei; așa ajunsese să o numească de fiecare dată când trecea pe lângă ea. Și tot trecea pe acolo în ultimele săptămâni. Își aduse aminte cum îi răspunsese la sărut. L-a terminat pur și simplu.

Nu venise în Sud ca să își găsească soție. Dar, așa cum învățase de-a lungul anilor, uneori cele mai bune lucruri se găsesc unde nu le cauți.

— Îmi pare rău, domnișoară Jamison. Nu mai avem locuri în acest hotel.

— Nu se poate, domnule. V-am scris și am rezervat aceste camere acum trei săptămâni. Am și primit confirmarea, cu înscrisul hotelului dumneavoastră. Ridică documentul și arată numele lor, Springfield Inn. Suntem obosiți, ne e foame și avem un concert în seara asta. Vă rog să verificați din nou rezervările.

Bărbatul se uită în registru și își ridică repede privirea înapoi. Se tot uita peste umerii ei, unde așteptau Ella și ceilalți cântăreți, în hol.

— Iar eu vă spun din nou, duduie, nu avem camere libere.

Îl se urcă sângele la cap, știind exact ce se întâmpla. Se străduia să își păstreze calmul din ce în ce mai firav, după atâtea zile de prezență slabă la concerte, puțini bani strânși și multă descurajare printre membrii grupului. Cheltuielile cu cazarea și drumurile le mâncau prea multe resurse din portofelul și așa subțire. Nu strângeau bani nici cât să acopere costurile. Și asta după șaptesprezece concerte în cincisprezece zile.

Ba mai mult, Ella era bolnavă. Ea nu voia să recunoască, dar Alexandra văzuse semnele: oboseală și dureri de cap. Și micuța Minnie avea o tuse supărătoare.

Cu toate acestea, deși fondurile erau din ce în ce mai mici, toți fuseseră de acord să doneze tot ce câștigaseră la primul lor concert, toți cei cincizeci de dolari, ajutorului de urgență din Chicago. Se simțise mândră că făcea parte dintr-un grup atât de generos.

În situația de față, furia era cu atât mai mare.

— Aș vrea să vorbesc cu managerul, vă rog.

Bărbatul o privea fix.

— Eu sunt managerul, duduie. Vă rog să părăsiți hotelul meu, chiar acum.

Se uită înapoi la Ella, care prelua imediat conducerea grupului, mai ales când domnul White nu era de față, ca acum, când era plecat să contracteze și alte concerte în zonă. Ella scutură ușor din cap.

Așa că plecară și încercară la încă trei hoteluri, până

găsiră unul dispus să îi primească.

— Cu o condiție, duduie.

Alexandra își ridică ochii din registru.

— Ceilalți oaspeți nu vor vedea cu ochi buni că v-am lăsat... nu pe dumneavoastră personal, adăugă el zâmbind, ci...

Ea făcu ochii mari la el, fără să îi sară în ajutor.

— Condiția, duduie, este să luați mesele înaintea celor programate. Și vă rog să... nu stați în hol.

Dacă nu ar fi fost atât de târziu, iar ei nu ar fi fost atât de obosiți, probabil că Alexandra ar fi plecat și ar fi căutat un alt loc. Dar nu aveau timp de așa ceva. Și nici nu avea garanția că ar fi *existat* altceva.

În grabă, se schimbă în hainele de concert. De vreme ce clienții hotelului erau deja în sala de mese, mâncară în picioare în holul din spate al bucătăriei, apoi străbătură pe jos, prin ploaie, cele douăsprezece străzi care duceau la Sala de Operă a negrilor.

Vântul rece de octombrie întetea frigul. Niciunul nu avea manta. Nu fiindcă nu se gândiseră să și le aducă, ci fiindcă nu aveau.

Ella făcu încălzirea grupului, respectând îndeaproape instrucțiunile domnului White. În absența acestuia, Thomas Rutling se pregătea să facă apelul de final în seara aceea. Dar, când veni momentul să înceapă concertul, se treziră cu nici douăzeci de ascultători.

Thomas luă cuvântul primul.

— Domnișoară Sheppard, în circumstanțele date, cu unii care nu se simt bine și noi toți frânți de oboseală, cred că domnul White, cu părere de rău, ne-ar anunța că trebuie să amânăm concertul.

Alexandra vedea pe chipul Ellei că luptă se ducea în ea, dar până la urmă încuviință din cap. În drum spre hotel, Alexandra insistă să oprească la farmacie ca să cumpere medicamente pentru Alla și Minnie. Odată ajunși la hotel, se duseră cu toții la culcare.

Ella adormi în câteva secunde. Alexandra nu avea de gând să stea mai mult. Dar mai întâi trebuia să scrie câteva anunțuri pentru ziarele și bisericile locale.

Pe de-o parte se întreba dacă nu era vina ei că nu veneau mai mulți oameni. Poate trebuia să regândească descrierea grupului sau să schimbe piesele. Oftă.

Când termină ce avea de făcut, stinse lampa și își cuibări fața în perna moale. Domnul White le spusese că Nordul era mai prietenos decât aflaseră ei venind aici. Mulți respingeau „invazia” foștilor sclavi, susținând că le scădeau salariile și concurau pe aceleași posturi cu ei. Era greu să îți dai seama cine îți era dușman și cine îți era prieten în acest Nord segregat, atât de ciudat.

O biserică insistase săptămâna trecută să susțină două concerte separate, unul pentru albi și unul pentru negri. În lumina misiunii acelui grup, o astfel de cerere sfida credința. Domnul White refuzase de-a dreptul, așa că nu mai susținuseră niciun concert.

Se întoarse pe partea cealaltă, neputând să își găsească poziția confortabilă. Îi era dor de Nashville. Îi era dor de Fisk. Îi era dor de elevii și de catedra ei.

Dar mai ales îi era dor de Sy. „Să te uiți după mine”, îi spusese el. Și se uitase.

Dar nu îl văzuse niciodată în mulțime.

Sy intră pe ușa principală a Bisericii Biblice din Columb și deja auzea cântăreții. Sperase să ajungă înaintea începerii concertului, dar avusese probleme cu construcția podului peste pârâul de la Belle Meade și trebuise să ia alt tren. Nu putea să stea decât până dimineață. Mâine trebuia să plece la Charleston, în Virginia de Vest, pentru a rezolva conflictele de muncă din ce în ce mai mari ale muncitorilor feroviari.

Își dădu jos pălăria și își trecu mâna prin păr, nesigur dacă

să le spună generalului Harding și celorlalți investitori despre posibila întârziere. Știind că avea să o vadă pe Alexandra, simțea că prinde aripi.

Sala era plină, un lucru bun. În ultima scrisoare îi spusese că grupul era puțin descurajat din cauză că veneau puțini oameni la concertele lor.

Se uită în jur, dar nu o văzu. Nu îi văzu nici pe Bliss, nici pe soția lui. Dar, din nou, era multă lume. Sy se hotărî să stea în spate. Stătuse prea mult jos, în tren. Și de acolo vedea mai bine, oricum.

Cântecul se termină, iar Thomas, un cântăreț pe care îl cunoscuse, făcu un pas în față ca să spună ceva. Sy se uită din nou în jur și o caută pe Alexandra.

Primise o scrisoare de la Bliss, la începutul săptămânii, în care îi confirmase că avea să participe la concert în seara aceea și, cu bucurie, și la cina de după. Trenul din Ashtabula ar fi trebuit să ajungă în urmă cu o oră. Bliss îi scrisese și despre domnișoara Glenn, care murise împăcată, acasă, la două zile după vizita lui. Prin câte trecuse, Sy se bucura pentru ea.

Încă se minuna de ceea ce aflase în urma întâlnirii lor. Crezuse că avea să descopere lucruri care îl interesau pe el, iar ea îi spusese despre David Thompson. Veștile acelea încă îl apăseau greu.

Sau poate că ceea ce îl apăsa greu era că trebuia să îi spună Alexandrei. Cu cât se gândea mai mult la David Thompson și la felul în care vorbea Alexandra despre el – ce bărbat bun, inimos, inteligent și educat fusese – cu atât mai mare era contrastul între el și răposatul ei logodnic.

Formația Fisk începu să cânte din nou. Era un cântec pe care el nu îl știa, dar știa despre cine cântau. Chiar și în orașele retrase din Colorado se auzise despre John Brown și lupta lui împotriva sclaviei. Și că fusese spânzurat. Cântecul îi plăcu lui Sy, și publicului la fel, fiindcă se ridicară și aplaudară frenetic.

Se folosi de ocazie ca să se uite după Alexandra. Într-un

final o zări în spate, în cealaltă parte a sălii. Se uita la ea și nu se mai sătura să o privească, întrebându-se când îi furase cu desăvârșire inima.

De-ar găsi și el calea către inima ei!

Capitolul 29

Când Thomas făcu un pas în față și anunță ultimul cântec, Alexandra simți o ușurare. Îi plăcea să îi asculte cântând, dar se gândea la alte lucruri.

Domnul White mai găsisese patru concerte în dimineața aceea, dar erau departe, în Sud, ceea ce însemna bilete de tren mai scumpe, adică mai mulți bani. Pe care nu îi aveau. Când încercase să îi împărtășească îngrijorările ei, el îi spusese: „Domnul va avea grijă, domnișoară Jamison”.

Își masă tâmplele. Credea că Domnul avea grijă. Dar știa și că, uneori, felul în care vedea ea grija nu se potrivea cu al Lui. Subiectul născuse niște controverse în cadrul grupului. Ciondăneli de nimic în locul unității lor de altă dată. Răni pentru lucruri mărunte. Dar știa care era cauza.

Toți se întrebau dacă Fisk va supraviețui. Și ce vor face dacă se întorceau acasă cu mâinile goale. După ce riscaseră atât de mult cu această inițiativă, împotriva dorinței multor părinți și a întregului bord de misiune.

Ceva o neliniștea profund. Nemaiputând să stea jos, se ridică nerăbdătoare să ajungă în hol ca să salute invitații și să răspundă întrebărilor.

Pe la jumătatea culoarului se opri stană de piatră, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Dar zâmbetul firav din colțul gurii lui îi spunea că nu visează. Se grăbi să ajungă în spatele sălii, apucă mâna întinsă a lui Sy și îl urmă în hol.

O trase spre el, iar ea îl îmbrățișă strâns. Cu capul pe pieptul lui, îi savura îmbrățișarea puternică și bătaile inimii. Îi dădu drumul prea curând.

— Ce faci aici? îl întrebă în șoaptă, auzind apelul domnului White din sală.

— Eu zic că e evident, îi răspunse Sy blând, și îi mângâie fața dezvăluindu-i emoțiile mult prea evidente. Spune-mi când poți pleca. Aș vrea să mergem la cină. Philip Bliss a venit și el cu soția lui. Sunt pe aici, pe undeva. Vor merge cu noi.

Încântată peste măsură, Alexandra se trezi că îl fixează cu privirea.

— Mă bucur să te văd.

El îi zâmbi.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Simțea fluturi în stomac.

— Cât stai?

— Doar până dimineață. Dar, adăugă el repede, simțindu-i dezamăgirea, voi încerca să ajung într-unul din orașele în care ajungi și tu, când mă întorc în Nashville, peste o săptămână.

Ea încuviință, acceptând și cele doar câteva ore pe care le avea cu el. Văzu că publicul începea să iasă din sală și îi șopti.

— Trebuie să mai rămân câteva minute, să răspund la câteva întrebări pe care le au oamenii despre Fisk și apoi putem pleca.

— Mă duc să caut familia Bliss. Ne revedem aici. Alexandra? Și eu mă bucur să te văd.

Momentele se scurgeau greu. Într-un final, spectatorii începură să plece. Alexandra se apropie de Sy și Ella, care stăteau de vorbă lângă ușa de la intrare.

Ella se uită spre ea.

— Închipuie-ți ce surprinsă am fost când am dat nas în nas cu domnul Rutledge.

Alexandra surprinse subtilitatea cu care Ella ridică din sprânceană.

— Da, și eu am fost la fel de surprinsă. Se uită în jur. Sy, lui i-ai găsit pe domnul și doamna Bliss?

— Nu cred că au venit, răspunse el dând din umeri.

Probabil și-au schimbat planurile. Dar știu că erau nerăbdători să îi asculte. Bănuiesc că vor veni la un alt concert.

— Sper, zise Ella înclinând capul. Eu și ceilalți cântăreți am vrea să îl cunoaștem. Toți îi admirăm munca. Poate că data viitoare, când îi veți scrie, domnule Rutledge, îi spuneți cât de mult îl apreciem.

— Cu mare drag, duduie, încuviință Sy din cap.

— Ei bine...

Ella se uită de la unul la altul.

— Mă bucur că v-am revăzut, domnule Rutledge. Iar pentru tine, draga mea colegă, îi spuse Ella cu tot aerul de profesoară de care era capabilă, mă duc în cameră să citesc lucrarea ta despre *Standardele intelectuale în gândirea critică* ca să mă pregătesc pentru dezbateră pe care o vom avea când te vei întoarce.

Alexandra râdea.

— Fii îngăduitoare, te rog.

— Niciodată! mai ales cu un elev atât de inteligent.

Spre surprinderea Alexandrei, Ella o îmbrățișă senină.

— Să ai o seară plăcută discutând despre „eticheta în afaceri”, îi șopti Ella, apoi se îndepărtă fără să se uite peste umăr.

Sy se uită în ochii ei.

— Scrii proiecte în turneu? Iar domnișoara Sheppard îți pune note? Mai ai timp și pentru asta?

— Mă ajută să îmi închei studiile. Și ceilalți cântăreți mă ajută. Toți învățăm în timpul liber, atât cât avem. M-au ajutat foarte mult. Și, spuse ea dând din umeri, am putut să le răspund și eu lor la câteva întrebări.

— Cred că numim asta Reciprocitate Sudistă, domnișoară Jamison.

Mai fericită decât fusese vreodată în ultimele luni, Alexandra primi brațul întins al lui Sy și ieșiră. Luna rece de octombrie era o schimbare bine-venită față de căldura din incinta bisericii.

— Ai vreun restaurant preferat, domnișoară Jamison?

— Nu am. Am ajuns abia în după-amiaza aceasta. Dar te avertizez, domnul White a spus că cel mai bine, pentru bunul nostru renume, ar fi să mă aduci înapoi la hotel până la ora 22:00.

— Atunci ar fi bine să găsim repede un restaurant.

Se hotărâră să meargă la un restaurant mic, italian, care era la câteva străzi distanță, un loc liniștit și retras. La cină, după ce îi împărtăși tot ce ar fi vrut să îi spună de când plecase, Alexandra văzu că îi zâmbea de peste masă.

— Ce e? îl întrebă ea, ștergându-și colțurile gurii pentru orice eventualitate.

Se uită la farfuria ei, încă plină de spaghetti și chiftele. Apoi la a sa, în care nu mai era nimic.

Sări ca arsă.

— Vorbesc prea mult.

— Deloc. Îmi place să ascult ce ai făcut în turneu. Dar nu vreau să te întorci la hotel nemâncată.

— Atunci, acum e rândul tău, zise ea și ridică furculița. Spune-mi cum îți merg proiectele feroviare. O! Și spune-mi și despre întâlnirea pe care ți-a înlesnit-o domnul Bliss. Ai spus că ai vorbit cu ea.

El se întunecă la față.

— Da, am vorbit. A murit la două zile după vizita mea.

— Îmi pare rău să aud asta. Ți-a spus ceva despre cauza accidentului?

El nu știa ce să mai zică, apoi scutură din cap.

— Nu, despre accident nu mi-a spus nimic. Dar mi-a spus ce s-a întâmplat cu ea după accident.

Durerea îi întuneca fața. Deși Alexandra simțea că voia să îi spună tot ce știa, se trezi că nu voia să audă totul. Trăise deja experiența aceea de o mie de ori.

Chelnerul le aduse nota de plată. Ea se folosi de acel moment.

— Știi, s-a făcut târziu. Poate ar trebui să mergem spre hotel. Ai spus că trenul tău pleacă devreme.

El se uită în ochii ei și nu o lăasă să își ferească privirea, apoi încuviință din cap.

— Da, probabil că așa ar fi cel mai bine.

Sy se trezi devreme a doua zi dimineață, se pregăti, își făcu bagajul și se duse la hotelul unde era cazată formația Fisk. O invitase pe Alexandra să ia micul dejun cu el, cu scopul de a-i spune ceea ce nu reușise cu o seară în urmă. Sincer, nici măcar nu se străduise.

Se opri la colțul străzii, la un chioșc și își cumpără un ziar pentru tren. Bătrânul din spatele tejghelei dădu din cap luându-și banii, prins în discuție cu un alt client. Sy vârî ziarul în servietă și își continuă drumul.

Sala de mese a hotelului era mică, dar era devreme, numai câteva mese erau ocupate. Alese o masă în colț, unde puteau vorbi mai ferit.

— Cafea, domnule?

— Da, vă rog.

Văzând că mai avea câteva minute până cobora Alexandra, scoase ziarul din servietă și îl deschise la prima pagină. Citi titlul și i se făcu un gol în stomac.

Capitolul 30

DEZASTRUL FEROVIAȚ DE LA ASHTABULA CURMĂ 92 DE VIEȚI OMENEȘTI

Înghițind în sec, Sy făcu ochii mari la titlul zilei și, cumva, undeva, în sufletul lui, știu adevărul de care se temea. Devora textul, căutând detalii. Și numele pe care se ruga să nu le găsească.

Ieri, trenul de distanță Pacific Express, cu plecare din Ashtabula, Ohio, având două locomotive și unsprezece

vagoane, a fost lovit de vânturi puternice în timp ce traversa podul din Ashtabula. Când locomotiva principală a ieșit de pe pod, scheletul podului a crăpat sub greutatea acestuia. Podul a cedat, aruncând o locomotivă și unsprezece vagoane într-un hău de douăzeci de metri. Înainte să se izbească de fundul prăpastiei, martorii spun că vagoanele de lemn erau deja în flăcări, incendiate de kerosenul din radiatoare...

Sy închise ochii, brăzdat de un sentiment teribil că mai trăise acele momente. Vedea flăcările devorând vagoanele ca pe niște vreascuri și auzea glasul fragil, gâtuit al domnișoarei Riley Glenn.

Rapoartele inițiale ale anchetatorilor, care încă așteaptă confirmare, spun că podul, proiectat de Amasa Stone, președintele companiei de căi ferate, a fost construit prost și nu a avut inspecția tehnică realizată corect. Printre morți se află locuitorul din Ashtabula și iubitul compozitor de imnuri...

Sy simțea că nu mai are aer.

Philip Paul Bliss și soția lui.

Martorii spun că, inițial, domnul Bliss a scăpat din dezastru, dar s-a întors în flăcări după soția sa. Familia Bliss lasă în urma ei doi copii mici, George și Philip Paul, de patru ani și, respectiv, un an, despre care s-a crezut anterior că erau în tren cu părinții lor. Se pare că 92 din cei 159 de pasageri au pierit în accident.

Reporterul prezenta apoi numele celor morți, dar Sy nu le putu citi. Abia mai respira.

— Sy?

Nu își ridică privirea. Alexandra îl strigă din nou. Își șterse ochii și îi ridică spre ea, care stătea în picioare, lângă masă,

îngrijorată.

— Sy, ce s-a întâmplat?

Dorindu-și să o poată scuti și știind ce efect va avea asupra ei, se ridică, o luă în brațe și îi șopti în ureche, simțindu-i încordarea.

— Nu, spuse ea agitată, scuturând din cap.

Se trase în spate și, cu ochi rugători, îi căută privirea.

— Ce s-a întâmplat?

Îi dădu ziarul, pe care îl citi, tremurându-i în mână. Rămase cu ochii la literele din fața ei, în timp ce lacrimile îi brăzdau obraji. Într-un final, își ridică privirea.

— S-a întors după ea, șopti ea cu glasul frânt.

— Da, atât putu să spună el.

Sentimentul de vinovăție în lovi în plin. Respiră adânc.

— Trebuie să îți spun ceva, Alexandra, despre întâlnirea mea cu domnișoara Glenn.

La fel ca seara trecută, în ochii ei văzu că nu voia să audă. Îi smulse ziarul, trase un scaun, iar ea se așeză, cu spatele drept și mâinile strânse în poală. El se așeză pe scaunul de lângă ea.

— În ziua aceea, domnișoara Glenn călătorea în cel de-al doilea vagon pentru foști sclavi. Mi-a spus că, după accident, ceva i-a blocat piciorul.

Se opri, încordarea îngreunându-i vorbirea. Nu mai putea să miște.

— A spus că a apărut un bărbat, pe care îl văzuse mai devreme în același vagon.

Alexandra icni de durere.

— A reușit să se târască până la ea și să o elibereze... ca să poată scăpa. M-a întrebat dacă mai știu să fi supraviețuit cineva din acel vagon. Voia să îi mulțumească celui ce i-a salvat viața.

El scutură din cap.

— I-am spus că nu am de unde să știu. Apoi mi-a zâmbit și mi-a spus că până atunci... nu mai văzuse niciodată un alb într-un vagon de foști sclavi.

Alexandra scăpă un oftat gătit și se aplecă tremurând. Sy îngenunche lângă scaunul ei și o lăsa să plângă în brațele lui.

În seara aceea, după un concert mai trist, dar cu mulți ascultători, Alexandra merse înapoi la hotel însoțită de Sy. Domnul White și cântăreții erau la câțiva metri în fața lor. Își vârî mâna în brațul îndoit al lui Sy.

— Îți mulțumesc că nu ai plecat, zise ea încet.

Se uită la ea și îi acoperi mâna cu a lui.

— Trebuia să mai stau, Alexandra.

Ea încuviință din cap, auzind cuvintele pe care el nu le rostise. Era de înțeles. Oricât de mult ar fi încercat, nu putea să nu se gândească la podul care cedase sub greutatea trenului.

Când intrară în hol, domnul White îi aștepta.

— Ne întâlnim în sala de mese. Vreți să veniți cu noi?

Alexandra îi ceru scuza lui Sy din priviri, dar el scutură din cap de parcă ar fi zis: *E în regulă.*

Era târziu, iar sala de mese era goală. Doar două lămpi ardeau în încăpere. După concert, domnul White adusese deja un tribut lui Philip Paul Bliss, pe care îl cunoscuse cu câțiva ani în urmă, la o întâlnire de rugăciune. Știa că nu despre asta era vorba.

— Dragi prieteni, începu domnul White să spună după ce se așezară toți. Mă doare să vă spun, dar suntem din nou în situația în care am mai fost de multe ori. În seara aceasta, sala a fost plină, dar am strâns doar optsprezece dolari.

Încăperea parcă nu mai avea aer. Alexandra simți o greutate în piept, în timp ce Isaac Dickerson se aplecă înainte, cu capul între mâini. Mulți lăsară capetele în piept. Se uită înspre Sy, dar el nu se uită la ea.

— După cum bine știți, continuă White, nu mai avem fonduri. Aș vrea să știți că în seara aceasta voi căuta fața lui Dumnezeu. Nu voi dormi. Voi sta treaz, mă voi ruga și îi voi cere să ne călăuzească. Și să intervină. Cred din toată

inima că voi, cântăreții, sunteți salvarea școlii Fisk. Încredințarea aceasta e de neclintit și așa va rămâne. Vă rog doar ca, atunci când veți merge la culcare, să vă rugați pentru mine ca să aud clar vocea Domnului. Nu vă cer să mă însoțiți în rugăciune toată noaptea. De fapt, vă implor să nu faceți acest lucru. Trebuie să vă odihniți ca să puteți sluji celor ce vă ascultă cântecele.

Alexandra nu așteptă să ajungă în pat, începuse să se roage pe loc.

— De asemenea, așa cum v-am spus aseară, trei orașe îndepărtate, undeva în sud ne-au rugat să susținem concerte. Ne-au asigurat că ne vor primi bine și că donațiile vor fi generoase. Ca să ajungem acolo, vom cheltui tot ce avem. Dar, din nou, cred că Domnul ne trimite acolo.

Rugăciunea Alexandrei se stinse treptat. Încă se gândea că e riscant să călătorești atât de departe cu atât de puțini bani. Cu toate acestea, dacă domnul White avea o convingere atât de puternică...

— Vreți să plecăm împreună capetele, zise el încet, și să îi mulțumim, în liniște, Domnului pentru bogățiile binecuvântării Lui, dintre care cea mai mare este Fiul Său?

Alexandra lăsă capul în jos și îl văzu pe Sy făcând același lucru. Clipele se scurgeau și singurul sunet care se auzea era *ticăitul* unui ceas, undeva în spatele lor. Și al respirației.

— Mă îndrept, se auzi un glas dulce, pe un vibrato intens chiar dacă în șoptă. Mă îndrept...

Maggie Porter, Alexandra era convinsă fără să se uite. Cunoștea vocea fiecărui cântăreț ca și când ar fi fost a ei. Dar nu auzise niciodată acel cântec...

— Mă îndrept... spre Iisus.

Ușor-ușor, unul câte unul, i se alăturară și ceilalți, fredonând cu un dor apăsător, urcând și coborând vocile de parcă ar fi atins cerul în timp ce muzica le înmuia inima.

Mă îndrept. Mă îndrept spre casă.

Nu mai am... mult... de stat aici.

În urcare, vocea lui Maggie nu mai era ușoară ca o pană,

ci atât de agitată, încât îi frânse inima Alexandrei, La fel de repede coborî din nou, puternică totuși, chiar dacă doar fredona.

Domnul meu... mă cheamă... mă cheamă printr-un tunet.

Sunetul trompetei se aude în inima mea.

Nu mai am... mult... de stat aici.

Cântecul se termină și începu altul. Fiindcă pe acesta îl știa, Alexandra cântă împreună cu ei.

Dimineața când mă scol, dimineața când mă scol...

Eu îl vreau pe Iisus.

Puteți lua voi restul, eu îl vreau pe Iisus.

Spre surprinderea ei, Sy începu și el să fredoneze de la al doilea vers, emoția sa împletindu-se cu a celorlalți. În timp ce cântau, o mireasmă plăcută umplu încăperea. Nu și-ar fi dorit să fie nicăieri în altă parte decât în această încăpere, cu acești oameni.

Când se termină cântecul, fiecare, pe rând, spuse amin, se ridică și părăsi încăperea.

— Domnule White, îl strigă Sy când trecu pe lângă el. La ce orașe din Sud vă refereați? Căile Ferate de Nord-Est nu ajung prea departe în Nord, dar trec prin Kentucky și Virginia de Vest. Dacă puteți ajunge până la Portsmouth, aș fi foarte dispus să vă ofer transport până în acele orașe dacă îmi dați voie.

Domnul White zâmbi.

— Dumnezeu răspunde, domnule Rutledge, înainte să apuc să plec genunchiul.

Obosită, Alexandra rămase așezată în timp ce vorbeau, cu mintea din nou la accidentul din Ashtabula, apoi la întorsura Olandezului.

David...

Așadar supraviețuise accidentului, dar murise la scurt timp după aceea. Lacrimile o năpădiră din nou, cu gândul la suferința prin care trecuse și la femeia pe care o salvase. Își dorea acum să o fi cunoscut și ea pe domnișoara Glenn. Apoi, îi trecu prin minte că, probabil, până acum,

domnișoara Glenn *avusese* deja ocazia să îi mulțumească lui David.

Domnul White le spuse noapte bună, iar Sy o conduse până la scările care duceau la etajul doi. Se uită la ea, apoi o trase blând la pieptul lui. Alexandra respiră adânc parfumul lui: dafin și apă de colonie, raze de soare și aroma pielii. Ar fi vrut ca el să nu mai plece. Ba mai mult, se trezi că ar fi vrut să plece cu el.

— Deja îmi e iar dor de tine, îi șopti ea.

— Mie îmi e mereu dor de tine.

A doua zi dimineată, când Alexandra și Ella intrară în sala de mese, îi găsiră pe toți la masă, iar pe domnul White deosebit de încântat. Așezându-se, Alexandra simți mai multă energie și entuziasm în cadrul grupului.

— Dragii mei copii, începu domnul White, m-am rugat toată noaptea și am găsit un nume pentru grupul nostru. Se uită la fiecare în parte. Veți fi... *Rapsozii Jubileu*. În onoarea Anului Jubileu.

Alexandra știa despre Anul Jubileu din Vechiul Testament. Își amintea că învățase la biserică, în ultimii ani, dar auzise povestea mult mai recent la Fisk, la capelă. Porunca făcea parte din legea pe care Dumnezeu i-o dăduse lui Moise și spunea ca, odată la cincizeci de ani, evreii să țină Anul Jubileu și să respecte instrucțiunile lui Dumnezeu de a elibera sclavi, de a răscumpăra proprietăți și de a lăsa pământul să se odihnească...

Pe măsură ce domnul White își continua discursul, simți ceva în sufletul ei. Se uită la fețele din jur și simți că și ei aveau aceleași trăiri. White se aplecă și îi privi pătrunzător.

— Între zbaterea poporului evreu pentru libertate și a umilei noastre lucrări în rândul micului grup de la Universitatea Fisk există o legătură strânsă. Nu cred că există un nume mai bun care să ducă strigătul nostru acestei națiuni și să fie stindardul chemării noastre la libertate.

Capitolul 31

Stând în capul unei mese de conferință improvizate, Sy simțea tensiunea ce răzbătea dinspre muncitorii îngrămădiți în încăpere.

Ajunsese în Charleston, în Virginia de Vest cu o zi mai târziu decât își propusese, din cauza accidentului feroviar din Ashtabula, pe care încă îl accepta cu dificultate. Spiritele se încinseseră foarte mult. Muncitorii erau nemulțumiți de condițiile de lucru. Cele mai multe nu erau legate de proiectul din prezent, Sy înțelesese destul de repede. Erau frustrări care se strânseseră de ani de zile.

Cu toate acestea, picase măgăreața pe capul lui să le rezolve, dacă voia să finalizeze proiectul căilor ferate dintre Carolina de Nord și Virginia de Vest. Așa avea de gând.

Îi dădu cuvântul purtătorului de cuvânt al muncitorilor.

— Vrem plată mai bună, domnu' Rutledge, echipament mai bun și mâncare mai bună. Ne-am mâncat viața detunând munții Virginiei de Vest și ai Carolinei de Nord. Am săpat tranșee în pământ tare ca piatra cu târnăcoape și lopeți, butoaie întregi de țărână neagră. Am pierdut șiru' prietenilor care au pierit în alunecări de teren și explozii, domnu'. Deși toți ăi de la masa asta știm că nu dumneata ești de vină fi-ncă nu ai fost șefu' nostru atunci, tot venim acum și cerem ce credem că ni se cuvine! Dacă e căzu', intrăm și-n grevă.

Văzu în mulțime încuviințarea oamenilor care dădeau din cap și din gură: „Așa e!”

Stând în capul mesei, Sy studie fețele fiecărui muncitor. Nu erau directori îmbrăcați la patru ace în birouri, departe de praful și murdăria brâurilor de oțel, ci muncitori care își rupseseră spatele de muncă, pe fețele cărora se vedeau urmele anilor de trudă.

Văzându-i pe ei, multe alte imagini i se derulau în minte. Nu numai din numeroasele accidente feroviare pe care le văzuse prima oară în Colorado, ci și din poveștile

muncitorilor feroviari cu care vorbise în ultimele luni, inclusiv cele de la întorsura Olandezului și podul din Ashtabula.

Îl vedea și pe tatăl său, Harrison Kennedy, care începuse ca muncitor și ajunsese sus. Căile ferate erau periculoase. Nu aveai ce face. Dar prea deseori tragediile pe care le văzuse erau cauzate de neglijență și nepăsare. Sau de cineva care stătea într-un birou, departe, nerăbdător să facă avere cu prețul vieților omenești.

— Domnilor, v-am auzit îngrijorările.

Sy se ridică încet de pe scaun și simți tensiunea din încăperea ridicându-se odată cu el.

— Sunt de acord. Trebuie să înceapă schimbările. A venit vremea. O luă spre celălalt capăt al mesei, de unde purtătorul de cuvânt îl privea prudent. Începând de azi, vom începe să le punem în aplicare. Domnul O'Grady, vreți să mai luați doi oameni, să cooperați cu mine și supraveghetorii mei și să ne ocupăm de doleanțele acestor oameni? Și să construim cea mai bună și cea mai sigură cale ferată care s-a pomenit?

Sy întinse mâna, știind că inițiativa aceasta îl va costa mai mult timp și mai mulți bani și că trebuia să meargă înapoi la investitori și să le ceară mai mult capital. Dar așa era corect. Și, așa cum îl învățase tatăl său, ce era corect, chiar dacă era mai greu și mai costisitor, era întotdeauna decizia cea mai bună.

O'Grady se uită o clipă la mâna lui întinsă, nesigur că poate avea încredere. Apoi, se ridică și îl strânse tare de mână.

— Da, domnu' Rutledge. Vrem.

Căutaseră în tot orașul Xenia, ultima lor noapte aici, înainte să plece în sud, a doua zi. Dar un hotel după altul refuzaseră să îi primească sub acoperișul lor. Cu fiecare

respingere, Alexandra înțelegea mai bine că, deși crezuse că înțelegea prin ce treceau prietenii ei din cauza culorii pielii lor, se înșelase.

Fără să aibă unde să doarmă peste noapte, grupul se întoarse în gară, la îndemnul domnului White. Din nord bătea un vânt rece de noiembrie. Neavând mantale, se cuibăriră unii lângă alții ca să se încălzească, iar domnul White plecase să caute de mâncare.

În ultimele două săptămâni de concerte, strânseseră mai mulți bani decât în primele, dar *Rapsozii Jubileu* încă trăiau de pe o zi pe alta. Cu fiecare zi ce trecea, Universitatea Fisk se înfunda din ce în ce mai mult în datorii.

Domnul White se întoarse, într-un final, cu niște sandviciuri.

— Am rugat mai mulți pastori să ne ajute, le spuse în timp ce mâncau. Dar, fără excepție, toți au spus că trebuie să obțină aprobarea bisericii înainte să ne găzduiască.

Ghemuită lângă Alexandra, Ella tușea măgărește. Alexandra o cuprinse cu brațul, iar Ella îi zâmbi recunoscătoare. Benjamin începu să se roage încet, iar Alexandra îl urmă în inima ei, rugându-se cu o disperare cu care nu se mai rugase niciodată. Nu avusese nevoie.

La o lună de când plecaseră de acasă, trupa cântase de peste 36 de ori. Dar nu se laudau cu mare lucru.

Duse mâna în buzunarul de la cămașă și mângâie butelca goală, pe care o simțea la atingere. Azi fusese la un pas să o vândă unui vânzător ambulant, știind că ar fi luat ceva pe ea. Fiecare bănuț conta. Dar Ella o încurajase să aștepte.

Pe la miezul nopții, un bărbat într-o manta neagră intră brusc pe ușa gării și se apropie de ei. Alexandra încremeni și o simți și pe Ella neclintită lângă ea.

Domnul White își ridică silueta și mai subțire în ultima vreme, iar Isaac, Greene, Thomas și Benjamin se ridicară umăr la umăr, lângă el.

— Domnul George White? strigă bărbatul.

— Da, eu sunt George White.

— Sunt trimis să vă strâng pe toți, domnule. Trebuie să mergeți cu mine la clădirea bisericii unde vă veți adăposti în noaptea aceasta.

Alexandrei i se umeziră ochii. Și celorlalți la fel.

— Dumnezeu e credincios, Alexandra, șopti Ella. El e credincios.

Trenul trase în gara Portsmouth, cel mai sudic oraș din turneul lor de până acum. Alexandra, cu trăistuța în mână, se dădu jos împreună cu restul trupei. Pe peron se opri scurt, așa cum încă făcea de fiecare dată, și aduse mulțumiri că mai făcuseră un pas în călătoria lor.

Așa cum obișnuiau deja, ea și ceilalți îl urmară pe domnul White. Fiindcă era înalt și călătorii se opreau și se zgâiau la ei, era imposibil să îl piardă în mulțime. Se uită dincolo de șine și zări cuvintele *Căile Ferate Nordice* pe marginea unui tren și simți un dor de nestăvilit. Parcă ar fi fost acasă.

Primise două scrisori de la Sy în ultima săptămână, ambele trimise din Charlotte. Îi spusese că va face tot ce îi stătea în putință să vină într-unul din aceste orașe, înainte să se întoarcă în Nashville. În fiecare gară se uita după el prin mulțime.

Așteptară lângă casa de bilete să vină domnul White. Se întoarse după o vreme cu o sclipire în privire, care îi atrase curiozitatea Alexandrei. Ella dădu din umeri și zâmbi. Nu mai tușea atât de rău și începuse să își recapete lumina din privire.

— După mine, prieteni!

Aproape traversaseră tot peronul, trecând pe lângă clasa a treia și a doua, când domnul White se opri în sfârșit în fața unui vagon de lux Pullman. *Căile Ferate de Nord-Est* scria pe margine. Alexandra nu-și putu reține un zâmbet.

Sylas Rutledge.

Domnul White îi înmână biletele controlorului, care îi saluta pe fiecare în parte, în timp ce urcau. Se întoarse și văzu oamenii care se uitau la ei cu gura căscată, de-a

dreptul.

Ella se aplecă și îi șopti înainte să urce:

— Nu cred că au văzut în viața lor negri într-un vagon de lux Pullman.

Alexandra o împunse prietenește, râzând.

Banchetele căptușite erau îndrăzneț colorate în roșu și auriu, iar parfumul bogat de piele tratată cu ulei și ceară de albine le conferea o frumusețe aparte. Finisajele din lemn negru de nuc sclipeau în soarele după-amiezii, iar accentele de cristal și argint împodobeau lămpile cu gaz prinse în perete și în tavan. George Pullman nu făcea nimic cu jumătate de măsură.

Și, pasămite, nici Syllas Rutledge.

Vagonul luxos era foarte bine aprovizionat cu băuturi și răcoritoare, cu perne și păaturi. Trenul șuieră și, după câteva minute, Trenul de Nord-Est plecă din gară, fără urmă de Sy.

Dar Alexandra îl simțea lângă ea.

În prima jumătate a călătoriei de două ore, ea și Greene discutară despre o carte pe care i-o împrumutase, despre agricultură și gospodărie. Cunoștințele lui erau vaste, la fel și generozitatea cu care le împărtășea cu alții.

— Vă rog să mă scuzați, domnișoară Jamison, eu voi închide puțin ochii cât mai pot.

Se dădu mai aproape de ea.

— Isaac sforăie ca o furtună!

Ea râse, mai citi puțin, apoi, fără să vrea, pierdu șirul gândurilor și începu să simtă greutatea pleoapelor. Închise cartea, apoi ochii. La fel de repede îi deschise, realizând ce era pe cale să facă.

Se îndreptă de spate, dar moliciunea banchetei și căldura păturii o ademeneau să adoarmă în ritmul legănat al vagonului. Și reușiră.

Puțin mai târziu, ca prin vis își auzi numele și se cuibări și mai bine în coconul cald al păturii. Dar când o mână fermă o prinse de umăr, făcu ochii mari și o văzu pe Ella stând în

picioare, aplecată peste ea.

— Am ajuns, zâmbi Ella. N-am crezut că voi felicita pe cineva pentru că a dormit în tren, dar... sunt foarte mândră de tine.

— O, ascultați aici! zise Jennie a doua zi, ridicând ziarul în timp ce trupa se așeza confortabil în vagonul de lux Pullman.

Vagonul era tot al lor, le scrisese Sy, câtă vreme călătoreau pe ruta aceasta.

— Și e ziarul național! Reporterul zice: „Adunarea a fost mai cucerită ca niciodată, lacrimile au inundat obraji și chiar mustățile bătrânilor domni”.

Grupul vibra de râsete și încuviințare. Ridică mâna și continuă.

— „Interpretarea a fost de calitate, iar dovada că publicul a apreciat-o a fost ropotul de aplauze cu care s-a încheiat fiecare piesă!” O, așteptați! zise Jennie, ridicându-și privirea din ziar. Spune despre noi că mergem într-un vagon de lux, pe Căile Ferate de Nord-Est – se uită către Alexandra –, proprietatea unui domn chipeș, pe nume Syllas Rutledge, originar din ținuturile din Colorado, dar în ultima vreme rezident în Nashville, Tennessee”.

— Nu spune chipeș! Alexandra se aplecă spre ziar, dar Jennie îl smulse din raza sa vizuală.

— Nu, nu spune, spuse Jennie zâmbind. Dar spun eu.

Toate femeile râdeau. Bărbații scuturau din cap. Trenul intră în gară la timp. Exact cum i se spusese domnului White, sala bisericii era plină ochi.

Mai târziu, când se întoarseră la hotel, domnul White era mai încântat decât îl văzuse Alexandra vreodată.

— Dragi rapsozi, zicea el, câteva ore mai târziu, când se întâlneau în salon, în seara aceasta am strâns o sută trei dolari.

Strigăte și răcnete de bucurie.

— Și, adăugă el repede, ne-au invitat să rămânem și să mai susținem alte patru concerte, despre care spun că vor

fi la fel de pline și de generoase.

Alexandra abia aștepta să ajungă în cameră și să îi scrie lui Sy. Termină scrisoarea chiar când Ella se întoarse în cameră de la repetiția specială la care îi chemase domnul White.

Se pregătiră amândouă de culcare și vorbiră până târziu în noapte, iar Alexandra îi mulțumi lui Dumnezeu pentru că o chemase să fie martoră la așa ceva. Și pentru Sy, care îi dăduse imboldul de care avusese atâta nevoie.

— Alexandra? se auzi o voce caldă.

Alexandra se mișcă și deschise ochii, după un somn sănătos, își culese părul de pe față și își ridică privirea spre Ella care stătea lângă patul ei.

— Îmi pare rău că te-am trezit, dar domnul White tocmai a fost aici.

Cu ochii încă în ceață, Alexandra văzu lumina slabă care intra pe fereastră.

— S-a întâmplat ceva?

Ella o luă de mână.

— Îmi pare rău, Alexandra. Mama ta te cheamă acasă.

Capitolul 32

Frânt de oboseală, Sy descuie ușa de la hotel, recunoscător că nemulțumirile muncitorilor care construiau căile ferate din Charleston începeau să mai scadă. Nu atât de repede pe cât și-ar fi dorit el, dar erau pe calea cea bună.

Pășind în cameră, auzi un scârțâit sub picioare. Aprinse lampa de pe birou și zări plicul care fusese strecurat pe sub ușă. Îl ridică, citi adresa și se așeză repede pe scaun.

Philip Paul Bliss.

Făcu ochii mari la vederea numelui și i se puse un nod în gât. Nu avea cum. Dar era în mâna lui.

Trecuseră aproape trei săptămâni de la accidentul din Ashtabula, dar nicio zi fără să se gândească la Philip, la

soția lui, Lucy și la scumpii lor băieți, rămași acum fără părinți.

Pipăi plicul, în timp ce data de 9 noiembrie îi încerca gândurile cu idei despre care știa că nu sunt posibile, dar rațiunea învinse, găsind singura explicație care avea sens. Fie Bliss îl trimisese înainte să moară, fie îl trimisese altcineva în numele lui, după ce murise.

Sy vârî degetul să deschidă plicul. Discuțiile pe care le avusese cu omul îi năpădiră amintirile. Buna dispoziție pe care o avuseseră împreună, maniera simplă cu care Bliss vorbea despre viața și visurile sale, priceperea cu care trata profund orice aspect, fără să fie grosolan sau nepolitic, planificarea cu care Philip Bliss își trăise viața, fără să irosească o clipă sau o oportunitate. Trăise o viață care continua și în lipsa lui.

Felul acela de viață pe care acum și-o dorea și Sy.

Scoase hârtiile din plic și le desfăcu. Pe prima pagină era sigla editurii „Imnurile Evangheliei și Cântece Sacre”. Privirea lui Sy căzu pe scrisul de mână.

Dragă domnule Rutledge.

Domnul Philip Bliss ne-a rugat să vă trimitem un exemplar al partituri ultimului său imn, imediat după publicare. Conform dorinței sale, aveți atașată partitura.

Cu profundă tristețe, vă anunțăm moartea tragică și neașteptată a domnului Bliss în data de 22 octombrie, într-un accident de tren

Simțind că îi ardeau ochii, Sy citi restul scrisorii, apoi întoarse pagina. Clipind, își limpezi văzul și dădu de partitură. Privirea îi căzu pe titlu: „Convins, aproape”. Pe măsură ce citea cuvintele pe care le scrisese prietenul lui, i se strânse inima. Și-l aminti pe Bliss stând în picioare, în tren, în acea primă după-amiază.

Convins, aproape, a crede Lui.

*Gata a mă preda Domnului;
„Mergi Spirit de aici”, îmi zice cineva.
„Când timpul va veni, Te voi chema!”
Convins, aproape, vin dar acum.
Să mergi cu Domnul pe-același drum;
Domnul te va-nvăța, cânta-vor îngerii.
Rugi se vor înălța, „La El să vii!”
Să-nvingi aproape timpu-i trecut.
Sfârșitul vine, tu ești pierdut!
„Aproape” nu-i de-ajuns!
„Aproape-î” har respins!
O, cât vei regreta dacă-L respingi!*

Sy întoarce pagina sperând să găsească un bilețel de la Philip, tânjind după o ultimă discuție cu el.

Oftând, citi din nou cuvintele imnului, apoi vârî paginile la loc în plic. Ce versuri cumpătate! se gândi din nou la întrebarea pe care i-o pusese Philip atunci în tren: „Sunteți un om temător de Dumnezeu, domnule Rutledge?”

Un zâmbet trist îi încolți în obraz. Nu primești o astfel de întrebare în fiecare zi. Dar e bine să te întrebi singur. Deseori.

— Da, șopti el umbrelor și tăcerii din camera de hotel. Sunt, Philip.

Sy își ridică ochii spre ceruri.

— Vreau să fiu. Mai mult decât până acum.

Strânse din dinți.

— Îți mulțumesc, prietene, că mi-ai arătat ce înseamnă asta.

Alexandra se uita pe fereastra trenului spre lanurile de porumb care fugeau unul după altul, aducând-o cu fiecare minut mai aproape. Dar avea oare să ajungă la timp?
Doamne, Te rog, vreau să îl mai văd o dată. Pentru ultima

oară.

Nu suporta gândul ca lucrurile să rămână așa între ei. Cu siguranță tatăl ei, atât de aproape de veșnicie, avea să o primească. Să accepte diferențele dintre ei.

Trase adânc aer în piept, o bucățică din inima ei încă bătând alături de Ella și ceilalți. Dar o bucățică și mai mare – se opri, dându-și seama că nu era cuvântul potrivit – *toată* inima ei bătea pentru cu totul altcineva. Îi luase inima și o purta peste tot cu el, dar se întreba dacă el știa asta.

Se auzi șuieratul trenului, care anunța următoarea oprire.

Domnul White îi spusese că îi rezervase cea mai rapidă rută spre Nashville: două opriri, fără să schimbe nicăieri. Când trenul se opri în gara din Knoxville, se uită la butelca goală pe care o mângâia în mâini. Ridicându-și privirea, se uită pe fereastră și văzu imediat un costum negru și niște cizme negre de piele.

La vederea lui Sy, aproape că se simțea acasă.

Alexandra se opri în fața dormitorului părinților ei și întinse mâna spre Sy.

— Ești sigură că vrei să intru cu tine?

Ea aprobă din cap.

— Nu știu cum va reacționa.

Îi duse mâna la buze.

— Știi deja ce vrei să îi spui. Și știu că o vei spune cu toată dragostea pe care o ai pentru el. De el depinde cum va reacționa.

Îi culese o buclă de pe frunte. Ea își ridică privirea spre el încă o dată, apoi bătău și deschise încetisor ușa. Mama ei se ridică de pe scaun și îi întâmpină în mijlocul camerei.

— O, draga mea... o trase lângă ea, iar Alexandra o strânse tare în brațe, savurând îmbrățișarea mamei ei. Ai ajuns. Cât mă bucur!

— Ce mai face?

Privirea mamei se întunecă.

— Tatăl tău doarme profund de ieri. Nu s-a mai trezit. Dar,

adăugă ea repede, doctorul Phillips a spus că a mai avut pacienți care au dormit cu zilele, apoi s-au trezit și tot așa. Există șanse să se trezească, Alexandra, îi spuse cu dulceață în glas. Și să îi poți spune ceea ce ai de spus.

Alexandra încuviință din cap, apoi se trase ușor în spate.

— Mamă, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Syllas Rutledge. Un... prieten foarte drag. Sy, ți-o prezint pe mama mea, doamna Barrett Broderick Jamison. Alexandra se asigură că folosește toată titulatura formală pentru care mama ei avea o slăbiciune.

— Domnule Rutledge, dădu ușor mama ei din cap și îi atinse brațul. Vă mulțumesc că ați însoțit-o pe fiica mea acasă.

— E o onoare, doamnă Jamison. Și a fost plăcerea mea.

Alexandra se uită spre pat. Se vedea cât de mult se schimbase tatăl ei. Era mult mai slab, mai palid și mai bolnăvicios. O duru inima.

— Suferă?

Mama ei scutură din cap.

— Doctorul Phillips ne-a asigurat că nu. Mi-a mai spus că se poate duce oricând. De el depinde. De aceea m-a sfătuit să te chem.

Mama ei o îmbrățișă din nou.

— Am trimis telegrame și fraților tăi. Mi-au spus că vor încerca să vină acasă. Dar eu nu îi cred.

Alexandra încuviință din cap, deloc surprinsă. Apoi arătă spre pat.

— Pot?

Mama ei încuviință din cap.

— Dar e foarte slăbit.

Alexandra se așeză pe marginea patului și se aplecă spre el.

— Tată? șopti ea. Mă auzi? Îl întrebă, luându-i mâna.

Dar el nu răspunse. Încercă din nou, fără succes.

Mama ei îi așeză blând o mână pe umăr.

— Ce-ar fi ca tu și domnul Rutledge să mergeți în

bucătărie și să mâncați ceva? Sunt convinsă că sunteți oboșiți și că vă e foame. Stau eu cu tatăl tău.

— Nu mă deranjează să stau eu cu el, mamă.

— Nici pe mine, draga mea. Prețuiesc fiecare clipă pe care o mai avem.

Capitolul 33

— Alexandra, se auzi glasul cald al mamei care intra în cameră. Nu ai mai plecat de lângă el de o săptămână. Dragă mea, cu cât doarme mai mult, cu atât mai mici sunt șansele de a se trezi.

— Dar trebuie să încerc.

Alexandra îl strânse pe tatăl său de mână, tânjind să îl vadă deschizând ochii.

— Ai spus că nu s-a răzgândit în privința mea.

— Tatăl tău e un om foarte mândru, Alexandra. Ar putea la fel de bine să își fi schimbat părerea și să o țină pentru el, știi asta.

Mama ei o sărută pe cap.

— Te iubește foarte mult. Să nu uiți. Așa i-am amintit și lui mereu, că îl iubești. Acum... domnul Rutledge așteaptă jos.

Alexandra ridică privirea și, văzând zâmbetul mamei ei, zâmbi și ea. Se ridică, se aplecă și se uită îndelung la fața tatălui ei.

— Te iubesc, tati, șopti ea, alintându-l cum nu îl mai alintase de ani de zile.

Îl găsi pe Sy în biroul tatălui ei și își aminti când îl văzuse prima dată, chiar în camera aceea. Ce diferit era față de prima impresie pe care și-o făcuse!

Dincolo de ușa deschisă, el îi zâmbi, îi ridică bărbia și o sărută dulce pe gură. Alexandra îi răspunse trăgându-se mai aproape de el, simțind nevoia să îi simtă forța și brațele în jurul ei. Nu o dezamăgi. După o clipă, se trase în spate, aproape fără suflu.

El îi zâmbi.

— Vrei să luăm prânzul în oraș?

Ea primi din cap.

— Trebuie să trec pe la poștă. Vreau să îi trimit Ellei o scrisoare.

— Ai vești de la ea?

— Am primit ieri o scrisoare. Avea vești bune.

Alexandra scoase scrisoarea din sertarul de sus al biroului și începu să citească. „Succesul bate la ușă, draga mea Alexandra. Cel puțin în parte datorită schimbării de plan în privința repertoriului nostru, o schimbare pe care domnul White a sugerat-o și cu care eu și ceilalți cântăreți nu am fost de acord la început. Dar la încurajarea insistentă a...”

Sy râdea.

— Încurajare insistentă? Frumos spus!

Alexandra zâmbi și continuă să citească.

— „... am început să cântăm cântece dragi pe care le-am moștenit de la sclavi. Surprinzător este, Alexandra, că albi vor să le asculte! Uneori ne roagă să cântăm un anumit cântec din nou. Sălile sunt atât de pline acum la concerte, încât mulți trebuie să stea în picioare, iar mulți pleacă din cauză că nu au loc. În unele orașe, trenurile organizează plecări spre locurile în care urmează să cântăm. Oamenii par înnebuniți după *Rapsozii Jubileu*.

Sy încuviință.

— Cântecele acestea sunt preferatele mele. Nu voi uita niciodată seara aceea de la hotel când domnul White ne-a adunat pe toți în sala de mese.

— Nici eu.

Alexandra împături scrisoarea.

— Mă bucur atât de mult că oamenii au ocazia, în sfârșit, să îi asculte cântând și să vadă cât sunt de talentați. Nu există nicio îndoială ce planuri are Dumnezeu cu această trupă.

— Și nu te bucuri că ai acceptat să îi însoțești?

Ea își așază mâna pe brațul lui.

— Îți mulțumesc... pentru că mi-ai dat curajul să fac asta.

— Dumnezeu ți-a dat curaj, Alexandra. Eu ți-am dat doar un imbold. Îi cuprinse mâna într-ale lui. Tot nu ți-a dat domnul White rezultatele la examen?

Ea scutură din cap.

— Dar mi-a scris scurt și m-a rugat să predau din nou din ianuarie. O văd ca pe un semn bun și m-am hotărât să nu îmi fac griji. Mai ales cu atâtea acum.

La un restaurant din oraș, conversația curgea lin pe lângă prânzul cu pui prăjit și garnitură de cartofi și fasole verde.

— Am trecut prin notițe de nenumărate ori.

Sy scoase carnețelul din buzunar și i-l dădu.

— Oricât aș fi încercat să găsesc ceva, orice care să îl exonereze pe tatăl meu... spuse oftând...n-am găsit nimic. Mai am o persoană cu care vreau să vorbesc. Unul dintre manevranții care au fost de serviciu în ziua aceea în trenul de distanță.

Ea încuviință, citi și dădu pagina.

— Atâția oameni!

— Și atât de puține răspunsuri.

— Îmi pare rău, Sy.

El îi zâmbi întristat.

— Pe un ton mai optimist, oficial proiectul generalului Harding s-a încheiat.

— Felicitări! Sunt convinsă că halta Belle Meade e superbă.

— Nu sunt sigur că am vrut să fie „superbă”, dar generalul Harding e mulțumit.

Ea zâmbi.

— Și celălalt proiect merge bine?

El încuviință din cap.

— Conflictele de muncă din Virginia de Vest s-au rezolvat, iar șinele sunt instalate din ambele direcții chiar în timp ce vorbim. Echipa din Carolina de Nord e puțin înaintea față de ceea ce ne-am propus, iar în Virginia de Vest suntem doar cu o săptămână în urmă. Generalul Harding și ceilalți investitori sunt mulțumiți. Până acum n-au respins cererea

de mărire de capital. Ceea ce e bine.

— Relația cu generalul Harding a decurs bine până la urmă, nu?

— Mai bine decât mi-am imaginat. Se uită peste masă. Mulțumesc, Alexandra.

Ea ridică paharul de apă a salut ștregăresc. După prânz, o luară spre poștă, dar, când dădură colțul, Alexandra încetini pasul. Sy se uită la ea.

— Ce e?

Îi făcu semn spre magazinul din dreapta lor.

— Au publicat ziarul de care îți spuneam.

— Cel pe care Thomas îl citea cu interes în căutarea mamei lui?

Ea încuviință din cap.

— Ne vedem mai târziu acasă la ai mei?

El își continuă drumul, iar ea intră în magazin. O tânără o salută.

— Bine ați venit la *Colored Tennessean*. Cu ce vă pot ajuta?

Alexandra se apropie de teighea.

— Am văzut recent că un prieten bun citea ziarul dumneavoastră. Așa am aflat că publicați anunțuri de căutare.

Ea zâmbi.

— Da, doamnă. E un mare ajutor pentru foștii sclavi care încearcă să își găsească membrii familiei.

— Aveți exemplare din toate numerele din trecut?

Femeia se uita la ea.

— Avem, dar sunt foarte multe. Pot să vă întreb... căutați pe cineva anume?

Alexandra încuviință din cap, surprinsă de emoțiile pe care le avea.

— Da, pe cineva foarte drag. O femeie pe nume Abigail.

Intrând în gara din Nashville, Sy știa că avea șanse mici. Dar era ultima pistă, oricât de firavă. Și îi datora tatălui său să încerce.

— Bună ziua, domnule Rutledge. Ce mai faceți?

Sy îl recunoscuse pe tânărul manipulant, dar nu își aminti numele lui.

— Bine, mulțumesc. Îmi puteți spune unde sunt registrele de semnalizare?

— Da, domnule. Mergeți până în capătul holului și urcați scările. E a doua ușă, la dreapta.

Sy o luă spre locul cu pricina. Nu era nimeni în spatele teighelei, dar auzi pași. Un bărbat mai în vârstă ieși din depozit, privind pe deasupra ochelarilor.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

— Da, vă rog. Aș vrea să aflu numele de familie al unui manevrant.

— O, îi cunosc pe toți, domnule. Pe cine căutați?

— Un tip pe nume Hank.

Omul se făcu deodată serios.

— Hank Lloyd.

— Știți unde l-aș putea găsi? Vreau să îl întreb ceva.

— Știu, domnule. Dar mă tem că Hank Lloyd nu vă poate răspunde la întrebări. Nu are cum. A murit acum șapte luni. L-a retezat brațul o bobină dintre vagoanele de marfă. A făcut cangrenă. S-a prăpădit în mai puțin de o lună.

Sy lăsă scurt capul în jos, dezamăgit până în măduva oaselor.

— Îmi pare rău.

— Hank a fost un om bun. Și priceput în ceea ce făcea. Nu e drept ce i s-a întâmplat. Uneori vin la lucru și încă mă aștept să îl văd scoțând capul din turnul ăla.

Sy se uită pe fereastră la turnul de semnalizare din lemn și se gândi din nou la ceea ce îi spusese Luther Coggins despre bărbatul care îi salvase viața. Își dădu seama că venise azi, aici, sperând ca același bărbat să îl salveze, cumva, și pe el.

Sy își dresă glasul.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră. Pare că Hank v-a fost prieten bun.

— Mi-a fost.

Bătrânul își ridică ochelarii pe nas.

— Dar dacă apuci să trăiești cât mine, afli că de multe ori, pe lumea asta, nu e dreptate. Nu așa cum ar trebui.

Sy se uită pe fereastră de-a lungul șinelor care duceau la întorsura Olandezului.

— Nu, domnule, nu e. Dar uneori e o mângâiere să știi că e pe lumea cealaltă.

Mai târziu, în aceeași seară, Sy stătea cu Alexandra în salonul din casa părinților ei, temându-se să îi spună că ultima sa pistă nu îl dusese nicăieri.

— Așadar... oftă el, după tot ce s-a întâmplat, sunt tot în locul de unde am plecat când am ajuns aici.

— Nu-i adevărat.

Se întinse spre el și îl luă de mână.

— Niciunul dintre noi nu mai e unde eram când ai ajuns aici, Sy.

El se aplecă spre ea, odihnindu-și brațele pe genunchi.

— Alexandra, câte zile voi avea nu voi putea accepta că tatăl meu e vinovat de acel accident. Nu cel pe care l-am cunoscut eu. Nu inginerul care era. Dar nu am cum să dovedesc contrariul...

— Și nici nu trebuie. Cel puțin... nu mie. Cu cât cunosc mai mult bărbatul care ești, Sy, cu cât te aud vorbind mai mult despre bărbatul care a fost tatăl tău... știu că tatăl tău nu avea cum să facă ceva conștient, care să provoace accidentul. Și dacă... *dacă*, spuse ea încet, faptele lui au dus în vreun fel la accident, asta nu schimbă dragostea ta pentru el. Sau a lui pentru tine. Și nici recunoștința mea pentru faptul că Dumnezeu te-a adus în viața mea.

El îi mângâie obrazul, având nevoie să rostească cuvintele, deși știa că tatăl său e nevinovat.

— Îmi pare rău, șopti el.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

O trase la pieptul lui, iar ea îi cuprinse talia cu brațele. După o clipă, își ridică privirea pe care ochii lui o căutau, plini de dorință. Sărută, încet și îndelung, moliciunea buzelor ei, felul în care se lipea de el și îi șopti numele dându-i speranță că îi aștepta un viitor împreună. Și că, într-o zi, departe de ziua aceasta, după o viață în care o va fi iubit, această femeie va ști cât de scumpă era în ochii lui și cât de mult o iubea.

A doua zi dimineață, Sy cobora scările spre sala de mese, când managerul îi făcu semn cu mâna.

— Domnule Rutledge... ați primit un bilet acum câteva momente.

Sy îl deschise. Era de la generalul Harding. Bărbatul îi solicita o ședință la ora zece în aceeași dimineață. Îl anunța că toți acționarii aveau să fie de față.

Pentru Sy nu era un semn bun.

Capitolul 34

Sy ajunsese devreme la ședință și îi găsi pe generalul Harding și pe ceilalți bărbați deja acolo, în jurul mesei.

Generalul Harding îl privi în ochi.

— Intrați, domnule Rutledge. Și luați loc.

Sy dădu mâna cu generalul și apoi cu ceilalți investitori, simțind o schimbare în parteneriatul lor și întrebându-se dacă era din cauza cererii lui de capital. Se așeză, nerăbdător să le împărtășească cele mai recente detalii despre proiectul Carolina de Nord/Virginia de Vest și schimbările pe care le făceau. Dar îl cunoștea destul de bine ca să știe că generalului îi plăcea să își conducă ședințele.

— Domnule Rutledge, începu generalul, ni s-a atras atenția că ați luat niște hotărâri care nu se potrivesc cu felul în care facem noi afaceri.

Sy se uită la el, apoi la cei din jurul mesei.

— Vă referiți la măsurile de siguranță pe care le-am luat în...

— Nu are nicio legătură cu măsurile de siguranță, domnule Rutledge, spuse un alt investitor. Are legătură cu anumite decizii, care nu reflectă valorile noastre.

Sy se uită din nou la fețele celor de la masă. O clipă se întrebă dacă avea legătură cu tatăl său. Dar generalul Harding știa totul despre asta și, cu siguranță, le spusese deja și celorlalți.

— Îmi pare rău, domnilor, dar nu înțeleg. Puteți fi mai specifici?

Domnul Stewart se aplecă în față, cu mâinile strânse în fața lui.

— Vagoanele de lux Pullman, domnule Rutledge. E destul de specific pentru dumneavoastră?

— Vagoanele de lux Pullman? repetă Sy, văzând mânia de pe fețele lor, neînțelegând ce...

Apoi îl izbi.

— Vă referiți la faptul că am împrumutat un vagon de lux formației *Rapsozii Jubileu*?

— Exact la asta ne referim, domnule Rutledge, îi răspunse domnul Stewart. Poate că a fost doar o judecată slabă, de moment, domnule. Dar noi nu suntem de acord cu ea și în niciun caz nu o putem tolera.

Sy se aplecă.

— Deci... vreți să îmi retrag împrumutul vagonului de lux Pullman.

— Întocmai, interveni un alt investitor. Ba mai mult, orice asociere cu școala lor și orice susținere de orice fel vor înceta imediat.

— Altfel? întrebă Sy încet, simțind cum îi clocotește mânia în stomac.

— Altfel, domnule Rutledge... generalul Harding se aplecă înainte. Vom fi nevoiți să ne retragem capitalul din proiectul dumneavoastră. Ceea ce nu am vrea să se întâmple.

Simțind cum i se învâртеște capul, Sy încuviință.

— Ceea ce nici eu nu aş vrea să faceţi.
Vădit uşurat, Harding continuă.
— Îmi pare bine să aud că...
— Cu toate acestea, domnule...
Sy îi privi pe toţi deodată.
— Dacă acesta este costul capitalului dumneavoastră, atunci trebuie să vă spun... că e prea mare.
Stewart făcu ochii mari la el.
— Nu vorbiţi serios.
— O, ba da.
Sy se ridică de pe scaun, simţind cum îl cuprinde calmul în timp ce mintea îi zbura în toate direcţiile. Ştia că nu venea de la el acest calm.
Harding îşi ridică privirea.
— Dar veţi pierde totul, domnule Rutledge.
— Ne vom asigura de asta, adăugă Stewart.
Harding îi aruncă bărbatului o privire întunecată.
— Îi voi scrie avocatului meu imediat, domnilor, şi îl voi înştiinţa de schimbările intervenite.
Sy le întinse fiecareia mâna, dar numai Harding dădu mâna cu el, ridicându-se în picioare.
— Îmi pare rău că s-a ajuns aici, domnule Rutledge. Am avut speranţe mari pentru acest proiect.
Sy încuviinţă din cap.
— Şi eu am avut, domnule.
Părăsi biroul şi stătu o vreme afară, gândindu-se la ceea ce se întâmplase. Spre surprinderea lui, inima nu îi bătea prea tare şi era foarte calm. Cu toate acestea...
Unde avea să mai găsească investitori? Suficient de repede încât să nu moară proiectul? se gândi la toţi muncitorii pe care îi cunoscuse în timpul negocierilor. Aveau familii de hrănit, facturi de plătit. Dar nu regreta decizia pe care o luase cu vagoanele de lux de Pullman. Ar face acelaşi lucru dacă ar fi nevoit.
Respiră adânc şi o luă la pas.
Mai târziu, în drum spre Alexandra, se trezi cântând un

imn pe care îl cântau *Rapsozii Jubileu*. Își aminti de armonia perfectă a vocilor lor, de intensitatea și convingerea cu care cântau versurile *Puteți avea voi restul, eu îl vreau pe Iisus* și îi dădură putere, venindu-i în același timp o idee despre ce ar putea face mai departe.

Capitolul 35

Universitatea Fisk
16 decembrie, 1871

Alexandra se cuibărise între Sy și mama sa în timp ce președintele Spence citea numele următorului absolvent.

În mijlocul aplauzelor, tânărul își făcu loc spre scena improvizată pentru a-și primi diploma, în strigătele de încântare ale familiei și prietenilor.

Neavând o clădire destul de mare, care să găzduiască ceremonia de absolvire, evenimentul avea loc afară, în curtea dintre barăci. Nu se putea sta decât în picioare, dar temperaturile neobișnuit de calde și cerul senin le oferiseră o dimineată de decembrie surprinzător de plăcută.

Președintele Spence dădu mâna cu tânărul absolvent, apoi se trase repede într-o parte, în timp ce domnul White făcu un pas în față – cei doi bărbați aveau onoarea de a citi numele.

Alexandra se întoarse spre Sy.

— Poate mai e o speranță ca cei doi să se înțeleagă.

— Poate.

Aplecându-se ca să îl mângâie pe Duce, se uită la ea și îi zâmbi.

— Dar mă îndoiesc.

Alexandra râdea înfundat, apoi se uită la mama ei și la Melba care stătea lângă ea. Mama ei. Într-o mulțime de oameni amestecați. Într-un loc public. Alexandra nu crezuse să apuce să vadă așa ceva vreodată. Judecând după atenția cu care asculta ce se petrecea, se bucura din plin de toate.

— Domnișoara Virginia Walker Halkin.

Mama ei avusese dreptate. Tatăl ei nu se mai trezise. Oricât de mult și-ar fi dorit Alexandra să fi avut o ultimă discuție cu el, trebuise să accepte că nu avea cum. Viața nu era numai roze. Pe lângă bucurie și fericire, aducea dezamăgiri amare și probleme sfâșietoare. Se uită la Thomas Rutling, care stătea în public cu două rânduri în fața ei, se gândi la cât de mult își căutase mama, și știu că încă avea multe motive de mulțumire. Se rugă ca Thomas să își găsească, într-o bună zi, mama.

Așa cum se rugase să o găsească ea pe preaiubita ei Abigail. Pusese un anunț în *Colored Tennessean*. Timpul va decide.

— Domnul Henry Alvin Stater.

Îl înmormântaseră pe tatăl ei într-o zi de marți, apoi l-au mutat pe tatăl lui Sy lângă mama lui, a doua zi. Sy pusese un buchețel de flori la mormântul mamei lui și un trandafir alb la al tatălui său: curat, fără niciun defect. Sy era în sfârșit împăcat.

Era așa de mândră de el și de felul în care gestionase toată situația cu generalul Harding și investitorii. Pentru ea fusese cel mai mare șoc să afle că Sy îl contactase pe George Pullman în persoană, care știa deja din ziare că *Rapsozii Jubileu* călătoreau într-un vagon de lux oferit de Căile Ferate de Nord-Est. Îi dăduse domnului Pullman cota sa parte din proiectul Carolina de Nord/ Virginia de Vest. Știind că Sy nu era în poziția de a negocia, Pullman încheiase o afacere foarte profitabilă, chiar dacă proiectul presupunea o investiție mare. Dar și Sy avusese de câștigat, își încheiase obligațiile aici, iar munții săi preaiubiți îl așteptau. La fel îl aștepta și poziția de inspector privind siguranța feroviară pentru Comisia Feroviară din Colorado.

Se uită la el, uimită de felul în care Dumnezeu orchestrase toate evenimentele din viața lor.

— Domnișoara Constance Baker Worth.

— Îți mulțumesc din nou, Sy, îi șopti ea, uitându-se la

tânăra care își primea diploma, pentru că m-ai încurajat să îmi închei studiile. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Domnul White mi-a spus ieri, când trupa a ajuns înapoi în oraș, că pot să termin mai repede decât am crezut la început.

Sy îi zâmbi.

— Vei termina mai repede decât te aștepți.

— Și acum, stimați invitați și colegi, continuă domnul White, mai avem o ultimă absolventă, care nu apare pe lista de astăzi.

Alexandra se întoarse.

— Vreau să vă spun... că a venit la noi târziu, cum ar spune unii, dar după părerea mea, a venit la timp.

Domnul White se uită peste public, apoi rămase cu privirea la ea. Alexandra se trezi cuprinsă de nesiguranță, apoi de încântare. Și de confuzie.

— Haideți să felicităm împreună o tânără care a reușit să fie în primele cinci procente de absolvenți, după media de absolvire a examenelor finale... în timp ce a predat cursurile pentru începători în acest an. Domnișoara Alexandra Jamison.

Alexandra se întoarse spre Sy și îl văzu zâbind.

— Știi?

— Felicitări, îi șopti! Sunt foarte mândru de tine.

Alexandra simți o strângere de braț și se întoarse spre Melba și spre mama ei, care avea lacrimi de bucurie în ochi. Poate și pentru că nu îi venea să creadă, iar Alexandra nu o putea condamna. Ea era cea mai șocată dintre toți.

Își făcu loc spre scenă, în fluierăturile lui Sy care acopereau toate aplauzele. Și, dacă nu se înșela, și Ducele participa la celebrare.

Domnul White se aplecă spre ea.

— Felicitări, draga mea!

Alexandra se uită la diplomă.

— Dar nu înțeleg. Cum...?

— A fost ideea domnișoarei Norton să vă dea examenele finale atunci.

— Examenenele *finale*?

El îi zâmbi.

— Tot ideea ei a fost să vă surprindem cu rezultatele.

Îi făcu semn cu mâna, iar Alexandra se întoarse și o văzu pe domnișoara Norton aplaudând-o împreună cu alți elevi care participaseră la cursurile pentru începători.

— A fost foarte impresionată de notele dumneavoastră, domnișoară Jamison, continuă domnul White. Cu toții suntem. Am bănuir mai devreme ca ea, că sunteți mult mai pregătită decât credeți. Dar cunoscându-vă, o privi serios, m-am temut că, dacă vă spuneam dinainte, ați fi avut emoții mult prea mari.

— Ați avut dreptate.

Râzând, acceptă diploma și îmbrățișarea lui.

— Vă mulțumesc, domnule White, pentru că mi-ați dat această ocazie.

Văzu o scânteie în privirea lui.

— Bănuiesc, domnișoară Jamison, că pentru dumneavoastră ocaziile au început doar.

Coborând scările, îi văzu pe Vinson, Lettie și Brister aplaudând împreună, deodată cu mulți alții. Dar când o văzu pe Ella lângă ceilalți cântăreți, zâmbind și strigând, ochii i se umplură de lacrimi. În timp ce se întorcea la locul ei, se opri și își îmbrățișă prietena.

— Ai reușit! strigă Ella.

— *Am reușit împreună.*

Alexandra făcu un pas în spate, se uită în ochii frumoși ai Ellei și știu, așa cum știa deja de multă vreme, că Dumnezeu îi dăduse sora după care tânjise toată viața.

Mai târziu, în timpul festivităților, domnul White o luă deoparte.

— Ar fi bine ca tu, eu și prietenul tău să avem o discuție săptămâna care vine, înainte să plec cu trupa din nou în turneu. Deschidem o școală pentru foști sclavi în Denver, domnișoară Jamison, și căutăm un director.

Alexandra zâmbi, apoi îl văzu pe Sy uitându-se spre ea și simți că domnul White și Sy vorbiseră deja.

— Întâmplător, eu și domnul Rutledge plecăm la Denver săptămâna viitoare. Chiar după nuntă. Și da, sunt interesată, cu siguranță. Dar, așa cum am învățat atât de bine în ultimele luni... cum vrea Domnul, domnule White. Cum vrea Domnul.

Notă din partea autoarei

Dragi cititori.

Vă mulțumesc că ați petrecut timp cu mine, Sy, Alexandra și *Rapsozii Jubileu*. Când am citit pentru prima oară despre Universitatea Fisk din Nashville și am aflat despre formația lor de cântăreți, am știut că vreau să povestesc într-un roman despre speranța și credința lor curajoasă. În cele din urmă, am avut această ocazie în *Totul pentru inima ei*.

Una dintre primele întrebări pe care le-am primit de la editorul meu după ce a citit prima variantă a fost: „Este adevărat că au găsit lanțurile?”. Da, este adevărat. Mi-am luat libertatea de a făuri o poveste a descoperirii lor. Dar este adevărat că lanțurile și cătușele ruginite, găsite într-un târg de sclavi din oraș, au ajuns în posesia școlii, au fost vândute, iar banii au fost folosiți pentru a cumpăra Biblii și cărți de ortografie.

De asemenea, e adevărat că Universitatea Fisk a fost inițial găzduită de barăcile armatei unioniste care erau într-un grad înaintat de degradare. Și că George Pullman în persoană, după ce a avut ocazia să îi asculte pe *Rapsozii Jubileu* în concert, le-a pus la dispoziție vagoanele de lux Pullman.

„Secretara turneului” chiar a existat și i-a însoțit pe cântăreți. De aici ideea ca Alexandra să joace acest rol. Numele adevărat al secretarei a fost Mary Wells, directoare a școlii AMA din Alabama, care a călătorit împreună cu un copil de opt ani, „Micul Georgie” Wells.

Persecuția îndurată de *Rapsozii Jubileu*, așa cum e redată în roman, e doar o parte din ceea ce au îndurat acești cântăreți.

Cu toate acestea, după un turneu de nici trei ani, s-au întors la Universitatea Fisk cu aproape o sută de mii de dolari. Pe vremea aceea, au fost primiți de președintele Statelor Unite, au cântat înaintea Reginei Marii Britanii și au luat micul dejun cu primul ei ministru. Așa cum cita J.B.T.

Marsh în minunata sa carte, *The Story of the Jubilee Singers*¹, publicată în 1881: „Succesul lor a fost la fel de mare pe cât de unică le-a fost misiunea”.

Din păcate, deși Thomas Rutling și-a căutat mama până la sfârșitul vieții sale, nu a găsit-o niciodată.

Ca mine, mulți v-ați atașat de unchiul Bob. S-a căsătorit, într-adevăr, cu Ellen Watkins și au trăit în vechea colibă a familiei Harding, în care au crescut șapte copii. Dorința unchiului Bob pe patul de moarte a fost să fie îngropat la Belle Meade, în 1906. Din păcate nu se știe unde sunt înmormântați el și soția sa, care s-a stins la scurt timp după el.

Accidentul feroviar din roman este și el, din păcate, bazat pe un accident adevărat, care a avut loc în 1918, lângă orașul Nashville, la întorsura Olandezului. Cu puține excepții, faptele prezentate despre acest eveniment îngrozitor sunt conforme cu istoria. Se spune că 50.000 de oameni au venit să vadă dezastrul cu ochii lor.

Accidentul din Ashtabula este și el inspirat din fapte reale. Philip Paul Bliss a fost compozitor în secolul al XIX-lea și a scris multe imnuri celebre, cu care eu am crescut. El și soția lui au fost uciși într-un accident feroviar, în decembrie 1876. De-ar fi știut ce impact au avut cântecele lui în viața multor oameni, de-a lungul timpului! Dar poate că știe.

Dacă sunteți acel gen de cititori care apreciază detaliile evenimentelor reale din acest roman, vă invit să vizitați pagina acestei cărți (*To Wager Her Heart*) pe pagina mea de internet (www.TameraAlexander.com) și să dați clic pe linkul „Truth or Fiction?”. Pe lângă informațiile legate de adevăr sau ficțiune, vei găsi și fotografiile reale ale *Rapsozilor jubileu* și ale altor personaje reale din această poveste, precum și fotografii cu accidentul de la întorsura Olandezului, și multe altele.

Când veți ajunge în Nashville, plantația Belle Meade și Universitatea Fisk vă așteaptă să le vizitați.

1 În română: Povestea Rapsozilor jubileu (n.tr.)

În fiecare lună, ofer daruri prietenilor mei abonați la newsletter. Nu uitați să vă înregistrați când intrați pe pagina mea de internet. Îmi face plăcere să ținem legătura.
Până data viitoare.

Întrebări pentru discuții

1. Sy și Alexandra provin din contexte diferite. Care sunt diferențele dintre ei? În ce fel le-au format personalitatea perspectivele lor diferite?

2. Alexandra și-a dorit mereu o soră și o confidentă. Tu ai o soră și o confidentă în viața ta? În ce măsură seamănă familia ta cu a Alexandrei?

3. Înainte de a citi acest roman, ai auzit de cântăreții de la Fisk (sau de Universitatea Fisk)? Ți place muzica? Dacă da, ce fel de muzică ți place?

4. Mama Alexandrei spune (cap. 2) cum se schimbă lumea pentru femei. Discutați despre schimbările la care face referire și în ce fel sunt ele diferite în cultura de azi. Ce progrese s-au făcut? Ce lupte comune mai au încă loc?

5. Deseori ne facem opinii unii asupra altora bazat pe prima impresie, la fel ca domnul White asupra Alexandrei. Identificați impresiile greșite și discutați provocările create din presupunerile generalizate, atât pe vremea aceea, cât și acum, mai ales când e vorba despre cultură și rasă. Dați exemple specifice din viața voastră.

6. Accidentul tragic din Nashville, de la întorsura Olandezului, chiar a avut loc pe 9 iulie 1918. Tamera a plasat accidentul în povestea ei (în 1871) pentru a-l putea integra în contextul istoric al romanului ei. Dar cele mai multe detalii despre accident sunt adevărate. „Marea întâlnire din Lanul de Porumb” încă este unul dintre cele mai tragice accidente feroviare din istoria Americii. Știați că au existat vagoane pentru foști sclavi?

Discutați despre rolul pe care normele sociale și discriminarea le-au avut în acel accident.

7. Gândurile lui Sy din timpul rugăciunii generalului Harding (cap. 10) îi dezvăluie caracterul. Vă regăsiți în personajul lui Sy din acel moment? Faceți comparație între convingerile lui de atunci și ce fel de om ajunge să fie mai târziu în poveste. Ați vizitat locurile despre care el și Selene

Harding vorbesc în scena aceea (*Grădina Zeilor* din prezent²)? Povestiți despre experiența voastră.

8. Alexandra se întâlnește cu Ella Sheppard, personajul real care a fost atât asistenta domnului White, cât și prima profesoară de culoare a Universității Fisk. Discutați despre prima lor întâlnire ciudată, ce a gândit și cum a reacționat Alexandra atunci și în ce fel a ajutat relația lor de prietenie.

9. Discriminarea rasială e cu siguranță un subiect esențial în *Totul pentru inima ei*, așa cum sunt și diferențele culturale și felul în care acestea ne pot despărți. Discutați despre diversele prejudecăți pe care le-ați observat citind și comparațiile cu provocările din ziua de azi.

10. Domnul White, alt personaj real, a spus deseori când era în viață: „Oricine iubește cartea se află pe calea către libertate, în timp ce oricine ignoră cartea se află pe calea care duce înapoi la sclavie”. Ești de acord cu această afirmație (atât atunci, cât și acum)? Cum ai experimentat libertatea care vine din învățare? Dați exemple din viața voastră sau a celorlalți.

11. Alexandra și domnul White vorbesc despre teama ei insistentă de dinaintea deciziei (cap. 22), iar domnul White o provoacă să se gândească la situația ei. Citiți dialogul domnului White începând de la: „Mi-e teamă că Dușmanul v-a prins...” și apoi Romani 8: 35 – 39 și Evrei 12: 11. Cum folosește Dumnezeu suferința în viața credinciosului și cum a folosit-o în viața Alexandrei și a lui Sy?

12. Respectarea principiilor pe care le ai presupune curaj și are, aproape întotdeauna, un cost. Ce preț plătesc personajele din roman pentru convingerile lor? Sau pentru convingerile altora? Gândiți-vă mai ales la Alexandra, Sy, Ella, cântăreții, Barrett și Laura Jamison etc.

13. Vorbiți despre personajul vostru preferat, scena preferată și impresia pe care v-a lăsat-o.

14. Nu uitați să faceți o fotografie cu voi (sau cu clubul vostru) cu cărțile în mână și să trimiteți un exemplar

2 În engleză *Garden of the Gods* (n. tr.)

Tamerei la Tamera.Alexander@gmail.com pe care să o poată posta pe pagina ei de internet (www.Tamera.Alexander.com).

Mulțumiri

Familiei mele pentru dragostea și sprijinul lor neobosite, mai ales în nopțile foarte târzii.

Lui Daisy Hutton și L.B. Norton, a căror experiență și pasiune au făcut această poveste mai bună și mai reușită decât aș fi scris-o de una singură.

Natashei Kern, agentul meu literar, pentru că ești minunată, mă încurajezi și mă provoci.

Lui Deb Raney, criticul și partenerul meu de scris, pentru toate comentariile și sugestiile tale!

Echipei plantației Belle Meade pentru că m-a invitat (pe mine și pe cititorii mei) în minunatul cămin al familiei Harding. Nu aș fi putut scrie aceste cărți fără voi.

Ție, cititorului meu... Adevărata mea bucurie ca scriitor este când te apropii de personaje și călătoriile lor, ajungând astfel la mine. Mii de mulțumiri ție. Sper să îmi scrii în curând!

Ansamblului original, sursă inepuizabilă de inspirație, *Rapsozii Jubileu* ai școlii Fisk: Ella Sheppard, Isaac Dickerson, Greene Evans, Benjamin Holmes, Jennie Jackson, Maggie Porter, Thomas Rutling, Minnie Tate, Eliza Walker și Phebe Anderson. Și, bineînțeles, liderului lor memorabil, George White.

Lui Iisus Cristos, care ne vede și ne cunoaște pe fiecare în parte. Sunt atât de recunoscătoare că ne-ai iubit atât de mult, încât să ne arăți ce (și cine) am fi fără Tine. Ajută-ne să ne vedem unii pe alții prin ochii Tăi și să iubim cum iubești Tu: necondiționat și fără măsură.

Plăcinta de ciocolată a Alexandrei

Ingrediente:

trei ouă

60 ml de lapte

o linguriță de vanilie

110 grame margarină

trei lingurițe de cacao pudră

190 de grame de zahăr

Instrucțiuni:

Într-un castron, amestecați bine ouăle, laptele și vanilia. Într-o cratiță, topiți margarina la foc mic, adăugați cacao și zahăr și amestecați bine. Apoi, turnați amestecul de ouă, lapte și vanilie câte puțin, până când îl încorporați pe tot. Turnați totul într-un aluat de tartă necopt și coaceți la 180 de grade (sau până când mijlocul nu se mai mișcă).

Copyright © 2017 Tamera Alexander

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *To Wager Her Heart*, la Thomas Nelson, Nashville, Tennessee, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Totul pentru inima ei de Tamera Alexander Copyright © 2018 Casa Cărții OP 2, CP 30.

410670, Oradea

Tel. /Fax: 0259 - 469 057; 0359 - 800761; 0728 - 874975

E-mail: infoecasacartii.ro www.ecasacartii.ro

Sylas Rutledge, proaspătul patron al Căii Ferate ce leagă Nordul de Est, își investește agoniseala de o viață în noua sa afacere, în parte pentru a închide gura potrivnicilor, dar mai ales pentru a reabilita reputația tatălui său. Însă Sy are nevoie de ajutorul cuiva pentru a pătrunde în lumea bună din Nashville, iar când o întâlnește pe Alexandra Jamison, e convins că și-a găsit tutorele. Dar el află curând că, tocmai în accidentul de tren pentru care este învinuit bătrânul Rutledge, Alexandra și-a pierdut logodnicul și i s-au spulberat visele.

Refuzând o căsătorie aranjată de tatăl ei, Alexandra își urmează pasiunea de a preda la Universitatea Fisk, prima universitate pentru foștii sclavi de pe teritoriul Statelor Unite. Însă nici familia ei, și nici comunitatea din Nashville nu o susțin, și Alexandra este curând repudiată și de una și de alta.

Prin relațiile pe care fiecare le are cu casa Harding, Alexandra și Sy ajung să se împrietenească. Și în ciuda primelor sale impresii, Alexandra începe treptat să îl respecte, ba chiar să țină la tânărul acesta. Dar cum ar putea să nutrească asemenea simțăminte când inima ei aparține încă altuia?

Sylas Rutledge e dispus să riște totul pentru a o cuceri pe femeia pe care o iubește. Însă nu știe că există și riscul să o piardă pentru totdeauna.

Tamera Alexander este o romancieră de succes, printre romanele ei se numără *Flacăra reaprinsă*, *Păcate răscumpărate*, *Dragoste regăsită* și *Seria Plantația Belle Meade*. Lucrările ei au fost premiate sau nominalizate la numeroase distincții literare, precum Premiul Christy, Premiul RITA și Premiul Carol.

Tamera și soțul ei locuiesc în Tennessee.